

HANNAH GRACE

ICEBREAKER'in New York Times çoksatır yazarından

Daydream

En güzel aşklar bazen sadece
kitaplarında olma.

Çeviren: Onat Özyılmaz

Aşk bir hayaldi, ta ki hayallerindeki adamı görene kadar

Her şeyi erteleme huyu yüzünden kendini en sevmediği profesörün dersinde bulan Henry Turner, üniversitenin üçüncü yılından sağ çıkabilmek için canını dişine takması gerektiğinin farkındaydı. Üstelik artık hokey takımının kaptanı oydu ve başarısız olması söz konusu bile değildi. Tam da burada devreye Henry'nin tesadüfen yolunun düştüğü kitap kulübünde tanıştığı Halle Jacobs girecekti.

Halle en sevdiği kurgusal kahramanların aşkından –ya da yazmaya çalıştığı romanın gerektirdiği tecrübelerden– yoksun olsa da akademik başarı ondan sorulurdu ve Henry'nin dersini geçmekte zorlandığını öğrenir öğrenmez ona yardımcı olmayı teklif etmişti. Kendine olan güvensizliğinin üstesinden gelme yolunun yeni deneyimler kazanmaktan geçtiğini biliyordu ve Henry ona istediği her deneyimi yaşatacağına söz vermişti.

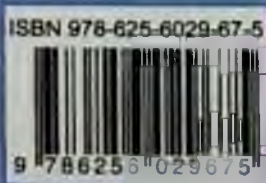
Sadece koydukları kurallara sadık kalmaları ve dördüncü sıradaki “Sakın âşık olma” maddesine uymaları gerekiyordu.

“Bu kitapta aşk romanlarına düşkün okurların isteyebileceği her şey mevcut. Söz dinlemez kalpler, karşı konulmaz çekim, derslerin ötesine uzanan bir anlaşma ve Hannah Grace'in alametifarikası büyülü dokunuşu. *Daydream, Maple Hills* serisindeki en sevdiğim kitap oldu. Grace'in kaleminden çıkan karakterlerde kendinizi bulacaksınız. Ah, bir de Henry Turner'a çoktan âşık olmadıysanız... ayaklarınızın yerden kesilmesine hazır olun!”

—ELENA ARMAS, *New York Times* çoksatan yazarı

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

www.olimposdukkani.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

KAPAK İLLÜSTRASYONU:
LENI KAUFFMAN

HANNAH GRACE

Daydream

Daydream

Hannah Grace

Orijinal Adı: Daydream

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2024, Hannah Grace

zm

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Onat Özyılmaz

Editör: Zehra Uzun

Düzeltili: Kübra Nur

Sayfa Uygulama: Aslıhan Kopuz

Düzenleme

Ny.Ozlem

1. Baskı: Kasım 2024

ISBN: 978-625-6029-67-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

HANNAH GRACE

Daydream

Çeviren: Onat Özyılmaz

*Hayatımdaki bütün evin en büyük kızlarına:
Sizi anlıyorum
sizi takdir ediyorum
ve en önemlisi
sizi başkaları için yaptıklarınızdan dolayı değil,
siz olduğunuz için seviyorum.*

Çalma Listesi

ART TYLA	2:29
DAYDREAMIN' ARIANA GRANDE	3:31
HOSTAGE BILLIE EILISH	3:49
LET ME GO GIVÉON	2:57
WHAT MAKES YOU BEAUTIFUL ONE DIRECTION	3:20
END OF AN ERA DUA LIPA	3:16
MARJORIE TAYLOR SWIFT	4:18
VALENTINE LAUFEY	2:49
NEVER KNOCK KEVIN GARRETT	4:36
WE CAN'T BE FRIENDS (Wait For Your Love) ARIANA GRANDE	3:49
GIRL I'VE ALWAYS BEEN OLIVIA RODRIGO	2:01
DON'T BRYSON TILLER	3:18
WANNABE SPICE GIRLS	2:53
KARMA TAYLOR SWIFT	3:25
LITTLE THOUGHTS PRIYANA	1:12
I MISS YOU BEYONCÉ	2:59
HOW DOES IT MAKE YOU FEEL VICTORIA MONÉT	3:36
TEENAGE DREAM KATY PERRY	3:48
POV ARIANA GRANDE	3:22
DANDELIONS RUTH B.	3:54

**“Kitap insanın kalbinin resmi, sayfalarsa nabzıdır.”
–Emily Dickinson**

Biricik okurum,

Kitaba başlamak için sabırsızlandığımı biliyorum ama Henry ve Halle'nin aşk hikâyesine geçmeden önce söylemek istediğim birkaç şey var. Bunun "kısa bir not" olacağını düşünmüştüm ama bilgisayarımın başında oturmuş, ne söylemek istediğime karar vermeye çalışırken hiç de kısa bir şey olmayacağını fark ettim. İşte başlıyoruz.

Icebreaker'ın yayımlanmasından bu yana Henry'ye "nöroçeşitlilik benzeri" olarak adlandırdığım yanlarını açıklığa kavuşturacak bir doktor teşhisi konup konmayacağını soran sayısız mesaj aldım. Cevap hayır, konmayacak.

Bazılarınız, "Peki? Kitabı okuyup işin aslını öğrenebilirdim," diye düşünebilirsiniz. Ama bazılarınızın Henry'de kendisini gördüğünü, belki onunla aynı yollardan geçtiğini ve bunu önceden öğrenmenin önemli olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Henry'nin durumunu tıbbi açıdan ele almayacağımı hep söyledim, yani beni bir süredir takip edenler için bu şaşırtıcı olmamalı. Bu kararımın birçok nedeni var ama Henry'nin sağlık sisteminde karşısına çıkabilecek gerçek sorunların yanı sıra bunun asıl nedeni farklı hissettiklerine dair hiçbir açıklamaları olmaksızın her gününü dolu dolu yaşayan insanlar.

Resmî bir teşhisinin olmaması insandan, arzularından ya da ihtiyaçlarından hiçbir şey eksiltmez.

Henry'de ve yaptıklarında her zaman kendimden bir şeyler saklıydı ve onu yazmaya başladığımda bu durumdan haberim bile yoktu. Bana otizm ve DEHB teşhisi konması otuz yıl sürdü. Henry gibi yirmili yaşlarımdayken beynim düzgün *çalışmıyormuş*, hislerim arasında boğuluyormuşum gibi hissettiğim için sinirli ve üzgünken herkes hâlimi anksiyete ve depresyona bağlardı.

Bu kitabı yazmanın benim için ne kadar zor olduğu konusunda hep dürüst davrandım. Hepiniz için, daha da önemlisi Henry için, doğru olanı yapmak istedim.

Yarattığım her karaktere kendimden bir parça katıyorum: Anastasia'nın kaygısı, Nate'in fedakârlığı, Aurora'nın istenme arzusu, Halle'nin yalnızlığı ve Russ'ın babasının kumar bağımlılığı yüzünden ruhunda taşıdığı yaralar. İnsanların Henry'nin bastırmaya ya da üstüne düşmemeye çalıştığı yanlarını –kendimden parçaları, bir ayna gibi etrafımdakileri yansıtarak, karakter özelliklerini bir sünger gibi emip benimseyerek kendimi tüketen yanımla– anlayıp anlamayacakları konusunda endişelenip durdum.

Ne ironiktir ki hiçbirinizi hayal kırıklığına uğratmamak için kendime yüklediğim bu baskı tam da Henry'nin yapacağı türden bir şeydi.

Henry'nin, yazdıktan sonra en çok değişen karakter olduğunu düşünüyorum ama bunun nedeni, Nate ve Stassie'yi yazdığımdan beri *benim* çok değişmiş olmam.

Umarım bu hikâyeyi okur, çevresindeki insanları tüm kalbiyle *seven* adamı görür ve zorluklarla karşılaştığında her insanın aynı şekilde düşünmediğini aklınızdan çıkarmazsınız.

Daydream'in beklentilerinizi karşılamasını *canıgönülden* diliyorum.

Hazır olun, uzun bir hikâye sizi bekliyor.

Sevgilerimle,
Hannah

BİRİNCİ BÖLÜM

Halle

“Bence ayrılmalıyız, Halle.”

Will’in yüzündeki kasvetli ifadeyle mutfakım arasındaki tezatlık gülünçtü. Bir zamanlar büyükannemin elleriyle seçtiği fırırlar ve çiçekler, hiçbir zaman gönlümün değiştirmeye el vermeyeceği kadar değerli ve nostaljikti. Büyükannem, yan komşumuzdan martini yapmayı öğrendikten sonra kollarını sıvayıp dolapları limon sarısına boyamıştı. Yanına taşınmamı kutlamak için aldığı Joy isimli Ragdoll cinsi kedi, tığ işi örgü balık figürleriyle dolu kahvaltı masasında uyukluyordu. İçeriye pişirdiğim ikinci parti kruvasanların kokusu sarmıştı çünkü ilk partiyi her zaman mahvederdim.

Her şey son derece sakin, samimi ve onun bu kadar gergin olmasını gerektirmeyecek kadar sıradandı.

Doğum günümde aldığı, üzerinde *This is Me*¹ yazılı önlüğümü çıkardım. Bakışları, sanki tüm dramatikliğimle ona çıkışmamı bekliyormuş gibi her hareketimi takip ediyordu. Gergin çenesi yüzünün keskin hatlarını daha belirgin hâle getirirken ne son bir yıldır çıktığım adama ne de on yıllık arkadaşıma benziyordu. Hayır, bu Will daha çok diken üstündeki bir adama benziyordu.

Önlüğümü ocağın yanındaki askıya astıktan sonra bar taburelerinden birini çekip karşısına oturdum. Yüzümü avucuma yasladığımda onu bilerek mi taklit ediyordum yoksa hepsi

1 (İng) İşte Bu Benim! –e.n.

birbirimizi uzun zamandır tanımamızın sonucu muydu, emin değildim.

Tezgâhın üzerinden uzanıp elimi tuttu ve beni cesaretlendirircesine hafifçe sıktı. “Bir şey söyle, Hals. Hâlâ arkadaşın olmak istiyorum.”

Sessiz kalmaya devam edemezdim. Deneyimsiz biri olsam da sağduyum, ayrılıkların iki taraflı bir konuşma gerektirdiğinden oldukça emindi. Hiç değilse bir şey *yapıyormuş* gibi görünmek için ben de elini sıktım. “Peki.”

İlk ayrılığımın böyle olacağını hiç düşünmemiştim. En azından... Bir şeyler hissedeceğimi sanmıştım. Kuşların ötmeyi bırakacağını ve gökyüzünün griye döneceğini düşünmüştüm. Bir zamanlar kafamda canlandırıdığım o boşluğun hayatıma kurulduğunu fark etsem de aynı hissettirmiyordu işte. Her insan ilk kalp kırıklığını kafasında canlandırır mıydı bilmiyordum ama kendiminkinin biraz daha ilginç olmasını beklemiştim. Fakat ne yazık ki bütün aşk hayatım gibi ayrılığım da yavandı. Hiçbir şey değişmemişti ve Los Angeles göğü her zamanki gibi masmaviydi.

“Kendini tutmana gerek yok, Hals. Hislerini açık açık söyleyebilirsin.”

Beni aklımdan geçenleri söylemeye teşvik etmesi her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Elim onunkinden çektim ve avuçlarımı bacaklarıma bastırarak seçeneklerimi tartmaya koyuldum. “Kendimi tutmuyorum. Haklısın, ben de sadece arkadaş olmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Will gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Benimle aynı fikirde misin? Üzülmedin mi yani?”

Üzülmemi istediğine dair yoğun bir hisse kapıldım, onu suçladığım söylenemezdi. Üzülme beni de mutlu ederdi çünkü hiç değilse o zaman birine âşık olabileceğime inanabilirdim.

Çünkü ona âşık olmayı gerçekten çok ama çok istemiştim.

Normalde ağız laf yapan biri olsam da şu anda iki kelimeyi bir araya getiremiyordum. Will'i incitmek gibi bir derdim olmadığından söylenecek doğru şeyi bulmak çok zordu. Açıkçası bir duygu patlaması numarası yapmadığıma pişman olmaya başlıyordum.

“Üzülmediğimden değil, sadece yürümeyen bir şeyi uzatmamamız gerektiğini düşünüyorum. Seni seviyorum, Will. Sırf sevgili olacağız diye arkadaşlığımızdan olmak istemiyorum.” *Zaten deneyip gördük*, diye ekledim içimden.

“Ama bana âşık değilsin,” dedi, sesindeki gücenmişlik gün gibi ortadaydı. “Değil mi?”

Kendime bir tane patlatabilseydim bunu yapardım. “Ayrılık konuşmasının ortasındayken bunun ne önemi var?”

Ona bir tane patlatmışım gibi irkildi. “Benim için önemli. Beni sevdiğini söylemekle bana âşık olmak aynı şey değil. Haklıyım, değil mi? Bana hiç âşık olmadın ve ayrılmamıza bu yüzden seviniyorsun.”

Oradan bakıldığında seviniyormuş gibi mi görünüyordum? Beni biraz bile tanımamış mıydı?

İkimiz hariç herkes eninde sonunda Will Ellington'la birlikte olacağımızı düşünürdü.

Ebeveynlerim boşandıktan sonra annem, üvey babam Paul'le evlenmişti. Paul'ün işi için New York'tan Arizona'ya taşınmıştı. Ellingtonlar hemen yanımızda oturuyordu ve kısa sürede ailelerimiz arasından su sızmaz olmuştu. On yıl boyunca birlikte geçirdiğimiz tatillerin, çıktığımız seyahatlerin sayısını bile unutmuştum. Uzun lafın kısası ne Will'in ne de benim birlikte vakit geçirmekten başka çaremiz vardı.

Fakat yıllarca aramızda en ufak bir çekim bile olmamıştı. Ne hakkımızda dönen sevgili dedikoduları ne el ele tutuşmalar ne de gizli saklı anlar. Hiçbir şey yoktu. Sadece Halle ve Will, yakın arkadaş olan komşu çocukları olmuştuk.

Liseyi birlikte okurken sınıfımızdaki herkesle çıkmasını tek bir “You Belong with Me”² âni yaşamadan izlemiştim. Ardından bir yıl önce, ikimiz de yaz tatili için eve döndüğümüzde, Will beni bir düğünde kendisine eşlik etmem için davet etmişti. İlk tercihi olmadığım ve ailesinin baskısına dayanamayıp bana geldiğinden son derece emindim.

Hep *eski kafalı* olmuş ebeveyni, bir kadının yaz aylarını kitap okuyarak ve yazarak geçirmesinin sağlıklı olmadığını, böyle giderse “kendime asla bir erkek arkadaş bulamayacağımı” düşünürdü. Ergenlik çağındaki kız kardeşim Gigi, onlara “1800’lü yılların aradığını ve düşünce tarzlarını geri istediğini” söylediğinde bile daveti kabul etmem konusundaki ısrarlarını sürdürmüşlerdi.

Düğünde masaların birinden çaldığımız şarabı biraz fazla kaçırmamızın ardından öpüşerek tüm bu karmaşanın fitilini ateşlemiştik.

Başlarda onunla sevgili olmak heyecan vericiydi, okula dönmemize iki hafta kala ilişkimize yepyeni bir gözle bakmaya başlamıştım. Will daima popüler biri olmuştu ve –bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de– benimle çıkmak istemesi kendimi özel hissettirmişti.

Will lise hokey takımımızın kaptanı, bu işten anlayanların gözünde geleceğin NHL³ yıldızıydı. Hep yakışıklı ve karizmatik bir adam olmuştu; o büyüleyici gülümsemesiyle her beladan paçasını kurtarabilirdi. Üniversiteye başlamasıyla özgüveni daha da artmıştı ve ilk yılımız boyunca yaptığım ziyaretler sırasında okulunda da evde olduğu kadar sevildiğini görmüştüm.

Bütün bunları hesaba katarak, “Herkes onunla çıkmamızı isterken ben neden istemeyeyim ki?” diye düşünmüştüm. Sonuçta Will tek arkadaşımdı. Kulağa mantıklı geliyordu, değil mi?

2 Taylor Swift’in 2009’da yayınlanan şarkısıdır. Şarkıda birine platonik âşık olan ve o kişinin sevgilisinden ayrılıp kendisine döneceğini umut eden bir kız anlatılmaktadır. –*e.n.*

3 (İng) National Hockey League. Profesyonel Hokey Ligi. –*e.n.*

Öte yandan ben hiçbir şeyin kaptanı değildim ve kimse-
nin ilgisini çekecek bir şey yapmadığımdan kendimi herhangi
bir beladan kurtarmaya da ihtiyacım yoktu. İnsanlar benden
bahsederken adımın arkasından methiyeler düzmezdi. Kısacası
evet, gururum okşanmıştı.

Haberi alınca ailelerimiz elbette sevinçten havalara uçmuştu.
Kendilerini düğün planlama ve torun yetiştirme hayallerine o
kadar kaptırmışlardı ki benim Maple Hills'e, Will'in ise San
Diego'ya gidecek olmamızı hiç önemsememişlerdi. Aramızda
sadece iki saatlik mesafe olacaktı ve derslerimi Will'in hokey
antrenmanlarına göre ayarlayabileceğimi bildiklerinden ilişkimizi
sorunsuzca ilerleteceğimizden eminlerdi.

Her şey yolunda gidecekti.

Kendilerinden bu kadar emin olmaları bana da güven ver-
mişti ki bu, çaresizce ihtiyaç duyduğum bir şeydi. Will, benimle
seks yapmak istediğini ilk kez söylediğinde vücudumu ele ge-
çiren heyecanım sönüp gitmişti. Ona hazır olmadığımı itiraf
ettiğimde bana şimdiye kadar yattığı kızların gözümü korkut-
tuğunu ama endişelenmeme gerek olmadığını söylemişti. Bense
yüzümü dehşetle buruşturup arkama bakmadan çekip gitme
dürtümü bastırmış, ona daha önce kiminle birlikte olduğunu
umursamadığımı ve seks hayatının bu adımı atıp atmamamızla
hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştim.

Ben uçuşan kelebekler, dudaklarımızın buluşmasıyla içgü-
düsel olarak zarifçe havaya kalkan bacaklar beklerken karşımda
eşek arılarını bulmuştum. Will'in elini tişörtümün altına her
sokuşunda sağımı solumu sokan iğrenç, rahatsız edici arılar.
İç sesim beni bir şeylerin yanlış olduğu konusunda uyarsa da
kalbim sadece ona biraz zaman tanımam gerektiğini öğütlemişti.
Aklım aradığım cevapları zaten biliyordu ama ben onlara kulak
vermeyecek kadar korkaktım.

"Halle? Daldığın düşüncelerden sıyrılıp bana bir cevap
verir misin? Tanrım," dedi Will, Joy'u uyandıracak kadar sert

ve yüksek sesle. Kedim tezgâhın üzerinde ilerledi ve kuyruğunu çeneme sürttükten sonra önüme uzandı. İçeriye dolduran *bip* sesiyle ayağa fırladım ve artık ağzıma bile sürmek istemediğim kruvasanları çıkarıp fırını kapattım. Will alçak sesle birkaç küfür savurdu.

“Hiçbir şeye sevindiğim yok. Sanki bağırıp çağırmak ya da hıçkıra hıçkıra ağlamak yerine sana hak vermeme sinirlenmiş gibi davranıyorsun.”

Alayla güldü ve kahve bardağını dudaklarına götürerek her ne mırıldanıyorsa onu bastırdı. Mırıldanmalardan hep nefret etmiştim. “Ayrılmayı ben istediğim için başımın etini yiyeceklerini bildiğimden sinirleniyorum. Çünkü sen, insanları memnun etmeye bayıldığın için bunu kendin yapamayacaktın. Senin korkaklık edip kalkışamayacağın şeyi yaptığım için dünyanın en büyük pisliği ilan edileceğim. Bu hiç adil değil. Seni istiyorum ama sen beni istemiyorsun, hikâyenin kötü adamı rolü bana düştü.”

Yanılmışımdı. İnsanlar adının ardından başka şeyler de söylüyordu. Sadece methiyeler düzmüyordu.

“İnsanları memnun etmeye bayıldığım falan yok. Sorunlarımızı çözmek için bize bir şans vermeye çalışıyordum. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmayı istemedim ya.”

“Keşke bazı şeyleri eline yüzüne bulaştırsaydın. Belki o zaman sorunlarımız çözülmüştü,” diye mırıldandı, onu duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Yarama tuz basıyor gibiydi. Onun açtığı mecazi yaraya. Gözlerimi devirip ona ne kadar çocukça ve acınası davrandığını söylemek istesem de nihayet bu berbat konuşmada beni incitecek bir nokta bulmayı başardığını inkâr edemezdim.

Söz konusu o olduğunda cinsel dürtülerimin neden buhar olup uçtuğuna akıl sır erdiremesem de cevabı bilmeyi *çok* arzuluyordum. Canımı yaktığını anlamasına izin vererek onu

tatmin etmek istemiyordum, bu yüzden iç geçirip başımı yana eğdim. “Pisliğin teki gibi davranıyorsun.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzları düştü. Burun köprüsünü baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırarak biraz iç geçirir, biraz da inler gibi bir ses çıkardı. “Affedersin, bu çok alçakçaydı. Ben sadece...” Omuzlarını tekrar dikleştirdi, huzursuzluğu her zamanki rahat tavırlarına ters düşüyordu. “İki yetişkin gibi bir ilişki yaşasak ortada hiçbir sorun kalmayacağını düşünmeden edemiyorum. Denemeden seksten nefret ettiğini nasıl bilebilirsin, anlamıyorum. Sana karşı çok sabırlı davrandım, değil mi, Halle? Hiçbir erkeğin göstermeyeceği sabrı gösterdim.”

Geçen gece onunla seks yapmaya hazır olmadığımı söylediğim düşünülürse *birden* benden ayrılmaya karar vermesi çok daha mantıklı göründü. Sabırlı olmak, ona dur dediğimde durması anlamına geliyorsa evet, Will sabırlı davranmıştı. Sabırlı olmak, sürekli seks konusunu açıp duygu ve düşüncelerimi kurcalaması ama ona yine hazır olmadığımı söylediğimde surat asması anlamına geliyorsa evet, bana sabır göstermişti.

Bu iki örneğin de böyle yorumlanamayacağından emindim ama kahvaltı saatinde, çoğunlukla sadece kendimden ibaret seks hayatımı masaya yatıracak gücüm yoktu.

“Bir ilişki yaşayan iki yetişkiniz zaten.” Bunu daha önce milyonlarca kez söylemiştim. “Tanrı aşkına, bunu son kez söyleyeceğim, ağzımdan seksten nefret ettiğime dair tek bir kelime çıkmadı. Sadece sana hazır olmadığımı söyledim ve ikimiz de küçük fedakârlıklar yaptık, diğer şeyleri yaptım.”

“Ah, fedakârlık demen kendimi gerçekten harika hissettirdi. Çok sağ ol.”

Kafamı masaya vurmak istiyordum. “Bak, konudan sapıyoruz. Ailelerimize ortak bir karar verip ayrıldığımızı söyleriz. Kimse kötü olmaz.”

Kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. “Sanki buna kanarlar. Şükran Günü’nde ne yapacağız? Noel’de? Ya da bahar tatilinde? Konuyu kapatacaklarını sanacak kadar saf olamazsın.”

Ailelerimizin bu haberi nasıl karşılayacakları konusunda bu kadar endişelenmesini abartılı bulmuyordum. Aynı şey benim de içimi kemiriyordu. Belki haklıydı; belki de insanları memnun etmeye çalışan korkağın tekiydim ve kendimi kurtarmak için onu benden ayrılmaya zorlamıştım.

Birlikte geçirdiğimiz yaz, zamanımızı dolduracak hobilerimiz ya da ailelerimiz olmadan birbirimize uygun olmadığımızı açıkça göstermişti. Will profesyonel kariyerine başlayana kadar arkadaşlarıyla maceralara atılmak istiyor, bense yirmi beş yaşına gelmeden ilk kitabımın basılmış olmasını hedefliyoordum. İkimiz de azimliydik, sadece hedeflerimiz farklıydı. İsteddiği an külotumu bir kenara fırlatıp atmamamın neden olduğu gerginlik de bu karışıma eklendiğinde ayrılığımız kaçınılmaz olmuştu.

Çevremdeki herkes Will’le ortak arkadaşımız olmasaydı hepsinin neden birlikte olduğumuzu sorgulayacağından emindim. Bu benim de geçtiğimiz yıl boyunca sık sık düşündüğüm bir şeydi ve karşıma çıkan cevaplar pek de iç açıcı değildi.

Herkesin sık sık yüzüme vurduğu gibi insanları memnun etmeye çalışmaktan abim Grayson’ı kendime düşman bellediğim bir isyan evresine kadar bir sürü dönemden geçmiştim. Abim, Will’den hep nefret etmiş, ne kadar kibirli biri olduğunu ve arkadaşlığımızın karşılıklı olmadığını söyleyip durmuştu. Başka hiçbir konuda isyan edemeyecek kadar terbiyeli biriydim. Dolaşısıyla isyankârlığım, abime kulak asmamaktan öteye gitmemişti. O zamanlar bile içten içe mantıksız davrandığımı biliyordum.

Sonuçta gerçekten kaçamazdım. Yalnızlık. Ayrılacak olsak başka kimim kalacaktı?

İlişkimiz elbette mükemmel değildi ama beni her gün arar ve yanında olmamı isterdi.

“Noel’i babam ve Shannon’la geçirmek için sabırsızlandığımı söylerim. Yanılmıyorsam abim de orada olacak, daha inandırıcı görünmesi için onu kullanabilirim. Martta bahar tatili için eve döndüğümüzde de herkes ayrılığımızı unutmuş olur.”

“Emin misin?” dedi. Ona sunduğum harika plan karşısında mutluluğunu gizleyemedi. Tanrım, midem bulanıyordu.

“Oldukça eminim.”

Gözle görülür şekilde rahatlamasını izledim. “Eve dönme-yeceksen artık maçlarıma da gelmemelisin.”

Bunu söylemesini beklesem de kitap kulübümü bırakmaya karar vermemden ve bütün ders programımı onun maçlarına gidebileceğim şekilde düzenlememden *önce* benden ayrılmasını dilemeden edemiyordum.

Karar vermemden desem de artık birlikte olmadığımıza göre sırf Will’i iyi göstermek uğruna olayları çarpıtmama gerek yoktu. Kulübü bırakmak istemediğimi defalarca kez söylememe rağmen en sonunda diğer bütün arkadaşlarının sevgililerinin çaba gösterdiğini öne sürdüğünü, ben pes edene kadar bütün yaz başımın etini yediğini pekâlâ itiraf edebilirdim. Okul açılır açılmaz istediğini yapmıştım. Öncesinde hiçbir şey söylemeden bir anda kitapçıdan ayrılmaktan nefret etsem de kararımı anlayışla karşılamışlardı ve çalışanlardan biri işimi devralacağı için çok heyecanlıydı.

“Tamam, sorun değil. Arkadaşlarımızın bir taraf seçmeleri gerekiyormuş gibi hissetmelerini istemiyorum ve benim etrafta olmamam muhtemelen işlerini kolaylaştıracaktır.”

Will’i avucumun içi gibi bilmesem çatık kaşlarını ve bü-külmüş dudaklarını fark etmeyebilirdim ama hepsi *karşımdaydı*. O kuşku dolu ifade yüzüne yerleşmişti. “Evet.” Çenesini sı-vazladı. “Hepsi bir süredir bana senden ayrılmam gerektiğini söylüyordu zaten, maça gelsen nasıl davranırlar bilemiyorum. Tuhaf olurdu muhtemelen.”

Ayrılmamız gerektiğini söylediğinden beri ilk kez kendimi ağlayacakmış gibi hissediyordum. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin bal gibi farkında olsam da bütün üniversite arkadaşlarımın düşüncelerini dile getirip ilişkimize nokta koymamız gerektiğine dair hemfikir olması midemi bulandırıyordu.

Sevgili olmamızdan önce bile arabayla ulaşabileceğim mesafedeki maçlarına gitmeye çalışmıştım. Üzerinde onun adı yazan formamı giymiş, diğer oyuncuların kız arkadaşlarının yanına oturmuş ve ona tezahürat yapmıştım. İlgi alanları hakkında araştırmalar yapmış, arkadaşlarıyla tanımadığım öğrenciler hakkında konuşurlarken aralarında sırtmamak için elimden geldiğince çabalamıştım. Bütün arkadaşlarım aynı zamanda Will'in de arkadaşıydı. Çocukluğumuzda bile beni sürekli yeni birileriyle tanıştırdı.

Kalan kahvesini bitirmesini izlerken sözleri hâlâ canımı yakıyordu. O hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünürken ben kendimi en yakın düzlüğe atıp toprağa gömme arzumu bastırmaya çalışıyordum. "Artık hiçbirisi arkadaşım değil, anladım."

"Aslına bakarsan hiç arkadaşın olmamışlardı." Sanki bam telime basmamış da havanın nasıl olacağını sormuş gibi bana bakıp bir şey söylememi bekledi. "Hayal dünyasında yaşamayı bıraksam arkadaş edinir miydim diye düşündün mü hiç?"

"Tanrım, tıpkı annenle baban gibi konuşuyorsun. İnsanlar gerçek dünyadan kopmadan da kitap okumayı sevebilir, Will," diye karşılık verdim. "Sırf kurgu okuyorum diye kendimi toplumdan soyutladığım falan yok. Romantik kitaplar seviyorum diye kimse beni Maple Hills'in istenmeyen kişisi ilan etmedi. Belki peşinde dolanmak yerine okulda daha fazla zaman geçirseydim kendi arkadaş grubum olabilirdi."

Alay edercesine güldü, kafasına bir kruvasan fırlatmama ramak kalmıştı. "Belki de ilişkimizi o okuduğun çiftler kadar umursasaydın hayatımın bir yılını boşa harcamamış olurum."

Tek bir konuşmanın insanın biri hakkındaki düşüncelerini baştan sona değiştirmesi inanılmazdı. “Artık gitsen iyi olacak.”

“Bu kadar hassas olma, Hals.” Taburesinden kalkıp yanıma geldi. Omzuma yasladığı kolu gülle gibi geliyor, başımın üzerine kondurduğu öpücük tenimi bir asit gibi yakıyordu. “Sadece kendimi birinci sıraya koyuyorum. Kendim için bir şeyler yapıyorum, anlarsın ya? Yepyeni bir yıla başlıyoruz ve temiz bir sayfa açmayı hak ediyorum. Hokey...”

Sesi bir arka plan gürültüsüne dönüşürken ona *çok iyi* anladığımı çünkü kendimi bildim bileli zaten onu birinci sıraya koyduğumu bağırp çağırmamak için irademin her bir zerresini kullanmakla meşgul olduğumdan söylediklerini doğru düzgün dinleyemiyordum. Sadece onu değil, herkesi birinci sıraya koyuyordum.

Bütün hayatımı başkalarının istemediği görev ve sorumlulukları üstlenerek geçirmiştım. Düşünmeden fedakârlıklar yapıyordum çünkü kendimi bildim bileli bunu yapmıştım. Artık bunun gerçek bir yardım etme arzusu mu yoksa sadece bir alışkanlık mı olduğunu ayırt etmek zordu.

Ailem, anne babamın boşanıp başka insanlarla evlenmesiyle dallanıp budaklandıkça yardım edeceğim insanların sayısı da artmıştı. Grayson en büyüğümüz olmasına rağmen bütün sorumluluklar benim omuzlarıma yüklenmişti. Kendimi bildim bileli hepsi, “Ah, Halle yardım etmekten gocunmaz,” derdi. Bir kez bile “Halle, yardım etmek ister misin?” ya da “Halle, vaktin var mı?” diye sormamışlardı.

Herkesin yardımına koşmayı ben seçmemiştim ve artık bundan usanmıştım.

İnsanları memnun etme sorunumun yalnızca sevdiklerimle sınırlı olduğunu söylemek istesem de öyle olmadığının farkındaydım. Buna Will, Will’in arkadaşları, ailesi, komşular, hatta tanımadığım insanlar bile dâhildi.

Sanki hayatımdan gelip geçmiş herkes bir şekilde öncelikler listemde benim üzerimdeki yerini almış ve hayatımı bu hâle getirmişti.

Bekâr, tek bir arkadaşı ya da hobisi olmayan, bir hokey oyuncusuna ideal sevgili olmak üzere hazırlanmış kusursuz bir ders programına sahip ama artık bu boşlukları dolduracak hiçbir meşgalesi kalmamış bir kız.

Kendi hayatımın yolcu koltuğunda oturmaktan bıkmıştım. Will, üçüncü sınıfı kendisi için bir şeyler yaparak geçirecekse ben de aynısını yapacaktım.

İKİNCİ BÖLÜM

Henry

Zamanda yolculuk mümkün olsaydı geçmişe dönüp Neil Faulkner'ı bir üniversitede hokey koçu olma teklifini geri çevirmeye ikna ederdim.

Bütün çabalarım ve yirmi yıllık tecrübeme rağmen konu insanları gaza getiren şeyi anlamak olduğunda sık sık sudan çıkmış balığa dönüyordum. Öte yandan Koçu sinirlendirmek konusunda genelde fena sayılmazdım. Faulkner'ın aksi sesiyle adımı haykırdığını duyduğumda midemin kasılması da bu yüzdendi.

"Oooooo." Bobby'nin çizgi filmde fırlamış bir hayalet gibi ses çıkarma çabası tek tük oyuncularla dolu soyunma odasının kahkahalarla inlemesine neden oldu. Titanlar tişörtünü üzerine geçirirken ona attığım sert bakışı fark etmedi. "Görünüşe göre birilerinin başı deritte. Ne yaptın, Kaptan?"

"Bir bilsem," diye mırıldandım eşofmanımı giyerken. "Hokey oynadım. Nefes aldım. Var oldum. Her şey olabilir."

"Seni tanımak güzeldi, dostum," dedi Mattie, duşlara doğru ilerlerken sırtıma hafifçe vurarak. "Aramızda kalsın ama en çok seni severdim."

"Ya ben neyim?" diye bağırdı Kris ve ona kirli çorap olduğunu düşündüğüm bir şey fırlattı. Çorap Mattie'nin simsiyah saçlarını dağıtarak kafasından sekti ve banklardan birinin altına yuvarlandı.

Böylece takım arkadaşlarıma olan sabrım, bugünkü sınırına ulaştı.

Islak saçlarını havluyla kurulayan Russ, “Bir sorun olmadığına eminim,” dedi beni teselli etmeye çalışarak. “Çıkışta hâlâ dönmemiş olursan seni kamyonetimde bekleyeceğim.”

Yeni okul yılı henüz birkaç hafta önce başlamıştı ve şimdiden mahvolduğumu hissediyordum. Yaz boyunca Google’da iyi bir kaptanın nasıl olması gerektiğine dair araştırmalar yapmıştım ve net bir cevap bulduğumu düşünmesem de kaptığım birkaç tüyoyu uygulamaya çalışıyordum. Piste ilk gelen ve pistten son ayrılan bendim. Takıma yeni katılmış özgüvensiz oyuncularını cesaretlendirmeye çalışıyordum. Pozitif olmaya çaba gösteriyordum ki bu da aklıma gelen ilk şeyi söylememek anlamına geliyordu. Bildiğim şeylere sıkı sıkıya tutunmak doğamda olsa da yeni şeyler denemeye açık olmaya özen gösteriyordum. Kusursuz çalma listesinin dikkatimi dağıtmasına izin vermektense idmanımı yapıyordum. Antrenmanları hayal kurarak geçirmiyordum.

Kısacası içgüdülerime ters düşen bir sürü şey yapıyordum.

Saatlerimi spor performansı ile alkol tüketimi arasındaki bağlantıya dair yazılar okumakla harcadıktan sonra Anastasia ve Lola’nın ortak doğum günü yemeğinde ağzıma bir yudum bile içki sürmemiştim.

Yani iyi iş çıkarmak için kıcımlı yırtarken Faulkner’in bana herhangi bir nedenden kızgın olması canımı sıkıyordu. Koç’un odasının kapısını tıklattığımda çıkan ses içeride yankılandı. “Gel,” diye bağırdı. “Otur, Turner.”

Karşısındaki yıpranmış kumaş koltuklardan birini işaret ettiğinde söylediğini yaptım. Dikkatimi ona vermek için elimden geleni yapmıştım, bu sayede onu üç maddede özetleyebilirdim:

1. Lüzumsuz yere öfkeli ve sürekli bağırp çağırıyor.
2. Hayatının hokey oyuncularıyla dolu olmasından nefret ediyor.
3. Şu anda bana nasıl baktığını tarif edecek kelime her neyse o.

Kalemiyle masada ritim tutuyor, ahşap yüzeye çarpan plastik içeriği keskin tıkırtılarla dolduruyordu. Gürültüyü kesmek amacıyla eğilip kalemi elinden almamak için kendimi zor tutuyordum. “Seni buraya neden çağırdığımı biliyor musun?”

“Bilmiyorum, Koç.”

Şükürler olsun ki kalemi bırakıp bilgisayar klavyesini önüne çekti. “Az önce seninle bir telefon görüşmesi talep eden bir e-posta aldım. Görünüşe göre Profesör Thornton’ın ödevinde batırmışsın ve hatanı düzeltmenin bir yolunu bulmak için ona gitmek yerine akademik danışmanına koşup dersini bırakmaya çalışmışsın. Numarasını çevirmeden önce kendini savunmak için söyleyeceğin bir şey var mı?”

Kelime dağarcığımda *siktir* dışındaki her sözcük buhar olup uçtu.

“Yok, Koç.”

Elini saçlarını tarıyormuş gibi başında gezdirdi. Kel olduğu –ve izlediğimiz maç kayıtlarına bakılırsa son yirmi beş yıldır kafasında saç namına hiçbir şeyi olmadığı– düşünüldüğünde ona bu hareketi neden yaptığını sormayı hep istiyordum. Çocuklardan bazıları beni cesaretlendirse de Nate, okul hayatımın geri kalanını cehenneme çevirmek istemiyorsam yapmamam gerektiğini söylemiş, ben de bunu istemediğime kanaat getirmiştim. Yine de olmayan saçlarını her tarayışında merakım kabarıyordu. “Peki o hâlde.”

Ahizeyi kulağıyla omzunun arasına sıkıştırıp tombul parmaklarıyla âdeta cihazı delercesine numarayı çevirmeye başladı. Kendini tanıtip konuşmanın geri kalanı boyunca düzenli aralıklarla hımlarken öylece oturup onu dinlemekten başka çarem yoktu. Nate hepimize Faulkner’ın korkunun kokusunu alabildiğini, bu yüzden karşısında asla zayıflık göstermememiz gerektiğini söylerdi. İçimden bir ses, okul henüz doğru düzgün başlamamışken bütün dönemi sıçır batırdığımı itiraf etmenin tam da göstermemem gereken zayıflıklardan biri olduğunu söylüyordu.

Telefonu bırakıp bana öyle dikkatli baktı ki bir an için ruhumu gördüğünü sandım.

“Bayan Guzman derslerine kaydolmak için randevu alman gerektiğini sana üç kez hatırlattığını...”

“Doğru.”

“...ve nihayet kaydolmaya çalıştığında istediğin dersin kontenjanının dolduğunu söyledi. Bu yüzden Thornton’ın dersini seçtin ve başka bir dersin bekleme listesine girip ekle çıkar haftasında başka sınıfa geçebileceğini düşündün.”

“Evet.”

“Ama ne adını bekleme listesine eklettin ne de ekle çıkar haftasında dersi bırakmaya çalıştın.”

Niyetim buydu. Söylediklerini harfiyen yapacaktım ama Nate’in izinden gidip takıma iyi bir kaptan olmak konusunda endişelenmekle o kadar meşguldüm ki geri kalan her şey gölgede kalmıştı. Karşıma çıkan her engelle sorumluluklarımı ertelemiş ve kendime, iş iştenden geçmeden her şeyi halledeceğimi söyleyip durmuştum.

“Bu da doğru.”

“Yani...” dedi ve duraksayarak acımı iyice uzatmak için kahvesinden uzun bir yudum aldı. “Sorunu çözme fırsatın olmasına rağmen çözmedin ve şimdi buraya gelmiş, suratını görmek zorunda olmadığım birkaç güzel saati mahvederek sana yardım etmemi mi bekliyorsun?”

Beni buraya onun çağırdığının ve öncesinde sadece sporcu öğrencilerden sorumlu danışmana gittiğimin altını çizmek istesem de bunu ödevden kaldığım haberinden daha iyi karşılamayacağından şüpheleniyordum. “Sanırım.”

“Thornton’la ne alıp veremediğin var?”

Bayan Guzman’a gitmeden önce Anastasia’yla yaptığımız provayı düşündüm ve sözlerini bir papağan gibi tekrarladım. “Onun öğretme tarzıyla benim öğrenme tarzım uyuşmuyor.”

“Bundan daha iyi bir bahaneye ihtiyacım var, Turner.” Faulkner arkasına yaslanıp iç geçirdi. Bilgisayarda birkaç yere tıklayıp ekranına baktı. “Diğer derslerinde çok başarılısın, ne kadar çalışkan olduğunu da biliyorum. Sana bu dersi bırakman gerektiğini düşündüren asıl şey ne?”

Thornton’la ilk dersimden çıkıp eve döndüğüm gün Anastasia’yla Aurora’ya sorunu nasıl açıkladığımı hatırlamaya çalıştım. Beş dakika boyunca söylenmiş, ardından yere yatıp bir saat boyunca tavanı izlemiştim. “Bölümümün gerekliliklerini karşılamak için yoğun bir yazma dersi almaya ihtiyacım var. Profesör Thornton’ın ders programı çok fazla okuma ve araştırmayla dolu olmasıyla biliniyor, bu yüzden kimse dersini almak istemiyor. Esasen dünya tarihi öğretiyor; sanatla neredeyse hiçbir ilgisi yok. Sanırım... gereksiz şeylerle dolu olduğu için okumalarına odaklanmakta zorlanıyorum. İlgimi çekmeyen şeyler okumaktan hoşlanmıyorum. Dahası, çoğu zaman bizden ne istediğini bile anlamıyorum. Kendimi her hâlükârda yanlış yerinden çıkacağım bir kara delikte buluyorum ve tabii ki başarısız oluyorum.”

Faulkner yine iç geçirdi. Bunu evde de yapıyor mu yoksa bıkkınlığını sadece iş yerine mi saklıyor diye merak etmeden duramadım. Acaba ailesini de benim gibi huzursuzluktan öldürüyor muydu? “E-postada Profesör Jolly’den benzer bir ders aldığını ama onu bırakmaya çalışmadığını yazmışlar.”

Jolly tam bir hippiydi ve sanat tarihinin öğrenilirken insanın ruhunda hissettiği bir şey olması gerektiğine inanırdı. Öğrencileri sanatı nasıl yorumladıklarına ve öğrenmekten zevk alıp almadıklarına göre notlandırmaktan nefret ederdi. Dersinin sadece final sınavı –o da bölümün zoruyla– olması da bu yüzdendi. Sınıfa geldiğiniz sürece kalmanız imkânsızdı ve dersinin kontenjanı yoktu, kaydımı herkesten sonra yapmama rağmen bu sayede dersini alabilmişim.

Profesör Jolly’nin dersini sadece *gerçekten* ilgi çekici olduğu için değil, benden ne istediğini anlayabildiğim için de sevi-

yordum. Öğrendiklerim pratikte de bana yardımcı oluyordu ve sınıfından Thornton'inkinin aksine kendimi hazırlıksız ve yönümü kaybetmiş hissetmeden ayrılıyordum. Bu, sorunuma mükemmel bir çözüm olabilirdi ama gereklilikleri karşılamıyordu. "Sınav baskısı altında daha iyi çalışıyorum."

Faulkner tekrar kalemiyle ritim tutmaya başladı. "Profesör Thornton'la konuştun mu?"

Profesör Thornton bunu sizden bile daha az umursuyor, demek istedim. "Beni dinlemeye yanaşmadı."

"Elimden bir şey gelmez," dedi ve umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Yanıma daha önce gelseydin bir şeyler yapabilirdim."

Daha düzenli ol. Yanıma daha önce gel. Dünyayı benim gözümünden görmeyen birine beni tutup ofisine getirirler ya da önüme bir dizüstü bilgisayar yapıştırırsalar bile sorumluluklarımdan kaçmanın bir yolunu bulacağımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Dersten kalırsam ne olur?"

Hoşuma giden derslerde son derece başarılı olduğumdan ve yılın geri kalanı boyunca alacağım her dersi sevdiğimden –zamanında kaydolduğumu varsayarsak tabii– not ortalamam konusunda endişelenmiyordum. Sorun yalnızca *bu* ders ve Faulkner'in takım kaptanından mükemmel bir başarı beklemesiydi.

Profesyonel kariyerini bir kaza sonucu bırakmak zorunda kaldığından bir yedek planımız olması konusunda takıntılıydı. Evet, sporcu öğrenciler olarak bu ünvanı koruyabilmek adına belirli bir not ortalaması tutturmamız gerekiyordu ama Faulkner'in bizden beklentisi bir üst seviyeydi. Ona karşı çıkmanın anlamsız olduğunu biliyordum, buna benden önce kalkışan herkes başarısız olmuştu.

"Konumuz bu değil. Sen takımın başısın, Turner. Derslerinde başarısız olursan kaptan olmaya devam edemezsin. Bir sınıf arkadaşınla ders çalış, bir çalışma grubuna katıl, danışmanından ders bırakmak dışında bir şey için faydalan... Ne yapacağın

umurumda değil. Başarılı olmak için her ne gerekiyorsa yap. Artık kötü notlar aldığını duymak istemiyorum.”

Nate her şeyi *çocuk oynucağıymış* gibi göstermişti ve Faulkner’in etrafta diğer oyuncular yokken bile sert mizacından ödün vermediğini bana söylemediği için ona biraz kızgındım. Herkes bana kaptan olmanın bir onur olduğunu söylemişti ama Faulkner’in odasından ayaklarımı sürüyerek çıkarken bu ünvan, daha çok boynuma vurulmuş bir prangaymış gibi geliyordu. İnsanlara liderlik etmek doğamda yoktu; yalnız başıma hep daha mutlu olsam da elimden geleni yapıyordum. Takım arkadaşlarımı ya da Koç’u bunu hak ettiğime ikna eden Nate ve Robbie’yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Takım kaptanı olmak Thornton’ın dersine girmeye çok benziyordu. Kimsenin açıklamadığı bir sürü şeyi bilmemi ve tüm zorlukları gülümseyerek aşmamı bekliyorlardı. Teklifi ilk aldığımda reddetmem de bu yüzdendi. Ünvanın başka birine verileceğini ve hayatıma devam edeceğimi sanmıştım. Ama işler hiç de sandığım gibi gitmemiş, Nate ve Robbie yılmadan beni ikna etmeye çalışmıştı.

Beni daha iyi bir iş çıkaracaklarını söylediğim kişilerle kıyaslamaktan Maple Hills’teki ilk siyah hokey kaptanı olacağımı söylemeye kadar her yolu denemişlerdi. Fakat bunun iddia ettiklerinin aksine bir dönüm noktası değil, beyaz olmayan hokey oyuncularına sunulmayan fırsatların korkunç bir kanıtı olduğunu söylediğimde ikinci argümanlarından vazgeçmişlerdi.

Takım arkadaşlarım ısrarlarını sürdürdükçe diğerleri de onlara katılmıştı. Annem, Anastasia... Pek çok kişi bana bunun harika bir fırsat olduğunu ve yapacaklarımı görmek için sabırsızlandıklarını söyleyip durmuştu. Nihayetinde şüphelerimden hâlâ kurtulamamış olsam da teklifi kabul etmiştim.

Akran baskısına boyun eğmezdim ama bu şimdiye kadarki tek istisna olmuştu. Şimdi de sonuçlarıyla cebelleşiyordum. Sadece tüm takımı değil, takımda olmayan ve –benim suçum olmasa

da— bana inanan herkesi de hayal kırıklığına uğratmaktan en-dişeleniyordum. Hemen en kötüsünü düşünmeyen, destekleyici bir aileye ve arkadaşlara sahip olmak çok zordu.

“İyi geçti mi?” diye sordu Russ, bomboş kalmış otoparktaki kamyonetine binerken.

“Sıçtım.”

“Eminin abartıyors—”

“Dersi bırakmak ya da kötü notlar almak gibi bir lüksüm olmadığını ve bir çözüm yolu bulmam gerektiğini söyledi.”

Russ boş otoparktan çıkarken iç geçirdi. “Çok yardımcı olmuş. Belki çalıştıkça durumun düşündüğün kadar vahim olmadığını görürsün. Sana elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışacağım, Aurora da öyle. Bir dahaki sefere derslerimizi birlikte seçeriz.”

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda başımı cama yaslayıp ders programımı oluşturmaktan heyecan duymamı sağlayacak mükemmel koşullar bir araya gelmedikçe ocak ayında kendimi muhtemelen yine aynı karmaşanın içinde bulacağımı, beni aklını kaçırmış bir adam gibi göstermeyecek şekilde nasıl söyleyebileceğimi düşündüm. “Teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz. Rory, Robbie’yle birlikte bizi evde bekliyor ama biraz huzur istiyorum dersin onun evine gidebiliriz,” dedi Maple Caddesi’ne dönerken. “Sorun değil.”

Russ’la yaşamayı seviyordum. İnsanın ruh hâlini fazla söze gerek duymadan anlayabiliyormuş gibi görünüyordu. Bunun, etrafta olması pek hoş olmayan bir babayla büyürken yaşadığı sürekli korku hâlinde doğan bir beceri olduğundan şüphelensem de açık açık ona sormanın doğru olacağını sanmıyordum. Hele de babası daha iyi bir adam olmaya, Russ da ona kendini kanıtlaması için bir şans vermeye çalışırken.

“Başka yere gitmemize gerek yok. Aurora’yı seviyorum.”

Başımı camdan kaldırıncı yüzündeki küçük gülümsemeyi fark ettim. “O da seni seviyor.”

Russ bu yaz gittiği kamptan bambaşka bir adam olarak dönmüştü. Kız arkadaşıyla tanışmış, babasıyla kumar bağımlılığı hakkında yüzleşmiş ve odadaki en gürültücü kişi olacağını hiç sanmasam da eskisinden çok daha özgüvenli biri olup çıkmıştı.

Aurora ise Russ’ın bulacağını düşündüğüm kız arkadaştan çok uzaktı. Fakat bu iyi bir şeydi. Russ ondan yüce gönüllü ve nazik biri olduğu için hoşlanıyordu ve onunla tanışana kadar uzunca bir süre kendini hep aşağılarda görmüştü. Sonra ansızın onun bir numarası oluvermişti. Bunu kendi gözlemlerime dayanarak söylemiyordum, Aurora karşısına çıkan herkese sevgilisinin onun bir numarası olduğunu söyleyip duruyordu. Russ’ın, kız arkadaşının ona ne kadar önem verdiğine dair hiçbir şüphesi yoktu çünkü Aurora bunu ona ciğerleri patlayana kadar haykırıyordu.

Hepsi apayrı insanlar olduğundan arkadaşlarımı birbirleriyle kıyaslamayı sevmezdim ama benimle konuştuğunda konuyu hokeye getirmeyen tek kişi Aurora’ydı ve son zamanlarda herkes bana yalnızca hokeyle ilgili sorular sorduğundan bu, onu listemin en üst sıralarına koyuyordu.

Birilerinin en son ne zaman bana diğer ilgi alanlarımla ilgili bir şeyler sorduğunu hatırlamaya çalışırken eve dönüş yolu akıp gitti. Ben ne olduğunu anlayamadan Russ kamyonetini kız arkadaşının arabasının yanına park etti.

Kapıyı açtığımda Aurora başını kaldırıp bize baktı ve gözleri beni aşır Russ’ı bulunca dudakları kocaman bir sırıtışla kıvrıldı. Sanki bir parti kız arkadaşımızı göndermişiz de yerine hemen yenileri gelmiş gibi hissediyordum.

Tatlı bir kızdı –ortalama boy ve kilodaydı, güneşten bronzlaşmış teni beyaz, gözleri yeşil, saçlarıysa sarıydı– ama içimde resmini çizme isteği uyandıracak kadar güzel değildi.

Öte yandan Russ'ın aklını başından aldığı ortadaydı ve mutluluklarını herkesin gözüne sokmamak için gösterdikleri çabayı takdir ediyordum. Anastasia'nın burada yaşadığı zamanları çok sevsem de huzur bozmaktan yargılanması gerektiğini düşünüyordum.

“İyi misin, Henry?” diye sordu Aurora, kendimi karşısındaki koltuğa attığımda. “Bugün daha bir dalgın gibisin. Acıdan kurulamayan bir sanatçı gibi düşüncelere dalıp dalıp gidiyorsun.”

Russ eğilip şakağına bir öpücük kondurdu.

“Koç, Fransız Devrimi yazımdan F aldığımı öğrenmiş,” dedim.

“Kötü olmuş, üzüldüm. Şeytan tüyünü konuşturup onu etkiledin mi?” diye sordu.

“İnsanları kasıtlı olarak nasıl etkileyeceğimi bilmiyorum, bilseydim bile sırf cezamı verebilmek için bana bağışıklığı olurdu. On beş yıl önce elime bir hokey sopası aldığım için akademik bir deha olmam gerektiğini düşünüyor.”

“Bence gayet çekicisin,” dedi.

“Kimmiş o akademik deha?” diye sordu Robbie, yatak odasından çıkarken. Tekerlekli sandalyesini kanepeyle koltuğun arasındaki boşluğa yanaştırıp bana baktı. “Faulkner aradı. *Görünüşe göre* psişik güçlerim varmış ve derslerine öncelik vermek yerine bütün yazını Kaliforniya'nın altını üstüne getirerek geçirmenin suçlusu benmişim. Mezun olmakla uğraşmama ve günlerimi farklı bir eyalette geçirmeme rağmen.”

Arkadaşlarımla yaşamak harikaydı. Fakat aynı zamanda yardımcı koç olan Robbie'yle yaşamak konusunda zaman zaman aynısını söyleyemiyordum. Bazen, tıpkı şimdi olduğu gibi, kendi evimde bile Faulkner'dan kaçamıyordum, tek yapması gereken Robbie'yi aramaktı.

“Abartıyorsun,” diye homurdandım, Robbie sandalyesinden koltuğa geçerken. Maple Hills'ten ayrılmamış ve Koç'a yazımı nasıl geçirdiğimden hiç bahsetmemiştim. Bu kasti bir karar

değildi. Sanırım herkes vaktini evinde ailesiyle ya da iş yerinde çalışarak geçirirken kendimi biraz yalnız hissetmiştim.

Anastasia bana bunu sorana kadar böyle hissettiğimi fark etmemiş, arkadaşlarım dönene kadar kendimi meşgul tuttuğumu anlamamıştım. Yalnız olmayı seviyor, hatta tercih ediyordum ama bu yaz bunun da bir sınırı olduğunu anlamıştım.

Dahası, kadınlar benden çok hoşlanıyordu ve ben de bir ilişkinin sorumluluğu olmadan eğlenmeyi seviyordum.

Robbie başını iki yana sallayıp burnunun köprüsünü sıktı. “Bana bir iyilik yap, Casanova. Bu yıl kızlarla düşüp kalkmak yerine başımı ağrıtmamaya odaklan. Ne de olsa koskoca hokey takımının kaptanısın. Ahlak, saygınlık ve diğer tüm konularda herkese örnek olmalısın.”

Ciddi olmadığını düşünüyordum. Robbie iğneleyici bir şeyler söylemeden önce hep gülse de sözleri ensemde rahatsız edici bir karıncalanmaya neden olurdu. “İnsanlara sadece ne yapmamaları gerektiği konusunda örnek olabilirim.”

Russ oturduğu yerde öne doğru eğilip bana baktı. “Ne yaptığını bilmediğini iddia eden birine göre gayet iyi iş çıkarıyorsun. Her işin altından kalkıyorsun, Hen.”

“Devrimler hariç,” diye araya girdi Aurora.

“Aslına bakarsan bu çok sinir bozucu bir şey. Elimi attığım her şeyde başarılı olsam bunu herkesin başına kakardım,” diye ekledi Robbie. “Odaklanmaya devam edersen başarısın.”

“Yaptığın her şeyi zaten başımıza kakıyorsun,” dedi Russ ve Aurora’yla üzerlerine doğru uçan yastığı hızlıca savuşturdu.

“Neden sana liderliğe dair birkaç kitap almıyoruz?” dedi Aurora, tıpkı Russ gibi öne doğru eğilerek. “Bu hafta kitap kulübüne gitmiyorum, kaynaşma toplantısı yapacaklarmış ve Halle’nin Austen’a karşı bir türlü anlamlandıramadığım bir zaafı var, bir de Enchanted’a hâlâ bir göz atmadım ama merhaba demek için uğramak güzel olabilir... Neden bana öyle bakıyorsunuz?”

Russ yanında kıkırdasa da ben ona bön bön bakmaya devam ettim. “Az önce söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.”

“Enchanted,” diye tekrarladı, sanki neden bahsettiğini birden anlayacakmışım gibi. “Kenny’nin Restoranı’nın yakınlarına açılan şu kitapçı? Russ’ın eskiden çalıştığı, artık şarapevine dönüştürülen o ürkütücü barın yanında.”

Fransızca konuşsa bu kadar olurdu. “Bilmiyorum.”

Aurora ansızın daha da sinirlendi, sesi daha tiz bir hâl aldı. “Daha iki gün önce önünden geçtiğimizde, *Enchanted ne kadar kalabalık!* demiştim.”

“Sürekli bir şeyler söylüyorsun, Aurora. Ağzından çıkan her şeye kulak vermiyorum,” diye itiraf ettim. “Şoför koltuğunda sen varken hayatım için endişe etmekten başka bir şey yapamıyorum.”

Aurora yüzünü astı, çocuklarsa gülmeye başladı ama şaka yapmıyordum. “The Next Chapter’daki kitap kulübünü çekip çeviren kız Halle, önünden geçtiğimiz yeni kitapçı Enchanted’ta sadece romantik kitapların okunup tartışılacağı yeni bir kulüp başlatıyor. Seçtikleri kitaplar hoşuma gitmediğinden ben katılmayacağım, bahsettiğim toplantı da daha önce bir kitap kulübüne hiç katılmamış insanların kaynaşması için. Yine de gidip ona selam vermek ve kitapçıya şöyle bir göz atmak istiyorum.”

“Peki, bunun dersimden kalmam ve Neil Faulkner’dan saklanmak için kimliğimi değiştirmekten başka çarem olmamasıyla ne ilgisi var?”

“Bu sohbet ömrümden ömür götürüyor,” diye inledi Robbie. “İkiniz de sadede gelir misiniz lütfen? Farklı dünyalardan gelmiş iki uzaylının birbiriyle iletişim kurmaya çalışmasını izliyor gibiyim.”

Aurora başını tavana çevirip bir şeyler mırıldandıktan sonra Robbie’ye dönüp ona orta parmağını gösterdi. En sonunda dikkatini yeniden bana çevirdi ve yüzüne düşen birkaç tutam saçını geriye itti. “Benimle kitapçıya gelip liderliğe dair

bir şeyler öğrenmene, dolayısıyla da daha iyi bir kaptan olmana yardımcı olacak kitaplar almak ister misin, Henry?”

“Hayır.”

Robbie ve Russ kahkaha attılar ama neyi komik bulduklarına anlam veremedim.

“Ama neden? Emilia dans provasında olacak, Poppy de meşgul. Tek başıma gitmek istemiyorum.”

“Konuştuklarımızı unuttun mu? Mucize yaratmanın bir yolunu bulmam gerek. Russ’ı götür.”

Sevgilisinin göğsünü hafifçe dürtmesiyle Russ’ın kahkahaları bıçak gibi kesildi. “Russ bu akşam ailesiyle yemek yiyecek. Benimle gelmen sorununu çözmene yardımcı olabilir! Hem sana *milkshake* de ısmarlarım.”

“Kalsın, teşekkür ederim.”

“Baharatlı patates kızartması da alırsınız.”

“Tamam,” dedim. Aslında gitmeye niyetim yoktu, sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum. “Ama bu kez o vejateryen eti yemeyeceğim. Ayrıca dur işaretlerinden uzaklaşana kadar süre tutacağım. Ya da hayır, vazgeçtim. Arabayı ben kullanacağım. Bir an önce yapalım da kurtulayım.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Halle

Saçmalık derecesinde çekici bir adam hoş geldiniz kurabiyelerimi mi yiyordu yoksa hayal mi görüyordum?

Çember oluşturacağım sandalyelerin yarısını dizdikten sonra geri kalanını almak için yaklaşık on saniyeliğine depoya gitmiştim ve döndüğümde onunla karşılaşmıştım.

Gerçekten orada mıydı yoksa cidden hayal mi görüyordum?

Yepyeni bir kitap kulübü başlatmak bütün sinirlerimi altüst etmişti ve aşırı miktarda aldığım kafein de hiç yardımcı olmuyordu. Enchanted'ın sahibi geçen dönem benden kitap kulübünün başına geçmemi istediğinde aynı anda iki kulüp yönetmenin zor olacağını düşünerek teklifini geri çevirmiştim. Ne var ki hararetli bir *sana gününü göstereceğim, Will Ellington!* ânından sonra dükkânın açılış gecesinde yanına gidip programımın boşaldığını söyleyerek teklifini kabul etmiştim. Dolayısıyla Will'le ayrılmamızın üzerinden geçen iki hafta boyunca atıldığım bu maceranın fiyaskoyla sonuçlanmaması için oradan oraya koşturup durmuştum.

İlk “gerçek” toplantımız önümüzdeki hafta yapılacaktı ama internette kulüp hakkında paylaşımlar yapmaya başladığımda üyelerin çoğu onları nelerin beklediğine dair fikir edinmek için bir tanışma toplantısı istemişti. Konuşacak konular bulmakta zorlanmamamız için çoğu üyenin daha önce okuduğunu söylediği bir kitap seçmiştim.

Kısacası hâlimi düşündüğümde şu an hayal görüyor olma ihtimalim son derece yüksekti. Yine de her şey zihnimin bir

oyunundan ibaretse hayal gücümün iyi iş çıkardığını itiraf etmeliydim.

Şüphelerim hâlâ tam olarak geçmemiş olsa da sandalyelerden birine oturup yanındaki yığından bir kitap alınca gerçek olduğunda karar kıldım. Bu da beni ikinci çıkmazıma soktu: kendimi tanıtmak.

Tanışma faslı daima kitap kulüplerinin en sevmediğim kısmı olmuştu. Hayatımı Grayson'ın ve ergenliğimde de Will'in beni birileriyle tanıştırtmasına bel bağlayarak geçirmiştım. Küçük kız kardeşlerim Gigi ve Maisie bile bu konuda bana taş çıkarırdı.

Bu, çözmeyi bir türlü başaramadım tek sorunum olarak kalmıştı. Konu insanlarla nasıl sohbet edeceğimi bilmemem değildi; sadece nereden başlayacağımı kestiremiyordum. İlk engeli bir şekilde atlatırsam da konuşmanın geri kalanını iyi bir izlenim bırakıp bırakmadığım konusunda endişelenerek geçiriyordum. Utangaç biri olduğumu düşünmüyordum; yalnızca hayatımı daha yüksek sesli, daha baskın kişilikli insanlarla çevrili geçirmiştım. Dolayısıyla bu gibi senaryolarda kendime güvenip zorlukları kendi başıma aşma fırsatım hiç olmamıştı.

Ancak kitaplar harika bir sohbet konusuydu ve tek yapmam gereken herkesin buraya aynı amaçla geldiğini kendime hatırlatmaktı.

Neyse ki kitabın arka kapağını okumaya öyle dalmıştı ki bir köşede cebelleştığım özgüven krizinin farkında değildi. Ona baktıkça –sapık gibi onu izlemiyordum, sadece ne söyleyeceğimi düşünüyordum– onu bir yerlerden tanıdığım hissine kapıldım.

Tam o sırada masadan bir kurabiye daha almak için arkasına uzandı ve tişörtünün eteği karın kaslarıyla dolu kahverengi tenini hafifçe gözler önüne serecek kadar yukarı sıyrıldı.

Etrafım yaşlı insanlarla çevrili olduğundan onun komşularımdan biri olmadığını biliyordum.

Aynı bölümde de olamazdık çünkü böyle birini unutmam mümkün *değildi*.

Partilere de gittiğim yoktu, yani bu seçenek de elenmişti. Yanında başka biri yoktu. Birinin erkek arkadaşı da olamazdı.

Belki de modeldi ve suratını bir reklam panosunda görmüş-tüm. Yüz hatları bu iş için biçilmiş kaftandı, *Tanrım*. Hatları aynı anda hem yumuşak hem de keskindi ve bu iki sözcüğün birbirine taban tabana zıt olduğunun farkında olsam da inanın bana yüzünü görseniz siz de bana katılırdınız. Kızıl kahverengi kıvrıkcık saçları kısa kesilmişti. Kahverengi gözlerini çevreleyen gür kirpiklerinin gölgesi, beni izlerken düzenli aralıklarla yanaklarını okşuyordu. Bir saniye, ne?

Beni. İzlerken. Mi?

Nedeni yine hayal gücüm müydü yoksa içtiğim kahveler miydi bilmiyordum ama sırtıttığına yemin edebilirdim. Gözlerimi hayatımda hiç bu kadar hızlı kaçırmamıştım.

Parke zeminde hızla ona doğru ilerlerken, “Merhaba!” dedim boğuk bir sesle. “Kitap kulübüne hoş geldin!”

Tanrım, yakından çok daha göz alıcı görünüyordu. Reklam panosu tahminimin arkasıdaydım. Yanına geldiğimde anlık bir kararla elini sıkmaktan vazgeçtim. Yoksa içeri giren herkese aynısını yapmak zorunda kalacaktım ve bunun son derece garip kaçacağını düşündüm. Beynim derin bir uykudan uyanmış da dünyada başka erkeklerin de var olduğunu, hatta bazılarının manken gibi görüldüğünü hatırlamış gibiydi. En sıcak gülümsememi takındım. Ah, onu bir yerlerden tanıdığım hissini üzerimden bir türlü atamıyordum. “Merhaba, ben Halle.”

“Henry.”

“Merhaba.” *Bunu zaten söyledin.* “Daha önce tanışmış mıydık?”

“Hayır. Tanışsak hatırlardım,” dedi. Kafamdan geçenleri sesli dile getirmesi komikti ama yine de onu çıkaramıyordum. “Sandalyeleri yerleştirmene yardım etmemi ister misin?”

“Bunu tek başıma yapmaya alışkınım, endişelenme.” Henry bana kulak asmadan ayağa kalkıp sandalyeleri yerleştirmeye koyulunca ona katıldım. Aslında bu, benim sorumlu olduğum

bir işti. İçerisi çok sessizdi ve bunun şimdiye kadarki en kötü gruba hoş geldin sohbetim olduğundan şüpheleniyordum. *Bir şey söyle, Halle.* “Romantizm sever misin?”

“Bana çıkma teklifi mi ediyorsun?” diye sorunca elimde tuttuğum sandalye kayıp yeri boyladı.

“Ne? Hayır!” dedim, sesim birden yükselivermişti.

“Çok yazık.” Yüzüm hâlihazırda kızarmadıysa bile artık domatese döndüğümünden *emindim*. “Kulağa bana asılıyormuşsun gibi geldi.”

Suratım domateslere taş çıkaracak hâle gelmişti. “Kahretsin, özür dilerim. Sadece hangi tür kitapları okumaktan hoşlandığını soruyordum.”

Daha fazla sandalye almak için depoya yönelirken omzunun üzerinden bana baktı. “Okumayı pek sevmem aslında. Daha çok pratiği tercih ederim.”

“Ah, o zaman romantik kitaplar okumaya başlamak mı istiyorsun?”

“Hayır,” dedi, üst üste istiflenmiş bir yığın sandalyeyi zerre kadar zorlanmadan çıkarırken.

“Anladım.” Hiçbir şey anladığım yoktu. Anladığım son şey bile değildi. Az önce oturduğu sandalyeye yerleşip ayağının yanında duran yığının en üstündeki cildi elime aldım. Liderlikle ilgili bir kitaptı. “Kulübe kurgu dışı kitapları tartışmak için katıldıysan üzgünüm ama sadece aşk romanları üzerine toplanıyoruz. The Next Chapter’daki kulübe bakabilirsin; kulübün başı artık ben değilim ama sırayla farklı tür ve temadan kitaplar seçiyorlar. Yeni kulüp yöneticisi çok iyi biridir.”

“Kitap kulübüne katılmak için gelmedim. Ev arkadaşımın sevgilisi daha iyi bir lider olmama yardım edecek kitaplar almak için beni buraya gelmeye ikna etti. Haklı olduğunu düşünmesem de öyle bir konuşuyor ki inanmamak elde değil. Sadece işi bitene kadar oturabileceğim bir yer bulmak istiyorum.”

Ona asıldığıımı düşünmesine şaşmamalıydı. “Özür dilerim, sanırım her şeyi yanlış anlamışım. Kitap kulübümüz yeni kuruldu ve aradaki buzları eritmek için toplanacaktık. Bu yüzden geldiğini varsaydım.”

“Buz eritme toplantılarını hiç sevmem.” Yanımdaki sandalyeye oturduğunda bütün dikkatimi kitabın parlak kâğıttan yapılmış şömizine verdim. “Ama özür dilemene gerek yok.”

“Neye liderlik ediyorsun?” diye sordum, yığının üzerindeki diğer kitabı alırken. “Ne için daha iyi bir lider olmaya çalışıyorsun?”

Bu otobiyografiyi biliyordum, Will’in yatak odasında da aynısı vardı. Başımı kaldırıp Henry’ye bakınca bütün parçalar yerine oturdu. “Hokey,” dedik aynı anda.

Çatılan kaşlarının arasında küçük çizgiler belirdi. Kitabı yığının üzerine geri bıraktım ve üzerime çöken rahatsız edici histen kurtulmaya çalışarak sözlerime devam ettim. “Affedersin, seni izlediğim hokey maçlarından tanıdığımı fark ettim. Erkek arka... Eski erkek arkadaşım daha önce size karşı oynamıştı. Bu yüzden tanıştığımızı sandım.”

“Eski erkek arkadaşın kim?”

Midem kasıldı, konu nasıl yine dönüp dolaşıp Will’e gelmişti? “Ondan bahsetmem uygunsuz bir şey mi? Kusura bakma, eski sevgili olayında yeniyim de.”

“Hiç bilmiyorum. Sevgililik benlik değil,” dedi umursamazca.

“Will Ellington,” diye yanıtladım sorusunu. “Okulu, San...”

“San Diego’da. Onu tanıyorum.” Midem yine kasıldı. Ya Will’e ondan bahsettiğimi söylerse? Bu beni acınası gösterir miydi? Kendi başıma sosyalleşmeye kalktığımda olan buydu işte. “Sandığı kadar iyi hokey oynayamıyor.”

Dudaklarımdan domuzu andıran bir ses döküldü. Kelimenin tam anlamıyla. Görünüşe göre bedenim böyle şaşırtıcı bir söz karşısında ne yapacağını bilmiyordu. “Özür dilerim!”

“Gereksiz yere özür dileyip duruyorsun.”

“Alışkanlık işte... Daha önce hiç böyle bir ses çıkardığımı sanmıyorum. Will’le birbirimizi çocukluktan beri tanırız. Yıllarca ne kadar harika olduğunu ya da birkaç yıl içinde nasıl NHL’nin yıldızı olacağını dinleyip durdum.”

Henry’nin gözleri genişledi, şaşkınlığı yakışıklı yüzünden okunuyordu. “Hayatı boyunca bunları dinlemiş bir adamın özgüveniyle oynuyor. Ona karşı oynadım. Söylenenler doğru değil.”

Ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Grayson dışında kimsenin Will’i eleştirdiğini duymamıştım ve onun sözlerini de hep koruyucu abi içgüdülerine yormuştum. Will daima herkesin göz bebeği olmuştu. Ayrılığımızın ardından arkadaş kalmaya karar verdiğimizizi, birinin onun hakkında kötü şeyler söylediğini duymanın beni mutlu etmemesi gerektiğini düşündüm. Ama etmişti. Gerçi son konuşmamızın nasıl sona erdiği göz önüne alındığında ona karşı dostane hisler beslememek son derece hakkımdı. “Bildiğim iyi oldu.”

“Asıl beni izlemelisin. Eski sevgilinden çok daha iyiyim.”

Ona cevap verme fırsatı bulamadan –sanki ne söyleyeceğimi biliyordum da– konuşmamız merdivenden gelen ayak sesleriyle bölündü. “*Gurur ve Önyargı* hastası olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi bize doğru yaklaşan bir kadın. Tam dudaklarımdan bir *ha?* sesi dökülecekti ki benimle konuşmadığını fark ettim.

Aurora Roberts cana gelmiş bir Malibu Barbie gibi görünüyordu. Göz alıcı, özgüvenli ve komik biriydi. Kitaplar hakkındaki fikirlerimiz birbiriyle zerre kadar örtüşmese de kalan her konuda dünyalar tatlısıydı. Birinci sınıftan beri neredeyse bütün derslerimiz ortaktı ve okul dışında sadece kitap kulübünde görüşmemize rağmen bana hep nazik davranırdı.

Sosyal medya hesabımdan The Next Chapter kitap kulübünden ayrıldığımı açıkladığımda bana tatlı bir mesaj göndermiş, Enchanted’ta sadece romantik kitapları konu alan yeni bir kulüp kuracağımı duyurduğumdaysa daha da tatlı bir mesaj atmıştı.

Hep günün birinde arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. Fakat Will, onun gibi zengin kızların kendisiyle aynı şeyleri yapacak kadar zengin arkadaşlar istediğini söylerdi.

“Selam, Halle,” dedi neşeyle ve ellerini beline dayayıp bakışlarını Henry’ye dikti. “Ciddi ciddi beni bırakıp gittiğini sandım. Russ’ı arayıp beni almaya gelmesini söylemek üzereydim.”

“Sana nereye gideceğini söyleyen birini nasıl kaybedebilirsin?”

“Kitap kulübünün başlamasını beklemeyeceğini varsaydım. İki saattir seni arıyorum. Kitaplarını aldın mı?”

Henry’nin bahsettiği ev arkadaşının sevgilisinin Aurora olduğunu anladım.

“Henüz değil,” dedi, yerde duran diğer kitapları alarak. Kollarını yığının üzerine yasladı ve elimdeki iki cildi ona uzattığımda gülümsedi. “Bizimle takılmak ister misin? Aurora beni baharatlı patates kızartması ve *milkshake*le kandırdı, Blaise’in Yeri’ne gideceğiz.”

Ondan sözlerini tekrarlamasını istememek için kendimi zor tuttum. Blaise’in Yeri ucuz fiyatları, lezzetli yemekleri ve kampüse nispeten yakınlığıyla öğrenciler arasında çok popülerdi. Will ziyaretime geldiğinde bazen öğle yemeği için oraya giderdik ve içerisi genelde geniş arkadaş gruplarıyla dolu olurdu. Bu Maple Hills’teki üçüncü yılımdı ve kimse tanışmamızın üzerinden bir saat bile geçmeden beni bir yere davet etmemişti. Aslına bakılırsa kimse benimle takılmak bile istememişti.

“Çok hoş bir teklif ama on beş dakika sonra tanışma toplantısı başlayacak.”

“Doğru ya. Toplantıdan sonra?”

“Sonra yeni işime başlayacağım.” Birilerinin neden yeni bir işe başladığımı bana hatırlatmasına ihtiyacım vardı. “Özür dilerim.”

“Aynı gün içinde hem yeni bir kulüp hem de yeni bir iş mi?” dedi Aurora. “Her şeye nasıl yetişiyorsun hiç anlamıyorum. Superwoman gibisin.”

“Ah, programım boşaldı,” diye açıkladım, konuyu derinlemesine irdelemeyeceğini umarak.

Henry onu geri çevirmeme sevinmiş ya da üzülmüş görünmüyordu, yüzü ifadesizdi. “Başka bir zaman o hâlde.”

“Hoşça kal, Halle,” dedi Aurora çıkışa doğru yürüdükleri sırada. “Derste görüşürüz. Ah, bir de iyi şanslar! Gerçekten *romantik* bir kitap seçtiğinde kulübe katılacağıma söz veriyorum.”

“Hâlâ hayattasın!” diye bağırdı Inayah, dükkânın merkezine uzanan merdiveni inerken. “Nasıl geçti? Yukarı gelecektim ama çocuklarını buz pateni dersi için Simone’a bırakan annelerin akınına uğradım. Gelecek haftaki toplantıya katılacaklar. Konusunu sorduklarında ‘Bir sosyal medya fenomeni ve bir çiftçi tek gecelik ilişkilerinin ardından tekrar bir araya geliyor’ dememle hepsi kitaba hücum etti! Sence de harika değil mi? Buz pistine gelenlerin müşterimiz olabileceği aklımın ucundan geçmemiştii!”

Geçtiğimiz birkaç haftam üye toplama, hayatımı planlama, üniversiteye geri dönme ve Will’den mesaj gelmiş mi diye telefonumu günde on milyon kez kontrol etme dürtüsüne direnme telaşıyla geçse de hayallerini yaşayan birinin mutluluğunun parçası olmak her şeye değerdi.

Enchanted sayfasının ilk benim hesabımı takip ettiğini ve dükkânın Maple Hills’te açılacağını gördüğümde heyecanımı paylaşmak için hemen ona bir mesaj atmıştım. Inayah bana kendini tanıtmış ve hayat gayesinin bir kitabevi açmak olduğunu söylemişti. İçinde bulunduğumuz dükkân birkaç yıldır boş duruyordu ve nedeninin kapatılmadan önce yandaki barın önünde çıkıp duran kavgalar olduğundan şüpheleniyordum.

Yüksek tavanı ve tonlarca ışık almasıyla son derece güzel bir yerdi. Yandaki binanın da tadilata girmesiyle Inayah, dükkânın hayallerini gerçeğe dönüştürmek için mükemmel bir yer

olacağını düşünmüştü. Büyük açılışa geldiğimde açık lila renkli kapıdan içeri adımımı atar atmaz kitabevine âşık olmuştum.

Aslında Will’le ayrılmamıza rağmen bir kitap kulübüne ayıracak zamanım *yoktu*. Üçüncü sınıfın canıma okuyacağından emindim ama evin en büyük kızı olarak kimse bana nasıl hayır diyeceğimi öğretmemişti. Bu sorun söz konusu senaryo için geçerli değildi, sonuçta teklifi önce reddetmiştim ama sonra kendimi kötü hissetmiş ve her zaman yaptığımı yapmıştım.

Kendim için bir şeyler yapmam gerekiyordu ve Inayah’yı gerçekten sevmiştim. Dahası romantik, okumayı en sevdiğim türdü, dolayısıyla yalnızca bu kitaplara odaklanan bir kulüp kurmak istediğini söylediğinde kader bizi bir araya getirmiş gibi hissetmiştim.

“Öyle sanırım.” Uzattığım depo anahtarlarını alıp tezgâhın altındaki çekmeceye koydu. “Yeni bir kulübün tanışma toplantısı için gayet iyi bir katılımcı sayısına ulaştık, herkes çok hevesli görünüyordu. Sadece birkaçı kitabı okumak yerine uyarlamasını izlemişti.”

Inayah tezgâha yaslandı ve çenesini eline yasladı. “Firth mü MacFayden mi⁴?”

“MacFayden.”

Inayah sözlerimi başıyla onayladı. “Ben de yirmi yedi yaşında ailesine yük olmaktan korkan biriyim. Son soruna ne tepki verdiler?”

“Gayet iyiydi. Yaklaşık on beş kişi daha benimle aynı fikirdeydi. İlk kitap olarak *Gurur ve Önyargı*’yı seçtiğime çok memnunum, insanlara bunun *gerçekten* bir aşk romanı olup olmadığını sormak son derece ilginç sohbetler başlattı.”

“Fikrini değiştirmenden çok mutluyum, Halle. Yeni işine yetişmen gerektiğini biliyorum, kafanı daha fazla ütülemeyeceğim.”

4 Colin Firth *Gurur ve Önyargı*’nın dizi uyarlamasında, Matthew MacFadyen ise film uyarlamasında Darcy karakterini canlandırmıştır. —*e.n.*

“Asıl ben hâlâ kulübün başına geçmemi istediğine çok mutluyum! Daha önce bahsettiğin broşürler burada mı? Birkaçını kampüse asacağım.”

Inayah oturduğu tabureden kalkıp tezgâhın altına eğildi, pasparlak siyah saçlarının sadece tepesi görünüyordu. Çok geçmeden elinde bir yığın broşür ve bir kavanoz dolusu raptiyeyle doğruldu. Kâğıtları ayırmaya başladı ve bazılarının eksik olduğunu fark edince tekrar çömeldi. “Roman yazma yarışması hakkında olanlardan da ister misin?”

Sözleri az önce yürüyüşe çıkacağını öğrenmiş bir köpekmişim gibi dikkatimi çekti. Kulaklarımı dört açtım. “Roman yazma yarışması mı?”

“Evet,” dedi, yığına bir tomar broşür daha eklerken. “Calliope Yayıncılık düzenliyor; yeni cevherler keşfetmekten sorumlu ekibi müşterilerime tanıtımını yapayım diye benimle iletişime geçti. En az yetmiş bin kelimelik bir roman gönderilmesi gerekiyor. Yarışma birincisi New York’ta yaz boyu sürecektir yaratıcı yazarlık kursuna katılma hakkı kazanacak. Yanılmıyorsam son başvuru tarihi bahar tatiline denk geliyordu ama ilgileniyorsan emin olmak için broşürlere bir göz at. Kulağa ne kadar hoş gelse de on yaşında yazdığım hayran hikâyeleri dışında yazarlıkla alakam yok.”

Kuşe kâğıda göz gezdirirken gözlerim bir çizgi film karakteri gibi yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordum. Mükemmel bir tesadüftü. Aklım çeşit çeşit fikirle doluydu, artık bir sürü boş vaktim vardı ve... işe gitmem gerekiyordu. “Bir bakarım. Teşekkür ederim, Inayah. Artık gitsem iyi olacak.”

“Bol şans!”

Otele gitmek, planladığım sürenin yarısı kadar sürünce on beş dakika boyunca otoparkta oturup yarım saat önce gelmenin kabalık mı yoksa işine bağlılık mı olduğuna karar vermeye çalıştım. Yanlış gidebilecek her şeyi düşünüp planımı ona göre yapmıştım. Enchanted’ın otoparkındaki arabama bindiğimde dört lastiğin de hâlâ sapasağlam yerinde olması benim suçum değildi.

Broşürler yolcu koltuğundan bana bakıyordu ama onları o kadar çok okumuştum ki artık katılacağımdan yüzde yüz emindim. Will'le hâlâ sevgili olsaydım bana yeterli zamanımın olmadığını ya da yarışmanın zorlu geçeceğini söylerdi. Zaten *bir sürü* sorumluluğum olduğunu söyleyip beni zamanımı onunla değil de heyecan duyduğum bir şey üzerinde çalışarak geçirmenin bencillik olduğuna ikna ederdi.

Fakat artık Will'le birlikte değildim ve bunu yapmak istiyordum. Suçluluk duymayı reddediyordum ve kazanamam bile nihayet kendimi ilk sıraya koymamın ve heyecan duyduğum bir hedefe ulaşmanın hazzını yaşamak istiyordum.

Sabırsız yanımdan hemen eve gidip romanım üzerinde çalışmayı dilese de sorumluluk sahibi kişiliğimden ödün vermeyerek bu arzumu rafa kaldırıp şu anki görevime odaklanmaya karar verdim: The Huntington otelinde çalışmak.

Huntington'daki yaz işi için görüşmemi mayısta, üç ayımı Phoenix'te geçirmemeye çalıştığım dönemde yapmıştım. Ailemi seviyordum ama yazımı iki küçük kardeşime ücretsiz bakıcılık yaparak geçirmek, verimli tatil anlayışımla pek uyuşmuyordu. Hiç değilse bir iş bana emeğimin karşılığını verirdi ve on beşle sekiz yaşındaki iki çocuğa bakmak *emeğin* sözlük anlamıydı. Ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarının, kavgaların ve kapı çarpmalarının etkisini hâlâ üzerimden atmaya çalışıyordum.

Ayrıca ailemin, NFL'de profesyonel olarak futbol oynamaya başlayıp Doğu Yakası'na taşınmasından önce bile Grayson'dan bize bakıcılık yapmak için tatilini bir kenara bırakmasını istedikleri bir yazı hatırlamaya çalışıyordum.

İkincinin cevabını bulmam önümüzdeki yaza kadar sürebilirdi.

Görüşmeye geldiğim işi alamamıştım tabii ki; başka bir otelden personel transfer etmişlerdi ama müdür Pete sözlerimden etkilendiğini ve boş bir pozisyon olursa beni arayacaklarını söylemişti.

Pete sözünü tutmuş ve geçen hafta beni arayıp resepsiyonda istersem benim olabilecek bir pozisyon açıldığını, gelecek hafta iş başı yapmadan önce evrak işlerimi ve online eğitimimi tamamlamak için o gün gelmem gerektiğini söylemişti. Çalışmamı istediği saatlerin Will'i ziyaret etmeye ayırdığım vakitle çatışmasıysa bunun kaderin bana oynadığı başka bir oyun olduğunu düşündürmüştü.

Huntington her köşe başında karşınıza çıkan otel zincirlerinden biriydi. Otelleri ve golf kulüpleri dünyanın dört bir yanında zengin ve ünlü müşterilerine hizmet veriyordu. Tam da bu yüzden işlerin arkasındaki beyinlerden bazılarının Maple Hills öğrencileri olmasını bir türlü aklım almıyordu. Şaka bir yana, otelin yorumları kusursuzdu. Yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydılar.

Pete arkadaş canlısı bir adamdı ama yine de hiç vakit kaybetmeden otelin günlük işleyişi hakkında bana bilgi vermeye koyuldu. Aklımdan çıkarmamam gereken bilgileri birbiri ardına sıralarken kendimi Huntington temalı bir hız trenindeymiş gibi hissediyordum. Nihayet beni vardiyalarımın çoğunda birlikte çalışacağım kadınla tanıştırdığında kafam kazan gibi olmuştu.

“Halle Jacobs, Campbell Walker’la tanış. Campbell, bu da Halle,” dedi hızlıca. “Katılmam gereken bir toplantı var ama Halle’nin peşinde dolanmasını kabul edersen belki konuklardan fırsat buldukça ona bilgisayar sistemini gösterirsin. West’in eski kartını ve dolabını ona verdim. Eski eğitim dosyasını da bulmaya çalışır mısın, içinde tekrar kullanabileceğim birkaç evrak olabilir. Bir saate dönerim.”

Pete uzaklaşırken ebeveynlerim tarafından kendi başımın çaresine bakabilmem için kreşe bırakılmış gibi hissediyordum. Ellerimle ne yapacağımı unutuverdim. Yanlarımda durmaları tuhaf geliyordu ama kollarımı göğsümde kavuşturmak mesafeli davranıyormuşum gibi olurdu.

“Korkma, ısırمام,” dedi Campbell nazikçe. “Tabii bundan hoşlanmıyorsan.” Arkasındaki sandalyeyi işaret edip gülümsedi. “Bir de bana Cami de *lütfe*n. Önümüzdeki birkaç saat gelen giden olmaz, gerilmene hiç gerek yok. West’e gelirse de hayatı boyunca okunaklı bir şeyler yazmadığından adım gibi eminim, dosyasını bulmaya hiç zahmet etmeyelim.”

“West yerini aldığım adam mı?”

Gülümsemesi sanki istemediği bir şeyi hatırlamış gibi hafifçe soldu. “Evet. Mezun oldu ve buradan olabildiğince uzağa taşınmaya karar verdi. Zaten beş para etmezdi. Sürekli etrafta dolanıp sinirlerimi bozardı ve...” Sözünü yarım bıraktı. “Her neyse, bana kendinden bahsetsene Halle Jacobs. Seni buraya ne getirdi?”

Cevabımı üstü kapalı mı vereceğime yoksa açık açık mı konuşacağıma karar vermem birkaç saniye sürdü. Will benden ayrılmış, bütün ortak arkadaşlarımız beni grup sohbetlerimizden atmıştı ve artık telefonum neredeyse hiç çalmıyordu. Bana onu sormaması için annemin çağrılarını yanıtsız bırakıyordum. Bir yandan da kendime sırf beni terk etmemesi için onunla seks yapmanın, beni arayıp sormaması yüzünden hissettiğim yalnızlıktan daha kötü olduğunu söylüyordum.

Kısacası ona yalan söylememi gerektirecek hiçbir nedenim yoktu.

“Erkek arkadaşım beni terk etti ve arkadaşım dediğim insanlar bana sırtını döndü. Gerçi hiç şaşırmadım, içten içe hepsinin aslında onun arkadaşı olduğunu biliyordum ama canımın bu kadar yanacağını tahmin etmemiştim. Bu yüzden de artık kendim için bir şeyler yapıyorum ve bastırdığım her şey gün yüzüne çıkmasın diye hiç boş vaktim kalmadığından emin oluyorum.”

Cami’nin sessizliği beklediğimden biraz daha uzun sürdü. Ardından dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Görünüşe göre çok iyi anlaşıcağız.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Halle

Kendimi bir One Direction konserindeymiş gibi hissediyordum. Korkunç bir One Direction konserinde.

Üvey kız kardeşimin on parmağında on marifetti. Jimnastik, bir bitkiyi ölümün eşiğinden döndürmek ve bilardo oynarken herkesi söğüşlemek yeteneklerinden sadece birkaçıydı. Ancak şarkı söylemenin bunlardan biri olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Zayn'in pürüzsüz sesi dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerini patlatan, zamanından önce atılmış bet çıgıllıkların gölgesinde kalıyordu. "Gigi," diye inledim, sesi kısarak.

Vahşice katlettiği "What Makes You Beautiful" şarkısı yüzünden beni duyamıyor ya da muhtemelen duymazdan geliyordu. Yazdığım satırı üçüncü kez okurken, "Gi!" diye tekrarladım daha yüksek sesle. "Gianna Scott! Artık çeneni kapatır mısın lütfen?"

Müziğin sesi bıçak gibi kesilirken dikkatini yeniden bana çevirmesini izledim. "Bir şey mi dedin?"

"Açken bağırarak miyavlayan Joy gibi sesler çıkarırsan makalene odaklanamam." One Direction'ın bir arada olduğu günleri hatırlamayacak kadar küçük olduğundan şüphelensem de annemin garajı temizlerken eski CD'lerimi bulmasıyla bir zamanların popüler erkek grubu Gigi'nin son takıntısı oluvermişti.

"Ya şarkıcı olmak istersem? Ya az önce hayallerimi yıkarak kötü yola sapmama neden olduysan?" Sandalyesinde doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu, sanırım bana meydan okumaya çalışıyordu. Örüp pembe kurdelelerle bağladığı kahverengi

bukleleri yüzünün iki yanından sarkıyordu, uçları üzerindeki *sweatshirt*ün logosuna...

“Aman Tanrım, üzerindeki benim *sweatshirt*üm! Okuldayken eşyalarımı karıştırmaman konusunda ne söylemiştim sana! Üzerine bile olmamış!”

“Makalem nasıl?” diye sordu, konuyu sadece on beş yaşındaki korkusuz bir çocuğun yapabileceği şekilde değiştirerek.

“Harika performansın yüzünden odaklanamadığımdan hâlâ bitiremedim. Beş dakika sessiz dur da işimi bitireyim, sonra konserine kaldığın yerden devam edebilirsin.” Gigi ağzına hayali bir fermuar çekermiş gibi yapınca Orwell’in 1984’ü hakkındaki makalesini okumaya geri döndüm. “Teşekkür ederim.”

“Best Song Ever” şarkısının melodisini andıran bir şeyler mırıldanıp parmaklarıyla masasında ritim tutmaya başlamadan önce sadece iki satır okuyabildim.

Ne kadar rahatsız edici olduğunu anlaması için dramatik bir tavırla iç geçirdikten sonra onu sessize aldım.

Bu yaz Gigi’ye sesli kitap dinletmek tam zamanlı bir işten farksızdı, bu yüzden makalesini zamanında bitirdiği için onunla gurur duyuyordum. Annemle babası o beş yaşındayken evlendiğinden beri ödevlerine yardımcı oluyordum. Disleksik ve DEHB⁵’li olduğundan ilk şüphelenen ve ustalaşana kadar onunla saatlerce imla çalışması yapan bendim.

Artık fahri öğretmeni olup çıkmıştım çünkü annem ve babası Paul ısrarla Gigi’nin kulak astığı tek kişinin ben olduğumu söylüyordu. Onu sessizden çıkarmamla bangır bangır “Midnight Memories” dinlediğini duyunca bunun bir yalan olduğundan emin oldum.

Akademik güvenceye ihtiyacı olduğunu iddia ediyorlar, arayıp “aklını biraz başına getirmem” konusunda bana yalvarıyorlardı. Gigi’nin velayeti Paul’deydi çünkü annesi Lucia sık sık yurt dı-

5 Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu (ADHD) –ç.n.

şına gönderiliyordu ve okul değiştirip durursa kızlarının ihtiyacı olan akademik desteği alamayacağını düşünüyorlardı. Paul her ne kadar iyi bir adam olsa da ergen bir kızla nasıl başa çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu ve bu annemin kendi ergenliğimde ona sunduğum dertsiz hayat isteğiyle birleşince Gigi'yi benim başıma bırakmak kolaylarına geliyordu. Diğer üvey kardeşimiz Maisie annemin huzurunu baltalamayacak kadar sessiz sakin bir çocuktü. Öte yandan Grayson sürekli karıştığı kavgalar ve başını soktuğı belalarla kâbus gibi bir ergenlik geçirmişti ama annem, gözdesi o olduğı için her şeyi toz pembe hatırlardı.

“İyi iş çıkarmışsın, Gi. Tebrik ederim! *Gianna*.” Bir hafta içinde yapmam gereken onca şeyin arasında ödevlerini benden bile daha az umursayan bir çocukla görüntülü görüşmek aralarında en stresli olanıydı. “Tanrı aşkına, sana sesleniyorum!”

Müzik tekrar kesildi. “Bugün ne kadar gerginsin, Halleciğim. Nazik ebeveynliğe ne oldu?”

“Eh, öncelikle ben senin ebeveynin değilim ve belki buna çok şaşıracaksın ama Orwell’in 1949’da yazdığı distopik gelecek vizyonunun bugünün gerçekliğiyle kıyaslanmasını okumak çarşamba gecemin en eğlenceli ânı sayılmaz.”

“Neden?” dedi, sandalyesini döndürerek. “Başka ne yapacaktın ki? Will’in hikâyesinde partiden önce bir şeyler içtiğini gördüm, yani seninle olmadığını biliyorum.”

Ansızın eski sevgilimin konusunun açılması karşısında bir an için sarsıldım ve aileme henüz ayrıldığımızı söyleyecek cesareti bulamadığımı hatırlayıp üzüldüm. Kız kardeşimi seviyordum ve normal şartlarda olan biten her şeyi ona anlatırdım ama annemi başından savması gerektiğinde bir an bile düşünmeden beni yem olarak kullanacağını biliyordum.

Üniversite çağına gelmiş bir çocuğun anne babasının evladının aşk hayatına, ya da söz konusu bensem aşksız hayatına, bu denli karıştığını düşünmek kulağı gülünç gelebilirdi ama benim annemin eğlence anlayışı bana gelinlik fotoğrafları göndermekti.

Sır saklamak demişken, Gigi'ye yarışmadan da bahsetmemiştim. Gerçi bu, beni anneme isyonlayacağından endişelenmemden çok, konuyu nasıl açacağıma dair hiçbir fikrim olmamasından kaynaklıydı. Tek isteğim yazar olmaktı ama yarışmaya katılmak için ne yazacağıma bile karar veremiyordum. Kafamda o kadar çok fikir vardı ki her şeyin çocuk oyuncağı olacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki hiçbirisi doğru gelmiyordu. Dolayısıyla ödül olarak verecekleri kursu kazanma şansım konusunda pek de umutlu sayılmazdım. Baktığım her kaynak bildiğim şeyi yazmamı öğütüyordu ve görüşüne göre hiçbir şey bildiğim yoktu.

“Ben de bir partiye davetliyim.” Yalan söylemediğim hâlde neden öyle yapıyormuş gibi hissettiğimi bilmesem de sesimde *buna ben de inanamıyorum* tınısı saklıydı. Sözlerim Gigi'nin pervane gibi döndürdüğü sandalyesini durdurmasına ve ellerini dramatik bir tavırla masaya yaslayıp ağzını şaşkınlıkla beş karış açmasına yetti. “Ve gitmeyi düşünüyorum.”

“Ne zamandır yanında Will olmadan partilere *gidiyorsun?*” Dizüstü bilgisayarını alıp yatağa yöneldi ve başını yastıklara yaslariken cihazı yan çevirdi. “Kiminle gidiyorsun? Nereye gideceksin? Kitap kulübüyle ilgili bir şey mi?”

“Birlikte çalıştığım kız, Cami, beni de çağırdı. Kitap kulübüyle ilgili değil; sanırım partiyi basketbol takımı düzenliymiş. Hatırlamıyorum.” Ya da diğer bir deyişle, Cami partiyi düzenleyen çocuğun adını söyledi ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve sadece gönderdiği basketbol topu emojisine dayanarak varsayımlarda bulunuyorum. “Yani, evet. Bir lise edebiyat ödevinden daha ilgi çekici bir şey.”

Şaşkınlığına gücendiğim söylenemezdi, bu gerçekten de hiç benlik bir şey değildi. “Ne giyeceksin?”

Gigi'nin en sevdiğim huyu buydu işte, olayların üzerinde durmazdı. Bir konu kapanınca hemen ötekine atlardı. Görünüşe göre seçtiği konu da kafama göre giyinemeyecek olmamdı çünkü

seçtiğim kıyafetin beni bir ilkokul öğretmeni gibi gösterdiğini düşünüyordu.

“Belki de bir ilkokul öğretmeni gibi görünmek istiyordum.” *İstemiyorum.*

“Belki de büyürken çok fazla *Matilda* izlemiştir. Bir arkadaşından falan bir şeyler ödünç alamaz mısın?”

“Tam olarak arkadaşım sayılır mı bilmiyorum, ondan kıyafet istemek garip kaçabilir. Ayrıca çok zayıf biri. Hiçbir şeyinin üzerime olacağını sanmıyorum.”

Kafası karışan Gigi’nin kaşı havalandı. “Tam olarak arkadaşım sayılır mı bilmiyorum da ne demek? Seni partiye çağırmış.”

Bir zamanlar onu her gün gördüğünden postacımızı arkadaşısı sanan on beş yaşındaki bir çocuğa insanlarla kaynaşmanın herkes için kolay olmadığını nasıl açıklayabilirdim? Hele de bir yetişkin olarak insanlarla kaynaşmanın? Hiçbir açıklama olmaksızın ortaya çıkan yepyeni kategoriler olmasını? Kendimi bildim bileli yönümü bilmediğim bir mayın tarlasında yürümeye çalıştığımı?

Cami harika biriydi ama sadece bir ekip arkadaşı mıydı? İş arkadaşı mıydı? Aynı zamanda aynı yerde çalıştığım bir arkadaş mıydı?

Bunun üzerine saatlerce düşünebilirdim. Bunu saatlerce düşünmüşlüğü *vardı*. “Neden beni kendi hâlime bırakmıyorsun?” dedim. Bunu kıyafetlerimden bahsediyormuş gibi söylediysem de aslında kafam arkadaşlık mevzularına takılmıştı.

“Partiye Bayan Honey⁶’nin sosyal açıdan beceriksiz ikizi gibi gitmene müsaade etmem beni nasıl bir kız kardeş yapar?” diye benimle alay etti.

“İyi bir tane, sonuçta başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Ayrıca hiç de sosyal açıdan beceriksiz biri değilim, sadece pratiğe ihtiyacım var.”

6 Roald Dahl’ın *Matilda* kitabında yer alan öğretmen karakteridir. —e.n.

Pratiğe ihtiyaım var demek hafif kalırdı. Eskiden Will'in okulundaki partilere giderdim ve beni takım arkadaşlarının kız arkadaşlarıyla tanıştırdı. Her partiye gider, elimden geleni yapardım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla iyi vakit geçiremezdim. Arkadaşı olarak lise hayatına uyum sağlamıştım ama kız arkadaşı olarak üniversite hayatına uyum sağlayamamıştım. Nerede hata yaptığımı bilmiyordum ancak Will eninde sonunda beni diğerleriyle kaynaştırmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Belki de beni partilere davet etmekten vazgeçmişlerdi, bilemiyordum.

Gigi iç geçirerek sırtüstü döndü. Bilgisayarını dizlerine dayayarak başının üstünü ve yatağının üzerindeki duvara asılmış adını bile duymadığım bir K-pop grubunun posterini gözler önüne serdi. "Pekâlâ. Ben gidiyorum o zaman. Kendini yiyip bitirmeni izlemek canımı sıkıyor ve yapmam gereken bir matematik ödevim var."

"Bombayı bırakıp kaç zaten."

"Hiçbir şey olmayacak. Seni seviyorum. Hoşça kal, Halleciğim. İyi seçimler yap."

Görüntülü konuşmamızın sonlanmasıyla Gigi'nin kafasının üstü ekranımdan kaybolduğunda beş dakika boyunca öylece oturup yapılacak en iyi şeyi bulmaya çalıştım. En sonunda yenilgiyi kabullenip Cami'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

HALLE JACOBS

Selam. Davetin için teşekkür ederim
ama giyecek hiçbir şeyim yok.

Kız kardeşim Bayan Honey'ye
benzediğimi söylüyor.

CAMI WALKER

eski sevgilim biseksüel olduğunu bayan honey sayesinde fark etmişti ve şu an, beni hayatında istemeyen tek bir kişiyi düşünmeye harcayacak kadar enerjim var

ava (ev arkadaşlarımdan biri) sana birkaç parça verebileceğini söylüyor.

HALLE JACOBS

Ah, teşekkürlerimi ilet! Kaç beden giyiyor?

CAMI WALKER

bana kalırsa senden birkaç beden büyük ama moda okuduğu ve yıllardır eline gelen her kıyafeti istiflediği için aradığın her bedeni bulabilirsin

HALLE JACOBS

Sorun etmeyeceğinden emin misin?

CAMI WALKER

onu henüz ÇOK iyi tanımıyorum çünkü daha bir aydır birlikte yaşıyoruz ama böyle şeyleri kafaya takmayan biridir ve seni giydirip süslemek için heyecanlı olduğunu söylüyor

her neyse kapıya geldiğinde haber ver, içeri girmek cehennem azabı gibi bir şey

 Konum paylaşıldı

ayrıca beni görünce paniğe kapılma, saçlarımı kırmızıya boyamaya karar verdim ama her bir tutam farklı renk olup çıktı

CAMI WALKER

14 yaşımdan beri saçlarımı sarıya
boyuyorum ama sabah hemen kuaföre gidip
düzelttireceğim

benimle gelmek istersen hiç çekinme

Güven sorunlarım yüzünden Cami'nin sosyal medya hesabına koşup bahsettiği Ava'yı takip edilenlerinden bulmaya çalıştım. "Neredeyse aynı bedensiniz," lafına hayatım boyunca o kadar maruz kalmıştım ki bunun benden çok daha zayıf birini kastederek söylenmesine artık alışmıştım. Neyse ki hesabındaki ilk fotoğraf Ava Jones isimli bir kızlaydı ve sayfasına bir göz atmamla endişelerim hemen yatıştı.

HALLE JACOBS

Çıktığımda haber veririm.

Cami'nin mesajıma bir kalple karşılık vermesinin ardından güçlükle kanepeden kalkıp hazırlanmaya başladım. Muhtemelen bu saatte hiçbir şey yapmamama alışkın olduğundan kafası karışan Joy peşimden ayrılmıyordu. İlgisi mama kâsesindeki yemeğe kayınca ayağımın altında dolanmaya bir son vermesinin özgürlüğüyle Ava'nın dolabında beğendiğim bir şey bulamama *ihhtimaline* karşı bir acil durum kıyafeti hazırlamak üzere bütün dolapları karıştırmaya başladım.

Çabam başarısızlıkla sonuçlanınca yeni bir şeyler denemenin belki de o kadar kötü olmayacağına karar verdim.

Arabayla partiye giderken bir an –küçücük bir an– için Will'i aramayı düşündüm.

Kitap kulübü ve işimle hayata geçirdiğim “yeni başlangıçlar” kararımın beri onu aklıma getirmemek için elimden gelen her şeyi yaptığımdan bu düşünceye hazırlıksız yakalanmıştım. Cami'nin de yardımıyla, hâlâ arkadaş kalabileceğimizi söylüyorsa bunun için çaba göstermesi gerektiğinde karar kılmıştım. Şimdiye kadar beni hiç arayıp sormamıştı ve uyandığımda ona mesaj atmak için telefonuma uzanma alışkanlığımdan vazgeçmiştim.

Sanırım o küçük anda partide eğleneceğime dair bana güvence verişini duymak istemiştim. Araba aşına olduğum sokaklarda ilerlerken ve Cami ev arkadaşlarıyla tanımadığım insanlar hakkında konuşurken San Diego'daki o partilere gidiyormuşum hissine kapıldım.

Bambaşka bir yerde, bambaşka insanlarla, bambaşka bir okulda bile kendimi yalnız hissetmeyi başarmam gülünçtü.

Ta ki arabadan indiğimizde Cami kolunu benimkine dolayıp basketbol takımından biriyle şeytana uymaya karar vermediği sürece yanımdan ayrılmayacağına dair söz verene kadar. Bana yeni tanışmış olmamızın çok yazık olduğunu ve gözde oyuncusunun bu sene mezun olduğunu söyledi.

Endişemi anlaması içimi rahatlatıyordu. Gecenin erken saatlerinde, Ava bana normalde giydiğim şeylerle alakası olmayan bir parça uzattığında, Cami tereddüdümü sezmiş ve farklı bir şey seçmemizi önermişti.

Hep bir grup kadınla –beni aralarında isteyen bir grup kadınla– birlikte hazırlanmak istemiştim. Nedeni belki de çocukluğumda çok fazla televizyon izlemiş olmamdı ama bunu kız arkadaşlığın son noktası olarak görmüş ve hep bundan mahrum kaldığımı düşünmüştüm.

Parti daha önce katıldıklarımından farksızdı. İçerisi sıcaktı, fazla kalabalıktı ve sarhoş üniversite öğrencileriyle doluydu. Cami'nin diğer ev arkadaşları Kaia ve Poppy, içeri adım atar atmaz "içki ve eğlence" –ya da diğer bir deyişle bolca alkolden ve gülmekten vücudunu ağrıtabilecek oyunlar– sorumlusu olacaklarına karar vermişti.

"Üç, iki, bir... fondip!"

Poppy hızlıca gözlerini kırıştırdı ve Ava'dan daha önce bir basketbol topu bulamadığı için kafasına diktiği alkolü yutmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

"Halle ve Cami," dedi Kaia, bakışlarını odanın içinde gezdirerek. "Sizin göreviniz..."

"Ah, adı görev mi oldu?" dedi Cami, yer yer sarı yer yer kırmızı saçlarını omzunun arkasına atıp gülererek.

"Bilmem, görev demek kulağıma cesaret demekten daha asil ve onurlu geldi," diye savundu kendini. "Detaylara takılma! Göreviniz... birinin telefon numarasını almak. Üç, iki, bir, başla!"

Ben içkimi yudumlarken Cami bir saniye bile kaybetmeden insan kalabalığının içine daldı. "Kahretsin," diye mırıldanarak onun tam aksi istikametine doğru koştum. Ne yaptığımı kafama ancak odanın dört bir yanına dağılmış erkeklere bakınca dank etti.

Hayatım boyunca hiçbir erkeğin numarasını istememiştim.

Tam da bu sırada onu fark ettim. Henry. Tek başına bir köşeye çekilmiş, telefonunda bir şeyler yapıyordu. Partide adını bildiğim tek kişinin o olduğu göz önüne alındığında numarasına neden ihtiyacım olduğunu açıklamanın çok daha kolay olacağını düşündüm.

Fakat tam Henry'ye doğru yürümeye başladığım sırada bir kız yanına gelip ona kırmızı bir plastik bardak uzattı. Benden yaklaşık on beş santim daha kısaydı, ben bir yetmiş sekiz boyundaydım. Uzun kahverengi saçları ve muhteşem bir gülümsemesi vardı. Henry eğilip kulağına bir şeyler fısıldayınca

kız güldü ve anlamlandıramadığım bir nedenden bunun *biraz* canımı sıktığını fark ettim.

“Selam. Yolunu kaybetmiş gibisin.” Soluma dönünce benimle konuşan çocukla karşılaştım. Boyu benden çok daha uzundu, muhtemelen uzaktan Henry ve yanındaki kız gibi görünüyorduk. “Adım Mason.”

Nedeni alkol müydü... Hayır. Kimi kandırıyordum. Bu ani özgüvenimi kesinlikle alkole borçluydum. “Numaranı alabilir miyim?”

Çocuk elini bana doğru uzattı. “Tabii. Hiç değilse önce adını öğrenebilir miyim?”

“Halle.”

“Güzel isimmiş,” dedi, numarasını telefonuma kaydederken. Adının yanına bir basketbol topu ve patlıcan emojiyi koymasına dair bilmem gereken her şeyi söylüyordu ama kim oluyordum da onu yargılıyordum ki?

Kızların yanına dönmek için arkamı döndüm. “Teşekkür ederim,” dedim, omzumun üzerinden ona bir bakış atarak. Cami diğerlerinin yanına benden bir saniye önce ulaştı. Aralarına katıldığında beni teşvik etmelerini bile beklemeden bir shot attım. Pek sık partileyen biri değildim, dolayısıyla diktiğim her bardak beş bardağa eş değerdik. Lisedeyken bile ailesi şehir dışına çıkmış biri evinde parti verdiğinde Will’in şoförlüğünü yapardım.

“Telefonunu bana ver,” dedi Cami tüm ciddiyetiyle. Söylediğini yaptığında rehberimde gezinmeye başladı. Mason’ın az önce kaydettiği numarasını bulunca eli sil tuşunun üzerinde gezindi. “Toksik erkeklerden hoşlanır mısınız?”

“Ne?”

Kaia güldü ve başıyla odanın öteki ucunda başka biriyle konuşan Mason’ı işaret etti. “Toksik erkeklerden hoşlanır mısınız diyoruz. Üniversitede yapılacaklar listende hayatının bir oğlan tarafından altüst edilmesi de var mı?”

Bunu hiç düşünmemiştim. “Şey, sanmıyorum. Hayır, toksik kimseyi istemiyorum artık. Neden ki?”

Cami başparmağıyla sil tuşuna bastı ve telefonumu bana geri uzattı. “O hâlde az önce hayatını kurtardım. Oteldeki temizlik görevlilerinden birinin kız kardeşi bir zamanlar onunla çıkmış. Herkesin kaldırabileceği bir ilişki değilmiş diyelim.”

Elbette ağzına kadar erkekle dolu bir odada hayatımı mahvetmesi en muhtemelen olanı seçmiştim. Onu aramaya niyetim yoktu ama kendimi koruma içgüdülerinden zerre kadar nasibimi almamış olduğumu bilmek çok hoştu. “Teşekkür ederim?”

“Rica ederim!” dedi Cami neşeyle.

İçkimden kocaman bir yudum daha alırken Poppy kolunu omzuma attı. “İşte bu yüzden erkeklerle çıkmıyorum.”

“Ben de bu yüzden hepsinden nefret ediyorum,” diye ekledi Kaia, dramatik bir tavırla iç geçirerek. “Ama onlarla çıkmaktan da geri durmuyorum ne yazık ki. En büyük kusurum bu ama ne yapalım, kimse mükemmel olamıyor.”

Nedeni çakırkeyif kafam mıydı yoksa yanlarında olmama gerçekten sevinen insanlarla çevrili olmanın verdiği keyif miydi bilmiyordum ama gözüm tek başına merdivene doğru yürüyen Henry’ye takılınca kendime hâkim olamadım. “Şu çocuğa ne diyorsunuz?”

“Kim?” dedi Poppy. “Henry Turner mı?”

Kahretsin. “*Herkesi* tanıyor musunuz?”

Hepsi bakışlarını bardaklarına dikti. Sessizliği bozan Cami oldu. “Onu o kadar da *iyi* tanımıyorum. Daha çok hakkında söylenenleri ve ününü duydum. Mason’inkilerin aksine hepsi olumlu şeylerdi, doğru söylüyorlarsa iyi biri olmalı. Kampüste... popüler biri. Özellikle de kadınlar arasında.”

“Bence de iyi biri,” dedi Ava, Cami’nin sözünü keserek. “Geçen sene ortak dersimiz vardı. Sessiz ve tatlıydı.”

“Çok seksi,” dedi Kaia. “Saçmalık derecesinde seksi.”

“Bir arkadaşım Henry’nin ev arkadaşı Russ’la çıkıyor. Sana bilgi toplamamı ister misin?” diye sordu Poppy.

Tam da o sırada Maple Hills’in karmaşık bir ağ gibi olduğunu fark ettim. Poppy’ye Aurora’yı tanıdığımdan ya da Henry’nin az önce biriyle konuştuğunu gördüğümden bahsetmedim. İçkimin geri kalanını bitirip bardağı tezgâha bıraktım. “Sıradaki görevim ne?”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Henry

Anastasia dün gece basketbol takımının verdiği partide beni köşeye sıkıştırıp bugün geleceğini ve derslerimi çalışıp akademi basamaklarını tırmanmama yardım edeceğini söylediğinde şaka yaptığını düşünmüştüm.

Sırf bana yardım etmeye kalkmasına engel olmak için partiye çıkıp gelmesini garip bulmuştum. *Hayır* sözcüğünü bir türlü kabul etmiyordu.

Ancak ellerini klavyesinden kaldırmadan on ikinci iç geçişini dinlerken şaka yapmadığını ve kendimi gerçekten de derslerle en az alakası olan insanlarla bir çalışma grubunda bulduğumu fark ettim. “Bu geçerli bir kaynak değil, Kris,” dedi uzun iç çekişini bitirdiğinde.

Kris on dakikadır elinde döndürdüğü kalemni bir türlü bırakamıyordu. “Geçerli bir kaynak değil de ne demek? Vikipedi işte. Bundan daha iyi bir kaynak mı olur?”

Anastasia nihayet gözlerini ekranından çekip yemek masasının öteki ucunda oturan Kris’e sert bir bakış attı. “Beni çıldırtmayı kesmezsen seni gruptan kovacağım. Kaynak olarak Vikipedi’yi kullanamayacağını bal gibi biliyorsun, Kris. Kaç yıldır makale yazıyoruz. Ya çalış ya da git. Başka seçeneğin yok.”

Çalışma grubundan beni kovmasını dilemeden edemedim. Onu seviyordum; Anastasia en yakın arkadaşımdı. Ama beni bir şey yapmaya zorlamanın, inadına onu yapmak istemememe neden olduğunu anlayamıyordu. Ayrıca onu çıldırtmayı kesmelerini

istiyorsa takım arkadaşlarımı çalışma grubundan kovmaktan çok daha fazlasını yapması gerekirdi.

“Bugün heyheylerin üzerinde, Allen,” dedi Mattie. Anastasia’nın çatık kaşlarını fark etmemiş olmalıydı. Ben olsam ayağımı denk alırdım. “Sarılmak ister misin?”

Anastasia başını iki yana sallayıp dikkatini yeniden bilgisayarına çevirdi. “Sana sarılmak istemem. İşine bak, olur mu? İki dakika içinde buz pistine doğru yola çıkmam gerek ve yazmam gereken iki paragrafım daha var.”

Çocuklar sanki sıkıntısının ne olduğunu biliyormuşum gibi bakışlarını bana dikti. Bir an için Anastasia’ya benim ona sarılmamı isteyip istemediğini sormayı düşünsem de bu pek sık yaptığımız bir şey değildi, dolayısıyla ne diyeceğini kestiremiyordum. Russ ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan beni ayağıyla dürttü ve ders kitabının yanında duran telefonumun ekranı aydınlandı.

RUSS

Nate’i özlüyor.

Nate’i ben de özlüyordum. Onun özlediği şekilde özlemesem de Nate’in, JJ’in ve Joe’nun yokluğuna alışmak zor olmuştu. Yoğun programına rağmen bana zaman ayırmasına minnettardım ama benden ziyade onun benimle çalışmaya ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum.

Ona bunun bana bir yararı olmadığını söylemeye niyetli olsam da onu üzmemek istemediğimden artık vazgeçmiştim. Anastasia sürekli ağlardı ve genelde onunla ilgilenen Nate olurdu ama kaptanlığı devralarak yapacağımı yapmıştım zaten. Onu ne kadar sevsem de kimseyle sevgilcilik oynayacak enerjim yoktu.

Hepimiz yemek masasının etrafında oturmuş, çalışıyormuş gibi yaparken içeriye alışılmadık bir sessizlik çökmüştü. Bilgisayarını ekranının arkası bana gelecek şekilde koymuş olsa da Bobby'nin tetris oynadığını görebiliyordum. Russ'ın masanın üzerine bıraktığı telefonu titredi ve çocuklar onu yuhalayınca utançtan yüzü kızardı.

"Pardon, affedersiniz," diye mırıldandı ve hızlıca kalkıp çağrıyı yanıtlamak için verandaya çıktı.

Aynı satırı dördüncü okuyuşumu bölmesinden şikâyetçi değildim. Profesör Thornton'ın dersine olan nefretim her geçen saniye daha haklı çıkıyordu.

Camlı kapılar açıldı ve Russ telefonunu cebine sokarak içeri döndü. "Sizin için de sorun olmazsa Rory bizimle ders çalışmaya geliyor."

"Burada biz değil, sen yaşıyorsun, unuttun mu?" dedi Bobby, başını oyunundan kaldırarak. "Kız arkadaşının gelmesi için bizden izin almana gerek yok."

"Kitap kulübüne gidecek sanıyordum," dedim, Aurora'ya gelirken kurabiye getirmesini söylemiş olmayı dileyerek.

"Halle herkese mesaj atarak bir borunun patladığını ve hasarı onarmak için dükkânı kapatmak zorunda kaldıklarını, dolayısıyla toplantının da iptal edildiğini söylemiş."

Birkaç hafta önce Halle'yle tanışmamın ardından yemek almaya gittiğimizde Aurora'nın bana onun hakkında elle tutulur hiçbir şey söyleyememesi sinirlerimi bozmuştu. Kötü bir arkadaş olduğunu belirttiğimde Halle'nin içine kapanık biri olduğunu ve kendisinin de onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini söylemişti.

"Herkesi buraya getirmesini söyle. Bahçeyi kullanabilirler, ellerine piknik örtüsü falan tutuştururuz," dedim ve şimdilik pes ederek ders kitabımı kapattım.

Mattie de bilgisayarının ekranını kapattı. "Harika fikir."

Anastasia ofladı. “Kendine beş kadının düştüğü her fikri harika buluyorsun.”

“Russ’la Robbie’nin başları bağlı, ayrıca Robbie burada değil. Yani düşünürsen aslında bana daha fazla kadın düşüyor.”

“Emin misiniz?” diye sordu Russ, telefonunu çıkarırken. “Evi bir sürü yabancıyla doldurmak dikkatinizi dağıtmayacak mı? Makalelerinizi hayatta bitiremeyeceksiniz.”

Anastasia, “Bunun o kitap kulübüyle ilgilenen kıza vurulmanla bir ilgisi var mı?” deyince çocuklar son derece abartılı tavırlarla nefeslerini tuttular.

Çocuksu tavırlarına gözlerimi devirdim. “Öyle bir şey yok.”

“Rory onunla flört ettiğini söyledi,” diye karşı çıktı ve bilgisayarını kapatıp çantasına kaldırdı.

Kris, Anastasia’yı daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. “Aurora tam olarak nasıl flört ettiğini söyledi mi? İki yıldır bunu görmeye çalışıyorum.”

“Flört etmiyordum. Yalnızca konuştuk.”

Çekici bir kızdı, onunla flört etmekten çekinmezdim. Ama eli ayağına dolanıyordu ve bir ayrılığın üstesinden gelmeye çalışır bir hâli vardı. Gözüme doğru zaman gibi görünmemişti.

“Ah,” diye inledi Matte. “Önce konuşmak lazım tabii. Hattayı burada yapıyorum.”

“Aurora yola çıkmak üzere olduklarını yazdı.” Başımı Russ’a çevirince kulaklarının kızardığını gördük. “Bir de teşekkür ediyor.”

“Sadece teşekkür etmemiş gibi görünüyor, pancar suratlı,” diye takıldı Kris. “Pekâlâ, bu hafta hangi kitabı okumuşlar? Onlar gelene kadar biraz araştırma yapayım da yanlarında kültürlü ve çekici görüneyim.”

Anastasia yerinden kalıp çantasını omzuna atarak kaşını kaldırdı. “Bir de ileride doktor olacaksın...”

Kris onu başıyla onayladı. “Bir sürü okul borcu ödeyeceğim. Hâlâ böyle bir vücudum varken kendime bir eş bulmalıyım.”

Anastasia son bir kez iç geçirdi. “Hoşça kalın.”

Bir kez daha ödevime konsantre olmayı denerken odamın aralık penceresinden süzülen kahkaha seslerini duyabiliyordum.

Aurora bir kucak dolusu örtüyle içeri girer girmez ayak altından kaçmak için yatak odamın güvenliğine sığınmıştım. Dışarıdaki gürültü nihayet azaldı ve toplantının sona erişini müjdeleyen ön kapının açılıp kapanma sesini duydum.

Beş dakika sonra kapım usulca tıklatıldı. Açtığımda karşımda düşündüğüm kişiyi bulmak beni memnun etti. “Saçlarını kestirmişsin,” dedim.

“Ne?” diye karşılık verdi Halle ve istemsizce elini eskisinden daha kısa olan kahverengi saçlarında gezdirdi. “Ah, evet. Birlikte çalıştığım kız bu sabah onunla kuaföre gittiğimde beni ikna etti. Gayet kibardı, kötü bir şey söylemedi. Zaten uzun zamandır saçlarımı kestirmek istiyordum ama eski... biri bunu yapmama engel oluyordu.”

Bir süre küt tutamların döküldüğü köprücük kemiğini ve boynunu inceledikten sonra nihayet bakışlarımı yeniden onunkilerle buluşturdum. “Hoşuma gitti. Çok güzel olmuşsun.”

Eli ayağı ânında birbirine dolandı ama tuhaf bir şey söylediğimi düşünmüyordum. Altı üstü ona iltifat etmiştim, son derece sıradan bir iltifat. Kapı aralığından çekildim ve kolumu uzatarak ona içeri girmesini işaret ettim. Söylediğimi hemen yaptı ve ben az önceki yerime dönerken o da yatağımın ayak ucuna ilişti.

Belki de iltifat almaya alışkın değildi. Gerçi bu kadar güzelken bu pek de mümkün olamazdı. Belki Will Ellington sadece hokey oynamakta değil, erkek arkadaş olmakta da berbattı. “Teşekkür ederim,” dedi bir süre sonra. “Bunu söylemen çok hoş. Evini kullanmamıza müsaade etmen de öyle. Sana teşekkür mahiyetinde bir şeyler getirdim. Tekrar gelirsiniz diye daha

fazla yapmıştım ama boru patlayınca, eh, gerisini biliyorsun. Buyur lütfen.”

İçine kâğıt havlu konmuş cam kabı bana uzattı ve kapağı açmamla taze kurabiye kokusu odamı sardı. Bir ısırık aldım, tadı hatırladığım kadar güzeldi. Hepsini buraya getirdiğine sevinmiştim, kurabiyelerimi diğerleriyle paylaşmak zorunda kalmayacaktım. “Teşekkür ederim. Sen de alır mısın?”

Elini havaya kaldırarak teklifimi geri çevirdi. “Hayır, teşekkür ederim. Biraz midem bulanıyor.”

Bunun üzerine teninin onu son görüşümden biraz daha solgun olduğunu fark ettim, gözlerinin altındaki morlukları makyajla kapatmaya yeltendiğini anlayabiliyordum. “Neyin var?”

“Dün gece bir partiye gittim. Alkole pek alışkın değilim, üzerimden araba geçmiş gibi hissediyorum.”

“Biliyorum, seni gördüm. Aurora’yla daha fazla zaman geçirirsen o da başına gelebilir. Dün neredeyse bana çarpıyordu. Ağrı kesici aldın mı?”

“Beni gördün mü?” diye sordu, sesi her zamanki neşeli tınısından yoksundu.

“Evet,” dedim ve ağzımın kenarındaki kurabiye kırıntılarını sildim. “Mason Wright’tan numarasını istiyordun. Bence onu aramamalısın.”

“Nedenmiş?”

“Şerefsizin öne gidenidir.”

Birden gülünce burnundan tuhaf sesler çıktı. Tatlıydı. “Karşında neden sürekli domuz gibi sesler çıkarıp duruyorum bilmiyorum, özür dilerim. Yanımdaki kızlardan biri numarasını çoktan sildi. Beni gördüğünü fark etmemiştim.”

“Arkadaşlarınla iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordun, bölmek istemedim. Beni hatırlayıp hatırlamayacağından da emin değildim ve seni rahatsız ederek geceni mahvetmek istemedim.”

“Elbette hatırlardım,” dedi usulca. “Partilerde yanıma gelmekten çekinme. Tanıdık bir yüz görmek güzel olurdu. Dün gece etrafım... bir sürü yabancıyla doluydu.”

“Ağrı kesici aldın mı, Halle?”

Başını iki yana sallayınca yataktan kalkıp acil durumlar için sakladığım kutuyu almak üzere banyoya yöneldim. İçi daha çok cilt bakım ürünleri, çoraplar, saç tokaları gibi ıvır zıvırlarla dolu olsa da ağrı kesici gibi ilaçlar da vardı. Akşamdan kalma olduğum günler için el altında tuttuğum Advil’i ararken Halle beni izliyordu.

Şimdiye dek yatak odamda bu kadar eğreti duran bir kadın görmemiştim. Nedense gergin ve her şeyi çok fazla düşünüyormuş gibi bir hâli vardı. İnsanlar, özellikle de hayatımdaki kadınlar sessizliği içgüdüsel olarak doldurmak istediklerinden bazen karşımdakiyle konuşmakta zorlanıyordum. Anastasia ve Aurora’nın bunu yaptığına sürekli şahit oluyordum; sanki kendilerini sohbet akışının koruyucuları ilan etmişlerdi ve zaman zaman ortama çöken sessizlik en büyük düşmanlarıydı. Lola’nın hayatının tek bir saniyesini bile konuşmadan geçirdiğini sanmıyordum ama son zamanlarda bunun asıl sebebi Robbie’yle aralarında sık sık çıkan tartışmalardı. Muhtemelen bundan haberim olduğunu bile bilmiyorlardı ama odam onlarınkinin tam üzerindeydi.

Sessizliği seviyordum ancak yüzündeki ifadeye bakılırsa Halle için aynı şey söylenemezdi. “Onlar kız arkadaşının eşyaları mı?”

“Bir keresinde geceyi benimle geçiren biri ertesi gün çok hastalandı. Ona verebilecek hiçbir şeyim yoktu ve kendimi berbat hissettim. O zamandan beri ne olur ne olmaz diye banyomda bir sürü ıvır zıvır tutuyorum,” diye açıkladım. “Kız arkadaşım yok.”

“Ah, öyle mi? Dün gece yanında birini görünce emin olmadım ve...” Sözlerini yarım bıraktı. “Her neyse. Öyle işte.”

“Anastasia. Arkadaşımdın sevgilisi.” Sırıtmadan edemedim. “Kıskandın mı?”

Sorum üzerine kızaran yanaklarıyla bembeyaz yüzüne bir nebze renk geldi. “Hayır, tabii ki kıskanmadım! Sadece... Tanrım, o kadar akşamdan kalmayım ki.”

“Tabii ki kıskanmadın,” diye tekrarladım ilacı ona uzatırken.

“Şu kutu iyi fikirmiş,” dedi, şişeyi sallayarak iki hapi avucuna düşürürken. Çantasını karıştırıp bir su şişesi çıkardı ve ilaçları hızlıca yuttu. “Teşekkür ederim.”

Sessizlik geri döndü. Halle öne eğildi ve komodininin bir kitap aldı. Geçen hafta dükkândan aldığım ama neredeyse elimi sürmediğim kitaptı. “Liderlik çalışmaların nasıl gidiyor?”

“İki bölüm okuyup pes ettim. Adamın bütün hayatını anlatıyor, gerçi bir otobiyografiden başka ne beklersin ki? Ama yine de kimin ailesi hakkında anlatacak bu kadar şeyi olabilir?”

“Ailene pek düşkün değil misin?” dedi ve kitabı çevirip arka kapağını okumaya koyuldu. “Özür dilerim, çok kişisel bir soru oldu! Söylediklerimi unut, düşünmeden konuştum.”

“Sorun değil. Ailemi seviyorum. Annelerim dünyanın en iyi insanları ama onları en fazla yarım sayfada anlatıp bitirebilirim.”

Güldü, çıkan ses tam da düşündüğüm gibiydi. Neşeli, güzel, ahenkli. Ona dair her şey zarifti. “Her bölümde destan yazmamak için kendimi sürekli frenlemem gerekiyor. Yani ne yazık ki...” Kitabın ön yüzünü çevirdi. “Stanley Kupası’nı dört kez kazanmış Harold Oscar’ı çok iyi anlıyorum. Gerçi onun çok daha ilgi çekici şeyler anlattığına eminim.”

“Sen de yazar mısın?”

“Olmaya çalışıyorum ama şu sıralar pek de ümit vadetmiyorum. Sanırım hâlâ kendi tarzımı bulmaya çalışıyorum. Katılmak istediğim bir yarışma var ama ne hakkında yazacağıma bir türlü karar veremiyorum. Bilmiyorum, galiba ilham bulamıyorum. Dün geceki partide garip bir şekilde çalma listesinde olmaması gereken bir şarkı çalmaya başladı ve aklıma birkaç

fikir geldi, bir yere varıp varmayacağından emin değilim tabii. Diğer bütün fikirlerim ve taslaklarım yeterince iyi değilmiş gibi geliyor, belki yepyeni bir konu bulmak daha iyi bir fikirdir.”

“Anlıyorum. Bazen yeni bir konu ya da teknik deniyorsam ben de tablolarım için aynı şeyleri hissediyorum. Yarattığımız her şey kişiseldir. Muhtemelen kılı kırk yarıyorsun.”

Gülümsedi ve parmaklarıyla şakaklarını ovdu. “Sanırım haklısın. Her neyse, ressam mısın? Ne güzel, hiç bilmiyordum.” Bakışlarını boş odamda gezdirdi. “Eserlerin nerede?”

İyi bir soruydu. Omuzlarımı silktim. “Elimden her gün bakmak isteyeceğim bir şey çıkmadı. Biraz ayran gönüllüyüm.”

“Keşke ben de öyle olsam. Yıllardır aynı fikirleri süründürüp duruyormuş gibi hissediyorum. İyi ki okurluğum yazarlığımdan daha iyi yoksa aklımı kaçırdım.”

“Ben de iyi bir okurdan daha çok iyi bir ressamım.” Halle tekrar güldü. “İlgilimi çekmeyen bir kitaba işlerin ilginçleştiği kısma gelecek kadar uzun süre odaklanamıyorum. Çabalıyorum ama sonra bir bakıyorum ki son yirmi dakikadır internette boş boş geziniyormuşum. Telefonuma uzandığımı hatırlamıyorum bile. Sinirlerim bozuluyor.”

Başkalarına kolay gelen bazı şeyleri ne kadar sinir bozucu bulduğumu anlatırken Halle insanların bana attığı o tuhaf bakışları atmadı. Sadece sözlerimi başıyla onayladı. “Küçük kız kardeşim de aynı sorundan muzdarip. DEHB yüzünden böyle olduğunu öğrendik. En sevmediği ders olduğundan edebiyat ödevlerinde ona yardım ediyorum ve verilen kitabı okumak istemiyorsa savaş veriyoruz.”

Bazen ben de tam olarak savaş veriyormuş gibi hissediyordum. “Çok garip bir durum. Google’da öylesine arattığım bir şeyi ne olduğunu bile anlamadan saatlerce araştırmaya, karşıma çıkan her şeyi sorunsuzca okumaya dalabiliyorum ama okumam gereken asıl şeye elim varmıyor.”

Halle kıkırdadı ama bana güldüğünü düşünmüyordum. Onunla bu kadar kolay konuşabilmek hoşuma gitmişti. “Evet, Gianna da öyle. Teşhisi konduktan sonra faydalanabileceği daha çok kaynak ve destek buldu ama ailemi onu doktora götürmeye ikna edemeseydim okul hayatının nasıl geçeceğini düşünmek bile ödümü koparıyor. DEHB’ye dair bir sürü şey araştırdım ve bazı insanların hayatlarını nörogelişimsel bozuklukları olduğunu bilmeden geçirdiklerini öğrendim. Özür dilerim, çok konuşuyorum.”

“Kız kardeşinin yardım alıyor olması çok hoş. Günün geri kalanını bu kurabiyelerin tarifini araştırarak geçireceğim,” dedim, kaptan bir tane daha alarak. “Çok lezzetliler.”

“Büyükanнем bir yaz anne babam işleriyle, abimse katıldığı futbol kampıyla boğuşurken bana bakmaya gelmişti. Her detayı doğru yaptığımdan emin olmak için başımdan ayrılmamıştı. Kötü kurabiyeler pişirip insanlara onun tarifi olduğunu söylememe izin veremeyeceğini söylerdi.”

“Büyükanнемene teşekkürlerimi ilet lütfen.”

“Ah, birkaç yıl önce aramızdan ayrıldı. Onun evinde yaşıyorum, bütün tarif defterleri ve kalıpları falan elimin altında. Elime yüzüme bulaştırmadığım tek tarifi bu kurabiyeler sanırım.”

“Tatlarına baksa seninle gurur duyardı,” diyerek onu rahatlattım ve kurabiyemden bir ısırık daha aldım. “Harika iş çıkarmışsın. Evinde, onun eşyalarıyla yaşamak da çok havalı. Büyükanнем şaşaalı restoranlara düşkün bir kadındı, elimde bir tarif defteri olmasa da dünyanın dört bir yanında ziyaret edip memnun kaldığı restoranların listesi var.”

Annem otuz yıl önce, “katı, muhafazakâr değerleri” yüzünden eşcinsel olduğunu kabul etmediklerinde, ailesiyle iletişimini kesmişti ve bu yüzden hâlâ hayatta olmalarına rağmen onlarla tanışmamıştım.

Öbür annemin ebeveynleri kariyer odaklı insanlardı, çok geç anne baba olmuşlardı ve ben on beş yaşına gelmeden ikisi

de ölmüştü. Annem kendi ailesiyle görüşmediğinden onu sevdiğlerini ve evlatları gibi gördüklerini hissettirmek için her şeyi yapmışlardı. Büyükanнемin en sevdiği şeylerden biri hepimizi en iyi restoranlara götürüp ailesiyle gösteriş yapmaktı.

“Ah, ciddi misin? Kimsenin bu yaşında büyükanнемin evinde yaşamamı havalı bulduğunu sanmıyorum. Ama kurabiyelerime sıraladığın iltifatları kabul edebilirim,” dedi hırkasının kolunu çekiştirerek. “Teşekkür ederim.”

“Neden arkadaşlarınla yaşamıyorsun?” diye sordum ve yüzünün asıldığını görünce bunu sormamam gerektiği hissine kapıldım.

“Güzel soru. Çok yerinde ama...” Gözle görülür huzursuzluğuyla bana bunun güzel bir soru olduğunu söylemesi birbiriyle çelişiyordu. Tam boş vermesini söyleyecektim ki nihayet bana cevap verdi. “Hiç arkadaşım yok. Kısmen arkadaşım saydığım insanlar da UCMH’de okumuyor, gerçi erkek arkadaşım la ayrıldığımızdan beri beni silip attılar.”

Utanmış görünüyordu ama birkaç yıl öncesine kadar benim de hiç arkadaşım yoktu. Şimdiyse etrafım insan kaynıyordu. Sayılarını tutmayı bir yerden sonra bırakmış olsam da aralarına bir tane daha eklemekten zarar gelmeyeceğini düşünüyordum. “Ben senin arkadaşınım.”

Kaşı yukarı kalktı. Bu alışkın olduğum bir ifadeydi. Onu hazırlıksız yakaladığım anlamına geliyordu. İnsanları hep hazırlıksız yakalıyor gibiydim. “Değilsin.”

“Öyleyim,” dedim, daha kararlı bir sesle.

“Böyle arkadaş edinilmez,” dedi ısrarla.

“Sen nereden bileceksin ki? Daha az önce hiç arkadaşın olmadığını söylemedin mi?” Gözle görülür şekilde irkilmesi yüreğimi burktu. Çabucak kaldığım yerden devam ettim. “Biz arkadaşız, Halle. Arkadaşlar birbirlerine iyilik yapar. Kitap kulübün için evimi kullanmana izin verdim, sen de bana yiyecek

bir şeyler getirdin. Benimle yaşamalısın demiyorum ama hiç arkadaşın olmadığını söyleyemezsin.”

“Peki, arkadaş olabiliriz o zaman,” dedi, rahatlamanın etkisiyle omuzları bir nebze gevşerken. Benim yanımda rahatsız olmasını istemiyordum ve arkadaşısı olmak istediğimi söylerken *gayet* ciddi dim.

“Güzel. Bu hafta sonu ev arkadaşımın kılını kıpırdatamayacak kadar yaşlı ve olgun olduğunu söylediği ama hepimizin vermekten geri durmayacağını bal gibi bildiği geleneksel okul öncesi partimiz var. Sen de gelsene, böylece arkadaş olabileceğimizi söylerken ciddi olduğumu anlarsın.”

Sanırım Russ ve ben, Robbie’nin daha az partilemek istemesinden endişe duymayan tek kişilerdik. Öte yandan takımın geri kalanı –özellikle de Nate’in eve almadığı ve artık yetişkinlik dönemine adım atmış olanlar– bir tür dönüm noktasını kaçırdıklarını düşünüyordu. Robbie bir daha asla parti veremeyeceğini söylememişti; sadece Faulkner’a neler yapabileceğini göstermeye ve daha sorumlu biri olmaya çalışacağını belirtmişti. Ama her antrenmanda yüzüme vurduğu gibi kimse hiçbir şeye doğru düzgün kulak vermiyordu ve duydukları tek şey “daha az parti” kısmıydı.

Nate ve JJ taşınmadan önce Robbie bu yıl kendi başına yaşayabileceği bir yer bulmak için bir sürü ev araştırmıştı. Arkadaşımız Robbie’yle, okulunu bitirdikten sonra fakültede kendine bir pozisyon bulmayı uman Robbie arasına bir çizgi çekmek istediğini söylemişti.

Baktığı hiçbir yerin engellilere uygun şekilde inşa edilmemiş olması yüzünden isteyince taşınmadığını, ev sahibine binanın erişilebilirliğini ve güvenliğini artırmak gibi küçücük şeyleri yaptırmaya çalışırken yaşayacağı stresin buna değmeyeceğini ve bir yıl içinde tekrar ilanlara bakacağını söylemişti.

Halle teklifime gözlerini devirdi ve yatağımdan kalkarken Harold Oscar’ın kitabını kolunun altına sıkıştırdı. “Geleceğimi

sanmıyorum. Yalnız gelmem tuhaf kaçır, zaten yapılacak işlerim var. Ödevler, roman projem, kitap kulübünün sorumlulukları falan işte.”

“Yalnız kalmayacaksın. Ben de partide olacağım.”

“Arkadaşlarınla meşgul olacaksın.”

“Az önce senin de onlardan biri olduğunu söylemedik mi?”

İç geçirdi ama içeriyi dolduran ses Anastasia’nın bilgisayarının başında çıkardıklarından çok farklıydı. “Hep bu kadar... ısrarcı mısındır? İkna edici? Hatta biraz inatçı?”

“Bilmem,” diye itiraf ettim dürüstçe. “Genelde bu kadar uğraşmam. Çoğu kadın kendiliğinden arkadaşım olmak ister.”

“Eminim öyledir, Henry. Artık gitmem gerek, vardiyama az kaldı. Ama senin için de sorun olmazsa şu kitabı ödünç almak istiyorum.”

Omuzlarımı silktim. “Al tabii. Zaten okumuyordum.”

“Bahçeni kullanmamıza izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim.”

“Ben de kurabiyeler için tekrar teşekkür ederim.”

Arkasını döndü ve tam kapıyı arkasından kapatacağı sırada ona seslendim. “Halle?”

Başını küçük aralıktan içeri uzattı. “Efendim?”

“Saçını gerçekten çok beğendim.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

ALTINCI BÖLÜM

Halle

“Bir şey bulabildin mi?”

Başımı tabletimin ekranından kaldırdım ve bıkkınlıkla iki yana salladım. “Ne yazık ki koca internette *mutlu ve sağlıklı çocuklar* ya da *çocuklarımla mürüvvetini görecektir kadar uzun yaşamak* gibi şeylerin bütün stoklarını tüketmişler. Bir meyve sepetine ne dersin?”

“Güzel fikir. Şu uzun yaşam arzusuna da faydası olur,” dedi Cami, dinlenme odasında yanıma otururken. Abim kardeşlerimle kurduğumuz grup sohbetine annemin gelecek haftaki doğum günü için ne alacağımızı soran bir mesaj atmıştı. O zamandan beri göz gezdirdiğim beşinci büyük mağazanın internet sitesindeki “kadın hediyeleri” başlığı altındaki seçeneklere bakmak için ekrana doğru eğildi. “Belki de Şükran Günü’nde eve döndüğünde onu masaja götürürsün?”

Eski erkek arkadaşımınla anlaşmak gibi bir hataya düşerek bu yılki bayramlarda eve dönmeyeceğime karar verdiğimi ona açıklamamaya karar verdim. “Harika bir fikir ama kardeşlerimin de ona verecek bir şeyler bulduğundan emin olmam gerek.”

“Abin var sanıyordum,” dediğinde buram buram evin büyük kızı olmak kokan bıkkın bir nefes vermeden edemedim.

“Öyle ama tıpkı üvey babam gibi o da beceriksizin teki. Yani ona bir hediye bulmazsam annem doğum gününde dımdızlak ortada kalacak. Sorun etmiyorum. Ailemin reisi olmaya alışkınım.”

Cami'nin en küçük evlat olduğunu biliyordum, muhtemelen ailemin reisi olduğumu söylerken ne kastettiğime dair en ufak bir fikri yoktu. Ne ironiktir ki bu ünvan, ergenliğimizde hiçbir aile sorumluluğunu yerine getirmeye yanaşmayan Grayson tarafından bana verilmişti.

Cami ekranımı kilitledi ve telefonumu yavaşça elimden aldı. “Kararsızlığının ilacını ne biliyor musun? Alkol! En iyi kararlarımı hep sarhoş kafayla vermişimdir.”

İçmeyi sevip sevmediğime henüz karar vermemiştim. Bir yerlere davet edilmeyi ya da çakırkeyiflikle gelen özgüveni sevsem de akşamdan kalmışlıktan nefret ediyordum. Beni endişeli, ağlak ve aşırı hassas yapıyordu ama eğlenceli olmadığımı düşünürlerse bu davetlerin kesileceğinden korkuyordum.

“Saçlarını evde boyamaya karar verdiğinde de içmiyor muydun?”

Cami'nin sarı saçları, hatasını düzeltmek için kuaförde –ben ilk akşamdan kalmışlığımla boğuşurken– geçirdiğimiz uzun saatlerin ardından yerini koyu bir kızıla bırakmıştı. “Tamam, belki süreç kötüydü ama kırmızının benim rengim olmadığını söyleyemezsin. Dört farklı insan Jessica Rabbit’e benzediğimi söyledi. Bunun egomu nasıl beslediğinden haberin var mı? Keşke memelerim de onunkiler gibi olsaydı. İşte o zaman çekilmez biri olurum.”

“İnan bana, o bel ağrısını çekmek istemezsin.” Duruşumu düzeltmek için omuzlarımı içgüdüsel olarak hafifçe geriye ittiğimde kürek kemiklerimin arasındaki boşluk kütürdedi. “Ayrıca gerçekten de Jessica Rabbit’e benziyorsun. Cadılar Bayramı kostümünü şimdiden almalısın.”

Kuaför macerasında ona eşlik ederken Cami'nin işini devraldığım West'le karmaşık bir ilişkisi olduğunu öğrenmiştim. Bir çift bile olmadıklarını, zaten ondan nefret ettiği için üzülmenin aptalca olduğunu düşünüyor ama yine de üzülüyordu ve

bununla bildiği tek şekilde başa çıkmaya çalışıyordu. Mümkün olduğunca çok partileyerek.

Cami benden iki yaş büyüktü ancak bölüm değiştirmişti ve kendi yılındaki öğrencilerle mezun olmaya yetecek krediyi tamamlayamamıştı. Bütün arkadaşları –buna West’i dâhil etmediğinin özellikle altını çizmişti– yüksek lisans veya iş fırsatları kovalamak için uzaklara taşınmıştı. Farklı dertlerden muzdarip olsak da yaşadıklarımızın pek farklı olmadığını, bu yüzden kolayca arkadaş olduğumuzu söylemişti.

West’le arasında geçenlere bu kadar üzülmesine rağmen Will konusunda bana elinden gelen her desteği göstermesi kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. Onu kandırdığımı düşünmüş ve ara ara tökezlesem de hayatımda birinin olmamasından memnun olduğumu açıklamaya çalışmıştım.

Cami bunu duymamış gibi davranacağını, onun gibi kalp kırıklığı çeken bir arkadaşının olmasının kendisini daha az yalnız hissettirdiğini söylemişti. Ardından gülüp şaka yaptığını, zamanla tökezlemelerin azalacağını ve saçımı kırmızıya boyayacak olursam yanımda olup beni destekleyeceğini eklemişti.

Boyayı bile getireceğini söylemişti.

Akşamdan kalmışlıktan mı yoksa hayatımın göz açıp kapayıncaya kadar değişmesinin beraberinde getirdiği genel hislerden miydi bilmiyordum ama o anda –kelimenin tam anlamıyla ömrümün birkaç saati içinde– bundan yoksun kalmış eski Halle için üzülmeden edememişim.

“Haklısın, küçük memelerimle gayet mutluyum zaten,” dedi, göğsünü sevgiyle okşayarak. “Akşam partiye giderken onları gösterecek bir şeyler giymeliyim. Sen ne dersin?”

Bir yanıma ona hayır demeyi, evde kalıp yarışmaya göndereceğim romana başlamam gerektiğini söylemeyi düşündü. Bu gece planlamamı yapıp bana ilham verecek şeyler araştırmak, sürekli fikir değiştirmeyi bir kenara bırakıp yazım sürecinin ilk adımını atmak istiyordum.

Öte yandan daha baskın, daha yüksek sesli, daha ikna edici ve insanlara hayır demeyi bilmeyen yanım teklifini kabul edecek, başından beri istediğim şeyin bu olduğunu savunacaktı. Hep beni bir erkek için değil de ben olduğum için bir yerlere çağıran arkadaşlarım olsun istememiş miydim? Will'den sonra yapmam gereken şey bu değil miydi? Kendimi birinci önceliğim yapmam ve hayatın tadını çıkarmam gerekmiyor muydu? Doğru düzgün bir şans vermezsem partilemeyi sevip sevmediğime nasıl karar verebilirdim ki?

Kollarımı göğsümde kavuşturup sahte bir meydan okuma gösterisiyle sandalyemde arkama yaslısam da heyecanıma engel olamıyor, onca bilinmeyen arasında kendime dair bir şeyler öğrenmek *istiyordum*. “Hangi parti?”

Cami heyecanla ellerini çırpınca yan masadaki isimlerini hatırlayamadığım birkaç personel başını telefonlarından kaldırıp bize baktı. “Ah, bayılacaksın. Parti işi Robbie'den sorulur.”

“Robbie de kim?”

Hokey evi, kitap kulübü için geldiğim zamana kıyasla gece vakti bambaşka bir atmosfere bürünmüştü.

Henry beni Cami'nin müdahalesinden önce buraya davet etmiş olsa da evlerinde olmak hâlâ biraz garip geliyordu. Onu bir kez bile görmemiş olmam pek şaşırtıcı değildi, saymayı bıraktığım bir dizi içki öncesi içeri ilk adımımızı attığımızdan beri etraf insanlarla dolup taşıyordu. Asıl şaşırtıcı olan gözlerimin sürekli onu aramasıydı.

Mutfak adası içki ve gazlı içecek şişelerinin ardında kaybolmuştu ve geniş oturma odasındaki her yüzey kırmızı bardaklar ve bira şişeleriyle doluydu. Dört bir yandan bangır bangır çalan müzik kendi düşüncelerimi duymamı zorlaştırıyordu ve herkesin

nefret ediyormuş gibi görüldüğü çocuğun dans ederken benimle konuşmaya çalışmasından bahsetmek bile istemiyordum.

Normal şartlar altında muhtemelen Mason'dan yavaşça uzaklaşır ve partiden sıvışacak bir bahane bulurdum ama devasa panç kâsesindeki ne olduğunu bilmediğim içkinin etkisi altındayken normal şartlardan çok uzaktaydım.

Çakırkeyif Halle ne dans edememesini ne erkeklerle konuşamamasını ne de bir gecenin tüm hayatını mahvedebileceği gerçeğini kafaya takıyordu. Çakırkeyif Halle bir üniversite partisinde böyle yapılması gerektiğini düşündüğü için eğleniyordu. Ayrıca neden ona mesaj atmadığı sorusuna cevap vermek yerine Mason'ın iri bedenini kendisinininkine bastırmasına ve ellerini beline koymasına izin vermeyi tercih ediyordu.

Cami'nin burada olup beni kurtarmasını dilersem de Mason'ın beni bulmasından saniyeler önce ev arkadaşını aramak üzere dışarı çıkmıştı. Görünüşe göre Ayık Halle ve Çakırkeyif Halle'nin ortak bir özelliği vardı: ikisi de korkaktı.

“Çok seksisin,” diye bağırdı Mason. Ağzı kulağımdaydı, nefesi boynumdaki hassas noktayı ısıtıyordu. Bunlar aşk romanlarında okuduğum şeylerdi. Tecrübesiz –aksini iddia etmenin ne anlamı vardı ki?– masum bakireye ilgi gösteren ateşli kötü çocuk. Sarhoş kafam bu klişeyi komik bulsa da ayık hâlimin utançtan yerin dibine gireceğinden emindim.

En kötüsü de kalçamı daha sıkı kavrayan ellerinin vücudumda bir tepki uyandırmasını beklememdi. Tenimin karıncalanacağını, nabzımın hızlanacağını umuyor, sadece Will'e hiçbir arzu duymadığımı kanıtlayacak herhangi bir şey görmek istiyordum. Cinsel hislerimin yakışıklı bir erkek karşısında ölü gibi yatmadığını bilmek istiyordum. Sonuçta klişelerde böyle olurdu, değil mi? Ana karakter saniyeler içinde bir seks tanrıçasına dönüşürdü. Ne yazık ki bende tık yoktu.

Hâlâ genç olduğumun ve değerimin bacaklarımın arasında olup bitenlerle ölçülmeyeceğinin farkındaydım ama kendimi anlamak istiyordum.

Birini *arzulamak* istiyordum ama bana mısın dememem artık sinirlerimi bozmaya başlıyordu.

“Teşekkür ederim,” diyerek nihayet Mason’ın iltifatına bir karşılık verdim. “Şey, sen de öyle.”

Ağzımdan çıkanları duymamla yanaklarımın kızardığını hissetmem bir oldu ama aradığım tepki bu değildi. Sesim kulağa gergin ve yapmacık gelmişti. Birisi doğum gününüzü kutladığında ona, “Senin de,” demekten farksızdı. Sözcükler dudaklarınızdan dökülür dökülmez aptalca bir şey söylediğiniz için kendinize sövüyordunuz.

Ne kadar utanmam gerektiğini kestirmek için gönülsüzce geri çekildim ve bana sanki beni tek lokmada yutmak istiyormuş gibi baktığını görünce şaşırdım.

“Daha sakın bir yere gitmek ister misin?” diye bağırdı. “Daha az insanın olduğu bir yere?”

“Hayır, istemez.”

Benim adıma kimin konuştuğunu anlamak için arkama dönmeme gerek yoktu, hoparlörleri inleyen bas sesine rağmen onun gür sesini tanımıştım. Kalp atışlarım hızlandı. Başımı kaldırıncı Mason’ın yüzünün düştüğünü gördüm.

“Korumalığa soyunduğundan haberim yoktu, Turner,” diye çıkıştı. “Zaman bulabilmene şaşırdım, Kaptan.”

“Gel hadi, Halle,” dedi Henry ve ellerini omuzlarıma koyup beni geriye çekerek öfkeli Mason’dan kurtardı. “Eğlenmene bak, Wright.”

Bir kukladan farksızdım. Henry elimi tutup beni yakınına çekerek kalabalığın arasından evin arka kısımlarına doğru götürürken ona hiç direnmedim. Oturma odasına doğru ilerlerken, *Beni kaçırmak işten bile sayılmaz,* diye düşünmeden edemedim.

Henry hâlâ bir şey söylememiştii ve birkaç kişinin bira pongu oynadığı masaya doğru ilerlediğimiz sırada hayatta kalma içgüdülerim nihayet devreye girdi. Durup, “Bir saniye!” dedim amaçladığımdan daha hararetli bir sesle. “Az önce ne oldu öyle?”

Henry bana döndü, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. “Seni korkunç erkek zevkinden kurtardım.”

Vay canına. Suratıma tokat yemiş gibi ayıldım. “Biraz acımasız oldu.”

“Mason Wright’ın götün teki olduğunu söylemiştim,” dedi sakince. “Ayrılığının ardından yatacak birini arıyorsan başka birini bulmalısın.”

Ayık Halle olsa dans partnerinin gafından daha fazla soru soramayacak kadar utanıp konuyu hızla kapatırdı. Ne var ki Çakırkeyif Halle’nin böyle çekinceleri yoktu. “Partine gelen herkesin işine böyle burnunu sokar mısın?”

“Hani partilerde yanına gelmemi istiyordun?” Henry sırtırken kendi sözlerimi bana karşı kullandığını anlayana kadar suratına boş boş baktım. “Gerektiğinde arkadaşlarımdan işine burnumu sokarım. Biriyle yatmak istiyorsan ondan çok daha iyisini bulabilirsin,” demesiyle Çakırkeyif Halle’nin son isyan kırıntıları da kaybolup gitti. “Onu tanırım. Aynı lisedeydik. Öfkeli ve sorumsuz biridir, sana layık olmadığından bahsetmiyorum bile.”

“Onunla yatmaya çalışmıyordum. Hiçbir şeye kalkışmadı bile,” dedim, kendimi haklı çıkarmam gerekiyormuş gibi. “Özür dilerim.”

“Güzel kızsın, Halle. Elbette seni yatağa atmaya kalkışacaktı. Özür dilemene gerek yok.”

Dudaklarım hemen ona bir cevap vermek için aralansa da sözlerini idrak etmemle geri kapandı. Güzel. Bunun üzerine düşünmeyi yarına, her tepkimi izlemediği bir zamana bırakmaya karar verdim.

“Sadece sarhoş olup partide tanıştığım bir oğlanla dans etmek istemiştim. Sırf tecrübe olsun diye. Saçma bir düşünceydi işte.”

“Hiç de saçma değil. Üzülmüş gibisin, sanırım istemedenden de olsa buna ben sebep oldum. Baştan başlayalım mı?”

Sözlerini başımla onayladım, sunduğu teklife minnettardım. “Selam.”

Henry gülümsedi. “Selam. Gelmene çok sevindim.”

“Ben de davetine çok sevindim.”

“Özür dileme sırası bende,” dedi. Sağıma geçti ve bizi bekleyen arkadaşlarına doğru yürümeye başladık. “Aurora’ya karşı bira pongu oynamanı istemek üzereyim. Ne denli sinir bozucu ve rekabetçi olduğunu tahmin bile edemezsin. Bir de haberin olsun, gecenin geri kalanını sana Mason’dan ne kadar nefret ettiğini anlatarak geçirecek, seni gören oydu.”

Masaya ulaştığımızda aslanın inine giriyormuşum gibi hissettim, elimde biraz daha panç olması çok işime yarayabilirdi. Henry topu alıp masada bir kez sektirdikten sonra bana uzattı. Böyle oyunlarda ne kadar beceriksiz olduğumu aklımın bir köşesine itip topu elinden aldım. “Son iki yılımı Aurora’nın şiiirden ne denli nefret ettiğini dinleyerek geçirdim. Seninki çocuk oyuncağı.”

Henry’nin aralarında Aurora’nın da bulunduğu diğer arkadaşları bir bir bahçeden içeri girdi ve Aurora beni görür görmez doğruca yanıma gelip kollarını sıkıca etrafıma doladı. “Gelmene çok sevindimmmmm. Benimle mi takım olacaksın?” diye sordu, bakışları Henry’yle aramda gidip gelirken.

“Benimle olacak,” dedi Henry. “Kendine başkasını bul.”

Henry’nin arkadaşlarından biri ben kendi adıma konuşmaya fırsat bulamadan arkasından bir sandalye sürükleyerek kapıdan içeri girdi. “Küçük bir olay çıktı,” dedi. Adı Mattie, Kris ya da Bobby’ydi. Hepsinin boyları, etnik kökenleri, saç renkleri, hatta aksanları farklı olsa da kitap kulübü için evlerine

geldiğimde hepsi kendilerini aynı anda tanıttıklarından kimin kim olduğunu ayırt edemiyordum.

Yerdeki kırık katlanır sandalyeye bakarken, “Fark ettim,” dedi Henry.

“Sandalye kapmaca oynuyorduk, kırılmaz sandalyenin üzerine atladığımda kırılacağını akıl edemedim. Benim hatam,” dedi Mattie, Kris ya da Bobby. “Selam, Halle!”

Benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniye sürünce herkes bana bakmaya başladı. Henry yere çömelmiş, sandalyenin kurtarılabilir durumda olup olmadığını kontrol ediyordu ama adımı duyunca hemen doğruldu. “Merhaba.” *Aman Tanrım, adı neydi?* “Sana da...”

“Adımı unuttun. Kalbim paramparça oldu. Hem de birlikte okuduğumuz o kitap hakkında konuşurken o kadar eğlenmişken,” dedi ve dramatik bir tavırla cık cıkladı. “Belli ki benden yeterince bahsetmiyorsun, Hen.”

Kitap kulübü başlamadan hemen önce Google’da arattığım kitap yerine birlikte okuduğumuz kitap demesi oldukça yaratıcıydı. Inglewild’ı ziyaret etmeyi ne kadar sevsem de kitabı sadece üyeleri etkilemek için değil de ansızın çıkan kitap kulübü toplantımdan önce okuduysa bir sonraki maaşımı ona verecektim.

“Kimseye senden bahsetmiyorum, Kris.” Henry her zamanki umursamazlığıyla omuzlarını silkti. “Önemli olan tek şey benim adımı hatırlaması.”

Tanrım.

Odaklan, Halle. Bir seksen boyunda, siyah saçlı, beyaz tenli, aksanını tam olarak çıkaramadığın adam. Omuzları ve sırtı geniş. Hatta kocaman. Adı Kris. Kris. Kris. Kris. Geriye sadece iki tanesi kalmıştı. Ah, bir de bütün arkadaşları hâlâ bana bakıyordu.

Aurora Henry’ye, “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye sordu.

“Genellikle. Kulaklarımı aynı anda sadece birimize tıkayabiliyorum ve genelde seni seçiyorum. Oyuna başlamıyor muyuz artık?”

Aurora bir kahkaha patlatıp ona orta parmağını gösterse de onu anlıyordum. Henry’nin sözlerinin ve bunları söyleyiş biçiminin kulağa neden... bu kadar hoş geldiğini tam olarak kestirmek zordu.

Şakacı bir tavırla Henry’nin kolunu dürttü. “Babamdan bir şeyler kaptın demek. Emilia’yla Poppy’nin eli kulağında. Gelmelerini bekleyebilir miyiz?”

“Peki.” Henry bana döndü. “Bira pongunda iyi misindir?”

Ne demezsin... “Gerçeği öğrenip üzölmeyi mi yoksa oyun başlayana kadar bir yalanla avunup sonra hayal kırıklığına uğramayı mı tercih edersin?”

“Her zaman gerçeği söylemeni tercih ederim.”

“Kuralları biliyorum ama hiç oynamadım, yani muhtemelen berbatım.”

“Berbat şeyleri düzeltebilirim,” dedi gülümseyerek. Vücudumu sırtım göğsüne yaslanacak şekilde çevirdi ve beni masaya doğru götürüp az önce aldığım pinpon topunun durduğu sağ elimi tuttu. Nefesi enseme gıdıklayacak kadar yakınım eğilerek elimi geriye çekti. Sadece benim duyabileceğim şekilde konuşurken sesi alçak ve derindi. “Rahatsız oldun mu?”

Pahalı bir tıraş losyonu gibi kokuyordu ve doğru şekilde durduğumdan emin olmak için belime yasladığı eli dikkatimi dağıtıyordu ama... “Halle?”

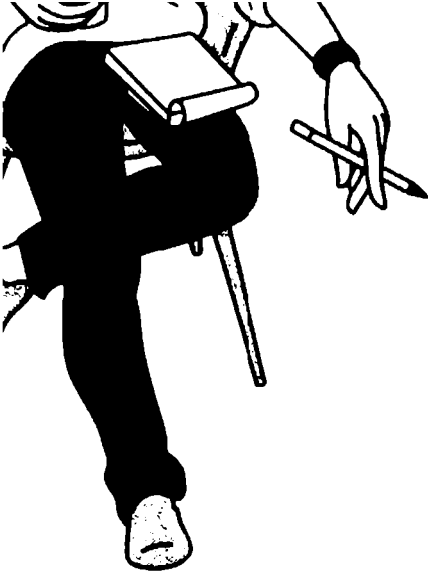
Sırtımdan aşağı bir ürperti inerken yanaklarım kızardı. “Hayır. Çok rahatım.”

“Sadece bileğini kullanacaksın. Fazla düşünme,” dedi ve topu masanın öteki ucundaki bardaklara atabilmem için elimi yönlendirdi. Aynı gece içinde ikinci kez bir kukla oluvermiştim. “Harika. Doğuştan yetenekliymişsin.”

Cami'nin, Poppy'yle ve Emilia olduğunu tahmin ettiğim bir kızla yanımıza geldiğini belli belirsiz fark etsem de dikkatim hâlâ Henry'deydi. "Belki de sandığının aksine gerçekten de iyi bir lidersin."

"Bakalım on dakika sonra da böyle düşünecek misin? Aurora'ya kaybetmeye hiç niyetim yok. Elinden gelenin en iyisini yapman gerek, anlaşıldı mı?"

Birisi bütün bardakları alkolle doldururken güldüm. "Anlaşıldı, Kaptan."

YEDİNCİ BÖLÜM

Henry

Hayatımda bir kitabı bu kadar hızlı bitirdiğimi sanmıyordum.

Bir sonraki kısma geçip Halle'nin benim için mavi renkli kalemle çizdiği kısımları okudum ve kalanları es geçtim. Dün gece kızıl saçlı arkadaşı partiden ayrıldıktan sonra Halle sarhoş kafayla çantasında benim için bir şey olduğunu söylediğinde ne beklemem gerektiğini bilememiştim.

Yanıma geri döndüğünde ödünç aldığı kitabı bana uzatmış ve hepsini okuyup ilginç ya da önemli bulabileceğimi düşündüğü tüm kısımların altını çizdiğini söylemişti.

Nihayet uyandığında kitabı yarılamiştım bile. Halle irkilip yatakta doğruldu ve yorganı göğsüne çekti. Bir düzine sorunun birbiri ardına aklına doluşmasını izledim. Gözleri fal taşı gibi açıldı, nereden başlayacağını düşünürken alt dudağını dişledi.

Aramızdaki sessizliği bozarak, "Merhaba," dedim.

Sertçe yutkundu ve başımla yanma bıraktığım su şişesini ve ağrı kesicileri işaret ettim. Bir eliyle yorganı vücuduna bastırmaya devam ederken diğeriyle hapları ağzına atıp suyla hızlıca yuttu. Şişenin yarısını bitirince kapağını kapatıp yerine bıraktı ve gözlerini bana dikti. "Dün gece seks yaptık mı?"

Önümde açık duran sayfayı kıvrıp kitabı bıraktım. Üzerinde yattığım kısmen sönmüş şişme yatağı işaret ederek gözlerimi onunkilere diktim. "Hayır."

"Emin misin?"

"Ağır ağır hava kaçırın bir şişme yatakta yatıyorum, Halle. Seks yapsak neden yanında uyumayayım?"

“Sorumun cevabı bu değil, Henry,” dedi.

“Eminim, dün gece seks yapmadık,” dedim. Omuzları gevşedi. Yüzündeki gerginlik kaybolmaya başladı. “Damarlarında kandan çok alkol akan kadınlarla yatmam.”

“Seks yapmadıysak...” Boğazını temizledi. “Neden yatağında çıplak yatıyorum?”

“Arkadaşlarınla gitmek istemedin, ben de yalnız yaşadığın için başına bir şey gelmesinden endişelendim. Seni yandaki boş odaya yatıracaktım ama Mattie benden önce davranmış,” diye açıkladım. “Ben de şişme yatağı bulup buraya getirdim.”

Su şişesinden bir yudum daha aldı. “Peki ama neden çıplaklağım?”

“Bilmiyorum. Çantayı almak için aşağı indim ve geri döndüğümde kıyafetlerin gitmişti. Sana giyecek bir şeyler vermeyi teklif ettim ama kabul etmedin.”

Gözleri yine fal taşı gibi açılınca içsel krizini neyin tetiklediğini bulmak için az önceki sözlerimi aklımdan tekrarladım. En sonunda, ben aynı şeyleri tekrarlamaktan vazgeçtikten çok sonra, tekrar konuştu. “Beni çıplak gördün.”

Ah, demek nedeni buydu. “Bir sürü insanı çıplak görmüşlüğü var.”

“Beni çıplak gördün,” diye tekrarladı ama benimle konuştuğunu sanmıyordum.

“Arkadaşlar zaman zaman birbirini çıplak görür. Abartılacak bir şey değil.”

“Benim için öyle. İnsanlar beni her gün çıplak görmüyor.”

Utanmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. “İnsanlar çok şey kaçırıyor o hâlde.” Özgüvenini artıracığını umarak bir şaka patlattım ama sonuç beklediğim gibi olmadı. Hem de hiç. Yanakları kızardı ve yüzü tekrar asıldı. Kendini kötü hissetmesine neden olmak istememiştim ama bazen ağzımı açtığımda her şeyi elimi yüzüme bulaştırıyordum. “Ödeşmek için sen de beni çıplak görmek ister misin?”

Bu sefer onu güldürmeyi başardım ama şaka yapmıyordum. “Harika görüldüğünden emin olsam da ben almayayım. Tanrım, benim adıma çok utanıyor olmalısın. Çok özür dilerim. Bir şeyler içmeye yeni yeni alışıyorum ve sanırım dozunu kaçırdım. Yine.”

“Her şey için özür dilemeyi bırakır mısın? Hiç gereği yok. Senin adına utandığım falan da yok.”

“Her yer savaş alanına dönmüştür. İstersen temizliğe yardım edebilirim ya da herkese kahvaltı mı hazırlasam? Hayır, bu çok saçma olur. İnsanların burada olduğumu öğrenmemesi için yakandan düşebilirim.”

“Hiçbir şey yapmana gerek yok. Yakamdan düşmeni istemiyorum. İnsanlar burada olduğunu zaten biliyor. Aurora uğrayıp bir şeyler yemek isteyip istemediğimizi sordu ama hâlâ uyuyordun ve uyandırmak istemedim. Hem öğlen oldu, sanırım herkes gitti.”

“Öğlen mi oldu? Tanrım, hiç bu kadar geç uyanmamıştım. Çok özür dilerim.” Giderek endişelenmesini izlerken muhtemelen daha önce başka birinin yatağında uyanmadığı düşüncesine kapıldım ve az önce benden *yine* özür dilediğinin altını çizmemeye karar verdim.

“Konuyu ben değil, sen büyütüyorsun,” dedim başka bir şey için özür dilemesine fırsat vermeden. “Burada olmandan memnunum ve partiye gelmene çok sevindim. Arkasını topladığım, hatta bu hafta içinde ilgilendiğim ilk çıplak sarhoş değilsin, Halle. Utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Bu utanç verici bir şey değil.”

“Kıyafetleri alıp gitsem iyi olacak. Bunu sorun etmediğin için sana minnettarım.”

“Biz arkadaşız,” dedim. “Duşa gir. Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur. İvir zıvır kutusu lavabonun altında duruyor, temiz havlular da askıda.”

Sözlerimi başıyla onaylasa da yerinden kımıldamadı. Bir süre öylece durmamızın ardından gözlerini açtığından beri ilk kez gülümsedi. “Şey... Gözlerini kapatabilir misin? Göreceğini gördüğünü biliyorum ama aynı şeyi ayık kafayla yaşarsam hayatıma devam edebileceğimi sanmıyorum.”

Siktir, doğru ya. “Tabii.” Neredeyse tamamen sönmüş yatağıma uzanıp yastığı yüzüme bastırdım ve düşün açıldığını duyar duymaz kitabıma döndüm.

“Henry?”

“Efendim?”

“Elbisemi uzatabilir misin lütfen?”

“Benim kıyafetlerimden ister misin? Belli ki çıplaklığa karşısın, elbisen hiçbir yerini örtmüyor.”

Abartmıyordum. Onu kısa, pırıltılı elbisesinin içinde gördüğümde boğazıma kaçan içkim yüzünden neredeyse boğulacaktım. Çiçekli elbiselerine ve hırkalarına alışmıştım. Aurora’ya kıyafetini Cami’nin oda arkadaşından ödünç aldığını söylediğini duymuştum. Son zamanlarda daha fazla arkadaş edinmesine seviniyordum. Banyodan gelen iniltiye bakılırsa sanırım yine onu utandırmıştım.

“Elbiseni de üzerinde duruşunu da çok beğendim,” diye ekledim. “Sadece benim kıyafetlerimle daha rahat edeceğini düşündüm.”

Bir süre sessiz kaldı. “Senin için sorun değilse...” Temiz çamaşır sepetimden bir eşofman altı ve tişört çıkarıp kapı aralığından ona uzattım. “Teşekkür ederim.”

Nihayet eşofmanımın beliyle oynayarak içeri döndüğünde uyandığındaki hâlden çok daha iyi görünüyordu. “Yardım edeyim,” dedim ve oturduğum yatağa gelmesini işaret ettim. Ayaklarımı yere indirip onu bacaklarımın arasına çektim ve

eşofmanın iplerini tutup çözmeye çalıştım. Halle mikrofiber bir havluyla saçlarının uçlarını kuruluyordu. İçinde bulundugumuz an, hiç alışkın olmadığım şekilde samimi geliyordu. “Çok güzel kokuyorsun.”

Kıkırdadı. “Teşekkür ederim. Kutuda ihtiyacım olan her şeyi buldum. Şimdiye kadar sadece Will’in evinde kalmıştım ve ziyaretine gittiğimde kullanabileceğim hiçbir şeyi yoktu.”

“Berbat bir hokey oyuncusu. Berbat bir sevgili. Mantıklı geliyor,” dedim ve son düğümü de çözmeyi başardım. İpi belini saracak şekilde sıkıca çektim ve gevşememesi için bir fiyonk attım.

“Berbat bir sevgili değildi, sadece...”

“Vasat eski sevgilini iyi gösterecek özellikleri sıralamanı dinlemek istemiyorum.” Dudaklarından domuza benzettiği o ses döküldü, bundan hoşlanmaya başlıyordum. “Hiç böyle bir ses çıkarmadığını sanıyordum. Bayağı geliştirmişsin.”

Yatağa geri uzandım ve dün gece Halle’nin uyuduğu tarafı boş bırakmaya özen göstererek sırtımı başlığa yaslandım. Elimle hafifçe yanıma vurarak ona oturmasını işaret ettim, Halle de oturdu. “O kadar sık çıkardığım bir ses değil. İnsanların Will hakkında kötü konuşmasına alışkın değilim. Sanırım tek istisna abim Grayson. Gerçi onun kimseyi sevdiğini sanmıyorum.”

“Alışsan iyi olur. Takımdaki herkes onun götün teki olduğunu düşünüyor.”

Başını sola çevirip bana baktı, dudakları küçük bir tebessümle kıvrılmıştı. “Elimden geleni yaparım.” Bakışları aramızdaki boşluğa kaydı. “Aman Tanrım, okumaya başladın mı?”

“Evet. Sadece mavi kalemle çizdiğin yerleri okuyorum. Dikkatimi kaybetmememe çok yardımcı oluyor. Hokey sopası çizdiğin kısımlar çok hoşuma gitti ama resim işini bana bıraksan daha iyi olur.” Yüzündeki küçük tebessüm yerini kocaman bir sırıtışa bıraktı. Gözleri parılıyordu ve nedenini anlayamıyordum. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Yardımcı olabildiğime çok sevindim.” Dizlerini göğsüne çekip başını üzerine yasladı. “İşe yarayıp yaramayacağından emin değildim, Gigi’nin dikkatini toplaması için yıllardır yaptığımız şeylerden biri de buydu. Alakasız kısımlar çıkarıldığında önemli yerlere çok daha iyi odaklandığını görmüştük. Artık sesli kitap dinlemeyi tercih ediyor ama aynı taktiğin senin için de faydalı olabileceğini düşündüm. Bu arada Gigi on beş yaşındaki üvey kız kardeşim oluyor.”

“Kim olduğunu hatırlıyorum. İşe yaradı,” dedim. Kitabı elime alıp parmaklarımı sayfalardan dışarı fırlamış renkli post-it-lerde gezdirdim. İlk sayfaya her rengin ne anlama geldiğini açıklayan bir not yapıştırmıştı: başından geçen zorluklar için sarı, galibiyetleri için pembe, zamanda geriye dönse değiştireceği şeyler için turuncu ve geleceğin sporcularına verdiği tavsiyeler için yeşil kullanmıştı.

“Yazdığı her şey hokeyle ilgili değildi, gerçi bir otobiyografi için bu gayet normal bir şey. Ailesinden ve emekli olduğundan beri yaptığı şeyler gibi ilgini çekmeyeceğini düşündüğüm şeylerden de uzun uzun bahsediyordu.”

“Keşke okumak istemediğim her şey böyle önemli ve önemsiz kısımlar olarak ayrılrsa. Belki o zaman Thornton’ın dersini bu yarı yılda verebilirdim.”

“Ah, Profesör Thornton’ı çok severim! Tarih Sanatı Nasıl Şekillendirmiştir dersini alacaktım ama Will hokey maçlarına gidebilmem için cuma günlerimi boş tutmamı isteyince vazgeçmek zorunda kaldım.” Kafamın karıştığı yüzümden okunuyor olmalıydı ki Halle hemen, “Birinci sınıftan beri ondan en az bir ders alırım,” diye ekledi.

“Hangisinin daha tuhaf olduğuna karar veremiyorum. Eski sevgilinin *hokey maçlarına* gelmen için ders programını değiştirmeni istemesine mi, Profesör Thornton’ı sevmene mi yoksa dersi alsaydın bir ay önce tanışacak olmamıza mı şaşırayım?”

“Farklı bir gerçeklikte de arkadaş olabileceğimizi düşünmek hoşuma gitti,” dedi usulca. “Neden zorlandığını anlayabiliyorum, dersleri çok okumayı sevmeyenlere göre değildir. Yoğun bir program işliyor ama aslında oyuncak ayı kadar tatlı bir adamdır. Kaba görünse de makaleleri nasıl yazmanı istediğini ve hangi akademik kaynakları kullanmandan hoşlandığını çözünce gerisi çorap söküğü gibi geliyor. Bahar döneminde On Sekizinci Yüzyılda Seks ve Şehvet dersini alacağım. Şimdiye kadar verdiğin makalelerin nasıldı?”

“Sadece bir tane gönderdim. Yeterli araştırma yapmadığımı ve ayrıntılara dikkat etmediğimi söyledi.”

Kaşlarını çatınca alnında belli belirsiz iki küçük çizgi oluştu. “İlk makalen için ağır bir eleştiri olmuş. Onunla konuştun mu?”

“Evet. Kendimi savunmam imkânsızdı. Yanlış devrimden bahsetmiştim.”

Bacaklarını indirip bağdaş kurdu ve üzerine büyük gelen eşofmanımın paçalarıyla oynamaya başladı. Bir kadını kendi kıyafetlerim içinde görmek tuhaf ama bir yandan da huzur vericiydi. “Tek yapman gereken ne istediğini çözmek. Bir sonraki ödevini ne zaman teslim edeceksin?”

Sah günü. “İki gün içinde.”

“Şimdiye kadar kaç kelime yazdın?”

“On dört. Adım ve makalenin başlığı.”

Başını ellerinin arasına gömüp güldü ve tekrar bana döndü. “İşini zorlaştırmaya bayılıyorsun, değil mi?”

“Sadece bu derste böyleyim, inan bana. Yanlış yapacağım diye endişelenip duruyorum, bu yüzden de nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Sana yardım edeyim o zaman. Kaynak konusunda sıkıntı çekiyorsun, değil mi? Ben ilgili kısımların altını çizeyim, sen de alıntıları makalende kullan.”

“Sana külfet olmayacak mı?” diye sordum. Teklifine baklamlama atlamak istiyordum. Yolumu kaybetmiş vaziyetteydim

ve nereden başlayacağımı bilmediğimi söylerken hiç de abartmıyordum. Yarın spor salonundan döndükten sonra panikle bir şeyler yapacağımı umuyordum. “Hem bana yardım etmeye vaktin var mı?”

Halle omuzlarını silkti. “Sorun değil. Bugün yapacak başka işim yok. Romanım üzerinde çalışacaktım ama o kadar acelesi yok.”

“O nasıl gidiyor? Tarzını bulabildin mi?” Bunu dün sormadığım için kendimi kötü hissediyordum. Bu, hatırlamam gereken bir detaydı.

“Makalen nasıl gidiyorsa öyle gidiyor işte, tek fark senin kelime sayının benimkinden fazla olması. Aslında dün gece başına oturacaktım ama... Cami beni partiye gelmeye ikna etti. Her ne kadar şu an utançtan...”

“Utanmayı kes artık.”

“...yerin dibine girsem de ilhamımı bulduğumu düşünüyorum. Bu gibi deneyimler yaşayan, kafası karışık insanları anlatmak istiyorum ama böyle şeyler *bizzat* başımdan geçmediğinden yazabileceğimi sanmıyorum. Hiçbir şey yapmıyorum,” diye açıkladı. “Belki hepsini yaşarsam yaratıcılığımın fitilini ateşleyebilirim. Önünde soyunup düşmanınla dans etmiş olsam da. Hepsi için tekrar özür dilerim.”

“Böyle deneyimleri Mason’dan uzak durarak da kazanabilirsin. Ayrıca boş yere hissettiğin suçluluğa faydası olacaksa arkadaşlığımıza istediğin zaman karşımda soyunabileceğin gibi bir kural koyabiliriz.”

Halle gibi bir kadının karşımda soyunmasından hayatta şikâyetçi olmazdım.

Yanakları kızarsa da önceki gibi rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Tabletin var mı?”

“Evet, neden sordun ki?”

Yatağımdan kalktı, eşofmanım kalçasına kadar kaymıştı. “Çünkü dikkatimi dağıtarak makalene başlamamızı geciktiri-

yorsun. Ben tuvalete gireceğim, sen de tabletini getireceksin. Sonra da işe koyulacağız, anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, Kaptan.”

Halle taslağımlı okurken ikimize de öğle yemeğı sipariş ettim. Yemeğimiz geldiğinde çoktan bir düzine PDF indirmiş ve işime yarayacak bölümlerin altını çizmeye koyulmuştu bile.

Ayaklarını havada çaprazlamış, başını eline yaslamış vaziyette yanımda yüzükoyun yatarken indirdiğı her şeyi son sürat okuyor, bense dizüstü bilgisayarım da makalemi yazıyordum. Yirmi beş dakikanın ardından yazmayı bırakıp beş dakika ara vermemi istedi. Başta ne yapmaya çalıştığını anlamayıp sıkıldığını ve biraz sohbet etmek istediğini sansam da bana istersem sessizce oturabileceğimizi söyledi.

Konuşmadan oturmak istemiyordum. Beş dakika molamı ona yazdığı kitap hakkında daha fazla soru sorarak değerlendirdim. Benim için önemli kısımların altını çizmediğı sürece romanını okumayacaktım ama Halle'nin bir şeyler hakkında konuşmasını dinlemeye bayılıyordum. Belki kitap kulübüne bile katılırdım.

Bir düzen oturtmamız birkaç saatimizi alsa da nihayet başardığımızda her şey çok daha kolay hâle geldi. Halle zeki ve bilgili biriydi, sorduğı sorularla beni ona cevap vermeden önce iyice düşünmeye itiyor, sonra da dikkatim dağılmadan her şeyi yazmamı istiyordu.

Sonunda bilgisayarımı kapattığımda omuzlarımdan koca bir yük kalkmış gibi hissettim. “Teşekkür ederim. Sen olmasan hiçbir şey yapamazdım. Harikasin.”

“Her şeyi sen yaptın, ben sadece birkaç cümlemin altını çizdim. Yardım edebildiğime sevindim. Artık misafirliği daha fazla uzatmayı bırakıp eve dönmeliyim.”

“Misafirliğini uzatmıyorsun,” diye karşı çıktım. “Öyle olsa söylerdim.”

“Öyle mi?”

“Burada olmanı istemesem gitmeni söylerdim. Seni esir almadım, istersen tabii ki gidebilirsin ama benimle film izlemek istiyorsan kalman gerek.”

Halle doğrulup karşıma oturdu. Yanıma geçip kendine rahat bir pozisyon mu bulacak yoksa kapıya depar mı atacak anlayamıyordum. “Ne tür bir film?” dedi en sonunda.

“Korku filmi. Arkadaşım JJ’in annesi geçen hafta bana yeni bir film önerdi. Onu izleyecektim.”

“Romantik komedi değil yani?”

İç geçirdim. “Sen de tıpkı diğerleri gibisin. Geçen yıl arkadaşlarımdan sevgilileri burada yaşarken bize hiç acımazlardı. Bir sürü boktan film izlemek zorunda kaldım.”

“Karar vermek için taş kâğıt makas oynamaya ne dersin?” diye sordu yumruğunu önünde kaldırarak. “Ben kazanırsam *Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir?* izleyeceğiz, sen kazanırsan da JJ’in annesinin tavsiye ettiği filmi açarız ve ikimiz de bütün film boyunca ağlamamışım gibi davranırız. Hazır mısınız?”

Kendi yumruğumu uzatıp üç kez öteki avucuma vurdum ve kâğıdı seçtim. Halle tam da tahmin ettiğim gibi taşı seçti. Elimi yumruğuna sararken suratını astı. “Üç yapan kazanır.”

“Hayır, hiç kusura bakma. Bunu önceden söyleyecektin.” Perdeleri kapatıp kumandayı aldım ve televizyonumu açtım.

“Teklifimi gerçekten reddedecek misin?” Suratı hâlâ biraz asıktı. Tatlı görünüyordu. Dikkatimi dağıtıyordu. “Hiç sportmen değilsin.”

“Evet, değilim. Sona kalan donakalır. Daha fazla yastık ister misin? Battaniye? Ya da kendini koruyacak bir silah?”

“Yastık sayısı gayet yeterli ve silaha gerek yok,” dedi yatağa iyice yerleşirken. “Seni canlı kalkan olarak kullanacağım.”

Alayla gülüp filmi başlattım ve daha rahat ettiğinden emin olmak için başının arkasındaki yastıkları kabarttım. O aptal şişme yataktan kurtulduğuma şükrederek uzandım ve Halle'nin birkaç santim yanıma yaklaştığını fark etmemiş gibi yaptım. "Senden önce davranmazsam tabii."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Halle

İri yarı bir adam yine kurabiyelerimi mideye indiriyordu.

Enchanted'ın atıştırmalık masasına doğru ilerlerken Henry'ye, "İstediğin zaman sana kurabiye yapabileceğimin farkındasın, değil mi?" dedim. Inayah dükkânının ilk yerel yazar etkinliğini düzenliyordu ve o alt katta müşterilerle ilgilenirken ben de bazı ikramlar pişirip etrafı hazırlamasına yardım edeceğime söz vermiştim. Bunu bir zamanlar The Next Chapter için de yapardım, dolayısıyla ona yardım etmekten gocunmuyordum. "Gizlice içeri gidip tırtıklamana gerek yok."

"Numaranı bilmiyorum yoksa isterdim," dedi, ağzı çikolata parçacıklı kurabiyeyle doluydu. "Numaran neden telefonumda kayıtlı değil?"

"Çünkü hiç istemedin. Neden istemedin?" Bugün her zamankinden daha neşeli, daha muzip görünüyordu.

Henry oturduğu yerden bana sırtıırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neden istememi beklemek yerine sen vermedin?"

"Güzel soru." Parmağını kot pantolonumun kemer köprüsüne geçirip beni kendine doğru birkaç adım yaklaştırdı. Bacaklarının arasında durdum. Teknik olarak bana dokunmamasına rağmen utandığımı hissedebiliyordum. Henry hırkamın cebinden ucu görünen telefonumu iki parmağıyla dikkatlice tutup çıkardı. "Şifren ne?"

Telefonumu elinden aldım ve yüzümü okutup kilidi açtım. "Şifremi söylemiyorum."

Parmakları ekranımda gezinirken ondan başka her yere bakıyordum. “Akıllıca. Kesin hiç hoşuna gitmeyecek bir şey yapardım.”

Kendi telefonunun titrediğini duyunca bakışlarımı nihayet tekrar ona çevirdim. “Daha fazla liderlik kitabı almak için mi geldin?”

Dünyanın en tuhaf sorusunu sormuşum gibi suratıma baktı. “Hayır, seni arıyordum. Hikâyende burada olduğunu gördüm.”

Henry Turner’ın, büyük kısmı tuhaf kitap eleştirilerinden ibaret sosyal medya sayfama baktığını düşününce daha önce hiç fark edilmemiş bir yanıma gördüğü hissine kapıldım. Konuyu hızla değiştirerek, “Bugün keyfin yerinde gibi. Bunu kurabiyelere mi borçlusun yoksa...” Telefonumu kilitleyip cebime geri soktu.

“Evet demek isterdim ama asıl nedeni Thornton’ın makaleme bayılmış olması.” Henry arkasına yaslanıp bana baktı. “Eh, bayılmış biraz abartı olabilir. Böyle yoğun duygular hissedebileceğinden şüpheliyim. Bu kadar hızlı bir geri dönüş beklemiyordum ama Koç durumumu sordu sanırım. Her neyse, ödevimi beğenmiş. Yardımların için sana teşekkür etmeye ve bir şey vermeye geldim.”

Sandalyesinin altına uzanıp bir papatya buketi çıkardı.

“Aman Tanrım.”

Yerinden kalkıp buketi bana doğru uzatarak almamı işaret etti. Aldığımda ellerini ceplerine sokup omuzlarını silkti. “Hangi çiçeği sevdiğini bilemedim. Anastasia ayçiçeği, Aurora ise şakayık dedi ama üzerinde minik papatyalar olan pembe bir elbisen olduğunu hatırlayınca bunda karar kıldım.” Her an ağlayabilirdim. Henry de bunun farkındaydı. “Yine o bakışı atıyorsun. Lütfen ağlamaya başlama. Ağlayan kadınlarla normal sayılamayacak kadar sık karşılaşıyorum ve hâlâ nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum.”

“Bana çiçek alan ilk insan sensin, Henry,” diye itiraf ettim gönülsüzce. “Mutluluktan ağlıyorum. İnan bana.”

Henry kaşlarını çatıp sandalyesine geri oturdu. “Özür dilerim.”

Burnumu çiçeklerin arasından çıkardım. “Ne için?”

“Sana çiçek alan ilk kişi olduğum için.”

“Önemli değil... Hem gereksiz özürler hakkında ne söylemiştik?” Bana kendi sözlerini ona karşı kullanmamamı söyleyen bir bakış attı. Sözlerimde ciddiydim, gerçekten önemli değildi. Will solup gittikleri için çiçeklerin anlamsız olduğunu düşündü. Bir bakıma haklıydı sanırım ama yine de içim tuhaf bir şekilde kıpır kıpırdı. “Ayrıca haklısın, en çok papatyaları severim.”

“Gayet de önemli, ayrıca çiçekleri beğenmene sevindim.”

Henry’nin tatlı jestini, ilişkisini zerre kadar umursamadığı gün gibi ortada olan bir adamla yaşadıklarımı anlatarak tuhaflaştırmayı başarmıştım. Will’e acımasız mı davranıyordum? Sırf beni randevulara götürmüyor ya da çiçek almıyor diye ona kötü sevgili yaftası yapıştırmak hata mıydı? Belki.

“Hem de çok beğendim. Thornton’ın gözüne girmeyi başardığın için seninle gurur duyuyorum.”

“Şimdilik. Sıradaki ödevimi çoktan verdi.”

Yüzündeki bıkkın ifadeye gülmeden edemedim. “Heyecandan ölecek gibi duruyorsun.” Henry homurdanarak arkasına yaslandı ve yanındaki sandalyeyi kendisinininkine doğru çekerek oturmamı işaret etti. “Tekrar yardım ister misin? Geçersen çiçek almana gerek yok.”

O teklifimi düşünürken çektiği sandalyeye oturdum ve buketi dizlerimin arasına koydum. “Vaktin var mı?”

Dürüst olmam gerekirse yoktu, muhtemelen diğer işlerimden ödün vermem gerekecekti ama ona bunu söylemeyecektim. Özellikle de muhtemelen bana vaktim olup olmadığını soran ilk kişi oyken. Diğer herkes olduğunu varsayardı; büyükannem bunun zamanın başlangıcından beri süregelen bir gelenek olduğunu söylerdi. Kendisi de evin en büyük kızı olduğundan

hâlimden anlardı. Herkesin yardımsever, güvenilir, ikinci anne yaftalarının yapıştırdığı o kişi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdi. Grayson'a arkasına yaslanıp oturduğu için sadece onun kızmasının nedeni de buydu.

Fakat bu farklıydı. Henry benim arkadaşımdı ve ona gerçekten *yardım etmek* istiyordum; yalnızca birkaç programımı biraz değiştirmem gerekecekti. Ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum. Tanıştığımızdan beri böyle davrandığına şahit olmamıştım. Bu en sevdiğim Henry olabilirdi. "Elbette var. Ne zaman başlamak istersin?"

"İçgüdülerim bana her şeyi son dakikaya kadar ertelememi söylese de yüzündeki o yargılayıcı ifadeye bakılırsa yapılması gereken doğru şey bu değil."

"Yüzümde hiç de öyle bir ifade yok. Ben kimseyi yargılamam. *Asla*."

"Sen öyle diyorsan. Bu geceye ne dersin?"

"Şey..."

"Hayır diyebilirsin, Halle," dedi Henry. "Meşgulsen planlarını değiştirmek zorunda değilsin."

"Ondan değil. Pasta yapmam gerekiyor. Yarın birlikte çalıştığım kızlardan birinin doğum günü ve izin almayı unutmuş. Normalde mesaim bu geceydi ama dinlenme odasında küçük bir doğum günü partisi düzenleyebilmemiz için beni yarına geçmeye ikna ettiler. Ben de pastayı yapacağımı söyledim."

Etkinliğe gelen müşteriler bir bir Henry'nin arkasındaki merdivende belirmeye başladı. Hepsini kitap kulübünden tanıyordum. Henry'yle yan yana oturup konuşmamız hakkında ne düşündüklerini bilmesem de bana el sallayıp ön sıraya yerleşirken hiçbir şey söylemediler.

"O zaman bu gece olmaz, yarın da çalışıyorsun. Cumartesi peki?"

"Eminim hokey takımının kaptanının cumartesi gecesini ders çalışarak geçirmekten daha iyi bir planı vardır," diye takıldım.

Sezonun ilk maçının gelecek hafta yapılacağını biliyordum, yani bu kısmen özgür geçireceği son hafta sonu olacaktı.

“Gürültülü ve kalabalık bir şey yapacaklarından eminim. Ben olsam da olmasam da keyiflerine bakacaklar. Açıkçası bazen partilerden nefret ediyorum. Onca gürültü ve sosyalleşmeden sonra kendime gelmem uzun sürüyor.”

“Cumartesi görüşürüz o hâlde. Bana gelmek ister misin? Etraf sessiz olur, hem söz veriyorum seni bira fıçısının üzerinde amuda kalkmaya zorlamayacağım. İstemezsen benimle konuşman bile gerekmez.”

“Seninle konuşmayı, tanıdığım neredeyse diğer herkesle konuşmaktan daha çok seviyorum. Tamam, iyi olur. Spor salonunda işim bitince sana mesaj atarım. Yanımda yiyecek bir şeyler de getiririm.”

Sessizliğim çok uzun sürmüştü. Daha fazla müşteri içeri süzülüp sandalyelere yerleşmeye devam ederken yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğine emindim. Sertçe yutkundum ve Henry’yi başımla onayladım. “Güzel plan. Artık sadece seninle ilgilenmek yerine insanlara merhaba desem iyi olacak sanırım. Kalıp etkinliği izlemek ister misin? Bir seri katil hakkında çok ilginç bir kitap konuşulacak.”

“Cazip bir teklif ama kitaplar hakkında konuşmasını dinlemekten hoşlandığım tek kişi sensin. Ayrıca on beş dakika sonra hokey antrenmanım var.”

“Aman Tanrım, ne duruyorsun!” diye ciyakladım. “Geç kalamazsın.”

Sandalyesinden ağır ağır kalktı, görünüşe göre hiç acelesi yoktu. “Anlaşıldı, Kaptan. Sonra görüşürüz.”

“Hoşça kal,” diye fısıldadım ve son bir kurabiye çalıp uzaklaşmasını izlerken Aurora, yanında arkadaşları Emilia ve Poppy’yle merdivende belirdi. Henry yanından geçip giderken kısılan gözleri bana Aurora’nın da onun burada olacağını bilmediğini söylüyordu. Bakışlarını ondan çekip bana çevirdi ve

hâlâ elimde tuttuğum buketi görür görmez dudakları kocaman bir gülümsemeye kıvrıldı.

İçimden bir ses bugün seri katillerden konuşmayacağımızı söylüyordu.

Kâseme düşen yumurta kabuklarına karşı verdiğim üçüncü savaşı kaybederken tezgâhın üzerindeki cep telefonumun ekranı aydınlandı. Henry'nin yüzü bana bakıyordu, numarasını rehberime kaydederken bir de selfie çekip arka planım yapmıştı. Ellerimi önlüğüme silip gelen mesajı açtım.

HENRY TURNER

O kadar çok kurabiye yemişim ki neredeyse buz pistine kusacaktım.

HALLE JACOBS

Suçu benim kurabiyelerime atma.

Formunu kaybetmiş olabileceğin ihtimali aklına gelmedi mi?

HENRY TURNER

Hayır. İstersen gösterebilirim.

HALLE JACOBS

Kalsın. Sözüne inanıyorum.

HENRY TURNER

Pasta işi nasıl gidiyor?

HALLE JACOBS

Yumurta kabuklarının hayatımı mahvetmesini
saymazsak bir sorun yok.

HENRY TURNER

Yardım ister misin?

HALLE JACOBS

Pasta yapmayı biliyor musun?

HENRY TURNER

Bilmediğim bir sürü şey var.

Bu iyi olmayacağım anlamına gelmez.

HALLE JACOBS

Hayatımda duyduğum en özgüvenli
cevap sayılmayan cevap bu olmalı.

Antrenmanda yorulmadın mı?

HENRY TURNER

Ölmek üzereyim. Nerede oturuyorsun?

Ekranıma kırk beş saniye kadar bön bön baktıktan sonra ona adresimi gönderdim. Gönder tuşuna basar basmaz içimi bir panik sardı, bakışlarımı mutfakta yarattığım karmaşada gezdirdim ve evin geri kalanını ne kadar dağınık bıraktığımı hatırlamaya çalıştım. Gelmesine iki gün var diye sorun etmemiştim, sonuçta etrafa çekidüzen vermek için kırk sekiz saatim vardı. Peki ya şimdi? Taş çatlasın on beş dakika mı?

Ortalık savaş alanı sayılmazdı ama etrafta bir sütyen ya da külot bırakmadığımdan emin olamıyordum. Evin içinde dört dönüp dağılmış eşyaları taramam yedi, tezgâhın üzerine attığım plastik kapları toplamamsa dört dakikamı aldı. Aslında işim bu kadar uzun sürmezdi ama Joy peşimden ayrılmıyordu.

Onu suçladığım yoktu; muhtemelen bu kadar hızlı hareket ettiğimi hiç görmemişti. Henry bir dakika sonra kapıyı çaldığında hâlâ yapmam gereken başka bir şey olup olmadığını düşünüyordum. Kapıyı açmamla beni tepeden tırnağa tembel tembel süzdü. Söylediği tek şey, “Çok terlisin,” oldu.

Ona evin içinde delirmiş gibi koşturup hem bir odaya girdiğinde dantel çamaşırlarımdan biriyle karşılaşmadığından emin olmaya hem de ayağımın altında gezinen kediye takılıp düşmemeye çalıştığımı söylemek istesem de yapmadım.

“Fırın çalışınca mutfak çok sıcak oluyor,” dedim. “İçeri geç.”

Gri eşofman altından önce kolunun altına sıkıştırdığı eskiz defterini fark ettiğim için madalyayı hak ettiğimi düşünüyordum. İçeri girdiğinde kapıyı kapatıp peşine takıldım. Henry bütün malzemeleri koyduğum kahvaltı barının öteki ucuna oturdu. Joy mutfaktaki yatağından başını kaldırıp ona bir bakış attıktan sonra doğruca Henry’nin yanına gitti. “Kedilere alerjin yok, değil mi?” diye sordum ve başını iki yana sallayınca hemen rahatlardım. “Güzel, biraz sevgi arsızıdır da.”

Onu kucağına aldığı anda Joy başını Henry’nin göğsüne yasladı, üzerinde küçücük görünüyordu. Henry’nin bir yandan kediye okşayıp bir yandan da rafları ve tezgâhı incelemesini izledim. Ardından başını bana çevirip, “İyi ki büyükannenin evinde yaşadığını biliyorum yoksa dekorasyon becerilerini ciddi anlamda sorgulardım,” dedi.

“Ah.”

Niyetim bunu yüksek sesle söylemek değildi ama ses tonuna hazırlıksız yakalanmıştım. Evin demode olduğunun farkındaydım, dolayısıyla buna şaşırmamam gerekirdi. Sanırım yeni

ziyaretçilere alışkın değildim. Annem de ne zaman ziyaretime gelse aynı konuyu açardı ama büyükannemin zevkini tek kalemde silip atmak istemiyordum.

Henry boştaki eliyle çenesini sıvazlayarak, “Biraz kaba oldu,” dedi bir çırpıda. Boğazını temizledi. “Özür dilerim. Fikirlerimi kendime saklamalıyım.”

“Sorun değil,” diye karşılık verdim ve önlüğümü tekrar üzerime geçirdim. Sanki bu evin artık büyükannemin değilmiş gibi hissettireceği düşüncesiyle kasılan midemi rahatlatmış gibi ipleri iki kez belime dolayıp sıkıca bağladım. “Haklısın. Etrafı kesinlikle yeniden dekore etmeliyim.”

“Sorun olmadığını söylemek zorunda değilsin, Halle.” Ayağa kalkıp tezgâhın benim durduğum tarafına geçti ve az önce attığım düğümü çözüp yanlarıma düşene kadar ipleri çekiştirdi. “Çenemi kapalı tutmak için çok çabalıyorum ama bazen, mesela yorgun olduğumda, ne söylemem gerektiğine odaklanmak zor oluyor, bu yüzden de kafamda öylesine beliren düşünceler dudaklarımdan dökülüveriyor.”

İpleri belime doğru çekti ve ne çok gevşek ne de çok sıkı olacak şekilde bağlayıp fiyonk attı. “Yanımda ağzından çıkan her şeyi defalarca düşünmene gerek yok. Niyetinin kötü olmadığını biliyorum. Sadece ne düşünüyorsan onu söylüyorsun.”

“Bunu yapmak bazen çok yorucu oluyor,” diye itiraf etti tekrar önüme geçerken. “Ama sözlerim onları incittiğinde... arkadaşlarımdan yüzündeki ifadeyi görmek de öyle.”

“Sözlerin beni *incitmedi*. Sadece... haklısın. Biraz tuhaf ve uzun bir mevzu.”

Tezgâhın arkasındaki yerine dönünce Joy omzuna tırmanmaya koyuldu. “Hızlı bir özet geç.”

Malzemeleri karıştırmaya dönüp dikkatimi yaptığım işe verdim. “Hımm. Hızlı bir özet, peki. Hep New York’ta üniversiteye gitmeyi hayal ederdim. Lisenin son yılında büyükannem düşünce annem endişeden deliye döndü. Büyükannem yaşlı ve

inatçı bir kadındı, ne yakına taşınmayı ne de ona bir bakıcı tutmamızı kabul etti. Annemin içi içini yiyordu, ben de ona yardım etmek istedim ve hem ona bakmak için yanına taşınmayı hem de UCMH'ye gitmeyi önerdim. Zaten garanti olsun diye kayıt başvurumu yapmıştım. Kabul edildim. Büyükanнем hem ev arkadaşı olmamızın şerefine hem de ben yanına taşmana kadar ona eşlik etsin diye Joy'u sahiplendi. Çok geçmeden hastalandı ve ben liseden mezun olmadan hemen önce rahmetli oldu."

"Bu çok üzücü, Halle. Madem hayalin buydu neden New York'a gitmedin?"

Omuzlarımı silktim, bir yanımin Will'e yakın olmak istediğini itiraf etmeden sorusunu nasıl yanıtlayacağımı düşünmeye koyuldum. Henry, Will konusunu açmamdan hoşlanmıyordu ve onu suçlayamazdım, ben de ondan bahsetmeyi sevmiyordum. Yasın beni duygusal anlamda ona hiç olmadığı kadar bağımlı hâle getirdiğini anlatmaya yeltenmek, tuhaf ve kafa karıştırıcı olurdu.

"Büyükanнемin yasını tutuyordum ve yine sil baştan plan yapacak gücüm yoktu. Ev anneme miras kaldı, annem de bana burada yaşayabileceğimi, her şeyi gönlümce değiştirebileceğimi söyledi. Başlarda hiçbir şeye el süremeyecek kadar acı çekiyordum, sonra da koca bir evi kendi başıma dekore etmeye yetecek zamanım ya da param olmadığını anladım. Yenilemeyi kafaya koyduğum birkaç şey var ama büyükanнемden kalan bütün bu tuhaf ve uyumsuz eşyalarla yaşamayı seviyorum. Sanki hâlâ buradaymış gibi geliyor."

"Kabalık ettiğim için özür dilerim," dedi. "Keşke kendini sürekli ikinci plana atmasan. Bir şeyleri değiştirmeye karar verirsen sana yardım edebilirim. Boyalarla aram çok iyidir."

"Kabalık ettiğini düşünmedim... Ve kendimi herkes için ikinci plana atmam. Büyükanнем en iyi arkadaşımdı. Onunla yaşamak eğlenceliydi, gerçi partilere gitmek isteyip başımın etini yerdı. Bira pongunda herkesi hezimete uğrattırdı. Onu çok özlüyorum, Henry. Üzülmemin nedeni söylediklerin değil."

Başıyla onayladı ve bir süre bir şey söylemedi. Mutfağa çöken sessizlik tuhaf değil, huzurluydu. O kadar ki tekrar konuştuğunda neredeyse yerimden sıçradım. “Bana verebileceğin bir önlüğün var mı?”

Henry’nin kenarları fırırlı, çiçek desenli bir önlükle mutfağımda dolaşmasını izleme fikri, kafamdaki diğer bütün düşünceleri gölgede bıraktı. “Kapının arkasında. Ellerini yıkamayı unutma lütfen.”

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Anlaşıldı, Kaptan.”

Spor ayakkabılarını çıkarıp arka kapının yanına dikkatlice yerleştirdikten sonra Joy’u yatağına bıraktı. Ardından ellerini yıkayıp önlüğü aldı. Onu izlemeyi kesip dikkatimi önümdeki tarif defterine çevirdim. Evdeki onca eşya arasında sayfaları büyükannemin aşına olduğum el yazısıyla dolu bu eski püskü defter favorimdi.

Henry yanıma gelip tezgâha yaslanarak, “Daha önce hiçbir şey pişirmediğimi itiraf etmeliyim,” dedi. “Ama çoğu şeyde iyiyimdir ve bunun da bir istisna olmayacağından eminim.”

“Çoğu şey mi? Kötü olduğun bir şey var mı ki?”

“Buna bir cevap vermeyeceğim,” dedi bir çırpıda. “Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sadece alçakgönüllülük etmeye çalışıyordum.”

“Dürüstlüğünü takdir ediyorum ama pastayı elimize yüzümüze bulaştırmak gibi bir lüksümüz yok. Kurallara sadık kalıp tarife harfiyen uyarsak sorun çıkmayacaktır.”

Başparmağını çırpıtığım kremaya daldırıp ağzına götürerek ağır ağır yaladı. “Kurallara sadık kalmak kötü olduğum şeyler listesine girebilir.”

“Eh, şanslısın. Kurallara uymak benden sorulur.”

Henry iç geçirip gülümsedi. Ona aynı şekilde karşılık verirken anlamadığım bir nedenden kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. “Şanslı demek garip oldu.”

Henry

“Turner, hemen ofisime!” diye bağırdı Koç, soyunma odasına doğru.

Takım arkadaşlarımdan yükselen “Ooooo!” seslerini duymazdan geldim ve aralarından geçerek Faulkner’ın odasına doğru yürümeye başladım.

“Otur,” dedi, başını bir şeyler yazdığı kâğıttan kaldırmadan. Bir süre özensiz el yazısıyla sayfaya tekrar tekrar bir şeyler karalamasını izledim, sonunda durup arkasına yaslanarak bana baktı. Faulkner’ın olayı buydu: kendisinden başka kimsenin zamanını boşa harcamayı zerre kadar umursamadığını açık açık göstermekten çekinmezdi.

“Takımda işler nasıl gidiyor?” diye sordu umursamazca.

“JJ’le Joe’nun hâlâ burada olmasını diliyorum,” dedim dürüstçe. “Ama bana kalırsa eskisinden çok daha iyi durumdayız. Matthews ve Garcia sıkı çalışıyorlar, ikisiyle de konuştum. Önümüzdeki hafta iyi iş çıkaracağımızı düşünüyorum.”

“İyi mi harika mı? Çünkü harika iş çıkarmanı istiyorum, Turner.”

Bıkkınlıkla inlemek istesem de kendime hâkim oldum. Kaptanlığın bu yanından nefret ediyordum. Ben de harika iş çıkarmamızı istiyordum elbette; bütün takım aynı şeyi istiyordu. Sanki duymak istediği sözcükleri bulamazsam sıçıp batırdığımı düşünecekti. İyi ya da harika demem neyi değiştirirdi ki? Ben de geri kalan herkes de kazanmak istiyordu.

“Bence harika iş çıkaracağız,” diye karşılık verdim. Belli ki gördüğü hevesten tatmin olmuştu.

“Bunu duyduğuma sevindim. Derslerin nasıl gidiyor peki?”

Nate de bu sorulara cevap vermek zorunda kalmış mıydı? Cevap muhtemelen hayırdı. Nate’in eğitim hayatı boyunca başarısız bir dersi olduğunu sanmıyordum. Hokeyi, derslere çalışmayı ve bir ilişkiyi aynı anda yürütmeyi çocuk oyuncağı gibi göstermişti.

“Harika,” dedim, “iyi” dememle tatmin olmayacağını hatırlayarak. “Başta zorlansam da sizi dinleyip başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdim. Bana yardım edecek birini buldum. Yarınki antrenmandan sonra da ders çalışacağım. Salı gününe bir ödevim var.”

Elini hayali saçlarının arasından geçirdi, gitmek istediğine dair imamı anlamamıştı. “Özel ders mi alıyorsun?”

Halle harika bir öğretmen olurdu. Sabırlı ve tatlı dilliydi. Karşısındaki kişi bir şeyi anlamakta zorlandığında sinirlendiğini hayal dahi edemiyordum. “Pek sayılmaz. Bir arkadaşım yardım ediyor.”

“Aynı bölümde misiniz?”

Karalamalarını görmüştüm. Güzel sanatlardan mezun olabileceğinden şüpheliydim. “Hayır. Edebiyat okuyor.”

“Kafam karıştı.” *Senin mi benim mi, koca adam?* “Sana nasıl yardım ediyor?”

“Daha önce Profesör Thornton’ın derslerine girdiği için ne istediğini biliyor. Araştırma materyallerini okumamı kolaylaştıracak hâle getiriyor. Ödevlerimi sıkılmadan yazmama yardımcı oluyor,” diye açıkladım, pasta yaparken konusu tekrar açıldığında Halle’nin sözlerini tekrarlayarak.

“Peki sen karşılığında ne yapıyorsun?” diye sordu Faulkner. Ne demek istediğini anlamadığım yüzümden okunuyor olmalıydı. “Bütün işi senin yerine yapıyorsa ve para almıyorsa karşılığını nasıl veriyorsun?”

Cevap vermeden önce bir süre düşündüm. “Hiçbir şey. Makaleme olumlu geri dönüş aldığım da teşekkür mahiyetinde ona bir çiçek aldım. Arkadaşız. O iyi bir insan.”

“Hımm,” dedi. Bu ses midemin, öfkeyle adımı söylemesinden daha beter kasılmasına neden olmuştu. İnsanlar aklımın ucundan geçmemiş bir şey söylemek üzereyken bu sesi çıkarırdı. “Nezaketini suistimal etmediğinden emin ol. Arkadaşımdan olmak istemezsin. Bu yıl dikkatini dağıtacak her şeyden uzak durmalısın. Hepsi bu kadar, Turner. Hafta sonunun tadını çıkar.”

Faulkner’in ofisinden çıkarken *nezaketini suistimal etme* sözleri zihnimde çınlayıp duruyordu. Soyunma odasında kimse kalmamıştı, takım arkadaşlarım cuma günlerine bir an önce başlamak için sabırsızlanıyorlardı. Girişte beni bekleyen Russ telefonunun ekranına gülümsüyordu. Belki de ona bel bağlamak yerine biriktirdiğim parayla kendime bir araba almam gerektiğini düşündüm. Beni her yere getirip götürmesine izin vererek nezaketini suistimal mi ediyordum? Gerçi benzin parasına ortak oluyordum.

Russ geldiğimi fark edince, “İyi misin, dostum?” diye sordu.

“Sana yeterince benzin parası veriyor muyum?”

Russ gözlerini birkaç kez kırpıştırarak bana baktı, ardından sözlerimi başıyla onayladı. Şaşırılmıştı sanırım. “Evet. Neden sordun ki?”

“Nezaketini suistimal etmek istemiyorum.”

Oturduğu banktan kalkıp kıstığı gözlerini bana dikti. “Öyle bir şey yapmıyorsun. Bu da nereden çıktı?”

“Faulkner söyledi. Sence bana yardım etmesine izin verip karşılığında hiçbir şey yapmayarak Halle’nin nezaketini suistimal mi ediyorum?”

“Ah...” Tuhaf tuhaf ensesini ovuşturdu. “Bence hayır, sonuçta sana yardım etmeyi o teklif etti. İyi bir kıza benziyor. Rory yıllardır notlarını ödünç alıyormuş, kitap kulübünü ve diğer bir sürü zımbırtıyı çekip çeviriyor. Bana kalırsa zamanını

başkaları için harcayan insanlardan biri. Hem arkadaşsınız, değil mi? Arkadaşlar birbirlerine yardım eder. İşin yüzde doksan dokuzunu yine sen yapıyorsun, dostum. Bir çalışma grubuna katılmakla arasında fark göremiyorum. Faulkner'ın kafanı karıştırmasına izin verme.”

“Evet, arkadaşız. Halle'yi seviyorum ve ondan faydalaniyormuş gibi görünmek istemiyorum. Faulkner sorana kadar iyiliğine karşılık hiçbir şey yapmadığımı fark etmemiştim bile.”

Teklifini daha uzun uzadıya düşünmeliydim. Onca derdimin arasında Thornton'ın dersi için endişelenmem gerekmeyeceğine o kadar rahatlamıştım ki fırsata balıklama atlamıştım.

Russ'ın kamyonetine bindiğimizde anahtarı kontağa sokarken bana gözlerini devirdi. “Arkadaşlık tavsiyesi alacağın *son* insan Faulkner olmalı. Halle'nin yanına gittiğinde konuyu ona aç. Belki senin de ona yardımcı olabileceğin bir derdi vardır, böylece ikiniz de kârlı çıkarsınız.”

“Sadece ona iyi bir arkadaş olmak istiyorum,” dedim.

“Ondan hoşlanıyor musun? Bir arkadaştan daha fazlası olarak?” diye sordu Russ temkinli bir tavırla.

“Yanımda olmasını seviyorum.” Halle'de beni çeken bir şeyler vardı. “Çok sakın biri. Onunla birlikteyken tükenmiş hissetmiyorum. Kulağa mantıklı geliyor mu?”

Russ otoparktan çıkarken sözlerimi başıyla onayladı. “Geliyor. Konuş onunla. Senden istediği bir şey yoksa bile hiç değilse onu düşündüğünü bilsin.”

Yol boyunca kafamda söyleyeceklerimin provasını yaptım.

Dün Faulkner'la konuştuğumdan beri prova ettiğim her şey, elimde Çin yemeği dolu bir torbayla Halle'nin kapısında dikiirken aklımdan uçup gitti.

Halle kapıyı açıp, “Selam,” dedi usulca. “Çok güzel kokuyor.”

Peşinden oturma odasını girdim ve elimdeki yiyecek torbasını sehpanın üzerine, tabletimi, eskiz defterimi ve dizüstü bilgisayarımı da yanına bırakırken onda bir gariplik olduğunu hemen anladım.

Parlak dudakları, rimel sürdüğü gür kirpikleri ve ıslıl ıslıl yanaklarıyla her zamanki gibi görünüyordu. Üzerinde bol kesim bir kot pantolon, dantelli sütyeninin küçük bir kısmını gözler önüne seren beyaz renkli, düğmeli, askılı bir bluz ve daha önce de birkaç kez giydiğini gördüğüm dirseklerinde yıldızlar olan krem renkli, kalın, bol bir hırka vardı. Ayağına geçirdiği inekli terlikler yeniydi ama garip bir şekilde tam onluk görünüyordular.

Yine de yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Halle yanından geçerken bilgisayarının ekranını kapattı ve kendini odanın öteki ucundaki kanepeye bıraktı. Sertçe kapanan ekranın sesiyle yerinden fırlayan kedisi ayaklarımın etrafında dolanmaya başladı. Onu izlediğimi fark edince Halle'nin yüzünde zoraki bir gülümse belirdi. "Biraz agresif oldu," dedim, Joy'a takılıp düşmemeye özen göstererek yanına otururken.

"Özür-" dedi ve birden duraksadı. "Özür dilemiyorduk. Haklısın, biraz agresif oldu. Bilerek yapmadım."

Sözüne inanmadım. "Acıktın mı? Bu kadar geç kalacağımı tahmin edemedim. Bu yıl salonda aylaklık etmek yerine antrenmanlarımı tamamlamaya çalışıyorum."

Beni görebilmek için yan döndü ve dizlerini göğsüne çekip başını mindere yasladı. "Sorun değil. Aç değilim ama soğumaları için çalışmaya başlamadan önce yesek daha iyi olur."

Halle de Russ gibi konuyu değiştirmekte ustaydı. Tam da bu yüzden bir sorun olduğunu düşünüyordum. "Sorunun ne olduğunu söyler misin? Belli ki seni rahatsız eden bir şeyler var."

"Saçma bir konu," diye fısıldadı.

"Söylediğin hiçbir şey saçma değil," diye ben de fısıldadım.

Başını dizlerine yasladı. "Kardeşin var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Tek çocuğum."

“Şanslısın. Hayır, hayır, öyle demek istemedim. Ailemi *seviyorum* ama bazen...” Hırkasının kollarını çekiştirip gözlerini kapattı. “*Bazen* aklımı kaçıracaktım gibi hissediyorum. Ben olmasam hiçbir şey yapamayacaklarmış gibi davranmalarından çok yoruldum. Evden taşındığımda değişir sanmıştım ama her nasılsa daha da beter olmuş gibiler. Aradıklarında ne yaptığımı umursamıyorlar, ne meşgul olabileceğimi ne de *kendim* için bir şeyler yapabileceğimi düşünüyorlar.”

Gözlerini yeniden açıp bana baktı ama kendini daha iyi hissetmesi için ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Devam et.”

“Her zamanki mevzular işte, Henry. Boş ver, bir şeyler yiyelim.”

“Anlat lütfen.”

“Will benden ayrıldığında kendime kendim için bir şeyler yapacağıma söz verdim. Katılacağım yarışma o şey olacaktı ve çok heyecanlıydım. Bozuk plak gibi hep aynı şeyi tekrarladığımın farkındayım ama elle tutulur hiçbir şey bulamıyorum ve artık sınırlarım bozulmaya başlıyor. Tek hayalim bir kitap yazmaktı ama amatör bir yarışma için bile iki kelimeyi bir araya getiremiyorum. Bir fikir bulmaya didinirken üvey kız kardeşim arayıp annemle kavga ettiklerini söyledi, sonra annem arayıp olayı kendi tarafından anlattı, yetmiyormuş gibi bir de en küçük kız kardeşim arayıp herkes kavga ettiği için üzgün olduğundan yakındı. Arabuluculuk görevimi yerine getirdiğimde kitabın konusu için en son ne düşündüğümü hatırlamıyordum bile. Gerçi ne önemi var ki, bütün fikirlerim eğreti ve doğru düzgün bir hâle getirilmesi imkânsız çünkü sorun fikirlerim değil, *benim*.”

Gözyaşlarına boğulmamak için iradesinin her bir zerresini kullanıyormuşa benziyordu. Kendini tutmasından nefret ediyordum. “Sorun nasıl sen oluyorsun?”

Ağzımdan çıkanları duyunca yüzünü buruşturdu. “Çünkü hayatımı yaşamadım, Henry.”

“Ah.”

“Hiç yaşamadığım ilişkiyi, deneyimleri yazmak istiyorum ve tecrübesizliğim kendini *belli ediyor*. Bazen fırtına geçip gitmiş de güneş nihayet bulutların ardından çıkmış gibi ilham doluyorum ve kendimi durdurulamaz hissediyorum. Bir şeyler yazıyorum, sonra zorlanmamam gereken, sıradan bir yere geliyorum ve sanki konuşmayı bile unutmuşum gibi hepsini siliyorum. Ekranıma bön bön bakıyorum ama *hiçbir şey* olmuyor çünkü hayatımda *hiçbir şey* olmuyor.”

Tecrübe. Halle, Mason’la arasına girdiğimde de bundan bahsetmişti ama üzerinde pek durmamıştım. “İyi de Will...”

İç geçirdiğinde adını andığıma pişman oldum. “İlişkimiz kâğıt üstünde mantıklı görünse de gerçekte öyle değildi. Ona hiç âşık olmadım. Birlikte olduğumuz bir yıl boyunca bir kere bile randevuya çıkmadık. Ya arkadaşlarıyla ya da ailemizle vakit geçirdik. Aramızdaki ilişkinin adı değişse de iki arkadaştan öteye hiç gitmedik.”

“Ben seni randevuya çıkarırım.”

“Olmaz, Henry,” dedi, sesinin ardında saklı paniği duyabiliyordum. “Beni bir yerlere götürmeni istediğimi ima etmiyordum. Sadece söyleniyorum işte, hiç kulak asma. Bunun da üstesinden geleceğim! Ciddiyim, hiç sorun değil.”

“İzin ver de seni bir randevuya çıkarayım. Kitabını yazmak için tecrübe edinmeye ihtiyacın var, değil mi?” dedim sakince. “Sana yardım etmeme izin ver.”

“Senden böyle bir şey isteyemem,” dedi usulca.

“Teknik olarak ben istiyorum,” diye karşı çıktım. “Sen tecrübe edinmek istiyorsun, ben de Thornton’ın dersinden geçmek istiyorum, neden birbirimize yardım etmeyelim ki? Nezaketini suistimal etmek istemiyorum, Halle. Yaptıklarının karşılığını ödememe müsaade et.”

“Hiçbir şeyi suistimal etmiyorsun. Sana yardım etmekten memnunum,” dedi.

“Ben de seni randevuya çıkarmaktan memnun olacağım.” Daha önce birkaç randevuya çıkmışlığım vardı ama daha fazlasını pek istememiştim. Fakat içimden bir ses bu seferkinin farklı olacağını söylüyordu.

Yanakları her zamanki gibi al al oldu. “İnsanlar ne düşünecek?”

Ona arkadaşlarımin aramızda olanlara dair çoktan bahse girdiklerinden emin olduğumu söylemek istesem de çenemi kapalı tuttum, bunu iyi karşılayacağını sanmıyordum. Küçük şeylerden bile utanıyordu ve bunun bir istisna olacağından şüpheliydim. Yüzünü kızartacak bir şey söylememek için konuşmadan önce düşünmeye çabalıyordum.

“İnsanların ne düşüneceği umurumda değil. Onları ilgilendirmez.”

“Ama arkadaşların...”

“Hepsi benden önce davranmadığı için kıskançlıktan çatlayacak.”

Halle dudağını dişledi. Fikrimi enine boyuna düşünüyordu. “Ya sevgili olduğumuzu zannederlerse?”

“İnsanların onları zerre kadar alakadar etmeyen şeyler hakkında ne düşündüklerini hep bu kadar umursar mısınız?”

“Evet, umursarım açıkçası.”

“İnsanların sevgili olduğumuzu düşünmesi, hedefine ulaşamandan daha mı kötü?”

Halle’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını telaşla iki yana salladı. “Tanrım, *kendim* için endişelenmiyorum. *Seni* düşünüyorum. Başına dert açmak istemiyorum. Uğraşman gereken bir sürü şey var zaten.”

“Endişelenmene hiç gerek yok. Benimle bir randevuya çık, Halle. Hayatı yaşa.”

Teklifimi düşünürken alt dudağını sarkıttı. Öylece onu izlemeye daldım. Gözlerini her kırpışında usulca tenini okşayan kirpiklerine baktım, yüzüne düşen bir tutamı kulağının arkasına

sıkıştırırken saçlarının ne kadar parlak göründüğünü düşündüm. Ağzı hareket ederken bile gülümsemesinin bozulmadığını fark ettim. *Ağzı hareket ediyor.* “Affedersin, tekrar eder misin?”

“Sana yük olmak istemiyorum. Vaktin olmazsa her şeyi bir kenara bırakacağız, tamam mı?”

“Tamam, Kaptan.”

Gözlerini devirse de rahatlamaya başladığını hissedebiliyordum. Çenesini dizinden kaldırıp bacaklarını sanki kaçıp gideceklermiş gibi kavramayı bıraktı ve bağdaş kurdu. Hafifçe yanıma sokulup telefonunu çıkardı ve açtığı not uygulamasını görebilmem için biraz bana doğru çevirdi. Kitapçada çekip duvar kâğıdı yaptığım fotoğrafımı hâlâ değiştirmedeği gerçeğini dile getirme dürtümü bastırdım. Yeni bir not açıp başlığa büyük harflerle “KURALLAR” yazmasını izledim. “Pekâlâ, ne yazmalıyız?”

“Hiçbir şey. Kurallara ihtiyacımız yok.”

“Tabii ki var. Birinci kural: Meşgulsen bunu bana dürüstçe söyleyeceksin. Hokey ve okulun, aptal kitabım için ilham bulmaya çalışmaktan daha önemli.”

Telefonu elinden kapıp iç geçirdim. “Birinci kural: Birbirimize meşgul olup olmadığımızı dürüstçe söyleyeceğiz ve önemli gördüğün şeyleri aptal diye küçümsemeyi keseceksin.” Telefonunu geri almak için uzansa da elimi erişemeyeceği bir yere çektim. “İkinci kural: Yanımda utanıp sıkılmaya bir son vereceksin. Her şeyden utanırsan ilhamını bulmak için neye ihtiyacın olduğunu bana söyleyemezsin. Bu arada, senin üzerine dört arkadaşımı daha çıplak gördüm.”

Bu sefer telefonu elimden kapmayı başardı ve telaşla bir şeyler yazmaya koyuldu. “İkinci kurala ekleme: Beni çıplak gördüğünden bir daha asla bahsetmeyeceğiz.” Telefonu geri almaya yeltensem de bu sefer elini erişemeyeceğim bir yere çeken o oldu. “Üçüncü kural: Biriyle çıkmak istersen ve karşı taraf

anlaşmamızdan rahatsız olursa buna hemen bir son vereceğiz. Biriyle sevgili olma ihtimalini mahvetmek istemiyorum.”

“Onu hemen sil,” dedim, elleri hâlâ klavyede gezinirken. “Arkadaşlığımızı anlamayan insanları yanımda tutmam. Bu kural diğer arkadaşlarımla bir sorunu olan insanlar için de geçerli, yani sakın itiraz etmeye kalkışma.”

“Yeni üçüncü kural: Bunu benim için yaptığımıza göre her şeyin masrafını ben karşılayacağım,” dedi ve telefonu elinden kapmayı başardığımda ciyakladı.

“Sil,” diye homurdandım, silme tuşuna dövercesine basarak. Halle dizlerinin üzerinde doğruldu ve bütün memnuniyetsizliğiyle adımını homurdanarak üzerime doğru eğildi. Ne var ki kollarım onunkilerden çok daha uzun olduğu için çabaları sonuç vermedi. Yenilgiyi kabul edip dizlerinin üzerine geri oturduğunda, “Yeni üçüncü kural,” dedim. “Masraflar söz konusu plan özelinde değerlendirilecek. Randevularımızın ve diğer şeylerin parasını ben ödeyeceğim ama canın özel jetle Bora Bora’ya gitmek isterse bunu pekâlâ sen karşılayabilirsin.”

“Ya ekonomide uçarsak?” Yüzündeki sırıtiştan şaka yaptığını anlayabiliyordum.

“Ekonomiyle uçacaksak seni çevre eyaletlerin hepsine götürebilirim.”

Bir kahkaha patlattı, bu sesi gün geçtikçe daha çok sevmeye başlıyordum. “Beni Reno’ya götürürsen sana şıp diye âşık olurum.”

“Bu da dördüncü kural,” dedim, notlarımıza dört sayısını eklerken. “Bana âşık olamazsın. Âşık olmak isteyeceksin. Anastasia ne kadar sevilesi biri olduğumu söyleyip duruyor ve birlikte ne kadar zaman geçirirsek cazibeme karşı koyman o kadar zorlaşacak.”

Bu kez kahkahası çok daha içtendi ve geldiğimdeki kötü ruh hâlini geçirip keyfini yerine getirebildiğim için kendimi

çok rahatlamış hissediyordum. “Erkek arkadaşıma bile âşık olamadım, bu duygudan yoksun olduğuma eminim.”

“Evet ama o şerefsizin tekiydi. Ben hiç öyle değilim.” Bana anlamlandıramadığım bir bakış attı. Aynı anda hem sinirli hem de keyifli görünüyordu. Will Ellington ne kadar berbat bir insan olursa olsun Halle’nin ona hiç âşık olmadığını öğrenmenin ona ağır geldiğine emindim. “Dediğim gibi, gayet sevilesi biriyimdir.”

“Pekâlâ, Bay Gayet Sevilesi,” dedi ve iç geçirip telefonunu elimden aldı. Kış üstü yanıma oturdu ve vücudunu benimkine yasladı. Beş numarayı yazarken ekranda gezinen parmaklarını izledim. “Son kuralımız: Henry, Halle ona âşık olursa kalbini kırmak zorunda. Hiç itiraz etmeye kalkışma, bu yeni deneyimler olayını zirveye taşıyacak. Yazacak bir sürü şeyim olur.”

“Kalbini kırma ihtimalimi fazla eğlenceli buluyorsun.”

“Sen de buz kesmiş kalbimi eritebileceğinden son derece emin görünüyorsun,” dedi ve telefonunun ekranını kilitledi.

“Sana dair her şey sıcacık, Halle.”

Önce bir şey söylemedi. Öylece beni izledi. Yüzlerimiz arasında birkaç santim vardı ve vücudu hâlâ koluma yaslı duruyordu, yavaş ve düzenli nefesler alıp veriyordu.

“Artık ne sıcak değil, biliyor musun?” deyip hızlıca koltuktan kalktı. “Yemeğimiz. Gidip ısıtayım.”

Böylece yemek torbasını da alıp mutfakta gözden kayboldu ve beni Will’e dair sevedemediği şeyin ne olduğunu merak etmekle baş başa bıraktı.

ONUNCU BÖLÜM

Halle

Kadın düşmanlığının hâlâ var olduğundan emin olmak, bir Google aramasına bakıyordu.

Henry'yle ilk randevum –deneyimim? Tecrübe kazanma alıştırmam?– için sözleştiğimiz saat gelmek üzereydi ve oturma odamda otururken ansızın bir randevuya nasıl çıkılacağına dair hiçbir şey bilmediğim ve muhtemelen Bayan Honey gibi göründüğüm kafama dank etti.

Ortaklığımıza? Planımıza? Maskaralığımıza? Yaptığımız bu şey her neyse ona bugün başlayacağımızı kararlaştırmamızın ardından bunu kimseye söylememeye karar vermiştim. Açıkçası doğru olanı yapmış gibi hissetsem de Cami ya da Aurora gibi birinden tavsiye alamayacağım için internetin yolunu tutmak zorunda kalmıştım. Böylece arama çubuğuna “ilk buluşmayı mahvetmemek adına yapılması gerekenler” yazdığımda ekranım “engin bilgilerini” paylaşmak isteyen, kendini alfa ilan etmiş erkeklerin yazdığı makalelerle doldu.

Neyse ki kendimi “değersiz bir kadın” olarak görmüyordum da sayfayı hızlıca kaydırıp daha az küçük düşürücü arama sonuçlarına ulaşabildim. Tam sohbeti nasıl sürdürebileceğime dair bir yazı okuyordum ki Henry'nin yola çıkmak üzere olduğunu söyleyen mesajını aldım.

HENRY TURNER

Son on dakika. Evden çıkmak üzereyim.

HANNAH GRACE

HALLE JACOBS

Hâlâ kararını değiştirecek vaktin var!

HENRY TURNER

Biliyorum. Değiştirmedim.

HALLE JACOBS

Ne giydin?

HENRY TURNER

Soruları randevumuza saklaman
gerekmiyor mu?

HALLE JACOBS

Fazla süslü görünmek istemiyorum.

HENRY TURNER

Mümkün değil.

HALLE JACOBS

Çok yardımcı oldun.

HENRY TURNER

İlerleyen saatlerde telafi ederim.

Ekranımı kilitleyip de karşımda yansımamı görünce yüzümde kocaman bir sırıtiş olduğunu fark ettim. Telefonum tekrar titreyince kilidi geri açtım ve gelen mesajı Henry'nin atmadığını okuyana kadar fark etmedim.

WILL ELLINGTON

Randevunda iyi eğlenceler.

Aniden öksürmemle Joy yerinden sıçradı. Bir ay önce ayrıldığımızdan beri Will'den ses seda çıkmamıştı ve ondan almayı beklediğim ilk mesaj bu değildi. Psişik yetenekleri olmasından telefonumu klonlamasına kadar bunu nereden öğrendiğine dair tüm ihtimalleri gözden geçirdikten sonra cevabım annem olduğunu anladım.

Birkaç saat önce gelecek ayki Şükran Günü hakkında konuşmak üzere aradığında, eve gelmeyeceğimi söylememek için büyük çaba sarf edip telefonu bir an önce kapatmaya çalışmışım. Bir randevuya hazırlandığımı söyleyip çağrıyı sonlandırırken tam olarak yalan söylemiş sayılmazdım.

Korkaklığım ve –dürüst olalım– diğer insanların sevgilimden ayrılmam konusundaki duyguları ve tepkileriyle uğraşmak istemeyişim yüzünden onlara hâlâ hiçbir şey söylememiştim.

WILL ELLINGTON

Randevunda iyi eğlenceler

HALLE JACOBS

Teşekkür ederim!

WILL ELLINGTON

Nasıl öğrendiğimi merak etmiyor musun?

HALLE JACOBS

Hayır

WILL ELLINGTON

Annen benim anneme bir yerlere gideceğimizi söylemiş

Ayrıldığımızı onlara hâlâ söylememiş olmana inanamıyorum

Üzerine çok fazla düşünürsem Will'den haftalardır ilk kez haber almayı başka biriyle görüşmeme borçlu olduğuma üzülecektim. Bir kez bile arayıp nasıl olduğumu sormamıştı ve şimdi bile tuhaf davranıyordu. Konuyu kapatmalıydım... ama elimde değildi.

HALLE JACOBS

Annen aradığına göre demek ki
sen de söylememişsin

WILL ELLINGTON

Yeni sevgilinle onları ziyarete gittiğinde her şeyi anlatırsın.

Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum 😊

Konuyu *gerçekten* kapatmalıydım.

HALLE JACOBS

Zaten tanıyorsun 😊

Ekranda beliren adıyla sarsılmamak için rahatsız etme modunu açıp telefonumu çantama attım. Henry kapımı çaldığında karnımdaki garip kasıntılara anlam vermeye çalışıyordum.

Kapıyı açtığımda takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle karşımda duran Henry'yi görünce ağzımın beş karış açılmaması için bütün gücümü kullanmam gerekti. Tanrım, harika görünüyordu.

“Beni gözlerinle yiyorsun,” dedi sakince.

“Takım elbise giydiğini ilk kez görüyorum. Çok yakışıklı olmuşsun,” diye itiraf ettim.

Hiç utanmadan onu izlememe aldırmadı, takım elbisesinin iç cebine uzandı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Aslında çiçek alacaktım ama onu geçen hafta zaten yaptığım için aklıma bu geldi.”

Kâğıdı açarken bir resmimi çizdiği aklımın ucundan bile geçmemişti. Mutfığımdaydım, tezgâha yaslanmış gülümsüyordum ve etrafım karıştırma kaplarıyla doluydu. “Henry! Bunu ne ara çizdin?”

“Buraya geldiğimde taslak çıkarmıştım ama kalanını bugün bitirdim.”

Doğum günü pastasının pişmesini beklerken bir şeyler çiziktirdiğini fark etmiştim ama buna bir *karalama* demek hakaret olurdu. “Çok yeteneklisin. Bayıldım. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Sen de çok güzel olmuşsun. Hazır mısın?”

“Hazırım, yapalım şu işi.”

Henry restorana giderken huzursuzluğumu fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Bu da beni hiçbir şeyin farkında olmadığını düşünmeye itiyordu, aksi hâlde bir yorum yapacağından emindim.

Onu takım elbisesiyle karşımda görür görmez Blaise’in Yeri gibi bir yere gitmeyeceğimizi anlamış ve haklı çıkmıştım. Seçtiği restoranın adını bile telaffuz edemiyordum. İçeri girerken kalbim duracak gibi olmuştu ve yerimizin hazırlanmasını beklerken bütün cesaretimi toplayıp ona paramın muhtemelen böyle bir yere yetmeyeceğini fısıldadım.

Tam da ona yakışacak bir umursamazlıkla omuzlarını silkip, “İyi ki kurallar hesabı senin ödemeni yasaklıyor, değil mi?” dedi.

Karşımdaki adamla arama bir bariyer koymak istercesine menüyü elime aldım ve pahalı kâğıdı uzun uzun inceledim.

Şimdiye kadar söyleyecek bir şey bulamadığım hiç olmamıştı ama belki de Randevulara Çıkan Halle sessiz ve gizemliydi. Ya da sıkıcıydı. Nereden baktığınıza göre değişirdi.

Bir levrek yemeğinin açıklamasına birkaç dakika boyunca bön bön bakmamın ardından Henry boğazını temizledi. “Bütün gece sus pus oturmaktan rahatsız olmam ama bunun senin için hoş bir randevu tecrübesi olacağını sanmıyorum. Her şey yolunda mı?”

Menüyü gönülsüzce yüzümün önünden çektim. “Biraz gerginim sanırım.”

Henry fazlasıyla rahat görünüyordu. Sanki böyle ortamlara çok alışkınmış gibi her zamankinden bile daha sakindi. Ben kazayla kırarım diye bir şeylere dokunmaya bile korkarken onun büyükannesinin listesindeki o lüks restoranlara sık sık gittiğine bahse girerdim. Henry suyundan bir yudum alıp arkasına yaslandı. “Joy beni özlüyor mu?”

Kolay bir soru. “Elbette özlüyor.”

“Çocuklara bir kedi alıp alamayacağımızı sordum. Meğer Robbie’nin alerjisi varmış.”

“Ne üzücü bir haber. Dilediğin zaman Joy’u ziyaret edebilirsin, sana bayılıyor.” Abartmıyordum. Ragdoll cinsi yapışkan ve sevecen olmalarıyla bilinirdi ama Joy’un Henry’ye düşkünlüğü bambaşkaydı.

“Bunu sık sık söylüyorlar.”

“Eminim öyledir. Kaptan olunca hayranların da artmıştır kesin.”

Başını iki yana sallayıp sepetten bir ekmek aldı. “Hokeyden konuşmak yok. Bana kitabından bahset. Nihayet konu seçebildin mi?”

“Seçtim! Sonunda. Randevumuz için duşa girmeden önce tam üç yüz sözcük yazdım.”

Sevinci içten görünüyordu. “Anlat bakalım.”

“Emin misin?” Hevesle başını sallayarak sorumu onayladı. “Pekâlâ. İki farklı zaman akışında ilerliyorum. Şimdiki zamana bir kadının mihraba yürümesiyle başlıyoruz, geçmişteyse bir adamla ilk kez tanışmalarını ve birlikteliklerinin başlamasını okuyoruz. Son derece inişli çıkışlı bir ilişkileri var ama yıllar boyunca dönüp dolaşıp birbirlerini buluyorlar. Kilisedeki düğünlerine gelene kadar hem en iyi hem de en kötü anlarını anlatacağım.”

“Peki ya sonra?” dedi. “Kitap evlenmeleriyle mi bitecek?”

Siparişimizi almaya gelen garson konuşmamızı böldü. Henry’ye hikâyemin sonunu anlatabilmek için yeniden yalnız kalmaya sabırsızlandığımı fark edince bana yardımcı olması için doğru kişiyi seçtiğimden emin oldum. “Hayır, öyle bitmeyecek. Ters köşem bu olacak. Bunca zamandır mihrapta onu bekleyenin aslında başka bir adam olduğunu öğreneceğiz.”

Henry bir süre sessiz kalıp dalgın dalgın ekmegi parçalara böldü. En sonunda tekrar konuştu. “Sonu mutlu bitmezse Anastasia ve Lola kafayı yer.”

Henry birlikte korku filmi izlediğimizde arkadaşlarının sevgililerinden ve romantik komediye düşkünlüklerinden bahsetmişti. Tanıdığım çoğu kitap kurdunun da aynı tepkiyi vereceğini bildiğimden gülmeden edemedim. “Hikâyemi yarışmaya başvurmak için yazıyorum, dolayısıyla illa mutlu sonla bitmesi gerekmiyor. Hem romantik öğeler içeren bir şey yazmak istiyorum hem de diğerlerinden ayrılmasını amaçlıyorum. Sona ekleyeceğim küçük bir ters köşenin beni öne çıkaracağını umuyorum. Bana kalırsa iki insanın birlikte mutlu sona ulaşamaması da gerçekçi bir senaryo.”

“Böyle düşünmene şaşırdım. Dışarıdan bakıldığında romantizm âşığı gibi görünüyorsun.”

“Ben de kendimi hep öyle gördüm. Okuduğum şeyler, dinlediğim müzikler, izlediğim filmler vesaire, vesaire. Bence

olduğumuzu sandığımız kişiyle aslında olduğumuz kişi farklı olabiliyor.”

“Amacını bir türlü anlamıyorum.”

“Aşkın mı? Yoksa yakışıklı, çapkın playboyun aşka inanmadığını itiraf ettiği o kısma mı geldik? O kadar bayağı mıyız?”

Henry’nin kıvrılan dudakları içimde henüz alışamadığım bir his uyandırdı. “Beni yakışıklı mı buluyorsun? Benimle flört etmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır, nasıl flört edildiğini bildiğimi bile sanmıyorum.”

“Benim üzerimde pratik yapabilirsin.”

“Ne yüce gönüllüsün. Konuyu değiştirme, aşka inanmayan playboy. Anlatmaya devam et.” Gülsem de yüzümün yavaş yavaş ısındığını hissedebiliyordum. Kimsenin flört etme konusundaki acizliğini görmesini istemiyordum, özellikle de onun.

Henry gözlerini devirse de yüzündeki gülümseme hâlâ yerli yerindeydi. “Çok fazla film izlemişsin, ben playboy falan değilim. Ama evet, aşka inanmıyorum. Sevginin diğer türlerinden üstün görmüyorum. Hayatımda sevdiğim bir sürü insan var. Sanatı seviyorum. Ailemi seviyorum. Arkadaşlarımdan birbirlerini sevmelerine şahit oluyorum. Romantizmin bu kadar abartılacak neyi var, anlamıyorum. İnsanların birbirine âşık olması her şeyi daha karmaşık hâle getiriyor.”

“Karmaşık şeyler bazen heyecan verici oluyor sanırım. En azından ben öyle olduğunu hayal ediyorum.”

“Herkes aşkı arkadaşlığa ya da ailesinden gördüğü sevgiye tercih ediyor,” dedi. “Anastasia’yla tanışana kadar platonik sevginin nasıl bir şey olduğunu anlamamıştım ama artık biriyle yaşayacağım şeyin bundan ibaret olmasını tercih ediyorum. İnsanların birine âşık olma temelinde yarattıkları sanat eserlerine bakıyorum ve benim hissettiklerimle hiçbir ilgisi olmadıklarını görüyorum.”

Benim artık platonik olarak sevdiğim kimse yoktu. “Nasıl yani?”

“Bir sanat eseri –bir resim– yapacak olsaydın seçtiğin boyaya, renklere, tarzına ve becerine bakardım. Çizdiğin manzarayı, insanı, olayı ya da betimlemek istediğin şey her neyse onu *görürdüm* ama başka şeyler *hissederdim*. İnsanlar âşık olduğu insanları tabloya aktardığında duydukları şehveti, özlemi, sevinci, hüznü hissedebiliyorum. Aslında bir nevi, *Bakın! Ne kadar âşık olduğuma bir bakın*, diye bağıyorlar. Ama birinin bir resme bakıp aşkı görebileceğine inanmıyorum. Öte yandan dostluğu görebiliyorum. Açıklaması biraz zor.”

“Hatırlat da sana bir şey çizmeyeyim. İçimden bir ses acımasız bir eleştirmen olduğunu söylüyor.”

Yemeklerimizin gelmesiyle sohbetimiz kitabıma, hayatıma ve aileme dair sorulara evrildi. Tatlılarımızın –çünkü Henry bir tanesinde karar kılamayınca birkaç tane sipariş etti– gelmesiyle bütün gece kendimden bahsettiğimi fark ettim.

“Kendin hakkında konuşmaktan bilerek mi kaçınıyorsun?” diye sordum, *cheesecake*imden ilk ısırığımı alırken.

Elinde çatalıyla öne uzandı ve kendine bir lokma çaldı. “Seni dinlemeyi seviyorum.”

“Eh, ben de *seni* dinlemeyi seviyorum. Nerelisin? Hangi lisede okudun? Resim yeteneğini ne zaman fark etin? Hiç evcil hayvanın oldu mu? En sevdiğin renk ne? UCMH’yi seçmeseydin nerede okumak isterdin? Ne bileyim işte. Bana biraz kendini aç, gizemli adam.”

Okuduğum makalelerin hiçbirisi bana *yemek masasında* flörtümü sorgulamamı tavsiye etmemiştii ama kendimi o kadar bencil hissediyordum ki öğrendiğim her şeyi bir kenara bırakmaya karar vermiştim.

“Maple Hills’te büyüdüm ve anaokulundan liseye kadar Maple Hills Akademisi’nde okudum. Resim yeteneğimi ne zaman keşfettiğimden pek emin değilim aslında ama anaokulunda yaptığım parmak boyalarının Picasso’ya taş çıkaracağını iddia eden birkaç kişi olmuştu. Ebeveynlerim beni okuldan sonra

gidebileceğim bir yaratıcı çocuklar kursuna verdi. Bir sürü şey denedik ve hemen hemen hepsini sevdiğimi fark ettim. Evcil hayvanım hiç olmadı çünkü bakıcımın neredeyse her şeye alerjisi vardı. Ve sevdiğim özel bir renk yok.”

Kafamda beliren Maple Hills Akademisi üniformalı Henry görüntüsüne fiziksel bir tepki vermemeye çalıştım. Akademi otelden pek de uzak sayılmayacak özel bir okuldu, bazen işe giderken dersten çıkan çocukları görürdüm. Ceketli ve kravatlı küçük Henry kulağa *çok tatlı* geliyordu.

“En sevdiğin renk olmadığına hayatta inanmam. Tanrı aşkına, ressam değil misin?”

“Yetişkinlerin en sevdiği renk olmaz, Halle,” dedi ve tatlımdan bir lokma daha çaldı. Tabağı ona yaklaştırdığımda bana geri itip ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden sandalyesini yanıma çekip oturdu ve tabağı aramıza koydu. “Parsons’ta okumak isterdim ama herkes bana UCMH’ye gitmezsem hokey oynamadığıma pişman olacağımı söyledi. Pişman olmazdım ama ülkenin öteki ucuna taşınıp sil baştan arkadaş edinmeye çalışmak gözümü korkuttu.”

“Arkadaş edinmek senin için çocuk oyuncağı!” Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez sakın, normal bir insanmışım gibi konuşmuş olmayı diledim. Özellikle de bacağı benimkine degecek kadar yakınımda otururken. Ama hayır, sesim tiz ve cırtlak çıkmak zorundaydı. “Özür dilerim. Etrafında çok insan var demek istedim. Benimle hemen arkadaş oldun.”

“Birinci sınıfta hiç arkadaşım yoktu, lisede de hiç yakın dostlarım olmamıştı. İnsanlar bana iyi davranıyordu, tanıdığım birkaç kişi ve takım arkadaşlarım vardı ama yalnız kalmayı tercih ediyordum. Bazen farkında olmadan tanıştığım yeni insanları aynalıyorum ama pek uzun sürmüyor.” Son lokmasını da alıp tabağı bana doğru ittirdi. “Etrafımda bu kadar çok yeni insan olması bunaltıcı geliyor. Yurttaki oda arkadaşım aynı anda hem televizyondan hem bilgisayarından hem de telefonundan bir

şeyler izlediği için sık sık ailemin yanında kalırdım. Dört bir yandan sürekli farklı sesler geliyordu ve aklımı kaçıracakmışım gibi hissediyordum.”

“Peki ne değişti?”

“Nate ve Robbie. Evli bir yaşlı çift gibiler, herkese çocuklarıymış gibi davranıyorlar. Birlikte büyümüşler. Robbie ciddi bir kaza geçirmiş ve Nate’in annesi ölmüş, aralarında travma sonucu oluşmuş güçlü bir bağ olduğunu düşünüyorum. Şimdi de herkesin babasıymış gibi davranıyorlar. Yanlarında yaşamama izin verdiler, üniversite hayatına uyum sağlamam için bana alan açtılar.” Bir sonraki tatlıya uzandı. “JJ de var tabii ama o bir babadan ziyade sorumsuz bir amca gibi sanırım.”

“Ne güzel, Henry. Ayak uydurabilmene çok sevindim.” Turtanın üzerindeki çileği bana doğru itti, ona en sevdiğim meyvenin çilek olduğunu söylediğimi hatırlıyor olmalıydı. “Değim gibi, arkadaşça sevgi en iyisidir.”

Çatalımı çileğe batırdım. “Belki de haklısındır.”

Eve dönüş yolcuğumuz da gidişimiz gibi huzurlu bir sessizlikle geçti. Bana kendi arabasını almayı düşündüğünü, Russ’ın ya da Aurora’ninkini alarak nezaketlerini suistimal etmek istemediğini söylediğinde böyle düşündüklerini hiç sanmadığımı belirttim.

Sonunda eve geldiğimizde ben anahtarımı bulmak için çantamı karıştırırken Henry hemen arkamda sabırla bekliyordu. Nihayet bulup kapıyı açarak içeri girdim ama Henry hâlâ olduğu yerde duruyordu. “İçeri gelmeyecek misin?”

Başını iki yana salladı. “Bir beyefendi gibi davranıyorum.”

“İçeride bir beyefendi gibi davranmak istemez misin?”

“İsterim ama ilk randevudan sonra adamı evine postalamalısın.”

“Hem bir randevu hem de *tausiye*, ha? Henry Turner bu gece hiçbir şeyden sakınmıyor.”

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralansa da kendine hâkim oldu. “Pek sayılmaz.”

Öne doğru eğilince kalbim tekledi. Dudaklarını nazikçe yanağıma bastırduğunda nefes almadığımdan şüpheleniyordum. Geri çekilmesine rağmen öptüğü yer alev alev yanmaya devam ediyordu. “İyi geceler, Halle.”

“İyi geceler,” dedim arkasından, sesim yine bir fısıltıdan farksızdı.

Arabaya binip gözden kaybolduğunda kapımı kilitledim ve yanından geçerken koridordaki bir çerçeveye yasladığım resmime göz attım.

Yatak hazırlığımı bitirdikten sonra bilgisayarımı yorganın altına kıvrıldım. Televizyonumda oynayan *The Great British Baking Show* eşliğinde kitabımda yeni bir bölüm açıp yazmaya koyuldum.

Henry

Sabah gözümü açar açmaz gördüğüm ilk şeyin ters bir hokey forması giymiş Lola olmasını kötü alamete yordum.

Sporcuların ve sporseverlerin batıl inançlarına hiç akıl sır erdiremezdim. Belki de bunun nedeni böyle şeylere inanmayan insanlar tarafından yetiştirilmemdi. Takımın, belli bir iç çamaşırı giymek, özel bir çalma listesi dinlemek, buz pistine spesifik bir yoldan gitmek gibi alışkanlıklarını hep tuhaf bulurdum.

Ne var ki merdivenin son basamağında durduğumdan bihaber Lola karşımda iki fincana kahve doldururken içimden, *Siktir, bugün kesin kaybedeceğiz*, diye düşündüm.

Kafamdan geçenler midemi bulandırırken sezonun ilk maçı için hiç gergin değilmiş gibi davranmayı ne kadar kanıksadığımı fark ettim. “Kaptanın İlk Maçı” lafını duymak en nefret ettiğim şeylerden biri hâline gelse de kaybedeceğimizi düşünmemle, takımın başarılı olmasını ne denli sorumluluk edindiğimi anlayıverdim.

Bu his gün boyu yakamı bırakmadı. O kadar diken üstündeydim ki midem bulanıyordu. Karşı takımı hezeyana uğratsak da kusma ihtiyacımın hiçbir yere gitmeye niyeti yok gibiydi. Takım arkadaşlarımla buzdan inip kutlama yapmak üzere soyunma odasına giderken bir düşmanın açılmasını, bunu başarabileceğimi hissetmeyi, bir şekilde bambaşka birine dönüştüğümü hissetmeyi beklesem de hiçbir şey olmadı.

Ertesi günü, gelecek haftayı, hatta ondan sonraki haftayı düşündüm. Kaçırdığımız atışlara, her şeye o kadar kafa yoruyordum ki kendi endişelerim arasında boğulacağımı sandım.

Başka kimse bir şeyi umursamıyordu.

Başka kimse boğulacak gibi değildi.

Başka kimse yine de kazandığımızı ve şimdilik önemli olan tek şeyin bu olduğunu anlamıyordu.

Coşkularını taklit etmeye çalışıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim, etrafımdaki her şeyi bir ayna gibi onlara geri yansıttım. Hepsine bunu tekrar tekrar yapabileceğimizi söyledim. Batıl inançlı insanlardan biri olmayı istemesem de yatmadan önce Lola'dan sabah kahvesini, ters giydiği formasıyla koymasını isteyecektim.

Neden ne zaman biraz yalnız kalmak istesem kimse yakamı bırakmıyordu?

Ofisine gidip Faulkner'in yerinde olmadığını görünce içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Rehberimden Nate'in numarasını bulup aradım.

"Selam, dostum. Hanene yazdığın yeni galibiyeti tebrik ederim!" dedi telefonu açar açmaz. "Araba kullanıyorum. Sesim düzgün geliyor mu?"

"Hep *bu* aksanla mı konuşuyordun yoksa Vancouver'a taşındıktan sonra mı oldu? Ayrıca sesin gayet iyi geliyor."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Açıkçası bilmiyorum. Hatırlamıyorum... Her neyse. N'aber?"

"Nasıl başardın?"

"Neyi nasıl başardım, Hen?"

Ne zırvaladığımı ben de bilmiyordum. Tek bildiğim hem dün hem de bugün kazanmış olmamıza rağmen hâlâ yapmış olmam ve yapmam gereken çok şey varmış gibi hissettiğimdi.

Takımı yeterince desteklemiş miydim? Sorulara yeterince iyi cevaplar vermiş miydim? Performansım geçen yıla kıyasla nasıldı? Ve aynı şeyi tekrar tekrar yapmak için akıl sağlığımı nasıl koruyacaktım? Arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmaktan nasıl kaçınabilirdim?

Derdimi Nate'e anlatmanın bir yolunu bulmama fırsat kalmadan ofisin kapısı açıldı ve Faulker elinde bir muffinle içeri girdi. Ofisinde olduğumu fark etmesiyle yüzünde şaşkınlıkla tiksinti arası bir ifade belirdi. "Boş ver, kapatmam gerek," dedim bir çırpıda ve aramayı sonlandırdım.

"İki galibiyet aldın diye ofisimi kullanmaya mı kalkıyorsun, Turner?" dedi. "Burada ne işin var?"

"Özür dilerim, Koç. Telefonla konuşabileceğim sessiz bir yer bulmaya çalışıyordum. Hoşça kalın."

Daha fazla soru sormasına izin vermeden yanından hızlıca geçip dışarı çıktım. Soyunma odası boşalmıştı. Çantamı alıp çıkışa yöneldim. Adrenalinin etkisi henüz geçmemişti ve her ses, her ışık sinirime dokunuyordu. Russ'ın yanında sadece Aurora'yla koridorda beklediğini görünce rahatladım. Daha yanlarına bile ulaşmadan telefonlarımız anlaşmış gibi hep birlikte öttü.

EN ŞAHANE KANKALAR

MATTIE

Gecikmiş doğum günü kutlaması için Honeypot'a gitmeye var mısınız?

KRIS

Varımmmm. Aylık yemek paramı iki içkiye gömmek için sabırsızlanıyorum.

LOLA

Aynen öyle, bütçe planlama deyince de sen!

LOLA

Ben yokum, yapacak bir yığın işim var

BOBBY

Erkek arkadaşının doğum gününü nasıl ekersin?

ROBBIE

Ben de yokum. İşlerim var.

ANASTASIA

Ben de gelemem. Yarın erkenden uyanmam gerek ve gecemi

Nate'le görüntülü konuşarak geçirmek istiyorum. Ama galibiyetiniz için tebrikler, çocuklar!

MATTIE

Gözlerime inanamıyorum.

“Ne oluyor?” diye sordu Aurora, ekranımıza doluşan mesajları okumamızı izlerken. “Maç kazandıktan sonra Honeypot’a mı gidiyorsunuz? Kampüsteki bar, hokey takımına layık değil mi?”

“Nate’le Robbie’nin favori mekânı orası,” diye açıkladı Russ. “Nate garsonluk yapan kızla arkadaştı ve herkese çok ucuza masa ve içki ayarlıyordu. Ama ben hiç gitmedim.”

Açıkçası ne Honeypot’u ne de diğer gece kulüplerini seviyordum ama Nate reşit olmadığım hâlde onlarla gelebilmem için o kadar çaba harcamıştı ki seve seve evde tek başıma oturacağımı ona nasıl söyleyeceğimi bilememiştim. Oraya o kadar çok git-

miştım ki artık diğerlerine Honeypot'tan hiç hoşlanmadığımı nasıl söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

“Sorun olmaz sanırım,” dedim. Çocukların her hâlükârda bu gece kutlama yapacağını ve benim de yanlarında olmam gerektiğinin farkındaydım ama içten içe herkesin hafta sonunu evinde geçirmek isteyeceğini ummuştum. Baskıya sık sık boyun eğmezdim ama takımla birlikte olup eğlencelerine ortak olmam gerektiğini hissediyordum. “Halle’ye gelmek isteyip istemediğini soracağım.”

“Muhtemelen hâlâ buralardadır,” dedi Aurora, başıyla çıkışı işaret ederek. “Ben içeri girerken kalabalığı yararak otoparka ulaşmaya çalışıyordu. Cami Walker ve Ava Jones da yanındaydı. Hâlâ dışarıda olduklarına eminim.”

“Bir saniye, Halle burada mı?”

Aurora ağır ağır başını sallayarak sözlerimi onayladı. “Evet. Sana söylemedi mi?”

“Hayır.”

“Sordun mu peki?” dedi bana manidar bir bakış atarak.

Dün gelip gelmeyeceğini sormaya niyetlenmişim ama Enchanted’ın sahipleri bir etkinlikle ilgilenirken etrafa göz kulak olacağını söyleyince vazgeçmişim. Sabah mesaj atmayı düşünmüştüm aslında ama Lola ve forma meselesine takılan kafam ve Russ’ın yeni bir çift çorap giymesiyle dağılan dikkatim yüzünden aklımdan çıkıvermişti.

“Mesaj at,” dedi Russ. “Ama onu unuttuğun kısmını kendine sakla.”

HALLE 🐾

Neredesin?

HENRY TURNER

•Selam!! Eve dönüyorum.

HALLE 🍷

Çok iyiydin!!

HENRY TURNER

Sarhoş musun?

Soruma cevap vermek yerine bana Joy'un bir fotoğrafını gönderdi. Görünüşe göre sarhoştı.

HENRY TURNER

Akşam ne yapıyorsun?

HALLE 🍷

Enchanted'ın yanına açılan yeni bara gidiyorum

Daha 21 değilim ama Ava sorun olmayacağını söylüyor

"Halle, Russ'ın eskiden çalıştığı yere açılan yeni bara gidiyormuş. Daha reşit olmadığını söyledi." Gürültülü ve kalabalık bir yerden uzak durma isteğim ansızın yerini yeni açılan bara bir göz atma arzusuna bıraktı.

"Ona Emilia'nın sahte kimliğini kullanabileceğini söyle," dedi Aurora. "Birbirlerine yeterince benziyorlar. Halle memelerini kullanırsa kimse umursamaz."

Arkadaşlarımla olan grubu açtım ve bu akşam ne yapacağımıza dair dönen sohbetin devam ettiğini gördüm.

EN ŞAHANE KANKALAR

HENRY TURNER

Şu şaibeli barın yerine açılan mekâna
ne dersiniz?

Halle arkadaşlarıyla oraya gidecekmiş, içeri
girmek için Emilia'nın kimliğini kullanacak

LOLA

O nasıl olacak?

RUSS

Aurora birbirlerine yeterince benzediklerini
ve "Halle memelerini kullanırsa" kimsenin
umursamayacağını söyledi.

BOBBY

Sakin bir şey söylemeyin. Muffin hepimizi
yemliyor

MATTIE

Memeleri olduğunu bile fark etmedim, Hen.
Yemin ederim.

ANASTASIA

NE yaşadınız da böyle insanlar olup çıktınız?

LOLA

Umalım da boyuna takılmasınlar haha

KRIS

Sorun çıkmaz. Arkadaşlar arasında 20 santimin
lafı mı olur

JAIDEN

Dün gece Henry de ona böyle söyledi

Bö!

Halle kim bu arada?

LOLA

Ödüm koptu. İğrençsin

JAIDEN

Sence de kabalık etmiyor musun

BOBBY

Halle, Henry'nin sürekli yanında olmak istediği ama "kesinlikle düşüp kalkmadığı" yeni "arkadaşı"

MATTIE

Şaibeli bar 2.0'a bir şans vermeye varım

KRIS

Ben de

ANASTASIA

Harika bir yer olmuş, artık hiç de şaibeli durmuyor

Russ aynı anda hem gülümsemesini bastırmaya hem de ekranını Aurora'dan kaçırmaya çalışıyordu. Halle'yle olan konuşmamıza geri döndüm.

HENRY TURNER

Biz de geliyoruz. Aurora sana sahte
kimlik getirecek.

HALLE 🎮

Ona teşekkürlerimi ilet!! Akşam görüşürüz.

Hiç istemesem de tekrar grup sohbetini açtım.

EN ŞAHANE KANKALAR

ANASTASIA

Birbirleriyle yatmadan da arkadaş olabilirler JJ

KRIS

Bunu sen mi söylüyorsun?

LOLA

O kadar güzel ki bazen ayaklarına kapanmak
istiyorum

ROBBIE

Yapsana, ne tepki vereceğini görmeyi çok
istiyorum

MATTIE

Hayır, ne demek istediğini gayet platonik ve
Henry'yi hiç tetiklemeyecek şekilde anlıyorum

RUSS

Bence iyi biri

BOBBY

İşte bu, muffin

HENRY TURNER

Lütfen önünde de böyle konuşmayın.
Halle sadece arkadaşım.

KRIS

Sadece takılıyoruz, Kaptan. Halle harika biri ve yanında çenemizi kapalı tutacağız

BOBBY

Mesaj alındı mon capitaine⁷

ROBBIE

Sikerler, belki bir içkiye hayır demem

MATTIE

Nihayet özüne döndün

Sanırım Los Angeles'taki herkes bu gece yeni bara gelmeye karar vermişti. O kadar ki Halle'yi hâlâ görememiştim.

Sayılarını tutmaktan büyük keyif alan arkadaşlarımdan söylediğine göre dört kişi bana asılmış ama ben hiçbirini fark etmemiştim. Cep telefonumu kaç kez kontrol ettiğimden emin değildim ama artık ekranıma her dokunuşumda koluma yum-

7 (Fr.) Kaptanım -ç.n.

ruklar yiyordum. Saate bakıp durmama rağmen kaç olduğunu hatırlayamıyordum.

İçerisi çok sıcak, çok kalabalık, çok gürültülüydü. Kıyafetlerim her yerimi sıkıp kaşındırıyordu ve her bir saç telimi hissedebiliyordum ama takımın yanında olmalıydım. Dahası, Halle'yi görmeyi çok istiyordum. Neyse ki şansımız yaver gitmişti de içeri adım atmamızla kalkan büyük bir grubun oturduğu duvar kenarındaki birkaç masayı kapabilmiştik. Böylesi barda dikilmekten daha iyi olsa da içerisi hâlâ mahşer yeri gibiydi.

Aurora peşinde Halle ve arkadaşlarıyla yanımıza gelene kadar gittiğini fark etmemiştim bile. Halle yüzünde kocaman bir gülümsemeyle doğruca bana yöneldi. Fakat yanıma yaklaştığında gülümsemesi soldu ve kaşları çatıldı. "Bir şey mi oldu?"

Başka birine vücudumun bazı kısımlarını çok fazla hissettiğimi ya da müzikten sorumlu elemanın tiz, sürekli tekrarlayıp duran, kötü remikslenmiş bir parça daha açarsa çılgılık çılgılığa bağıracağımı nasıl açıklayabilirdim? "Gürültüden pek hoşlanmıyorum."

Sözlerimi başıyla onaylayıp çantasını masanın üzerine, telefonumun yanına bıraktı. "Kafana dokunabilir miyim? Sadece kulaklarını ve şakaklarını elleyeceğim."

Bunu başka biri sormuş olsaydı cevabım hayır olurdu ama başımı sallayarak ona izin verdim. Bir adım yakınımaya gelip bacaklarımın arasına girdi. Üzerinde oturduğum bar taburesi sayesinde yüzlerimiz aynı hizaya geliyordu ve yakından çok daha güzel görünüyordu.

Halle avuç içlerini kulaklarımın üzerine koyup hafifçe bastırdı. Başparmakları şakaklarımdaydı. Dışarıdan bakıldığında muhtemelen beni öpmek üzereymiş gibi görünüyormuş olmalıydı ama gürültüyü engellemeye çalışıyordu. Sol kulağıma doğru eğilirken elinin baskısını hafifletti. "Gitmek ister misin? Yorucu bir hafta sonu geçirdin. Biraz dinlenmek istemeni herkes anlar."

Saçları yanaklarımı gıdıklıyordu. Bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım ve sesimi duyabilmesi için ağzımı kulağına yaklaştırdım. “Daha yeni geldin. Arkadaşların...”

“Saatlerdir birlikteyiz zaten, kimse bir şey demez. Gidelim hadi!”

Ona itiraz etmeme fırsat vermeden çantasını alıp Cami’yle Ava’nın yanına gitti. Gideceğimizi söylemek için kulaklarına eğilince ikisi de başlarıyla onaylayıp gülümsedi, görünüşe göre onu alıp götürmemden rahatsız olmamışlardı. Çocuklara gideceğimi söylediğimde hepsi dönüp bana manidar bakışlar atılar ama kafalarından geçen şey için gitmediğimizi diretecek takatim yoktu. Barın kapısına ilerlerken Halle elimi tuttu ve temiz havaya adım atmamızla göğsümdeki gerginlik yavaş yavaş hafiflemeye başladı. “Geceni mahvettiğim için özür dilerim,” dedim, telefonumdaki uygulama üzerinden taksi çağırırken.

“Hiç sürekli özür dilediğini söyleyen oldu mu?”

“Olmadı.” Ceketimi çıkarıp omuzlarına bıraktım. “Pek bir şey giymemişsin, üşüyeceksin.”

“Teşekkür ederim. Maçtan sonra iyice ayıldım ama kıyafet seçerken, daha doğrusu Ava kıyafetlerimi seçerken, aklım tam anlamıyla başımda değildi.” Ceketime iyice sarındı. “Bu arada gecemi mahvetmedin. İstesen de edemezsin.”

“Seni maça davet etmediğim için de özür dilerim. Aslında mesaj atacaktım ama aklım başka şeylerle meşguldü. Gelmene sevindim.”

“Aslında başta biraz garip hissettim ama Cami bunun alt tarafı bir hokey maçı olduğunu söyleyip o kadar da önemli bir şey olmadığına beni ikna etti. Sanırım Will’in maçlarına sırf beni çağırdığı için gidiyordum ve... öyle düşünmeni istemedim. Bilmiyorum işte. Yine de özür dilemeni gerektirecek bir şey yok.”

“Will’den bu kadar bahsetmemizden hoşlanmıyorum.”

Bir kahkaha koyverdi, çıkardığı yumuşak ses gerginliğimin daha da yatışmasına yardımcı oluyordu. “Sabah attığım

hikâyeye cevap verdi. Maple Hills formasıyla bir fotoğraf paylaşmışım, o da ‘sporcu meraklısı haha’ yazmış. Kırk beş saniye boyunca ekrana öylece bakıp kıkırdamaya başladım. Bir türlü sakinleşemedim.”

Will’in randevumuzdan önce de ona mesaj attığını biliyordum, hikâyesine yanıt vermesine şaşırمامışım. “Asıl önemli kısma gelelim. Formada kimin adı yazıyordu?”

“Kimsenin. Benim bile değildi, Ava’dan ödünç almıştım.”

Araç kaldırırma yanaştığında binmesi için ona kapıyı açtım. “Pekâlâ, pazartesi günü ilk iş bunu halledeceğiz demek.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Halle

Uzun zamandır geçirmediğim kadar yoğun bir gün geçiriyordum.

Derslerime girmiş, Aurora'yla öğle yemeği yemiş, kütüphaneye gidip Enchanted için yeni broşürler asmış, yan komşum Bayan Astor'ın alışverişini yapmış, Gigi'ye Shakespeare ödevinde yardım etmiş ve kendi ödevime başlamıştım. Şimdi de bir yandan kurabiye yaparken bir yandan da x2 hızla dinlediğim sesli kitaptaki Harriet ve Wyn isimli iki kurgusal karakterin kalbimi paramparça etmesine izin veriyordum. Yorgunluktan ölüyordum ve bütün koşuşturmalarına rağmen bir şekilde hâlâ programımın gerisindeydim ama bunun için daha sonra endişelenecektim.

Dahası, zihnimi meşgul edecek sayısız derdim olsa da...

Kafam dönüp dolaşıp kanepemde oturan adam hakkında gördüğüm ıslak rüyaya kayıyordu.

Cumartesi gece kulüpten eve döndüğümüzde Henry'nin hem zihinsel hem de fiziksel olarak aşırı uyarıldığını görebiliyordum. Oturma odamın ortasına bir battaniye yayıp üzerine yastıkları istifledikten sonra birlikte uzanıp hiç konuşmadan sevdiğim yemek programını izlemiştik. Joy aramıza yerleşip uykuya dalmıştı. Ben de ilk bölümün ortasında bir yerlerde sızıp ona katılmıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda yatağımdaydım ve Henry hemen yanımda uyuyordu.

Bunu hafta içinde üç kez tekrarlamış ve her seferinde birbirimizin daha yakınında uyanmıştık.

Ta ki yalnız uyuduğum ve rahatsız edici rüyamın yakama yapışmaya karar verdiği dün geceye kadar.

Şimdi de ona bakmaktan kaçınmak için kendimi olabildiğince meşgul ediyordum. Hayal gücüm bana bir türlü aklımdan çıkaramadığım şeyler göstermişti ve kıpkırmızı kesilmeden onunla göz teması kurabileceğimi sanmıyordum.

Bu ay kitap kulübünde tartışacağımız kitap kulaklığımdan bangırdarken ne Henry'nin yaklaştığını ne de sıcak kurabiyelerden birini almak için elini yanımdan tepsiye uzattığını fark ettim.

Kulaklığımı nazikçe çıkardı. "Diken üstünde gibisin? Bir şey mi oldu?"

Arkamı dönüp onunla burun buruna gelene kadar ne denli yakınımda olduğunu fark etmemiştim. Henry bir adım geriledi ve kurabiyesinden bir ısırık alırken kırıntıları yakalamak adına öteki elini çenesinin altına tuttu.

Dudaklarından bir inilti döküldü.

Tabii ki inlemek zorundaydı.

"Bu sefer kendini mi aştın yoksa birkaç gündür yemediğim için mi bu kadar lezzetli geliyor?" Omuzlarımı silktim ve parmaklarına bulaşan erimiş çikolatayı yalamaya başlayınca hızla gözlerimi kaçırdım. "Tuhaf davranıyorsun."

"Davranmıyorum." Davranıyordum.

Henry lavaboda ellerini yıkadı ve arkasını dönüp tezgâha yaslanarak havluyla kuruladı. "Etrafta dönüp durmanı izlemek çok yorucu. Gelip Joy ve benimle oturmak ister misin?"

"Ah, ayrılmaz ikili mi oldunuz artık?"

Sohbetimizden tıpkı benim kadar zevk aldığını gösteren gülümsemesi yasa dışı olmalıydı. Yanıma gelip az önceki yerinde duraksadı. Dün gece bilinçaltım bana ağza alınmayacak sayısız şey yaptığını göstermemiş olsaydı sorun etmeyeceğim normal bir mesafe vardı aramızda. "Kıskandın mı?"

"Sen öyle san." *Büyük* mücadelelerin ardından *fazlasıyla* gönülsüz bir tavırla Henry'nin elimi tutup beni oturma odasın-

daki kanepeye götürmesine izin verdim. “Ödevinin araştırma kısmını halletmemiz gerek. Haftanın geri kalanında sana yardım edecek vaktim olmayacak.”

“Şşşt,” dedi ve beni minderlere çekip yanına oturttu. “Ödevi boş ver. Biraz kestirelim.”

“Aklımı çelme. Kendi ödevimi de yapmam gerek, istesen de istemesen de çalışacağız.”

“Makaleyi çoktan bitirdim, Halle.”

Hızla doğrulup geldiğinden beri ilk kez doğruca ona baktım. “Ne?”

“Çoktan yazdım. Zaten iyi bildiğim bir konuydu. Söylediklerini yapıp bana gösterdiğin biçimi takip edince gerisi çorap söküğü gibi geldi. Yani bana patronluk taslayacak başka bir konu bulman gerek, Kaptan.”

“Sana patronluk tasla–”

“Öyle yapman *hoşuma gidiyor*, Halle,” dedi usulca. “Baskın karakter olmanda hiçbir sakınca yok. Sürekli başkalarının isteklerini yapmak zorunda değilsin. Şu ân hariç tabii. Şimdi bilgisayarını açıp makalenı yazacaksın, ben de başında duracağım.”

Ağzımın beş karış açık olduğuna emindim. Kanepeden kalkıp odanın öteki ucundaki bilgisayarımı aldım. Yanına geri döndüğümde Henry, Joy’a telefonundan bir balık videosu izletiyordu. Ayaklarımı kırımın altına toplayıp ekranı açarken, “İnanamıyorum,” diye mırıldandım.

“Dikkatimi dağıtma lütfen,” dedi. “Şu an çok meşgulüm.”

Ödevimi yazmakla geçirdiğim yirmi dakikanın ardından ayak bileğimde bir el hissettim. Henry onu kaldırıp kucağına koyunca dirseğimin üzerine yaslanmaktan başka çarem kalmadı. Diğerini de ötekinin yanına koymasıyla kendimi yan dönmüş vaziyette yatarken buldum. Böyle çalışmam imkânsızdı. “Bir şey mi vardı, Henry?”

“Hayır.”

Daha rahat bir pozisyona geçmek için yüzüstü döndüm ve bilgisayarımı önüme çekerek ödevime devam etmeye çalıştım. Henry ona karşı koymamamı fırsat bilip bacağımı kucağına çekti ve kot pantolonumun paçasını dizime kadar sıvadı. Çok geçmeden ayağımın gıdıklandığını hissettim. Omzumun üzerinden ona şüpheli bir bakış attım. “Üzerime bir şeyler mi çiziyorsun?”

“Annelerim bana yalan söylemememi öğretti,” dedi.

Dikkatimi bilgisayarıma çevirmemle gıdıklanma hissi geri döndü. Parmakları ayak bileğimden baldırıma ilerledi. İşimi bitirmemin normalden iki kat daha uzun süreceğine emin oldum. Aciz bir kadın olmasam da Henry’nin tenimde gezinen yumuşak dokunuşuna kayıtsız kalacak kadar güçlü değildim. Hele de dün geceki rüyamdan sonra.

Bir ömür gibi hissettiren birkaç saatin ardından nihayet bilgisayarımı kapatıp kanepeden kalktım. Rahatını bozduğum Joy ve her ne yapıyorsa onu böldüğüm Henry’den huysuz mırıltılar yükseldi.

Ne yaptığını görebilmek için pantolonumun paçasını yukarı sıvadığımda Henry, “Daha bitmemiştin,” dedi.

Başımı çevirdim ve ayağımı garip bir açıyla kıvrarak resmini anlamaya çalıştım. “Ne bu?”

Bana baktığım yerden ters görünen resmini bir çırpıda çözememiş olmama inanamıyormuş gibi bir bakış attı. “Çayırda gezen kediler.”

Çok tatlı görünüyordu ama tenimi süslemek yerine bir kenara koyup saklayabileceğim bir yerde olmasını dilerdim. “Böyle bir şey yapacağını bilseydim bacaklarımı tıraş ederdim.”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Kıl çıkan bir yerde kıl bulmak şaşırtıcı değil, Halle. Kadınların pürüzsüz ve kılsız olduğuna dair sanrılarımı mahvetmedin.”

İçimdeki feminist sevinç çığlıkları atıyordu. Haklıydı. Bu tam da en küçük şeylere bile takılıp kendisini değiştirerek bü-

yümesini istemediğim kız kardeşime söyleyeceğim türden bir şey olsa da aynısını bizzat kendim yapmıştım. “Özür dilerim, haklısın. Önemli bir şey değil.”

“Özür dileme. Bu senin suçun değil; kozmetik endüstrisi ve porno bağımlısı erkekler yıllarca beynini yıkadı.” Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Yine haklıydı ama sözlerini bu kadar umursamazca söyleyişine şaşırmadan edemiyordum. Şimdiye kadar tanıdığım kimseye benzemiyordu. Gerçi çok geçmeden iki kadın tarafından yetiştirildiğini ve bunu puan toplamak ya da el üstünde tutulmak için yapmadığını hatırladım. Henry bana bir şey söyleme fırsatı vermeden hemen başka bir konuya atladı. “Şimdi ne yapmak istersin?”

“Kitap kulübü için seçtiğim kitabı bitirmem gerekiyor ama biraz temiz hava almak istiyorum. Ayrıca karnım acıktı. Yorgunum ve uzanmak istiyorum. Ama kendi romanımı da yazmam gerek.”

Henry peş peşe sıraladığım isteklerim bitene kadar her sözümü başıyla onayladı. “Peki. Altına bir eşofman geçir. Randevuya çıkıyoruz.”

Kafamda bir sürü –*bir sürü*– soru belirdi ama bunları ona sormak yerine başımla onaylayıp üst kata çıktım.

Russ’ın kamyonetiyle tepelere tırmanırken ne yapacağımızı bilmemenin heyecanından sus pus olmuştum.

Kucağımdaki pizza dizlerimi ısıtıyor, engebeli arazide ilerleyen arabanın kasasından gelen sesler merakımı daha da körüklüyordu. Henry bunun bir sürpriz olacağını söylediğinden onu soru yağmuruna tutmuyordum. Gerçi kamyoneti sürüşünü izlerken istesem bile iki kelimeyi bir araya getirebileceğimden şüpheliydim.

Rüyayı ondan etkilendiğim için mi görmüştüm yoksa rüya yüzünden mi ondan etkileniyordum bir türlü çözemiyordum. Evet, çekici bir adam olduğunun farkındaydım –sonuçta gözlerim vardı– ama bir şeyin farkında olmakla o şeyden etkilenmek arasında ciddi farklar vardı. Nedeni neydi bilmiyordum ama bana daima iyi bir arkadaş olmuş birinin karşısında böyle utanıp sıkıldığım için kendimi suçlu hissetmeden yapamıyordum.

Tırmanışın nihayet sona ermesiyle Henry kamyoneti geri vitesine alıp park yerine girdi ve hızla inip kapımın önüne geldi. Bir eliyle pizza kutusunu diğeriyle de benim elimi tutarak in-meme yardım etti. “Burada ne işimiz var?”

Şehir bütün görkemiyle ayaklarımın altında uzanıyor, ufuk çizgisi binlerce küçük ışıkla parılıyordu. “Randevuya çıkıyoruz dedim ya.” Pizza kutusunu bana uzattı ve kamyonetin arkasına yöneldi. Başımı ona çevirdiğimde karşımda şişme bir yatak, birkaç battaniye, bir hoparlör ve taşınabilir soğutucu buldum. “Yemek ve temiz hava. İstersen uzanıp sesli kitabını da dinleyebilirsin. Kafana eserse romanın üzerinde çalışabilirsin. Sesi ayarlamak için telefonunu alabilir miyim? Bir de soğutucuya koyabilmem için önden içecekleri getirebilir misin?”

Telefonumun kilidini açıp ona uzattım. “Henry, bu harika bir plan. Gerçekten.”

İçecek şişelerini kolumun altına sıkıştırdım ve yolcu kapısını kalçamla kapattım. Kamyonetin arkasına döndüğümde kulağıma gelen sesle bütün şişeler kayıp yeri boyladı.

İniltileri ve tene çarpan tenin sesi inkâr edilemezdi.

“Aman Tanrım!” diye ciyakladım telefonumdaki yabancı, aynı iki kelimeyi çok daha erotik bir tınıyla inlerken.

Sesler azalırken bir hanımefendiye hiç yakışmayan bir tavırla yatağa tırmanıp telefonumu elinden almak için Henry’ye doğru emeklerken yabancı tekrar konuşmaya başladı. Durdur tuşuna basarken kadın, “*Tekrar içime gir, tekrar içime gir,*” diye yalvarıyordu.

Başımı kaldırdığımda Henry sessizce bana bakıyordu. “Yanlış uygulama,” dedim nefes nefese.

Bütün bedenim alev almıştı. Hayır, seksi anlamda değildi, daha çok “utançtan her an ölebilirim” gibi bir şeydi. Henry’nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Dinlediğin kitap bu değil mi?”

“Değil,” dedim yatağa düzgünce oturarak. Kararmış hava bile yüzümün kızarıklığını gizlemezdi.

“Neydi o zaman?” dedi, sesindeki merakı duyabiliyordum. Yüzündeki ifadeden ne olduğunu bal gibi de bildiğini anlayabiliyordum. Kendimi savunmam gerekirse sabah işimi gördükten sonra uygulamayı *kazayla* arka planda açık bıraktığımdan yüzde doksan dokuz emindim. Şu aptal rüya başıma dert üstüne dert açmaya devam ediyordu.

“Şey, ıı... Tanrım. Whimper adında, sesli erotikalar dinleyebileceğin bir uygulama.”

“Suratın neden bu kadar kırmızı?”

Güzel soruydu. Suratım neden bu kadar kırmızıydı? Ona bakmamak için yatağa sırtüstü uzanıp gözlerimi gökyüzüne diktim. “Biraz utandım.”

“Neden? Boşalmak için seks yapan insanları dinlemekten hoşlandığını öğrendiğim için mi?” dedi usulca.

“Bu konuşmayı yapmaktansa kendimi öldürmeyi yeğlerim.”

Henry bir kahkaha koyverdi ama kulaklarımı dolduran sesi bile utancımı dindirmedi. Yanıma uzanıp başını eline yasladı. “Önce seni çıplak gördüm, şimdi de cinsel tercihlerini öğrendim. Birbirimizi çok yakından tanımaya başlıyoruz.”

Ardına kadar açılmış ağzımla ona döndüm. “Kuralı çiğnedin!”

“Sen de öyle. Utanmak da yasaktı.”

“Ayrıca bu bir cinsel tercih falan değil. Sadece seks yapan insanları değil, diğer pek çok şeyi sesli kitap olarak dinlemeyi seviyorum. Tanrım, kendimi öldürmek için çok mu geç kaldım?”

“Bir yıl boyunca Nate’le JJ’in arasındaki odada yaşadım. Arkadaşlarımın seks hayatlarının bütün mahrem ayrıntılarını bilmeye alışkınım. JJ o kadar kötü değildi çünkü yattığı kimseyi bir daha görmezdim ama Anastasia’nın suratına her gün bakıyordum. Sesli şeyler dinlemeyi seviyorsun. Eminim ben de severdim. İnan bana söyleyebileceğin her şeyi yaptıklarını kulaklarımla *duydum*. Ama seni rahatsız edecekse hiçbir şey konuşmak zorunda değiliz.”

“Konuşacak bir şey yok,” diye itiraf ettim utanarak. “Hâlâ bakireyim.”

Henry bir süre sessiz kalarak bana kafamda kaçış planı kurmam için mükemmel bir boşluk verdi. İnsanlar seks hayatımın yokluğunu benden çok daha fazla önemsiyordu. Verecekleri tepkiden kaçmamın nedeni bir sorunum olduğunu düşünmem değil, sonrasında onları bunun bir sorun olmadığına ikna etmek zorunda kalmamdı.

“Bekâret toplumsal normlardan biridir,” dedi. “O gece seni Mason’dan kurtardığıma bir kez daha sevindim. Hayatının en kötü kırk beş saniyesini yaşayacaktın. Gerçekten iyi bir arkadaşım.”

Henry beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu. “Cinsel tecrübesizliğimi kendine çevirmeyi nasıl başardın?”

Bir tebessümle kıvrılan dudakları içimi garip bir hisle doldurdu. “Yeterince zaman tanırsan her şeyi kendime çevirebilirim. Buna seks hayatın da dâhil.”

“Ben...” Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. “Pizzamız muhtemelen buz gibi oldu. Kitabı da açsak iyi olacak. Ama bu sefer bırak ben halledeyim, başka bir... kaza daha olsun istemem.”

“Çok yazık. Tekrar içine girip girmeyeceğini öğrenmeyi dört gözle bekliyo—”

Kendimden hiç beklemediğim bir hızla yan dönerek avucumu Henry’nin ağzına kapattım. “Kapa çenenin. Bunu da kurallarımızdaki konuşmamızın yasak olduğu konulara ekliyorum.”

Elini bileğime dolayıp ağzından çekti. Avucuma usulca bir öpücük kondurdu ve göğüslerimizin arasına, yatağın üzerine bıraktı. “Dua et de yönetim kurulu eklemeni onaylasın.”

“Yönetim kurulu mu?” Sorumu başıyla onayladı. “Kim varmış o kurulda?”

“Sen ve ben. Oyum hayırdan yana.”

“İnanılmaz bir adamsın.”

“Öyle söylerler.”

Henry

Nate Hawkins oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak gün içinde kafamı bir yere vurup vurmadığımı hatırlamaya çalıştım.

Şaşkınlıktan donakalmış vaziyette kapı aralığından ona bön bön bakmaya devam ettiğimde, “Hiç değilse sevinmiş gibi yapabiliirdin, dostum,” dedi.

“Artık sahte bir Kanadalı olduğun için mi *bu* aksanla konuşuyorsun?” diye sordu Robbie. İkisi de ellerinde en sevdikleri bardakları tutuyorlardı ve Robbie’yle Nate’in oturma odasında, kahve eşliğinde dedikodu yapmalarının ne denli aşına olduğum bir manzara olduğunu fark etmemle içim nostalji hissiyle dolup taşıtı.

“Kıçına bir tekme geçireyim de bakalım ona da sahte diyecek misin?” diye çıkıştı Nate. “Hen de birkaç hafta önce aynı şeyi sordu.”

“İçeri girmeyecek misin?” dedi Russ arkamdan. Çantamı kanepenin ucuna bırakıp Nate’in yanına oturdum ve gerçek olup olmadığını kontrol etmek için onu dürtme isteğine karşı koydum.

“Ee,” dedi vücudunu bana doğru çevirerek. “Nasıl gidiyor, Kaptan? Faulkner nasıl?”

Robbie ve Russ bir ağızdan inlerken Russ, Nate’e bir cevap vermeme fırsat bırakmadan telefonunu havaya kaldırdı. “JJ görüntülü arıyor. Geleceğini ona haber vermiş miydin?”

Nate başını iki yana sallarken Russ çağırışı yanıtladı. “Bir şeyler döndüğünü hissettim,” dedi JJ ekranda belirir belirmez. “Bensiz toplanıyorsunuz, ha? Bencil piç kuruları.”

“Bu gece Florida’da maçın yok muydu?” diye sordu Nate. “Bir şeyler döndüğünü hissetmiş. Hadi oradan. Yakın arkadaşlarıma attığım hikâyeyi gördün.”

“Neden Kanada aksanıyla konuşuyorsun?” dedi JJ, yüzünü buruşturarak.

“Teşekkür ederim!” diye bağırdı Robbie, beni yerimden sıçratarak. Nate kendi kendine bir şeyler mırıldadı. “Ben de aynısını söyledim, kabul etmiyor.”

JJ’in dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. Nedeninin Nate’i ülkenin öteki ucundan bile sinir edebilmesi olduğundan şüpheleniyordum. “Son zamanlarda sende bariz bir Kanadalılık var, Nathan. Çok rahatsız edici. Her neyse, neyin dedikodusunu yapıyordunuz? Ağzınızdaki baklayı çıkarın. Ya da zamane gençleri gibi *dedikoduları dökülün* mü demeliyim?”

“Sanki onlardan biri değilmişsin gibi ‘zamane gençleri’ demen... Neyse, aradığında Nate tam da Hen’e kaptanlığın nasıl olduğunu soruyordu.”

JJ de tıpkı birkaç dakika önce Russ ve Robbie’nin yaptığı gibi inleyince arkadaşlarımdan hepsinin tek kelime bile etmeme gerek kalmadan duygularıma tercüman olduğunu düşündüm. “Neden herkes inleyip duruyor?” dedi Nate, kafası karışmış gibiydi.

Araya girip nasıl hissettiğimi onlara anlatmalıydım ama çok yorgundum. Duygularım hakkında konuşursam arkadaşlarımdan bana bir yığın işe yaramaz tavsiye vermesini dinlemek zorunda kalacaktım. Her şeyin ters gideceğine ve hepsinin benim suçum olacağına dair endişelerimden bir türlü kurtulamıyordum.

“Faulkner’ın beni sürekli odasına çağırıp hokey hakkında konuşmak istemesinden bıktım,” dedim, en küçük rahatsızlığımı dillendirmeye karar vererek. “Suratını bu kadar sık görmek istemiyorum.”

“Henry her şeyi üstüne alınıyor,” dedi Robbie, Nate’e dönerek. “Hepimiz ona öyle olmadığına dair dil döksek de her hatayı içselleştiriyor ve hepsinden kendini sorumlu tutuyor.”

Böylece, tam da tahmin ettiğim gibi, arkadaşlarım birbiri ardına tavsiyeler sıralarken sessizce söyleyeceklerini bitirmelerini beklediğim bir konuşmanın fitili ateşlendi. Robbie benimle Faulkner arasında nasıl arabuluculuk yaptığını anlatırken Russ beni sezonun gayet iyi gittiğine ikna etmeye çalıştı, Nate ise takım çalışması hakkında bir nutuk çekti.

JJ boğazını temizledi. “Herkes biricik kaptanımızın geçen yıl siktir olup giderek birkaç ay boyunca kışında taytla buzda kaydığını unuttu mu? Hen, maçlarda bilfiil bulunduğun sürece Nate’ten daha iyi bir kaptan olacaksın. Endişelerinin hepsi boş.”

JJ’in kendi şakasına attığı kahkahalar ve Nate’in birlikte yaşayıp pistte omuz omuza oynadıkları dört yıl boyunca onun kışını kurtardığı her mevzuyu peş peşe sıralamaya koyulmasıyla diğerlerinin söylediklerini anlamakta zorlandım. Nihayet sustuklarında aldığım tavsiyeler yüzünden kafamın patlayacağını sandım. Hepsini duymazdan gelmeyi başarmıştım ama Nate’in Russ’ın ekranındaki JJ’e orta parmağını gösterdiğini fark ettiğimde dikkatimi yeniden onlara çevirdim. “Her insan olaylarla farklı şekilde başa çıkar, Jaiden. Seninle aynı fikirde olmak zorunda değilim, zaten yanılıyorsun.”

JJ hiç vakit kaybetmeden ona karşılık verdi ama söylediklerini dinlemeyi tekrar bırakmıştım.

Sesler alçalmaya başladığında Russ, “Akşamki konsere geliyor musun?” diye sordu Nate’e.

Russ’ın abisinin grubu Take Back December, bu gece şehirde konser verecekti ve Russ hepimize bilet almıştı. Şarkılarından hoşlanmadığımı bahane edip gitmek istemediğimi söylemiştim ama asıl neden abisinin tam bir ahmak olduğunu düşünmemdi.

“Hayır. Sadece yirmi dört saatliğine geldim, muhtemelen o kadar kalmayacağım bile. Birazdan çıkmam gerek, önce Stas’i

kayarken izleyeceğim, sonra da onu bir kitapçıya götüreceğim. Şu sıralar çok stresli. Eminim siz de fark etmişsinizdir. Uzak mesafe ilişkisi de onu zorluyor.” Kimse bir şey söylemedi. “Kahretsin, ikimiz de zorlanıyoruz. Berbat bir durum olsa da buraya gelmişken onunla bol bol ilgilenmek istiyorum. Şu an hocasıyla görüşüyor, o yüzden size uğradım.”

Anastasia’nın stresli olduğundan haberim yoktu, son zamanlarda ona pek zaman ayırdığım söylenemezdi. Hep bir şeyle meşguldü ve Halle’yle çalışmaya başlamamla bana eşlik etmesine gerek kalmadığından beri onu neredeyse hiç görmemiştim bile. Burada yaşarken her şey kolaydı, sonuçta onu her gün görüyordum. Neredeyse her gün eve uğradıklarından diğer çocukların iyi olduklarını biliyordum. Bir düşününce yüzlerini her gün görmediğim insanlarla aramdaki arkadaşlığı sürdürmekte pek de başarılı olmadığımı fark ettim ve Stassie’nin hâlini hatırlayıp sormayı öncelikler listeme eklemem gerektiğine karar verdim.

Nathan hepimizle vedalaşıp gittikten sonra ilk konuşan Robbie oldu. “Stassie’ye göz kulak olmalıyız. Lola’yla konuşacağım. Neden bir şey söylemedi bilmiyorum. Gerçi o da çok meşgul, belki fark etmemiştir.”

“Kendimi berbat hissediyorum,” dedi Russ. “Nate’i özlediğini biliyordum ama onun dışında bir şeyi yok sanmıştım.”

“Ben de bilmiyordum,” dedim. “Nasıl olduğunu hiç sormadım.”

“Eh, kendi adınıza konuşun,” dedi JJ. Açıkçası hâlâ hattın öteki ucunda olduğunu unutmuştum. “Görünüşe göre hepinizden daha iyiyim.”

“Hoşça kal, Jaiden,” dedi Robbie. “Git de işini yap.”

“Hoşça kalın, canım arkadaşlarım. Sizinle konuşmak her zamanki gibi bir zevkti.”

Russ’ın telefonu kapatmasıyla yeniden üçümüz kalınca kanepeye uzandım. “Sanırım biraz yatacağım.”

“Bu gece bizimle gelmek istemediğine emin misin? Aurora, Halle’nin adını da listeye eklememi istemişti.”

Aslında Halle’yi dün gece görecektim ama projelerimden birini tamamlamak için stüdyoya gitmem gerekmişti, dolayısıyla doğruca eve dönmüştüm. “Bunu neden benden istemedi?”

Russ omuzlarını silkti. “Bilmem. Şimdi geliyor musun? Halle’nin de orada olacağını öğrendikten sonra? Senin adını da eklemelerini söyleyeyim mi? Yanımızda olman güzel olur. Baskı yaptığım yok tabii. Ama hemen bir telefon açmaktan gocunmam.”

Konsere hâlâ gitmek istemesem de Halle’yi görmek istediğimi inkâr edemezdim. Russ’ın tuhaf davranışları da cabasıydı. Bir de Robbie’nin Nathan’a binlerce kez attığına şahit olduğum bakışı bana da atması vardı tabii. JJ telepati yoluyla iletişim kurduklarına dair şakalar yapardı ama mesajı bana ulaşmıyordu. İnsanların bana tuhaf tuhaf bakıp ne söylemeye çalıştıklarını anlamamı beklemelerinden nefret ediyordum.

Bugün herkes bir garipti.

“Tamam, geliyorum o zaman. Hazırlanmadan önce şurada biraz kestireceğim ama. Basamakları çıkamayacak kadar yorgunum.”

İki oda arkadaşım da başıyla onaylayıp koltuklarının ayak uzatma kısımlarını açtı. Robbie televizyonda *Judge Judy*’nin bir bölümünü buldu. “Ben alarm kurarım. Ah, güzel bir bölüme denk geldik.”

“Neden bu kadar gizemli ve düşünceli duruyorsun?” diye sordu Kris, barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırırken.

“Düşünüyorum çünkü.” *Dalıp giderek müziği duymamaya çalışıyorum.* “Ortada gizemli bir şey yok.”

“Eh, o güzel kafanda dolaşan tilkileri bölmek istemem ama Halle az önce arkadaşlarıyla birlikte içeri girdi,” dedi başıyla onları işaret ederek. “Tanrım, Cami Walker’ın hayatımı mahvetmesine seve seve müsaade ederim.”

Onu göreceğim için heyecanlı olsam da Kris’in Halle ve arkadaşları dediğini duymak garip bir şekilde hoşuma gitmişti. Sanırım nedeni kısa süre öncesine kadar hiç arkadaşı olmadığını söylemesiydi.

“Ona çıkma teklif et o zaman.”

Kris burun kıırdı. “Ettim zaten. Geçen sene Robbie’nin doğum günü partisinde yanına gittiğimde bana kendinden küçüklerle ilgilenmediğini söyledi. Kendimden büyük kadınlardan hoşlanmak bir lanet.”

Kris son zamanlarda kadınlarla şansının yaver gitmemesinden yakınmaya başlayınca ona kulak vermeyi kestim. Bir yaşlık farkın kendinden büyük kadınlardan hoşlanmak sayılmadığını düşünsem de bunu onunla tartışacak takatim yoktu.

Halle, grubun hayranı olan ve Russ’ın davet ettiği iki yeni takım arkadaşımız Jimmy’yle Brody’nin arasındaki boş yere oturmuştu. İkisini de sevmiyordum. Russ’ın kime cömert davranacağı konusunda biraz daha seçici olmasını diliyordum. Hokeyde iyi olsalar da hödük sporcu klişesinin vücut bulmuş hâli gibilerdi.

Nedeni belki iki anneyle büyümem belki de kadınlara *gerçekten* saygı duymamdı ama bazı takım arkadaşlarımin tavırlarını hiç tasvip etmiyordum.

“Onu Hödük Bir ve Hödük İki’den kurtarsan iyi olur,” dedi Kris. “Ben içecekleri hallederim.”

Yanlarına gittiğimde Brody çoktan Halle’ye asılmaya başlamıştı ve bu, hiyerarşiyle kadın düşmanlığını her şeyin üstünde tutan erkeklerle uğraşmanın tek iyi yanına başvurabileceğim anlamına geliyordu. “İkile.”

Sert sözlerim başkasının ağzından çıkıyormuş hissine kapılsam da gerçekten gitmelerini, mümkünse mekânı terk etmelerini istiyordum.

“Affedersin, Kaptan,” dedi Brody, dikkatini çekmek için Jimmy’nin omzuna vurarak. “Senin olduğundan haberim yoktu.”

Kabahatinden büyük özrü onun hakkında hiç de yanılmadığının kanıtıydı. Başkalarına sarkıntılık etmek için yanımızdan uzaklaşırlarken onları tanıdığım için kendimden utandım.

Halle kıkırdayıp bana sarılmak için uzandığında çakırkeyif olduğunu hemen anladım. “Kahramanım benim. *Senin olduğum* için o kadar mutluyum ki.” Öyle yüksek sesli bir kahkaha koyverdi ki grubun sahneye çıkmasını beklerken çalınan enstrümantal müziği bastırdı. “Özür dilerim ama *90210* ya da eski bir gençlik dizinden fırlamış gibiydin. *İkile*. Tanrım, sanırım seni ilk kez bu kadar korkutucu gördüm.”

Kahkahası kendimi birden daha iyi hissetmeme yardımcı olmuştu. “Gerektiğinde oldukça korkutucu olabilirim.”

“Bay Ciddi olmak istersen seve seve yardıma muhtaç kadınını oynarım.” Çenemi iki parmağının arasına kıştırıp başımı hafifçe iki yana sallayınca yalnızca çakırkeyif olmadığını anladım.

“Ne kadar içtin?” diye sordum ve o çantasını karıştırırken önüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Yardım ister misin?”

“Çok. Sana bir hediye getirdim ama’ bir türlü bulamıyorum.” Bu kadar çaba harcamasını gerektirmeyecek kadar küçük çantasını karıştırmaya devam ederken dramatik bir tavırla ofladı. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Sonunda küçük, büzgülü bir kese çıkarıp avucumun içine bıraktı. “Aç bakalım.”

İçinde ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. “Tohum falan mı bu?”

“Konserde eline tutuşturduğum gizemli kesede uyuşturucu değil de tohum olduğunu düşünmene bayıldım. Aç da gör, Henry.”

İpleri çözüp keseyi çevirince avucuma iki siyah halka düştü. “Teşekkür ederim ama kulaklarım delik değil.”

Halle yine kahkaha attı ve halkaları alıp kulaklarıma soktu. Etrafımızdaki gürültü bir çırpıda azalıverdi. “Bunlar gürültü azaltıcı. Böylece hem Aurora’ya söz verdiğim gibi onunla dans edebilecek hem de kulaklarımı tıkayabileceğim. Bu gece çifte mesai yapıyorum, Turner. Sadece senin olamam.”

Her şeyi duyabilsem de sanki biri sesi kısmış gibiydi. Artık biri kafamı yumrukluyormuş gibi hissetmiyordum. Ona sarıldığımda kollarını etrafıma doladı. Düşünceli jestine gerçekten minnettardım. “Teşekkür ederim.”

Halle bana gülümsedi ve ikimizi de şaşırtarak alnıma bir öpücük kondurdu. “Rica ederim.”

Tam da o sırada ışıklar söndü ve herkes hep bir ağızdan çığlık atmaya başladı. Halle sahneye doğru dönse de kollarımın arasından çıkmaya yeltenmedi. Ellerim beline kenetlenirken vücudunu benimkine yasladı.

Belki de konsere gelmek o kadar da kötü bir karar olmamıştı.

Henry

“Dünyadan hayalpereste,” diye fısıldadı Halle, dikkatimi çekmek için diziyle benimkini dürterken. Yine dalıp gitmiş olmalıydım. “Tuvalete gitmem gerek.”

Sanki aklını okumamı bekliyormuş gibi bana baksa da nafileydi. Bir şey söylemeyeceğimi anlayınca başıyla kapıyı işaret etti. “Bulmama yardım eder misin?”

Gruptan iki kişi –isimlerini hatırlamıyordum– Russ’ın küçüklüğünden ve Callaghanların garajında yaptıkları provalardan bahsediyordu. Aurora her şeyi can kulağıyla dinlese de yirmi dakikadır çıkıp gitmemizi bekliyordum. Russ’ın abisini görmek istemesini anlamıyordum, birbirlerine pek bayılmıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Gerçi ben tek çocuktum, kardeşlerin arasındaki ilişkileri anlayabileceğimi sanmıyordum.

“Hemen gitmezsek altıma işeyeceğim,” diye fısıldadı Halle.

“Altında bir şey yok ki, elbise giymişsin,” diye karşılık verdim.

Üzerinde tuvalet yazan kapıyı bulmamız iki dakika sürdü. Tam Halle’nin yardımına ihtiyacı olup olmadığını söylemek üzereydim ki kapıyı açmasıyla karşımızda lavabonun kenarında bir kadınla beyaz bir toz çeken Russ’ın abisi Ethan’ı bulduk.

Etraflarında toz ve haplarla dolu başka plastik torbalar ve yarısı içilmiş bir votka şişesi vardı. Halle kabinlerden birine koşarken Ethan ikimize de aldırış etmedi. Ona ne bok yediğini sormamak için bütün irademi kullanıyordum.

Açıkçası ne tür sorumsuzluklara kalkıştığı umurumda değildi ama arkadaşım için ona kızmadan edemiyordum. Russ çok daha iyisini hak ediyordu.

“Kapat artık şu kapıyı, dostum,” diye bağırdı, bana bakmaya bile zahmet etmeden.

Gönülsüzce içeri girip kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Böyle bir ortamda bulunmak istemesem de Halle’yi içeride yalnız bırakamazdım. Bana güvenip konusunu açtığından Russ’ın abisinin bir sorunu olduğundan şüphelendiğini biliyordum.

Babasının kumar bağımlılığıyla mücadelesinin iyi gittiğini ama yakında ailesi yepyeni bir sorunla uğraşmak zorunda kalırsa buna hiç şaşırmayacağını söylemişti. Yazın görüştüklerinde Ethan’ın turne sırasında uyumasına yardımcı olması için hap aldığını düşünmüş, tuhaf davranışlarını buna bağlamıştı. Kokainin aklının ucundan geçtiğini sanmıyordum ve endişelenmesi gereken yepyeni aile sorununu benim ağzımdan duymasını istemiyordum.

Halle’nin girdiği kabinin kapısı açıldı. Durduğum yerden yüzündeki dehşet ifadesini görebiliyordum. Bu gece edinmeyi beklediği tecrübenin bu olduğundan şüpheliydim. Yanlarında ellerini yıkarken ne Ethan’a ne de arkadaşına baktı.

Hışımın dışarı çıktıktan sonra, “O da neydi öyle?” dedi.

Halle Russ’ın ailesi hakkında pek bir şey bilmiyordu, tek bildiği bu gece buraya gelen herkesin de bildiği şeydi: Russ abisiyle sorunları olsa da onu destekliyordu. Halle’ye hiçbir şey anlatmamıştım ve Aurora’nın da aynısını yapacağını biliyordum.

“Değil mi? İnanılmaz,” dedim, başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Yorucu bir gün olmuştu ve yorulduğumda ağzımdan yanlış şeyler çıkardı. Çenemi kapalı tutmam *gerekiyordu*.

Russ’ın güvenine ihanet etmek istemiyordum.

“Russ’ın haberi var mı?” diye sordu. Omuzlarımı silktim. “Ona söylemelisin. Beni ilgilendirmedığının farkındayım ama

yaptıkları pek de tekin görünmüyordu. Lavabonun etrafını gördün mü? Çok fazla paket vardı.”

“Russ’ın bunu bilmeye ihtiyacı yok. Ethan kazık kadar herif.”

“O zaman ben Aurora’ya söyleyeceğim,” demesiyle midem kasıldı. “Bana hep çok nazık davranıyor, sanırım artık arkadaş sayılırız. Bu çok tehlikeli bir şey. Ya kimseye söylemezsek ve günün birinde aşırı dozdan başına bir şey gelirse? Hiç değilse üzerimize düşeni yapmış oluruz, Russ’ın neyi bilip neyi bilmesi gerektiğinin kararını o verebilir.”

“Hayır.” Bunu nasıl çözeceğimi kestiremiyordum. “Başkalarının işine burnumuzu sokmamalıyız. Ortada bizi ilgilendiren bir şey yok. Ethan o hâlde yanına gelirse Russ her şeyi anlar zaten.”

“Ama ya—”

“Halle, *hayır* dedim. Onları senden daha iyi tanıyorum. Sarhoşsun ve beni dinlemiyorsun. Şu an bunu konuşmanın zamanı değil.”

Yüzü düşünce kendimden nefret ettim. “Peki. Haklısın, onlar senin arkadaşların. Sen daha iyi bilirsin.”

Son birkaç haftada kazandığı bütün özgüvenin uçup gidişini görmek bir balonun sönüşünü izlemek gibiydi. “Onlar *bizim* arkadaşlarımız,” desem de iş işten geçmişti. Onu çoktan üzmüştüm.

Yalpalayarak yürümeye başladı. “Cami’yi bulup bir taksi çağırırsam iyi olacak. Çok yorgunum. Grupla takılıp ne olacağını görmek istemiyorum. Sanırım gerçekten böyle şeylere alışkın değilim, kendimi çok rahatsız hissediyorum.”

“Ben de öyle. Birlikte gidelim.”

Cami’yi birkaç arkadaşıyla yandaki barda eğlenirken bulduğumuzda bize eve dönmek istemediğini söyledi. Halle’nin evine giden yolda ikimiz de konuşmadık. Sessizliğe minnettardım ve şoförümüz konuşmayı başlatan kişi olmaya pek gönüllü değilmiş gibiydi. Araba evinin önüne yanaşınca Halle kapıya

uzandı. Öylece oturduğumu fark edince kaşları hafifçe çatıldı. “Bende kalmayacak mısın?”

“Bu gece kalmayacağım. Eve gidip uyumak istiyorum.” Beynimi susturmayı başarırsam diğerlerinin eve geldiğini bile duymazdım. “Ama sana kapına kadar eşlik edeceğim.”

“Gerek yok, zahmet etme. Hoşça kal o zaman,” dedi, sesinde garip bir tını saklıydı. “Her şey için teşekkür ederim.”

Garip vedasına karşılık vermeme fırsat bırakmadan kapıyı kapatmasıyla şoför nihayet konuşmaya karar verdi. “Ne yaptın, dostum?”

Cevap vermeye kalkışmadım ve ona sadece dört yıldız vermeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Ethan Callaghan’ı sikeyim.

Dün gece olanları Russ’a anlatmam gerektiğini bilsem de bunu yapmak istemiyordum.

Halle haklıydı. Russ’ın her şeyi bilmesi gerekiyordu ve bilip de ona hiçbir şey söylemediğimi öğrenirse bana sinirleneceğini düşünüyordum. Yine de, dediğim gibi, onunla bu konuşmayı yapmayı hiç istemiyordum. Kendime güvenmiyordum, haberi her şeyi daha da beter etmeden ona verebileceğimi sanmıyordum ama Halle’den yardımına koşmasını isteyemeyeceğimin de farkındaydım.

Belki de yangın alarmı bile beni şu an odamdan çıkarmamış gibi hissetmemin sebebi buydu.

“Henry?” diye seslendi Russ, odamın kapısını tıklatarak. “İçeride misin?”

Anastasia olsa bunun evrenin işi olduğunu söylerdi.

“Evet, gelsene.”

Russ kafasını içeri uzattı, telefonu kulağındaydı. “Burada değil,” dedi ahizeye. “Tamam, bir sorayım, Ror. Halle’yi dün gece eve sen bıraktın, değil mi?”

“Evet. Neden sordun?”

“O bırakmış, Ror. Sakin ol. Muhtemelen akşamdan kalmışlıkla boğuşuyordur. Hayır, hayır, ben söylerim. Her şey yolunda, hayatım. Evet, seni arar. Tamam, ben de seni seviyorum.” Telefonu kapattıktan sonra içeri girdi ve yatağımın ayak ucuna oturdu. “Dün gece birkaç kişinin içkisine ilaç atıldığını fark ettik, Halle de bu sabah derse gelmeyince endişeden deliye dönmüş. İçlerinde Poppy de vardı, Aurora çok üzüldü. Tanrı’ya şükür bir şey olmadı.”

Ben bir robot gibi giyinirken Russ konuşmaya devam etti. Ardından beni Halle’nin evine bıraktı. Halle kapıyı açtığında dün gecedan beri ilk kez nefes aldığımı hissettim.

“Burada ne işin var?” diye sordu, gözlerini hırkasının kollarıyla silerken. Kapıdan içeri adım atar atmaz kollarımı ona doladım ve yüzümü başının üzerine yasladım. “Henry, beni korkutuyorsun. Biri mi öldü?”

Bir adım geri çekilip onu tepeden tırnağa süzdüm ve kızarmış gözlerinin dışında da onda tam olarak adını koyamadığım bir farklılık olduğunu fark ettim. “İyi misin? Korkunç görünüyorsun.”

“İyiyim,” diye fısıldadı ve yüzünde zoraki bir gülümseme belirirken alt dudağı titredi. “Çok, çok iyiyim.”

“Halle, ağlıyor musun?”

“Hayır,” demesiyle birden hıçkırıklara boğuldu. “Her şey yolunda.”

Onu oturma odasına götürdüm. Kanepeye oturup onu kucağıma çekmeme itiraz etmedi. “Neden ağlıyorsun? Bir şey mi oldu?”

“Artık arkadaşım olmak istemediğini düşündüm,” dedi pat diye. “Bana kızgınsın sandım.”

Duymayı beklediğim bu değildi. “Neden arkadaşın olmak istemeyeyim?”

Kızarmış yanaklarına süzülen yaşları başparmaklarımla sildim. “Dün gece ısrarcı ve tuhaf davrandım. Arkadaşlarınla

arandaki ilişkiye burnumu sokmaya kalkıştım. Haddimi aştığımın farkındayım, Henry.”

“Hayır, gayet haklıydın. Russ’a söylemeliydin; ailesiyle karmaşık bir ilişkisi var ve bazen konuya nasıl yaklaşmam gerektiğini bilemiyorum. Sürekli söylenmesini dinler, ona verecek bir tavsiye bulamam. Haddini falan aşmadın.” Onu dikkatle izlerken benden kaçırdığı gözleri yeni yaşlarla doldu. Çenesini hafifçe kavrayıp başını kendime çevirdim. “Sorun ne?”

“Bilmiyorum. Arkadaşlığımız daha çok taze ve haklıydın, dostlarını benden daha iyi tanıyorsun. Herkesi kaybetme ve yeniden bir başıma kalma düşün–”

“Her insan olaylarla farklı şekilde başa çıkar, Halle. Bu artık seninle konuşmak istemediğim anlamına gelmez, hem öyle olsa bile diğerleri sırf benim yüzümden seni silip atmaz. Seni sen olduğun için seviyorlar.”

Kolumu kaldırdım ve Halle bir süre düşündükten sonra üzerime doğru eğilerek ona sarılmama izin verdi. Başı boynumun kıvrımına kusursuz şekilde uyuyordu.

“Neden bu kadar ağlıyorum bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Sabah depresif ve endişeli uyandım, sonra sen çıkageldin ve şimdi bir türlü sakinleşemiyorum.”

“Akşamdan kalma olduğun için dramatik davranıyorsun, Halle.”

“Hiç de dramatik davranmıyorum,” diye karşı çıktı ve hemen ardından vücudunun usulca titrediğini hissettim. Siktir. “En azından kasten yapmıyorum.”

Bir elimle nazikçe saçlarını okşarken diğeriyle ona sıkıca sarılmaya devam ettim. “Alkol bir depresandır. İnsan bu yüzden akşamdan kalmayken kendini bok gibi hisseder. Her içtiğinde böyle oluyor musun?”

Başını iki yana sallayınca burnum şampuanın kokusuyla doldu. Buram buram vanilya kokuyordu. “Sadece ölçüyü kaçırırsam. Sanırım bundan hoşlanmıyorum.”

“Neden yapıyorsun o zaman?” Sesini duymadan önce bile kıpırdanan vücudundan ağladığını anladım. Bundan nefret ediyordum. “Şşşt. Alkolü vücudundan attığında kendini daha iyi hissedeceksin. Ağlama artık.”

Halle burnunu çekti ve hırkasının kollarıyla gözlerini sildi. “İnsanların sıkıcı olduğumu düşünmesini ve beni bir yerlere davet etmekten vazgeçmesini istemiyorum. Will’le birlikteyken partilerde ağzıma tek damla alkol sürmezdim ve böyle düşünürdüm. İlk birkaç kadeh hoşuma gidiyor, kendime olan özgüvenimi artırıyor ama ipin ucunu kaçırırsam ertesi gün böyle hissediyorum. Herkesin benden nefret ettiğinden endişelenmem yetmiyormuş gibi bir de ortalıkta ölü gibi geziniyorum.”

“Lisedeki akran baskısı seminerlerini es geçtin herhâlde? Will hakkında konuşmayı kesmezsek *ben de* ortalıkta ölü gibi gezinmeye başlayıp seninle ilgilenemeyeceğim.” Nihayet ondan koparmayı başardığım küçük kahkaha içimi rahatlattı. “Halle, iki beyin hücrelerinden daha fazlasına sahip kimse alkol kullanmayan birinin sıkıcı olduğunu düşünmez. Başkaları için sevmediğin bir şey yapma.”

“Biliyorum. Kimse beni buna zorlamıyor. Mantıklı yanıma saçmaladığımın farkında olsa da kendime hâkim olamıyorum.”

“Bazen, özellikle de tekila içinde yüzerken, beyninin doğru şeyleri düşündüğüne güvenemezsin. İnsanlar *seni*, ayık seni sevmeli, çakırkeyifken özgüven dolu hâlini değil. Kendini ansızın yepyeni bir arkadaş grubunda bulmanın kolay olmadığına eminim ama onlar için değişmene gerek yok.”

“Ah,” dedi. Bir süre sessizce oturdum, neyse ki Halle artık ağlamıyordu. Elimi kalçasında yukarı aşağı gezdirirken bu yakınlığımızın ne ara bu denli doğal gelmeye başladığını hatırlamaya çalıştım. İkimizin de sessizliği bozmaya niyeti yok gibiydi, o kadar ki usulca fısıldayana kadar uyuyakaldığını düşünmeye başlamışım. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

Yüzümü görebilmek için doğrulduğunda kıcı dizimden kayarak uyluğumla kanepenin ucu arasındaki boşluğa yerleşti. Ellerimi hâlâ kucağımda duran bacaklarına yasladım. “Madem bana kızgın değilsin, dün gece neden kalmadın?”

“Her şey çok fazla geldiğinde olan biteni sindirmek ve uyuyup kendime gelmek için tek başıma kalmaya ihtiyaç duyuyorum. Özür dilerim, bunu dün gece sana açıklayabilirdim. Bir dahaki sefere yapacağım.”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Çok mantıklı. Sorduğum ve ilgi meraklısı gibi davrandığım için özür dilerim. Sadece bende kalmak istemeyince ve beni konsere davet etmeyince orada olmamı istemediğini sandım. Bir de kızlar... her neyse. Her şeyi açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim.”

“Konsere gitmeyeceğim için seni çağırmadım. Sırf seni görmek için oradaydım.” Gözleri hafifçe irileştiğinde kıkırdadım. “Grubu sevmiyorum bile. Artık senin de bildiğin gibi Russ’ın abisi götün teki. Arkadaşların ne söyledi?”

Yüzünü sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi göğsüme gömdü. “İsteseydindavetedeceğinisöyledileramaonlaraaramızdaöylebirşeyolmadığınıaçıkladım.”

“Ne?”

Başını kaldırınca yanaklarının yine kızardığını gördüm. “İsteseydin davet edeceğini söylediler. Ama onlara aramızda öyle bir şey olmadığını açıkladım. Şimdi de normalde konsere gelmeyeceğini öğrendim ve kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“O nedenmiş?”

“Erkekler bir şey için çaba göstermediğinde herkes, ah, isteseydi yapardı, diyor. Sonuçta insanlar değer verdikleri kişiler için yapacakları şeyleri unutmaz. Yani çaba göstermiyorsa önceliklerinden biri değilsin demektir. Önce beni maça davet etmeyi unuttuğunu söyledin, şimdi de konsere çağırmadın. Bilmiyorum işte. Önemli bir şey değil, sadece hazırlanırken sohbet ediyorduk.”

“Seni görmeyi hep istiyorum ve her zaman da isteyeceğim, Halle ama dürüst olmam gerekirse bazen seni çağırmalı mıyım, çağırmamalı mıyım bilemiyorum. Çaba harcamadığımı düşünüyorsan bunu bana söylemeni istiyorum çünkü gereken her şeyi yapmaya hazırım. Senin için her şeyi yaparım, Halle. Sadece beynim öyle çalışmadığı için bazen ne yapacağımı bilemiyorum. Kafam bir şeye takılıyor ve gözüm odaklanmak istediğim şey dışında hiçbir şey görmüyor. Sen önceliklerimden birisin.”

“Her an kusuverecekmişim gibi hissederken böyle derin bir konuşma yapmayı beklemiyordum. Belki de gerçekten dramatik biriyim,” dedi ve başını tekrar göğsüme yasladı. Ona haklı olduğunu söylememin doğru olmayacağından şüpheleniyordum. Bunu görmezden gelmeye razıydım, akşamdan kalmışlığın ona iyi gelmediği ortadaydı. Bir tutam saçını alıp parmaklarımın arasında döndürürken nefes alıp verişlerini dinledim. “Evde olduğumu nereden bildin?”

“Aurora derse gelmediğin için endişelenmiş. Dün gece birkaç insanın içkisine ilaç karıştırmışlar ve sana ulaşamayınca korkmuş. Ona mesaj atsam iyi olacak.”

“Telefonum nerede bilmiyorum. Özür dilerim, niyetim kimseyi endişelendirmek değildi. Bu çok korkutucu.” Poppy’nin başına gelenleri ona anlatmamaya karar verdim. Anlatmamın doğru olup olmadığından emin değildim ve onu tekrar ağlatmak istemiyordum. “Ona iyi olduğumu haber verir misin lütfen.”

Telefonumu çıkarıp Aurora’nın ismine dokundum.

HENRY TURNER

Halle iyi. Sadece biraz akşamdan kalma.

AURORA

Tanrım. Sonunda sakinleşebilirim. Ona notlarımı alabileceğini söyle.

Teşekkür ederim Yakışıklı Prens.

HENRY TURNER

Bir ara Ethan olayını konuşmamız gerek.
Konuyu Russ'a nasıl açacağımı bilemedim.

AURORA

🌸👉🌸👉??

HENRY TURNER

Evet.

AURORA

Russ zaten biliyor. Dün gece sen gittikten sonra her şey ortaya çıktı.

Yazdan beri bir tuhafılık olduğunun farkındaydı, pek şaşırmadı yani.

Sonra konuşuruz. Şimdi hocayla görüşmeye gidiyorum.

“Neden dört yüzden fazla okunmamış mesajın var? Mesajlarını açmazsan önemli bir şeyleri kaçıracağından korkmuyor musun yoksa bu sadece bana özgü bir şey mi?”

“Sana özgü bir şey. Çoğu grup sohbetleri, Kenny’s restoranın kampanyaları ve görüşecek birini arayan canı sıkılmış azgın kadınlar.”

Alayla güldü. “Evet, benimkiler de aynen öyle.”

Kanepede doğruldum. “Seninle yatmaya çalışan insanlardan mı?”

“O kadar çok var ki. Hepsi sıkılmış ve azgın. Mesaj kutum öyle mesajlarla dolup taşıyor. Çok rahatsız edici, değil mi?”

“Aralarında tanıdığım birileri var mı?” Dalga geçtiğini düşünüyordum. Öyle umuyordum.

Bana alaycı bir bakış attı ama ne demek istediğini anlamadım. “Dalga geçme. Kimsenin bana öyle mesajlar attığı yok.”

İçimi dolduran rahatlamaya anlam veremedim. Sadece arkadaşım olduğunun, böyle hissetmemem gerektiğinin farkındaydım. “Bu istediğin bir şey mi? Edinmek istediğin tecrübelerin arasında bu da var mı?”

“Ne kastettiğine bağlı. Yarışmayı kazanmak için birçok şey yapmaya razıyım ama daha fazla ilham bulma umuduyla önüme gelen bir adamla yatmak bunlardan biri değil. Ama bunu değer verdiğim biriyle yapmak hoşuma gider miydi? Evet.”

“Mantıklı.”

Konuşmamız öylece sona ermişti, söylenebilecek başka bir şey yoktu. Halle hâlâ kucığıma kıvrılmış yatıyordu ve ne zaman kımıldamaya kalksa vücudu tekrar gevşeyene kadar onu daha sıkı tutuyordum. Joy da aramıza katılmaya karar verip Halle’nin kucığına kıvrılmıştı. Hâlimiz alışkın olmadığım kadar samimiydi. Üzerime çöken sakinlik öyle hoşuma gitmişti ki öğleden sonraki derslerimi ekip böylece oturmayı düşündüm. Ta ki böyle bir şeye kalkışırsam Faulkner’ın gazabıyla yüzleşmek zorunda kalacağımı hatırlayana kadar.

“Google’a yanında olmanın neden uykumu getirdiğini sormam gerek,” dedi Halle, uzun bir sessizliğin ardından.

“Oksitosin yüzünden.”

“Onun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ben de. Senin yanında neden daha iyi uyuduğumu araştırıyordum ama hamile yastığıyla ilgili bir reklam dikkatimi dağıttı. Kargom pazartesi günü geliyor.”

“Ne zaman istersen burada kalabilirsin, Henry,” dedi usulca. “Kapım sana her zaman açık ve yanımda olman hoşuma gidiyor. İnsanın arkadaşları olması çok güzel bir hismiş. Her gün hepsini kaybedeceğim ve akşamdan kalma hâlimle utanç verici duygu patlamaları yaşayacağım diye endişelensem de.”

“Utanç verici değilsin. Ama dramatikliğin konusunda ay-nısını söyleyemem. Kendini daha iyi hisseder misin bilmem ama en dramatik arkadaşlar listemde ilk üçe girmezsin,” dedim vücudunun yanlarını şakayla sıkarak. “Ama kuralımızı yine çiğnedin; yanımda utanıp durmayı kes lütfen. Belki insanları daha iyi tanırsan arkadaşlıklarının pamuk ipliğine bağlı olduğu hissinden kurtulursun. Zaten yeni bir deneyim yaşamamanın zamanı geldi. Hiç başka çiftlerle randevuya çıktın mı?”

“Bir bakıma evet. Korkunçtu ve eve dönene kadar yerin dibine girmek istedim.”

“Güzel, bunu önceden yapmış olman daha iyi. Böylece içeri girer girmez seni alıp götüreceğim için kendimi kötü hissetmek zorunda kalmayacağım. Bu hafta sonu deplasmanda oynayacağız ama pazar günü döndüğümüzde seni sahile götüreceğim.”

Halle güldü, üzerimde titreşen bedenini hissedebiliyordum. “Arkadaşlarınla birlikte olmayacak mıyız yani? Sadece aynı ortamda mı bulunacağız?”

“Can sıkıcı arkadaşlarımla.”

Göğsümden kalktığında geldiğimdeki hâlinden daha mutlu görünüyordu. Moralini düzeltme işini elime yüzüme bulaştırmadığıma minnettardım. “Can sıkıcı arkadaşlar mı? En fazla ne olabilir ki?”

Henry

Bu hafta yapmam gereken onca sıkıcı şeyin hiçbiri Anastasia'nın pilavını tartmasını izlemenin yanından geçemezdi.

Mutfak adasının diğer ucuna oturup başımı avucuma yaslamış vaziyette cam kabı tekrar tekrar tezgâhtan tartıya, tartıdan tezgâha getirip götürmesine bakıyordum. Sıra tavuk göğsüne geldiğinde neredeyse sızacaktım. Ara sıra ocağa dönüp hazırladığı sosu karıştırıyor, bir robot gibi ağzını açmadan yemek pişiriyordu.

“Santa Monica’ya gitmek bundan daha eğlenceli olurdu,” dedim, ikna olacağını umarak. Açıkçası her şey bundan daha eğlenceli olurdu.

“Ajandamda eğlenceye zaman ayırmadım, yani dediğim gibi, gelemiyorum.”

“Sadece paten kayıp ders çalışıyorsun. Biraz dinlenmen gerek.”

“Hiç de bile. Obez bir fare gibi günde on yedi bin öğün yemek yememi atlıyorsun.” Kaplarına brokoli eklemeyi bırakıp tezgâha yaslandı. Ne kadar yorgun görüldüğünün farkında olmadığından şüpheleniyordum. “Bu Nathan’ın başının altından mı çıktı?”

“Hayır.” Bana annelerimden azar yiyormuşum gibi hissettiren sert bir bakış attı. “Hiçbir şeyden haberi yok. Sadece ne kadar stresli olduğunu söyledi ve ben de seninle hiç ilgilenmediğimi fark ettim. Seni bilerek ihmal etmiyordum.”

“Beni ihmal falan etmedin, Hen. Okul ve hokeyle boğuştuğunu, Halle’yle bol bol zaman geçirdiğini biliyorum,” dedi ve dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu arada hâlâ bana her şeyi anlatmanı bekliyorum. Çıktığınızı Mattie’den öğrendim ve şaşkınlıktan profesörün anlattığı hiçbir şeyi anlamadım. Ders heba oldu.”

“Çıkmıyoruz. Sadece arkadaşız.”

Yüzündeki kendini beğenmiş ifade sinir bozucuydu. “Ben de arkadaşsınım ama şimdiye kadar ne alnıma öpücük kondurdun ne de elimi tuttun.”

Aptal Mattie. “Senin yüzünden. On beş santim daha uza da sonra konuşalım. Sırf sana kibarlık edeceğim diye eğilemem.”

Bana orta parmağını gösterip ofladı. “Özel arkadaşlara özel kurallar demek. Bir kız arkadaşın olmasını *çok* isterim. Daldan dala atladığında endişeleniyorum.”

“Bir ayı aşkın süredir kimseyle öpüşmedim bile, endişelenmeyi bırakabilirsin. Kendin aynısını yaparken de böyle hissediyor muydun?”

Neden kimseyle öpüşmediğimi bilmiyordum, Anastasia soracak olsa ona verecek bir cevabım yoktu. Stres ve hokeyle alakalı birkaç bahane sıkabilirdim. Sürekli Halle’yle birlikteydim ve önünde biriyle öpüşme fikrini tuhaf bulduğumu inkâr edemezdim. Bunu yapmak bile istemiyordum. Belki de yaz boyunca bokunu çıkarmıştım ve artık canım istemiyordu. Belki de aynı kişiyi öpme fikri kulağıma daha cazip geliyordu.

Anastasia gözlerini devirip önündeki torbadan biraz üzüm kopardı ve konuşurken etrafa sallamaya başladı. “Daldan dala atladığımı kabul etmiyorum ama seksin eğlenceli olduğunu inkâr etmiy-”

“Biliyorum. Kırk kere söyledin.”

Bana bir üzüm fırlattı. “...etmiyorum. Sen de bu yüzden yapıyorsan ne güzel. Ama yalnız olduğunu hisseder hissetmez kendini kadınların kollarına atıyorsun.”

“Dilim kopsaydı da bunu sana söylemeseydim.”

“Eh, iş işten geçti. Hayatında hem bir arkadaşın hem de kalan her şeyi bulabildiğin birinin olması beni mutlu eder. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Resmen çıkmıyor olsanız bile?”

“Evet ama biriyle nasıl çıkılacağını ya da çıkmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ya gayet güzel giden ilişkimiz bozulursa?” Halle’nin duygu patlamasından beri bunu çok düşünmüştüm. Sadece ona sarılmak ve göz kulak olmak istiyordum. Diğer işlerimi halletmek için onu bırakıp gitmekten nefret ediyordum. Ayrıca –şaka yapmış olsa bile– biriyle birlikte olması fikrinin nedenli canımı sıktığına da kafa yormuş, yeni arkadaşlar edindiğini ve herkesin ona sırtını döneceği korkusundan kurtulduğunu görmek istediğime karar vermiştim.

Anastasia bir üzüm daha koparıp ağzına attı. “Biriyle sevgili olursa ne hissedersin?”

“Bilmiyorum... Hayır, biliyorum. Mutsuz olacağım. Nedenine akıl sır erdiremiyorum ama.”

Anastasia sanki büyük bir gizemi kolayca çözmüş gibi omuzlarını dikleştirip bana sırtıttı. Hiçbir şeyi çözmediği yoktu; bütün ihtimalleri çoktan düşünmüştüm. “Çünkü ondan hoşlanıyorsun, Hen. Bu harika bir şey ama daha önce böyle duygular hissetmediğin için kafanın karışmasını anlıyorum. Halle’nin biriyle olması fikri seni mutsuz ediyorsa başkasının senden önce davranmasına izin vermeden harekete geç.”

“Sandığının aksine hiç yardımcı olmuyorsun,” diye inledim.

“*Oluyorum*, sen inatçılık ediyorsun. Ona hislerini açmayı erteleme, Henry. Madem o kadar harika biri ve sürekli yanında olmak istiyorsun, bir başkasının da aynı şeyi düşünmeyeceğini nereden biliyorsun?”

“Bugün bizimle Santa Monica’ya gelip onunla tanışmalısın,” dedim, söylediği her şeyi duymazdan gelerek. “Değerlendirmeni yüz yüze yaparsın.”

“İyi deneme ama hayır. Gerçi iskele, ilk öpücüğünüz için harika olur. Fena romantik.”

“Kapiya yaslanıp yiyişmekten daha romantik olduğu kesin.”

Bu sefer avucundaki bütün üzümleri bana fırlattı.

“Derin bir nefes al. Özgürsün,” dedi Halle usulca. Otoparkta durmuş, herkesin araçlarından inmesini bekliyorduk.

“Hiç de öyle hissetmiyorum.” Beni kalçasıyla dürtüp se-simi alçaltmamı söyleyince dediğini yaptım. “Dönüşte bizimle gelmeyecekler.”

Kris ve Bobby grup randevumuzun bekârlara –yani ikisine– yapılmış bir ayrımcılık olduğundan yakınıp davet edilmeyi talep etmiş, Mattie ise ayrımcılığa uğramaktan memnuniyet duyduğunu, martı korkusu yüzünden iskelelerden hoşlanmadığını söylemişti. Sanırım eski sevgilisiyle tekrar görüşmeye başlamıştı. Böylece Halle herkese adil davranmak için –görünüşe göre yapmamız gereken şey buymuş– iş arkadaşı Cami’yle ev arkadaşı Ava’yı da davet etmişti.

Bobby de Ava da Kaliforniyalıydı ve Aurora’yla Halle sadece buna dayanarak –ikisinin de Kaliforniya’nın bambaşka yerlerinden olduğu gerçeğini tamamen görmezden gelerek– iyi bir ikili olacaklarını varsaymıştı. Değillerdi. Buraya kadarki yolculuğumuz boyunca spor takımları hakkında tartışmalarını çekmek zorunda kalmıştım.

“Hâlâ iyi bir ikili olacaklarını düşünüyorum. Birbirlerine duydukları onca öfkeyi bir şekilde atmaları gerek.”

“Bu sırf ikisi de sarışın diye iyi bir ikili olacaklarını söylemek gibi bir şey. Hiç mantıklı değil.”

“Aşkta mantık aranamaz.”

“Bobby sadece indirimli içkilere ve beleş ikramlara âşık.”

Halle omzuyla beni tekrar dürtse de gülmemek için kendini zor tutuyordu. İkilinin beyzboldan basketbola kayan tartışmasını izlerken Halle'nin gördüğü şeyi göremediğimden emin oldum. Öte yandan Cami, Kris yerine Emilia ve Poppy'yle sohbet etmeyi tercih ediyor gibiydi.

“Bizi ekeceğini varsayıyorum,” dedi Robbie, Lola'yla yanımıza gelir gelmez.

“Doğru varsayıyorsun,” dedim ve gözlerini devirmesine hiç şaşırmadım.

“Hepimizi buraya davet edip sonra ortadan kaybolmak sadece senin yanına kalırdı zaten,” dedi Lola. “Halle'yle arkadaş olmamızı istemiyor gibisin.”

“İstemiyorum. Halle şimdiye kadar tanıdığım en iyi insan, sense en korkutucususun. Yan yana olmanızı istemiyorum.”

Lola kahkaha atarken Halle şoke olmuş gibi görünüyordu. “Böyle konuşamazsın,” dedi ağzını oynatarak ama Lola'yı ona ne söyleyip ne söylemeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum. Ona böyle davranmamdan hoşlanıyordu ve nedenini anlamasam da çok fazla sorgulamamaya çalışıyordum.

Kısa bir pazarlığın ardından işimizi hallettikten sonra diğerlerine katılmaya karar verdik. Daha doğrusu Halle öyle karar verdi. Çocukların derdi zaten sahile gitmekti, bense Halle'ye yarışma ödülünü kazanmasına yardım edeceğime dair verdiğim sözü tutmaya niyetliydim.

Limanda yürürken elini tuttuğumda, “Çocukluğumdan beri buraya gelmemiştim,” dedi.

Bakışları önce ellerimize, ardından da bana kaydı. “Kendini planımıza bu kadar adamana bayılıyorum.”

Ne demek istediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Elini tutmaya karar verdiğim ânı hatırlamıyordum bile. “Plan aklımdan çıkmış. Elini tutmak hoşuma gidiyor. İstemezsen...”

Parmaklarımı onunkilerden çekmeye yeltendiğimde elimi daha sıkı kavradı. “Hayır, benim de hoşuma gidiyor.”

“Sevindim. Önce oyun mu oynamak istersin yoksa bir şeyler mi atıştırıralım?” diye sordum, iskelenin Pacific Park isimli lunaparkına yaklaştığımızda. Cevabını düşünürken bakışları sayısız tezgâhın arasında gidip geldi ve tekrar bana döndü.

“Önce oyun sonra taco, sonra da tatlı olur mu? Ama el ve göz koordinasyonu gerektiren her şeyde berbat olduğumu bilmeni isterim.”

“Sana her şeyde harika olduğumu söylemek için harika bir fırsat.”

“Yine. Her şeyde harika olduğunu bana *yine* söyledin. En sevdiğim yanının alçakgönüllülüğün olduğunu biliyor muydun? Lunapark oyunlarından hiç oyuncak kazanamadım, o küçücük, boktan olanlardan bile.”

Kolumu omzuma atıp onu kendime çektim ve ilk oyuna doğru yürürken başının üzerine bir öpücük kondurdum. “Bugün en büyük olanını kazanmana yardım edeceğim.”

Çocukluğumda annelerim bana birinin hedeflerine ulaşmasına yardımcı olan kişi olmanın, bunu onun yerine yapan kişi olmaktan daha değerli olduğunu öğretmişti.

Bana aşılamaya çalıştıkları düşünce yapısını anlamıştım ve bunu sık sık hatırlatarak daha hızlı ve kolay olduğu için işleri kendi başıma yapma dürtüme karşı koymama yardımcı olmuşlardı. Fakat Halle’nin beşinci kez başarısız olmasını izlerken onun yerine kazanmam değil, onun kazanmasına yardımcı olmam gerektiğini hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

“Hiç abartmıyormuşsun,” dedim temkinli bir tavırla.

Halle omzunun üzerinden bana bir bakış atıp kaşlarını çattı ve topu tekrar hedeflere atmaya koyuldu. Top, devirmesi gereken iki palyaço suratının ortasından geçip gittiğinde bir

küfür savurdu. Bu aynı sorunu yaşadığımız dördüncü oyundu: Halle'nin hamlığı.

“Oyunların hepsi hileli,” diye mırıldandı ve ayaklarını yere vura vura yanıma gelip alnını göğsüme yasladı. “Hileli bir düzeni sen bile yenemezsin.”

“Attığın toplar hedeflerin yakınından bile geçmezken dolandırıldığını iddia edemezsin. Bir de benim denememi ister misin?”

Ellerimi boynuna doladığımda başını kaldırıp bana baktı. “Ceplerine daha fazla para koymak istemiyorum. Bizi kandırıyorlar. Başka bir oyuna gidelim, biraz da diğerleri bizi dolandırsın.”

Boynunu bırakmamla dünyanın en olağan şeyiymiş gibi elimi tuttuğunda aklım Anastasia'nın bunu ona hiç yapmadığıma dair söylediklerine kaydı. Haklıydı ama bunun Anastasia'yı hiç çekici bulmamış olmamdan kaynaklandığını düşünüyordum. Bir de artık Halle'nin de bundan hoşlandığını bilmem vardı tabii.

Bir halka atma oyununun önünde durduğumuzda bunun da sonunun iyi bitmeyeceğini hemen anladım. Halle'nin debelenişini tekrar izleyemezdim. “Bırak yardım edeyim,” dedim arkasına geçerken. “Böyle atman gerek.”

Duruşunu hiç değilse bir nebze şansı olacak hâle getirdim. “O devasa ördeği çok istiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım, aklım başka yerlere kayıyordu.

Standın duvarında hemen hemen bir çocuk büyüklüğünde bir oyuncak ördek duruyordu ve geceleri yatağında uyurken odasının bir köşesinden bizi izlediğini hayal edip ürpermeden edemedim. Neyse ki Halle bu oyunda da berbattı. Hakları bittiğinde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Diğer oyunlardaki başarısızlığına bu kadar üzülmemiştii. Ne hissettiğini neden bu kadar önemsiyordum?

“Tekrar deneyebilir miyiz lütfen?” dedim görevli adama.

“Ama çok kötüyüm,” diye inledi Halle.

“Berbatsın. Oyun hakların bitti, kenara çekil.”

Oyun zor bile sayılmazdı. Ben halkaları birbiri ardına şişelere geçirdikçe Halle giderek heyecanlanıyor, bana giderek daha yüksek sesle tezahürat yapıyordu.

“Bağırma lütfen.”

“Özür dilerim, özür dilerim. Bastır, Henry,” diye fısıldadı. “Başarabilirsin.”

Haklıydı, başarmıştım ve böylece dudaklarımdan kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek o cümle döküldü. “Devasa ördeği alabilir miyiz lütfen?”

“Kahramanım.” Ördeği elimden aldı ve kolunu güçlkle etrafına doladı. “Adını Henry koyacağım.”

“Lütfen yapma.” O kadar mutlu görünüyordu ki dayanamayacaktım. “Başka hangi oyuncağı istiyorsun?”

Geldiğimiz yolu takip ederek elimiz boş döndüğümüz her tezgâha tekrar uğradık. Halle pelüş oyuncak yığınının arasında kaybolana kadar halkalar ve toplar attım, silahları ateşledim ve futbol toplarını tekmeledim. Halle bana sanki oyuncakların hepsini ellerimle yapmışım gibi bakıyordu.

Kolumun altında kocaman inek ve ellerimde iki ayıyla iskelenin sonunda bulduğumuz banka ilerledik. Ben otururken Halle ganimetlerini yanıma bıraktı ve geri çekildiğinde ona yer kalmadığını fark etti. “Bunu akıl etmem gerekirdi,” diye mırıldandı ve kendine oturacak yer açmak için hepsini üst üste istiflemeye koyuldu.

Ayıları ona uzatıp kucağıma vurarak oturmasını işaret ettim. Oyuncak yığına bir bakış attıktan sonra bana döndü ve dizime oturmaya karar verdi. “Los Angeles’a taşındığımdan beri geçirdiğim en harika gün oldu. Bu tatlı mı yoksa üzücü mü karar veremiyorum. Sanırım tatlıya meyilliyim. Teşekkür ederim, Henry.”

“Kaybetmeye devam edişini izlememe bir son verdiğin için ben teşekkür ederim.”

Kolunu omzuma atıp doğruca gözlerime baktı. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki konuşurken dudaklarına odaklanmamak elimde değildi. “Bak, hokeyci olduğumu biliyorum ama... luna-park oyunlarında profesyonel bir kariyer yapmayı hiç düşündün mü? Gerçekten de sinir bozucu derecede iyiymişsin. Sakın bana her şeyde iyi olduğumu söylemeye yeltenme çünkü elini kolunu sallaya sallaya standa yaklaşıp bütün ödülleri toplamak her erkeğin harcı değildir.”

Bakışlarımı dudaklarından çekip gözlerine çevirdim. “Erkek istediye yapar.”

“Genel kanı bu yönde.”

Ellerimden birini kalçasına koyduğumda üzerime yaslandı ve birlikte iskelenin altından gelen okyanusun sesini dinlemeye daldık. Halle’yle çıktıklarımınla diğer randevularım arasındaki en büyük fark onunla olanların bitmesini istemememdi. Diğer herkesle eve –tek başıma ya da sevişmek için birlikte– dönmek için sabırsızlanırdım. Ama yanımda Halle varken –gerçek bir randevuda olmadığımızı bilmeme rağmen– yaptığımız şey her neyse ona devam etmek istiyordum.

“Çok sessizsin,” diye fısıldadı.

“Sessizlik benim göbek adımdır.”

“Böyle dalıp gittiğinde neyin hayalini kuruyorsun?”

Senin. Hep senin hayalini kuruyorum. “Bobby’ye yerini devasa ördeğine ve arkadaşlarına vermesi gerektiğini söylediğimin.”

Kahkaha attı. Sessizliğe tercih edeceğim tek ses buydu. “Hepsine isim koyma görevini ona vereceğim. Grup randevumuzun grup kısmına katılma vakti geldi mi?”

“Seni kimseyle paylaşmak zorunda kalmamaktan memnun olduğumu söylesem?”

Tamamen bana dönmek için kucağımda kıpırdandığında kasıklarımın yaslanan kızı bana son seksimin üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlattı. “Beni şimdi paylaş, sonra ken-

dine sakla derim. Döndüğümde romanım üzerinde çalışmam gerek ama bende kalabilirsin... sen de istersen tabii.”

İnsanların yüz ifadelerini okumakta pek iyi olmasam da Halle'ninkileri anlamakta fena sayılmadığımı düşünüyordum. Umutlu görünüyordu ve bunun insanları daha iyi tanıma isteğiyle ilgili olduğunu biliyordum. Halle kendini içe kapanık biri olarak görüyordu ama değildi. Asıl içine kapanık olan bendim. Evet, kitap okumak ve yazmak gibi tek başına yapılan aktivitelerden hoşlanıyordu ama en çok etrafı insanlarla çevriliyken mutlu oluyordu.

Son birkaç yılın onun için ne denli zor geçtiğini tahmin bile edemezdin. Etrafındakilerle umutsuzca bağ kurmaya çalışsa da onu anlamayan insanlar tarafından yalnız bırakılıyor ya da takdir edilmiyordu.

“İsterim,” dedim. “Diğerlerinin yanına gidelim o zaman. Ama bunu sadece daha fazla romantik tecrübe kazan diye yaptığımı bil.”

“Bence bunun için Kris ve Bobby'yle takılmaktan daha iyi şeyler vardır ama öyle olsun.”

Rüzgâr saçlarını savuruyor, güneş yüzünün çıkıntılarını aydınlatıyordu. Yavaşça uzanıp yüzünde dans eden saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdım. O kadar güzel görünüyordu ki bu ânı ölümsüzleştirmeyi diliyordum. Gerçi elimde bir fırça ya da kalem olsa bile kâğıda aktardığım hâlinin hakkını veremeyeceğinden korkuyordum. Acaba bunu ona söylesem bana inanır mıydı?

Bunu duymalıydı. Bunu her gün duymalıydı ama benim söylemem hoşuna gider miydi?

“Var,” dedim. “Sana bir liste hazırlayabilirim.” Gözlerim dudaklarına kaydı. Anastasia'nın kafamın içinde yankılanan sesi iskelenin ilk öpücüğümüz için çok romantik bir yer olacağını söylüyordu. Halle onu öpmemi ister miydi? Daha önce

hiç böyle şüpheyeye düştüğüm olmamıştı. “Şu an o kadar güzel görünüyorsun ki. Bunu söylememde bir sakınca var mı?”

Omzumdaki eli boynumun yanına kayd. Kucağımda hafifçe kıpırdandı. “Sözlerinde ciddi misin?” Başım la onayladım. “O zaman hiçbir sakınca yok.”

Ona başka hangi iltifatları etmemde sakınca olmadığını merak ettim. Birbirimize o kadar yakındık ki hafifçe eğilsek burunlarımız birbirine değecekti. Pamuk şeker ve vanilya kokuyordu. *Hafifçe* ona doğru eğildim. “Halle...”

“Henry,” dedi usulca. Bundan sonra adımı dudaklarından sadece bu şekilde duymak istiyordum. Avucumu yanağına yasladığımda boşdaki elini benimkinin üzerine koydu. Gözleri arkama kayd. “Bizi izliyorlar.”

Ne kastettiğini görmek için başımı çevirdiğimde, oturduğumuz bankın on metre ötesinde ellerinde dondurma külahlarıyla duran arkadaşlarımızı gördüm. Onları fark ettiğimizi anlar anlamaz yanımıza doğru gelmeye başladılar. Onlara bağırarak defolup gitmelerini söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Halle kolunu omzumdan çekip kucığına koydu. Hepsini arkadaşlıktan reddetmek istiyordum. Bobby bankın önünde durduğunda dondurmasını umursamazca uzun uzun yaladı. “Sakın bana o ördeğin arabada yanıma oturacağını söyleme.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Halle

Henry dersten sonra onunla öğle yemeği yemek isteyip istemediğimi sorduğunda Güzel Sanatlar Fakültesi'nde yürürken kendimi yeterince havalı hissetmeyeceğim aklımın ucundan geçmemişti.

Ailemizin bütün atletik genlerini Grayson çalmış, annemse tüm sanatsal genleri Maisie'ye saklamıştı. Evet, iki kelimeyi yan yana getirebiliyor –bazen– ve beş yüz sayfalık bir fantastik romantizm kitabını bir günde bitirebiliyordum ama etrafımdaki yaratıcı beyinlerin yanında hiçbir şeydim.

Henry'nin verdiği talimatları izleyerek heykel atölyesini kolayca buldum ve –bunu itiraf etmekten nefret etsem de– çantasını hazırlamış, gitmeye hazır hâlde beni beklediğini görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. Ona doğru yürümeye başladığımda başını telefonundan kaldırdı ve yüzünde beni gördüğüne gerçekten sevindiğini gösteren bir gülümseme belirdi.

Henry ayağa kalkıp çantasını omzuna atarken, “Hâlâ hocanla olduğunu umuyordum, seni iş üstünde görmek istemiştım,” dedim şakayla dudaklarımı bükerek.

Her zamanki gibi son derece arkadaşça, beni hiç de bütün varlığımı sorgulamaya itmeyen o süper dostane tavrıyla kolunu omzuma attı. “Altmış saniye geç kaldın, Kaptan. İşimi az önce bitirdim.”

Beni çıkışa yönlendirdi. “Bir göz atmama gerçekten izin vermeyecek misin? Eserlerini bana göstermemen sinirimi bozuyor.”

“Çok yazık,” dedi dümdüz bir sesle. “Sonsuza kadar sinirli kalmak zor olsa gerek, ha?”

Ellerini vücuduma her koyduğunda olduğu gibi beni bir kuklaymışçasına hareket ettirmesine izin verdim. “Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok görmek istemedim.”

“Sürekli sana bir şeyler çiziyorum.”

“Sürekli *üzerime* bir şeyler çiziyorsun. Ya da beni çiziyorsun. Aynı şey değil, neye benzediğimi biliyorum zaten.”

İç geçirse de sesinde ya da tavırlarında bana bundan rahatsız olduğunu düşündürtecek hiçbir emare yoktu. “Sanat benim için kişisel bir şeydir. Eserlerimi kimseye gönüllü olarak göstermem, sadece sana özel bir durum değil yani. Ama konuyu uzatmaya kararlıysan ben de bana kitaplarından birini ödünç verdiğini daha görmedim.”

Kahretsin. Yüzündeki kocaman gülümsemeye bakılırsa beni köşeye sıkıştırdığının farkındaydı. “Bunun nedeni hepsinin kitaptan ziyade çok fazla hayal kuran ve zamanının yarısını romanını yazmaya harcaması gereken yerde kusursuz çalma listesini bulmaya çalışmakla geçiren bir kadının kaotik saçmalıkları olması. Her neyse, dikkatimi dağıtma. Konu sensin.”

“Ama dikkatini dağıtmayı çok seviyorum.” Henry stüdyonun kapısını benim için açtı ama dışarı çıkmak yenilgiyi kabul etmek gibi geliyordu. Yine de bir şey söylemeden koridora adım attım, kafamdan heykel atölyesine izinsiz girmenin muhtemel sonuçlarını hesaplıyordum. “Hain planlar kurma, Halle.”

“Kurmuyorum!”

“Kuruyorsun. Plan yaparken dudaklarını büküyorsun. Kitabınla uğraşırken bunu yaptığını defalarca kez gördüm. Öğle yemeği için nereye gitmek istersin?” diye sordu asansörün düşmesine basarken.

“Ne üstünde çalıştığını söyleyene kadar seninle konuşmuyorum.”

“Sessizliğe düşkünlüğümü hafife alıyorsun.” Ona karşılık vermek için ağzımı açtım ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Henry zemin katın düğmesine bastıktan sonra parmağıyla ağzımı kapattı. “Projem popüler bir heykeli farklı sanat döneminden esintilerle kendi tarzımda yeniden yaratmak üzerine. Seçtiğim eser Augusta Savage gibi Harlem Rönesansı dönemi sanatçılarından esinlenerek yeniden tasarlanmış bir Rönesans heykeli. Kille çalışarak aslından çok daha küçük bir şey yapıyorum. Mutlu musun?”

“Amacın projeni daha fazla görmek istememi sağlamaksa başardın. Hepsi bu mu? Hangi heykeli yeniden tasarladığını bile söylemeyecek misin?”

“Söylemeyeceğim. Atölyeye girip ortalığı karıştırmayacağına güvenmiyorum. Ben her zaman kazanırım, Halle.” Asansörün kapıları açılınca beni dışarı çıkardı. Beni bırakmayarak akıllılık ediyordu, fırsatını bulduğum an yukarı çıkma niyetindeydim. “Öğle yemeği için ne istersin?”

Henry’nin bu kadar özel bir şey yaratması ve benim bunu asla göremeyeceğim gerçeği canımı sıkırsa da eserlerini başkalarına göstermek istememesini anlıyordum. Ona cevap vermemi bekliyordu ama tek düşünebildiğim güzel bir şey yapmak için nasıl yorulmak nedir bilmeden çalıştığıydı.

“Ellerimle yiyebileceğim bir şey. Bana ilham verdin.”

“Bir önerim var ama iki eline de ihtiyacın olacak.” Bahçeye çıkan kapıyı açtığından eğilerek kolunun altından geçtim. Omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda kapının arkasından kapanışını izledim. Yüzünde biraz mahcup ama daha çok muzip bir ifade belirdi. Sınıfın aksine stüdyodan çıktığında bu kadar mutlu olmasına bayılıyordum. “Hamburger, Halle. Bu bakışı iyi biliyorum, aklın başka yerlere hiç gitmesin. Yürü hadi, Blaise’in Yeri’ne gidiyoruz.”

“Aklım başka yerlere gitmemişti.” Bal gibi de *gitmişti* ve midemdeki kelebekler de bunun kanıtıydı. “İyi, gidelim hadi. Ama ağzıma sığdıramazsam beni yargılamayacaksın.”

İki aylık arkadaşlığımız boyunca ilk kez onu hazırlıksız yakalamıştım. Yüzündeki ifade... keyif vericiydi.

“Sen kazandın.”

Blaise’in Yeri’ne vardığımızda bakım nedeniyle kapalı olduğunu görüp okula yakın başka bir yere gitmiştik.

Aurora’yle dersimiz için incelediğimiz kitap hakkında tartışmaya başlamamızdan on beş dakika sonra telefonum Henry’nin midesinin bulandığını söyleyen mesajlarıyla çınlamaya başlamıştı. Sızlanmaları öğleden sonra giderek artmış, en sonunda hokey antrenmanının ardından evine uğrayıp çantasını alarak kapımda belirene kadar devam etmişti.

Henry’yi ilk kez hasta görsem de bunun onu kocaman bir bebeğe dönüştüğünü çabucak keşfettim. Kanepemde boylu boyunca uzandığı yere bir bakış attığımda Joy’un kucağına kurulduğunu ve Henry kulaklarının arkasını kaşırken mest olmuş vaziyette mırladığını gördüm. İkisi çok iyi arkadaş olmuşlardı ve kıskançlığımı bastırmak giderek daha zor hâle geliyordu.

“Bir şey ister misin? Birazdan Gigi’yi arayıp ödevine yardım edeceğim.” İhtiyacım olan son şey üstsüz vaziyette önümden geçmesiydi.

“İlgi. Anlayış. Şifa,” diyerek tekdüze bir sesle isteklerini sıraladı. “O tuhaf kokan hamburgeri yemediğim alternatif bir zaman akışı.”

“Şu an o sıkıcı dediğin tavuk burgeri yediğime şükrediyorum. Sana dondurucumdaki tavuk suyuna çorbayı ısıtabilirim, bu sayede sırtını az da olsa anlayışla sıvazlamış olurum.” Kaşlarını çatarak bana baktı. “Tamam, ciddileşiyorum. Kendini

iyi hissetmediğin için üzgünüm. İşim bittiğinde sana istediğin bütün ilgi ve anlayışı göstereceğime söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim. Böyle iyi. Tavuk suyuna çorbamı çoktan içtim ve seninkinin benimki kadar iyi olmayacağına eminim.”

“Çorbayı nereden buldun?” diye sordum bilgisayarımı açarken. Çorbamı savunmaya zahmet bile etmeyecektim. Henry kollarını başının üzerine uzatıp gerinince belirgin karın kasları gün yüzüne çıktı. Dönüp yastıkları kabarttıktan sonra yan yattı ve Joy’u göğsüne yasladı. Artık ikisi de doğruca bana bakıyordu.

“Annem işe giderken bıraktı. İlgi, anlayış ve şifa için onu aramıştım.”

“O kadar şımarıksın ki.” Bana hak veriyormuş gibi gülümsemi. “Annen ne iş yapıyor? Adı ne? İkisini karıştırmak istemem.”

“Adı Yasmine. Cedars-Sinai’de cerrah ama boş zamanlarında kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki gönüllü doktorluk yapıyor. Çorbamı bıraktığında da klinikteki hastalarla birkaç saatliğine ilgilenmek için oraya gidiyordu.”

Ona dair en küçük detayları bile öğrenmek istediğimin farkında olduğunu sanmıyordum. “Şu kâr amacı gütmeyen kuruluş neyle uğraşıyor?”

“Tıbbi desteğe ihtiyaç duyan Siyah kadınları destekliyor. Baştan savma tedavilerle ya da yetersiz bakımla en çok mağdur edilen ve sistematik ırkçılık yüzünden teşhis konulamama olasılıkları en yüksek olan gruplardan biri Siyah kadınlar.”

Açıklamasını bitirecekmiş gibiydi ama sanırım yüzümdeki bilgiye aç bakış onu devam etmeye teşvik etti.

“Kendi doktorları tarafından kale alınmamış veya doktora hiç erişimi olmayan insanlar için klinikte gönüllü olarak çalışıyor. Bazen de hastane etkinliklerinde tıp sektöründeki ırksal önyargılar hakkında konuşmalar yapıyor. Diğer annem de doktor, eskiden aynı klinikte onunla çalışıyordu ama artık öğretmenlik yaptığı için pek vakti olmuyor.”

“Kulağa harika biriymiş gibi geliyor, Henry. Annen nerede öğretmenlik yapıyor peki? Adı ne?”

Bana sanki dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi bir bakış attı. “Maple Hills’te. Adı Maria. Bilmiyor muydun?”

“Gördüğün üzere hayır,” dedim alayla gözlerimi devirerek. “Onu öğretmenliğe başlamaya iten ne oldu?”

Elinin tersiyle ağzını kapatarak esnedi. İlgimin farkında olduğuna ve bunu beni bekletmek için yaptığına yemin edebilirdim. “Ailesi onunla iletişimini kestiği için üniversitenin ilk yıllarını çok zorlu geçirmiş. Eğitim hayatı boyunca ona başarılı olacağını söyleyen hiçbir kuir profesörü olmadığını söylerdi. Buna ihtiyacı olan insanlar için o profesör olmak istedi. Harika bir kariyer, iyi bir eş, çocuk vesaire, vesaire işte.”

“Sen de onların izinden gidip doktor olmayı düşündün mü yoksa hayalin hep ressam olmak mıydı?”

“Yasmine annem her iki büyükannesi ve büyükbabası da doktor olduğu için tıp fakültesine gitti. Topluluklarına yardım ederek aile mirasını sürdürmek onun için önemliydi. Anne babası geç çocuk sahibi olmuş. Tek evlatmış, yani bütün beklentilerini ona yüklemişler. Onu homofobik ailesinden maddi destek istemek zorunda bırakmayacak kadar iyi para kazandıran bir iş bulmak ve insanlara yardım etmek istediği için tıp fakültesine girmiş. Beni hiç böyle baskılara maruz bırakmadılar, bu yüzden de spor ve sanata olan tutkumun peşinden gittim.”

“Aileni dinlemeyi çok sevdim,” diye itiraf ettim dürüstçe. “Bütün gün kendinden bahsetmeni dinleyebilirim.”

Gülümseyen yüzünü saklamak için başını Joy’un kürküne gömdü. Yeniden doğrulduğunda burnuna takılmış beyaz kılları temizledi ve başını eline yasladı. “Beni sorguya çekmek için hasta olmamı mı bekliyordun?”

“Sorularıma cevap verebilmen için hareket edemeyecek hâlde olman gerekiyordu. Gigi aramadan son bir soru daha. Neden

Güzel Sanatlar? Yetenekli olduğunu biliyorum ama neden sporla ilgili bir şeyler okumak istemedin?”

Henry sessizce düşüncelere daldığında Gigi'nin cevabımı almadan önce aramaması için dua ettim. “Nasıl söyleyeceğimi bilmediğim şeyleri hep böyle ifade ettim. Özellikle de küçük-lüğümde, bu kadar konuşkan olmadığım zamanlarda. Hiç öyle bakma; bu benim konuşkan hâlim. Sanat bir hikâye anlatır; insanların fikirlerini değiştirebilir ya da inandıkları şeyi doğrular. Kendimi bildim bileli yanlış şeyi söylemekten korktum. Ama sanatta yanlış yapmam.”

Bilgisayarımdan görüntülü aramanın zil sesi yükselince makineyi alıp duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum. “Yalan söyledim! Sormak istediğim bir sürü şey var,” dedim, içimi ele geçiren telaş sesime yansımıştı.

“Zamanın doldu, Kaptan,” dedi ve başını yastıklara dayadı. “Zaten çok hastayım. İşin bitene kadar kestireceğim.”

“Konu daha kapanmadı,” dedim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp bilgisayarımı koltuğun koluna koydum.

“İkinci raunt için sabırsızlanıyorum,” dedi ve gözlerini kapattı.

Açma tuşuna basmamla Gigi'nin görüntüsü ekranımı doldurdu. “Acele etmeseydin.”

“Sana da merhaba,” dedim, evin içinde gezinmesini izlerken. “Bu kadar kıpırdaman midemi bulandırıyor. Ne geziniyorsun?”

Merdiveni inerken duvarları süsleyen resimler kadrāja girdi. “Annen seninle konuşmak istiyor. Onu göbeğimi deldirmeme izin vermeye ikna edebilir misin?”

“Hayır. Bunun yasal olduğundan bile emin değilim.”

Gigi basamaklardan birine oturdu ve bilgisayarının kamerasına doğru eğildi. “Yasal bir vârisin izniyle öyle. Lütfen, Halle. Çok istiyorum. Bütün arkadaşlarımdın göbeği delik, bu hiç adil değil.”

“Annem hayatta böyle bir şeye izin vermez. Geldiğinde kendi annene sorarsın.”

Gi katakullilerine ne zaman ortak olmasam kendimi kötü hissetmem için yaptığı gibi dramatik bir tavırla iç geçirdi. “Aradığında sordum zaten. Hayır dedi.”

Şu çocuk. “Peki annemin kendi annenden farklı bir şey söyleyeceğini sana düşündüren ne?”

“Çünkü insanları ikna etmeyi iyi biliyorsun, Halleciğim. Gerçekten isteseydin bana yardım ederdin!” Grayson onu bunları çekmek zorunda bırakmadığım için ayaklarıma kapanmalıydı. “Lütfen, lütfen, lütfen. Senden bir daha asla bir şey istemeyeceğim.”

“Annemin benimle konuşmak istediğini söylememiş miydin?”

Gigi gözlerini devirip oturduğu basamaktan kalktı ve ayaklarını bilgisayarımın eski hoparlörlerine rağmen duyabileceğim kadar sertçe vura vura alt kata indi. Evin içinde ilerlerken televizyonun sesini ve Maisie’nin babasıyla konuştuğunu duyabiliyordum. Çok geçmeden mutfakta olduğunu tahmin ettiğim annem ekranımda belirdi.

“Ah,” dedi. “İşim bittiğinde bilgisayarını getiririm, Gi.”

Gigi bana ona bir veda etme fırsatı bile vermeden hışımla –göremesem de öyle olduğunu hayal ediyordum– dışarı çıktı. “Selam, anne.”

Annem Gigi’nin bilgisayarını mutfak masasının üzerine bıraktı ve bir süre eve gidemeyeceğimi fark etmemle içimi bir özlem duygusu kapladı. “Selam, tatlım. Şu kızın Lucia’ya karşı gelip onu göbeğini deldirmeye götürmemi istediğine inanabiliyor musun?”

“Hiç sorma. N’aber? Bu gece yapmam gereken bir sürü işim var ve daha ödevine başlamadık bile.”

Annem birden Maisie’nin dans resitalini anlatmaya başladı, ardından benimle konuşmak istediği konunun bu olmadığını fark etti ve Grayson’ın Batı Yakası’nda bir takıma transfer olmasının ne kadar güzel olacağını anlatmaya daldı. Birbiri ardına gelişigüzel konulara atlayıp duruyordu, o kadar ki yüksek sesle

esneyen Henry'yi bile duymadı. "Her neyse, Gianna üniversiteye gitmeye *karar verdi* ve arkadaşlarıyla birkaç üniversite turuna katılmak istiyor. Ona eşlik edecek vaktin var mı? Annesi döndüğünde oraya yerleşeceğinden Kaliforna'da okumak istediğini söylüyor. Kız kıza biraz gezmek çok eğlenceli olur! Sence de öyle değil mi?"

Grayson'la üniversiteye başladığımızda Gianna küçük hâliyle bile okumak istemediğini söyleyip dururdu. Bitkilere nasıl bakılacağını öğrenmek istediğini söyler, dolayısıyla konusu ne zaman açılrsa konuşma, meslek okullarına kayardı. İhtiyaç duyduğu yardımı alamadığı için okuldan nefret ettiğini fark edene ve bitkilerle ilgilenmenin onlar hakkında kitaplar dolusu şey bilmesini gerektirmeyeceği düşüncesinde yanıldığını anlayana kadar her şey güllük gülistanlıktı.

"Üniversite gezilerine çıkması için daha çok erken, anne. Daha lise ikiye yeni başladı. Neden bir yıl daha beklemiyor ki?" dedim.

"Biliyorum, canım. Ama hevesini kırmak istemiyorum. Yeni arkadaşları üniversite hayatından konuşup durdukça heyecanlanıyor. Hem istediği buysa onu desteklemediğimizi düşünmesini istemiyorum."

Annem için üzülmenden edemedim, iyi bir üvey anne olma umuduyla elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Yanlış bir şey yapmaktan ve Lucia'nın Gigi'yi kendi çocuklarından ayırdığını ya da onun hedeflerini daha az desteklediğini düşünmesinden korktuğunu biliyordum. "Onunla giderim ama konuyu bahar tatilinden sonra tekrar konuşabilir miyiz? Ne yapacağımıza Gigi'yle karar veririz."

"Tabii! Teşekkür ederim, Halleciğim. Seni daha fazla tutmayayım da ders çalışmaya geri dönün."

Yatak odasının aşına olduğum duvarlarının arasına döndüğümde Gigi az önceki öfke nöbetini atlatmışa benziyordu. "Ee? Fikrini değiştirdi mi?"

Kendini delik deşik etmeye neden bu kadar hevesli olduğuna akıl sır erdiremiyordum. “Hallediyorum, ufaklık.”

“Berbat bir yalancısın,” dedi gözlerini devirerek.

Bilgisayarımın ekranını nihayet kapattığımda hem kendi işimi hem de Gigi’nin ödevini halletmiştim. Beynim patlayacak gibiydi. Hâlâ kendini iyi hissetmediğini ama karnının aç olduğunu iddia eden Henry, ona dışarıdan yemek sipariş edeceğimi söylediğimde bana istediği şeylerin uzun bir listesini çıkardı.

Henry gözlerinin üzerine attığı kolunun ardından bana bir bakış atarak, “Senin de ilgi, anlayış ve şifaya ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Avuç içlerimle şakaklarımı ovarak onu başımla onayladım. “Evet.”

“Gel de sefaletimize ortak ol,” dedi ve Joy’u göğsüne bırakıp koltuk minderleriyle vücudu arasında bana yer açmak için kanepenin ucuna kayd.

Açtığı boşluğa zarifçe girmem imkânsızdı ama yine de şansımı denemeye karar verdim. Fakat Henry’nin beni üzerine çekmesiyle vücudumun yarısı mindere, diğer yarısıysa onun üzerine düştü. Böylesi bir yakınlığın ne ara normalimiz hâline geldiğini merak edip dursam da ona sorarsam kendini geri çekeceğinden endişeleniyordum.

“Joy neden sefalet içinde?” diye sordum ve elimi sırtındaki yumuşak tüylerde gezdirdim.

“O bir empat,” dedi.

“Öyle mi? Bunca yıllık kedimin bir empat olduğunu yeni öğreniyorum demek.”

“Hı-hı. Bu da Joy’un neden benimle yaşamaya başlaması gerektiğine dair başka bir kanıt,” diye mırıldandı, çenesini başımın üzerine yaslayarak. Tam ona karşılık vermek için ağzımı açmıştım ki sözümü kesti. “Robbie’nin *sözde* alerjisi hakkında zırvalıklar duymak istemiyorum.”

“Onu neden bu kadar çok seviyorsun? Yani ben kedim olduğu için seviyorum ama senin bahanen ne?”

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak, “Sorgu sona erdi,” dedi.

“Hadi ama, Henry. Son bir tane daha. İkinci raundun sözünü vermiştin.”

Üçümüz birlikte sessizce kanepede uzanıyorduk. Tam beni duymazdan geldiğini ya da uykuya daldığını düşünmeye başlamıştım ki Henry, Joy’u göğsünden kaldırıp aramıza bırakarak yan döndü. Neredeyse yüz yüzedik.

Yeni yerinden nefret eden Joy’un hışımla kaçıp kanepenin sırtındaki yerine kurulmasıyla Henry’yle baş başa kaldık. Karınlarımız birbirine değiyor, burnum çenesinin hizasında duruyordu. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda o da başını eğdi ve dudaklarını yaladı. “Çünkü çok tatlı ve komik bir kişiliği var. Bana sevgi göstermesini ve onu istediğim kadar kucaklamama izin vermesini seviyorum. Beni sakinleştiriyor ve sevgimizin karşılıklı olması hoşuma gidiyor.”

“Gerçekten de harika bir kedi,” diye fısıldadım çünkü birbirimize bu kadar yakınken yüksek sesle konuşmak yanlış geliyordu.

O da bana uyarak, “Öyle,” diye fısıldadı.

Nefeslerimizin birbirine karıştığı, gözlerimizin buluştuğu o an Henry Turner’ın sağ kurtulamayacağım bir deneyim olacağını düşündüm. Joy hakkındaki sözlerini benim için söylediğini duymak beni mahvederdi.

Fakat birkaç saniye sonra yemeğimizin geldiğini haber veren kapı ziliyle insanların zaten hiçbir zaman adımın arkasından methiyeler düzmediğini hatırladım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Halle

Titanlar son on saniyede maçı kazandığında bütün ring tezhüratlarla inledi.

Yıllardır hokey maçlarına giderdim ama böyle bir sonuca şahit olmak, Henry'nin ne kadar rahatlayacağını *bilmek* paha biçilemezdi. Aurora yanımda sevinçle zıplıyordu. Gören de maçı *bizzat* kazandığımızı sanırdı.

Henry bana aldığı hediye –üzerinde adı yazılı olan formayı– giyersem kazanacaklarını söylemişti. Sürekli kıyaslama yaptığımı düşünsem de bugün Aurora'yla bu kadar iyi vakit geçirmek, Will'in maçlarında diğer oyuncuların kız arkadaşlarıyla oturduğum zamanlardan çok daha hissettirmişti.

Maç boyunca yanımda oturan çocuklarla hangi sporun daha iyi olduğunu konuşmuştuk. Ya da neredeyse tartışmıştık mı demeliydim? Ailem Grayson'dan dolayı futbola, Aurora'nın kilerse –elbette– motor sporlarına düşküncü. Yanımda oturan adını tam olarak öğrenemediğim adamın da beyzbol oyuncusu bir erkek kardeşi vardı. Neyse ki hokey gibi bir ortak noktamız bulunuyordu ve tartışmamız her ne kadar manasız olsa da yeni insanlarla konuşmak ve üzerine pek düşünmemek zevkliydi.

Yerdeki bardaklarımızı ve çantalarımızı alıp çıkışa doğru yürümeye başladığımız sırada ismini öğrenemediğim adam beni durdurdu. “Numaranı alabilir miyim acaba? Şu futbol ve beyzbol mevzusunu biraz daha tartışmak isterim. Kafa birine benziyorsun.”

Kafam allak bullak olmuştu. Bakışlarımı Aurora'ya çevirdim ama yalnızca bana omuz silkmekle yetindi.

“Ah, özür dilerim. Şey... Hayır? Affedersin, çok kaba oldu. Sadece...” Nereye varmaya çalıştığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Aurora gülümseyip, “Aklında başka biri var,” diyerek saniyeler içinde beni acımdan kurtarıp bir yenisine soktu.

“Anladım,” dedi adam. “Tanıştığımıza çok sevindim.”

“Gerçekten mi?” dedim, adam bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında.

Aurora omuzlarını silkti. “Ona numaranı vermek istediğini söyle, ben de özür dileyeyim.”

Ofladım. “Tamam, sen kazandın.”

Arabama biner binmez telefonumu çıkarıp Henry’ye mesaj attım.

HALLE JACOBS

Hâlâ lunapark oyunları üzerine bir kariyer yapman gerektiğini savunsam da gayet etkileyici bir galibiyetti.

HENRY TURNER

Sağ ol Kaptan

Neredesin?

HALLE JACOBS

Cami hasta olmuş. Ona birkaç şey götüreceğim.

HENRY TURNER

Ben hastayken aklın neredeydi?

HALLE JACOBS

Sana da dim sum⁸ getirdim ve hepsini kustuğunda ağzımı açıp hiçbir şey söylemedim.

HENRY TURNER

Tamam sustum.

Bunu telafi edebilir miyim?

HALLE JACOBS

Tabii. Cami'den çıktığımda yazarım.

HENRY TURNER

O devasa ördek başka bir odaya gidecek ama

HALLE JACOBS

Vakvak Efron orada yaşıyor, misafir olan sensin.

HENRY TURNER

Bobby'den nefret ediyorum.

Elini çabuk tut. Joy'u özledim.

Maple Hills'in Henry'nin kedime söylediği sözleri duymak için birkaç organını verecek kadınlarla dolu olduğuna emindim.

Markete uğrayıp hızlıca bir şeyler aldıktan sonra tam Cami'nin otoparkına girmiştik ki Will'in adı telefonumun ekranında yanıp sönmeye başladı. Arabamı neredeyse binanın etrafındaki çalılardan birine çarpacaktım. İlk şoku atlattıktan sonra bir an bile düşün-

8 Çin mutfağında küçük porsiyonlarla hazırlanan ve kahvaltıda ya da öğle yemeğinde genellikle çayla tüketilen, et, balık, diğer deniz ürünleri veya sebzelerle yapılan çeşitli yemekler -ç.n.

meden çağrıyla reddettim. Muhtemelen o da bugün maça çıkmış ve buz pistinde attığım hikâyeyi görmüştü. Benimle sadece –ne denir? Kıskançlık krizine girdiğinde– konuşmak isteyen biriyle tartışarak nefesimi harcamaya hiç niyetim yoktu. Neden aradığını bilmiyordum bile. Niyeti yalnızca beni bir konu hakkında kötü hissettirmekti.

Cami'nin kapısına gelene kadar kendimle yaptığım onu geri arayıp aramama konulu konuşmayı bitirmiştım. Ailesine bir şey olduğunu düşünüp endişelenmiş, sonra da böyle bir şey olsa annemin beni arayacağını düşünüp sakinleşmişim. Yeniden arkadaşım olmak istediği için aradığını düşünüp çağrısına dönmeye karar vermiş, hemen ardından kendime öyle olsa mesaj atacağını söyleyip hemen vazgeçmişim.

Cami kapıyı açtı, far görmüş tavşan gibi görünüyordu. Kızıl saçları örülüydü ve üzerinde pijamaları vardı. Son zamanlarda iş yerinde de bir garipti ama nesi olduğunu bir türlü çözememişim. Sanırım daha sessizdi. Her zamanki özgüvenli tavırları uçup gitmişti.

Bir sorunu olduğunun en büyük emaresi işe zamanında gelmeye başlamasıydı. Cami *hiçbir yere* zamanında gelmezdi. Dahası, bir müşteri ona bağırdığında ağzını açıp tek bir şey bile söylememişti. “Sana tavuklu şehriye çorbası ve gözüme sağlıklı görünen birkaç şey getirdim.”

“Ah, Halle,” dedi usulca. “Geçsene.”

Evde yalnız olduğunu biliyordum çünkü daha az önce ev arkadaşlarıyla birlikteydim ve hasta olduğunu Ava'dan öğrenmişim. Ava son zamanlarda pek kendinde olmadığı konusunda benimle hemfikir olmuş ama nedenini bilip bilmediğini sorduğumda konuyu değiştirmişti. Sanırım bir yanımda bir şey yaptığımdan ve kimsenin bu yüzden bana bir şey söylemediğinden endişeleniyordu.

“Nasılsın?” diye sordum kanepeye otururken.

Cami karşıma yerleştı ve bacaklarını göğsüne çekıp kollarını bacaklarına doladı. “Daha iyi olmuşluğum var. Yemekler için teşekkür ederim.”

“Canını sıkacak bir şey mi yaptım?” diye sordum. Dudaklarımdan dökülen sözcüklerin çaresizlik dolu olmasından da kendimi aciz hissetmekten de nefret ediyordum. “Öyleyse özür dilerim.”

Cami’nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Ne? Tanrım, hayır. Tabii ki canımı sıkacak bir şey yapmadın.”

“Öyleyse açık açık söyleyebilirsin. Arkadaşlık konularında pek deneyimli olmadığımı biliyorsun. Ve... gerektiği hâlde özür dilemeyen o insan olmak istemiyorum.”

“Halle, özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yapmadın. Sorun benim. Kafamın içindekiler. Her şey karman çorman. Ben... Of.” Yüzünü ovuşturdu. “Take Back December konserinde biri içkime bir şeyler attı ve hayır, hayır, endişelenme. Hiçbir şey olmadı. Poppy’nin de başına aynı şey geldi ama Ava bir terslik olduğunu anlayıp ikimizi de hemen acile götürdü. Şanslıydık.”

“İçkine ilaç atılmasının şanslı hiçbir yanı yok. Başına böyle bir şey geldiği için çok ama çok üzgünüm. Yemin ederim bilmiyordum yoksa kapına dayanıp konuyu kendime çevirmeye çalışmazdım.”

“Öyle yapmadın zaten! Kimsenin bilmesini istemedim çünkü... bu daha önce de başıma gelmişti. Lise son sınıftaydım. O zaman bu kadar şanslı değildim,” dedi ve midem kasıldı. “Açıkçası bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece biraz sarsıldım ama atlatacağım. Yanlış bir şey yaptığını düşünmeni istemiyorum, Hals. Çünkü yapmadın. Sadece biraz kendimle baş başa kalmam gerek, sonra yine normale döneceğim. Söz veriyorum. Ama yarını es geçeceğim. Böyle hissederken bir Cadılar Bayramı partisine gitmek yerine evde kalmam gerek-

tiğini düşünüyorum ama dediğim gibi, söz veriyorum, yakında normale döneceğim.”

Cami'nin anlattıklarının ardından milyonlarca farklı duyguyu aynı anda hissediyordum. Hepsi de arkadaşım adına duyduğum öfkenin gölgesinde kalıyordu. “Normale dönmene gerek yok; sadece iyi olmanı istiyorum. Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Yarın gece yalnız kalmaman için gelmemi ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Yalnızken her şeyi daha kolay sindiriyorum ama teşekkür ederim. Böyle büyük şeyler yaşamaya alışkınım.”

“Bu iyi mi yoksa kötü bir şey mi?”

Cami güldü ama gözlerindeki acıyı hâlâ görebiliyordum. “Bilmem. Göreceğiz sanırım.”

“Pazar günü bir şeyler yapmak ister misin? Kahvaltıya ya da alışverişe gidebiliriz belki? Yalnız kalmak istemeni anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama bunu tek başına yapmaman gerektiğini düşünüyorum. En yakın arkadaşlarının taşındığını ve onlardan biri olmadığını biliyorum ama...” Saçmalıyordum. Çok *fena* saçmalıyordum. Mezun olmalarından önce Summer ve Briar’la dört yıl birlikte yaşamıştı ve kendimi böyle bir güven ve dostluğa denk gördüğümü düşünmesini istemiyordum. “Bence—”

“Halle,” diye sözümü kesti gülerek. “Kahvaltı güzel olur. Blaise’in Yeri diyelim mi? Honeypot’a gideceksen kaçta buluşalım? Akşamdan kalma olduğumda alarmımı ruhum bile duymuyor.”

“Kaçta istersen. Sarhoş olmayacağım.” Beklediğimin aksine dehşete düşmüş gibi keskin bir nefes vermedi, sadece ona verdiğim market poşetindeki atıştırmalıkları çıkarmaya devam etti. “Akşamdan kalmayken fazlasıyla endişeli ve duygusal olduğumu öğrendim. İnsanların benden sıkılıp benimle görüşmeyi kesmeyeceğini umuyorum.”

Torbayı karıştırmayı bırakıp bana baktı. “Summer da bu yüzden sarhoş olmazdı. Hatta onu Briar’la ben durdururduk,

iki kadehten fazla şarap içince dünyanın sonunun geleceğinden endişelenmesine katlanamıyorduk. Bu seni sıkıcı biri yapmaz.”

“Mantıklı yanımların bunun farkında. Saçmaladığımı ben de farkındayım ve kazık kadar kadın olmuşken akran baskısını dert etmemeliyim ama...”

“Ama herkesin yaptığını yapmak istemezsen seni hiçbir yere davet etmeyeceklerinden ve yalnız kalacağından endişeleniyorsun,” diyerek aklımı okudu. “Anlıyorum. O eski sevgilin olacak adam ve arkadaşları özsaygını paramparça etti, değil mi?”

Ah. İşte bunu beklemiyordum. “Sanırım. Bilmiyorum. Hiç böyle düşünmemiştim. Özsaygı demek... Eh, şimdi dönüp baktığımda sıkıcı olduğumu düşündüklerinden adım gibi eminim.”

“Ne kadar harika biri olduğunu görememeleri geri kalanımızın da görmediği anlamına gelmez. Hem istatistiksel olarak gazlı içeceklere alkollü olanlara kıyasla daha az ilaç atılır, yani her anlamda kârlı çıkan sen olursun.” Çatılan kaşlarına bakılırsa şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı. “Ne? Bu konuda şaka yapmayacaksam her şeyi nasıl sindireceğim?”

“Sana sarılmamı ister misin, Campbell?” dedim.

“Tanrım, soyadımı kullanıyorsun, ha?” Güldü ve bir süre duraksadıktan sonra başıyla onayladı. “Evet. Biraz isterim.”

Yanımdaki sağlıklı atıştırma maliklerinin işgal etmediği boşluğa geçip kollarımı omuzlarına doladım. Cami de bana sarıldı ve nihayet konuşana kadar bir süre sessizce oturduk. “Memelerin gerçekten çok rahat.”

“Teşekkür ederim.”

“Üzerinde uyuyakalmadan gitsen iyi olacak.”

“Emin misin? İstersen kalabilirim. Henry’ye mesaj atıp meşgul olduğumu söylerim.”

“Hayır, hayır. Gerek yok. Zaten dediğim gibi yalnız kalmam lazım. Yarın onda o zaman?”

“Evet. Blaise’in Yeri’nde görüşürüz.”

Evimin önüne geldiğimde hâlâ Cami'yi ve o gece hayatlarının en kötü olaylarından birini yaşayan diğer insanları düşünüyordum.

Henry verandamda oturuyordu ve Will'in adı kötü bir alamet gibi yine ekranımda belirdi. Henry eskiz defteriyle çantasını alıp ayağa kalktı ve arabadan inmediğimi görünce ağzını oynatarak, "İyi misin?" dedi.

Will'in bütün gece araması ihtimalini göze almak yerine derdini şimdi öğrenmeye karar vererek gönülsüzce aramayı yanıtladım. "Selam. N'aber?"

"Ne zamandan beri cevap vermek için altı kez aramak zorundayım?"

"Ne zaman beni aradın ki?"

"Kız kardeşin burada," dedi düz bir sesle.

İşte şimdi dikkatimi çekmişti. "*Kız kardeşin burada* da ne demek? Nerede? Sen neredesin?"

"Programımı ne çabuk unutmuşsun, Halleciğim," dediğinde hattın öteki ucuna uzanıp onu bir güzel sarsmak istedim.

"Gigi'nin cuma akşamı San Diego'da ne işi var? Beni kasten mi endişelendirmeye çalışıyorsun yoksa ciddi bu kadar umursamaz mısın?"

"Senin aksine kız kardeşinin neden bambaşka bir eyalette olduğunu bilirken kalkıp da bana umursamaz diyemezsin."

Ondan nefret ediyordum. Hem de çok. "Will, telefonu Gigi'ye verir misin lütfen?"

"Seni aradığımdan haberi yok. Aslına bakarsan bunu yapmamamı özellikle söyledi. Sorun etmeyeceğini düşünüyor ama ben aynı fikirde değilim. Ama endişelenme, kardeşin güvende. Ona göz kulak oluyorum."

"San Diego'ya gelip seni öldürme ihtimalimi yabana atıyormuşsun gibi hissediyorum ama bunu yaparım, Will. Neden orada olduğunu söyle artık."

Bir kahkaha koyverdiğinde kontağı çalıştırıp yola koyulmak için kendimi zor tuttum. “Böyle aksi olmana bayılıyorum. Gianna annenle babasına bir arkadaşı ve ailesiyle üniversite turuna çıkacağına dair yalan söylemiş. Görünüşe göre söz konusu arkadaşı araba kullanabildiği ve Gigi’den büyük olduğu için kimse konunun arkasını aramamış. Aslında arkadaşının ablasını ziyarete gelmişler. Sonra da gizlice bir partiye girme konusunda kavga edince arkadaşı çekip gitmiş. Kardeşin maçtan sonra –kazandım bu arada, sorduğun için teşekkür ederim– beni arayıp burada olup olmadığını öğrenmek istedi, Maple Hills’te olduğunu söyleyince de bende kalıp kalamayacağını sordu. Ben de iyi bir insan olduğum için olur dedim.”

Gianna’nın üniversite gezilerine olan ani ilgisinin nedeni şimdi anlaşılmıştı.

“Şimdi nerede?” diye sordum.

“Aşağıda çocuklarla televizyon izliyor.”

“Küçük kız kardeşimi ev arkadaşlarımla yalnız mı bıraktın? Tanrı aşkına, Will. Yanından ayrılma! Annem kafayı yiyecek.”

“Bence biraz sakın olmalısın. Onu eve götürmek ve annenin hiçbir şeyden şüphelenmemesini sağlamak için bir plan yapmalıyız.”

Ön kapımın önünde dikilen Henry son derece endişeli görünüyordu. “Tamam. Birazdan yola çıkıyorum. Onu sakın gözünün önünden ayırma. Çok ciddiym, Will. Herkesin daha reşit olmadığını bildiğinden emin ol. Oraya vardığımda ona yan gözle baktıklarını görürsem evini başına yıkarım.”

“Tanrım, sakın ol, Hals,” dedi. Sözlerimle en az onun kadar kendimi de şaşırtmıştım. Sanırım hâlâ arkadaşlarımla içkilerine ilaç atıldığı gerçeğinin etkisindeydim. Zaten Will’in ev arkadaşlarından da hiç hoşlanmazdım. Her ne kadar durumun kendisi öyle olmasa ve Gigi, Henry’nin kapısında bitmiş olsa onu gözüm arkada kalmadan arkadaşlarına emanet edebilece-

ğimi düşünmek komikti. “İçin rahat edecekse hepsine göz bağı taktırırım. Sadece buraya gel.”

Arabamdan iner inmez Henry yanıma geldi. “San Diego’ya gitmem gerek. Uzun hikâye, yolda seni arayıp anlatsam olur mu?”

“Seninle gelmemi ister misin?” dedi Henry.

“Hayır, hayır. Kardeşimle ilgili mevzular işte. Hem yarın maçın var. Joy’u besleyip biraz onunla vakit geçirebilir misin? İşin varsa Bayan Astor’dan ben dönene kadar ona bakmasını isteyebilirim.”

“Tamamdır, kedi bende,” dedi. Ellerini boynuma koyduğunda içgüdüsel olarak ona doğru eğildim. Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Bunu milyonlarca kez daha yapmasını istiyordum. “Bana ihtiyacın olursa hemen ara. Aurora’nın bir nelikopter ya da jet kiralayabileceğinden eminim.”

Henry’nin dokunuşlarının ne zamandan beridir içimi bu kadar rahatlattığını hâlâ bilmiyordum ama ona sokulup yanagımı göğsüne dayadım. “Yolda arayacağım. Söz veriyorum.”

Will’in yanına gitmemin *tek* olumlu yanı kulüp için seçtiğim sesli kitabı dinleme fırsatı bulmuş olmamdı.

Neden apar topar yola çıktığımı açıklamak için Henry’yi aradığımda ilk önce ailemin Gigi’nin yalan söyleyip eyalet sınırları dışına çıktığından nasıl haberleri olmadığını sormuştu. Annem ve üvey babam ihmalkâr ebeveynler değildi ama bunun ikisini de son derece kötü gösterdiğini inkâr edemezdim. Gigi’nin yaşındayken böyle bir şey yapmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Öte yandan Grayson gizlice kaçmaya hiç ihtiyaç duymamıştı çünkü yaptığı her şey zaten yanma kâr kalıyordu. Kısacası ailem böyle şeylere alışkın değildi.

Henry’nin değindiği ikinci noktaysa tanıdığı birilerinin okuduğu bir üniversite olduğu için ne kadar şanslı olduğuydu.

Haklıydı ve aksini düşünmek bile şu an kaldırabileceğim bir şey değildi.

Will'in evinin önüne yanaşmamla içimi yadsınamaz bir huzursuzluk kapladı. Onu defalarca kez ziyaret etmiştim ama ondan ayrı geçirdiğim kısacık zaman ve yeni arkadaş grubum bana burada sadece hoş karşılanmayan değil, bir o kadar da istenmeyen biri olduğumu göstermeye yetmişti. Tabii o zamanlar hiçbirini görememiştim.

Kapıyı sertçe çalarken içeriden gelen kahkahaları duya-biliyordum. Will nihayet kapıyı açtığına Gigi ve Will'in ev arkadaşları görüş alanına girdi. Will, "Merhaba, bebeğim," deyip beni öpmek için üzerime eğildi. Bana şimdiye kadar bir kez bile "bebeğim" dediğini sanmıyordum.

Hızlıca ondan kaçtım. "Ne yapıyorsun?"

Belimi kavrayıp beni kendine çekti ve bu kez yanağımı hedef alarak yavaşça başını eğdi. Sesini alçalttı. "Ona ayrıldığımızı söylemedin. Beni seviyormuş gibi davranman gerek. Alışkınsın zaten, pek de zor olmamalı."

Yüzüyle aramda mesafe olsa da bu kadar iç içe olmak beni huzursuz ediyordu. Eskiden de böyle hissediyor muydum yoksa sadece rahatsızlık hissini bastırmakta daha mı iyiydim hatırlayamıyordum.

Etrafından dolanıp kanepede mahcup mahcup oturan Gigi'nin yanına gittim. "Ne halt yedin sen?"

"Benim suçum değildi," dedi bir çırpıda.

"Hiç senin suçun olmaz zaten, Gianna. Hiçbir şey yapmadığın hâlde başına onca iş açarsın. Hep aynı hikâye, değil mi?"

Will'in ev arkadaşları telaşla kalkıp arka bahçeye çıktı.

"Annem değilsin, Halle. Benimle böyle konuşamazsın. Ben çocuk değilim!"

"Farkındayım, Gigi. Ben sana annelik taslamaya bayılıyor muyum sanıyorsun? Seninle tartışmak için planlarımı iptal edip buraya gelmeyi istediğimi mi sanıyorsun?"

“Bana ne yapacağımı söyleyip duruyorsun, belki de eğlence anlayışın budur.”

“Will burada okuduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Geceleri, hatta güpegündüz ortalıkta tek başına gezinen kadınların başına neler geldiğinden haberin var mı? Hâlâ çocuksun ve bambaşka bir eyalette karşıma çıkmışken bu tavrına katlanacağımı sanıyorsan çok *yanılıyorsun*. Kendini nasıl böyle pervasızca tehlikeye atabilirsin? Ya Will deplasmanda olsaydı? O zaman ne yapacaktın?”

“Tamam, tamam...” dedi Will yanıma gelerek. Arkama geçip ellerini kollarımda gezdirdi. “Belki de olayı biraz büyütüyorsundur, Hals. Zavallı kızı korkutmayalım. Bir hata yaptı ve çok üzgün.”

“Arkadaşımla konuştum bile. Sabah planladığımız gibi beni eve bırakacağını ama kavgamızdan sonra sakinleşmek için bu gece yalnız kalmak istediğini söyledi. Gelmene gerek bile yoktu. Abartacak bir şey yok.”

Hışımınla Will’e döndüm. Kendini savunmak istercesine ellerini kaldırdı. “Ben de evimde başıboş bir çocuk istemiyorum. Bana sorunun çözüldüğünü söylediğinde çoktan yola çıkmıştın, arayıp dikkatini dağıtmak istemedim. Bana kafamı koparıp atacakmış gibi bakmayı kes, Hals.”

“Ah, erkek arkadaşını görmek zorunda kaldın,” diye mırıldandı Gigi, ona ne kadar kızgın olduğumu anlamadığını kanıtlarcasına. “Zavallı Halle.”

“Artık sevgili değiliz, Gi. İki ay önce ayrıldık,” dedim monoton bir sesle. Şaşkınlıkla açılan gözleri içimde garip bir tatmin hissi uyandırdı. Konuyu açmaya bayıldığım için değil, sadece kardeşimin tavırları berbat olduğu için. “Onu görmek istediğim söylenemez.”

Birlikte geçirdiğimiz on yılda ilk kez nutku tutulmuştu.

“Sen beni gördüğüne sevinmesen de ben seni gördüğüme sevindim,” dedi Will, kanepede Gigi’nin yanına otururken.

Aramıza mesafe koymak için kasten odanın öteki ucundaki sandalyeye yerleştim. Kızgın olduğum onca insan arasından ikisi listenin başını çekiyordu. “Tıpkı eski günlerdeki gibi, üçümüz birlikte takılıyoruz. Sen Halle’ye annen olmadığını söylüyorsun. Halle her şeyi abartıyor. Amma nostaljik hissettim. Siz benim yatağımda uyursunuz, ben de diğer odalardan birinde kalırım.”

“Kalmıyoruz,” dedim bir çırpıda ve gözlerimi son otuz saniyedir ağzını açmayan Gigi’ye değil doğruca Will’e diktim. Kardeşim bana meydan okurcasına göğsünde kavuşturduğu kollarını kucağına koymuştu ve tırnaklarıyla oynuyordu. Başı eğikti ve dudaklarını sertçe birbirine bastırıyordu.

“Halle, bak. Bana kızgın olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Ama Gigi benim de kardeşim gibidir. Bu saatte otel bulamazsın ve Maple Hills’e dönüp sabah tekrar onu bırakmaya gelemezsin. Kalın işte. Sizinle vakit geçirmeyi özledim.”

“Öyle olsun. Gi, yukarı çık lütfen. Ben de birazdan geliyorum,” dedim ve şükürler olsun ki itiraz etmeden dediğimi yaptı. Will’e döndüm. “Yatarken giyebileceğim birkaç parça alabilir miyim lütfen? Sabah doğruca işe gideceğim, üzerimdekilerle uyumak istemiyorum.”

Bana sanki büyük bir zafer kazanmış gibi bakmasına anlam veremiyordum. “Daha yeni çamaşır yıkadım. Sana bir tişört getiririm. Kardeşinle uyumak istemezsen yanıma kıvrılabilirsin.”

Söylediklerini duymazdan geldim. Ona verecek bir cevabım bile yoktu. Will bana bir tişört getirmek için ortadan kaybolurken telefonumu çıkardım ve Henry’nin bana bir video gönderdiğini gördüm. Ekranımda önce yemek programımın oynadığı televizyonum belirdi, ardından kamera göğsünde uyuyan Joy’la üstsüz vaziyette uzanmış Henry’ye döndü.

HENRY TURNER

 Videolu Mesaj

Seni özlüyoruz.

Orada işler nasıl gidiyor?

HALLE JACOBS

Gigi'yle burada kalıyorum, sabah olur olmaz yola çıkacağım.

Keşke ben de yanınızda olsaydım. Yolda Bayan Astor'ı aradım, gideceğin zaman Joy'u ona bırakabileceğini söyledi.

HENRY TURNER

Keşke seninle gelseydim.

HALLE JACOBS

Ertesi günkü maçına katılmaman iyi bir lider olmak için gösterdiğin onca çabayı yabana atardı.

Birazdan yatacağım. Yarın için iyi şanslar

HENRY TURNER

İyi geceler, Kaptan. Kapını kilitle.

“Yeni sevgilin mi?” diye sordu Will, elinde üniversitesinin arması olan bir tişörtle içeri girerken.

Hızlıca ekranımı kilitledim, gerçi arka planımda da Henry'nin fotoğrafı olduğundan hiçbir anlamı yoktu. Duvar kâğıdımı hâlâ değiştirmemiştım. Pek bir şey gördüğünü sanmıyordum, bu yüzden beni sorguya çekmeden konuyu değiştirdim. "Arayıp haber verdiğin için teşekkür ederim, Will."

"Neden bana bu kadar soğuk davranıyorsun?" diye sordu. "Hiç böyle yapmazdın."

Dürüst olmam gerekirse nedeni artık onu tanımadığımı düşünmemdi. Yanında kendimi huzursuz ve tuhaf hissediyordum ve bir zamanlar en yakın arkadaşım olduğu günleri hatırlamakta zorlanıyordum. "Özür dilerim. Yol yorgunuyum, bir yandan da okul ve—"

"Evet," dedi sözümü keserek. "Seninle daha fazla konuşmak istiyorum, Hals. Ciddiyim. Aramızdaki bu mesafeden hoşlanmıyorum, ortada böyle davranmamızı gerektirecek hiçbir neden yok. Şükran Günü için eve döndüğümüzde baş başa bir şeyler yapalım. Akşam yemeği ve sinema belki?"

Nedeni şaşkınlık mıydı yoksa akşam boyunca yaşadığım stres miydi bilmiyordum ama sözlerini algılamam gereğinden uzun sürdü. "Ama Şükran Günü'nde eve gitmiyorum. Bunu aylar önce konuşmuştuk."

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti ve her nedense hareketi sınırlarımı bozdu. "Sanırım dramatik davranıyorduk."

Yok artık. Kulaklarıma inanamıyordum. "Ama çoktan o gün çalışacağımı söyledim... Madem böyle düşünüyordun bunu söylemek için neden bu kadar bekledin?"

"Bu kadar önemli bir şey olduğunu düşündüğünü fark etmemiştim. Birinden yerine bakmasını iste."

"O kadar kolay değil. Herkesin tatil için planları var. Kızacağımı bildiğimden daha anneme bile söylemedim. Fikrini değiştirip bana söylemediğine inanamıyorum."

"Bebeğim..."

“Neden bana bebeğim deyip duruyorsun?” diye çıkıştım yerimden kalkarak. Tişörtü elinden kapıp merdivene yöneldim. “Kardeşıme göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Artık yatacağım.”

Arkamdan bana seslenmesini duymazdan gelip basamakları tırmandım. Will’in odasına girdiğimde Gigi’nin çoktan yattığını gördüm ve Henry’nin söylediği gibi kapıyı kilitledim.

“Üzgünüm,” dedi Gigi usulca.

“Biliyorum.”

Üzerimi değiştirip yanına kıvrıldığımda, “Bir daha böyle sorumsuzca davranmayacağım,” diye ekledi.

“Davranacaksın.”

“Will’le ayrıldığınız için de üzgünüm.”

Komodindeki gece lambasını kapadım ve örtüyü üzerimize çektim. “Ben değilim.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

Henry

“Böyle anlaşılmamıştık,” diye çıkıştı Bobby, Russ’ı tepeden tırnağa süzerek.

“Takım ruhuna ne oldu?” diye ekledi Mattie, ellerini beline koyarak. “Flavortown’a ne oldu?”

Aurora dudak bükerek üzerinde kulaklar olan saç bandını düzeltti. “Kusura bakmayın, beyler. Bu gece Guy Fieri’yle öpüşmeye hiç niyetim yok. Hayatımda ilk kez bir erkek arkadaşım oldu. Kimse beni Cadılar Bayramı için bayağı çift kostümü giymekten alıkoyamaz.”

“Bıyıkların dağılmış,” dedim Aurora’ya. Russ her zamanki gibi kızarınca onun da yüzünde bıyık kalıntıları olduğunu söylemekten vazgeçtim. Neden geç kaldıklarını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. “Neden aşçı şapkası takmış bir fare oldun?” diye sordum tekrar Aurora’ya dönüp.

“Remy demek istedin sanırım?” Neden bahsettiğini anlamamama gücenmiş görünüyordu. Boş bakışlarımı fark etmiş olmalıydı ki sözlerini açıklamaya koyuldu. “*Ratatouille*’daki! Russ da Linguini. Ayrıca bir fare değil, sıçanım.”

“Başka seçeneğim olduğunu bilsem bunu giymezdim.”

“Tavşanın nerede?” diye soran Aurora siyah, alev desenli gömlekler giyip sarı, diken diken peruklar, keçi sakalları ve güneş gözlükleri takmış gruba bakındı.

“İleride telefonla konuşuyor,” dedim, Honeypot’un duvarının dibinde, yanında Poppy ve Emilia’yla duran Halle’yi başımla işaret ederek. Aurora ona asıl kimliğinden ayırt edilemeyecek

kadar gerçekçi yeni bir sahte kimlik ayarlamıştı ve içeri girmek için onu bekliyorduk. “Ona kostümünü göstermek isteyen küçük kardeşinin görüntülü aramasını duymamış. Sanırım azar yiyor.”

“Ne giymiş?” diye sordu Aurora.

Kris benden önce davranarak “Kostümünden konuşmuyoruz,” dedi, yüzüne yapıştırdığı sahte sakalı James Bond filmlerinden fırlamış bir kötü adam gibi sıvazlayarak. “Herkes için en güvenlisi bu.”

“O kadar mı iyi?” Aurora içini çekti. “Onu palyaço olmaktan vazgeçirmek için ne kadar dil döktüm biliyorsun.”

O kadar iyi demek bile Halle’nin nasıl görüldüğünü anlatmaya yetmezdi. Kurgusal karakterler hiçbir zaman ilgimi çekmemiş olsa da onu *Space Jam* filmindeki Lola Bunny kılığında görmek içimde yepyeni hisler uyandırmıştı. Bana kim olacağından bahsettiğinde geçen yılki Minyon tulumuma benzer bir tavşan kostümü giyip üzerine belki bir basketbol forması geçireceğini sanmıştım.

Kısmen haklı çıkmış fakat tavşan tulumu kısmını tutturamamıştım.

Gerçi üzerindeki basketbol forması denemezdi. Yalnızca minicik bir şort, ona uyumlu bir bluz ve bir çift dizüstü çorap giymiş, bir de tavşan kuyruğu takmıştı.

Halle’nin işi ve benim hokey antrenmanlarım, eski sevgilisinin evinden döndükten sonra görüşmemize mâni olmuştu. İki ayın ardından ilk kez bir araya geldiklerinde olanları öğrenmek için yanıp tutuşmam, böyle göz alıcı görünmesiyle birleşince arkadaşlığımız hakkındaki hislerim kafamı karıştırıyordu.

Uzun zamandır seks yapmadığım gerçeği ve bütün gece Halle’nin kıvrımlı vücuduyla kıcına bakmak zorunda kalmamsa beynimi iyice bulandırıyor. Tanrım, seks yapmayı çok özlemiştim.

Konu harika görünmesi değildi; herkes ona çok güzel olduğunu söyledikçe artan özgüvenini izlemek beni gururlandırıyor. İnsanların yanında kendini buluyordu ve arkadaşlarımla onu sorgusuz sualsiz benimsemiş olması içimi çok rahatlatıyordu.

“Dünyadan Henry’ye,” dedi Aurora, elini yüzümün önünde sallayarak. “Tanrım, şu tavşan kulakları gerçekten de aklını başından aldı. Ne zaman Halle’den hoşlandığını kabul edip ona çıkma teklifi edeceksin?”

Her işime burnunu sokan iki kadını hak edecek ne günah işlemiştim? “Sıçanların konuşmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Vik, vik, dostum. Elini çabuk tutmazsan birisi senden önce davranacak.”

Kızların yanımıza geldiğini fark ettiğimde sesimi alçaltıp, “Her sabah uyanıp Anastasia’yla bugün hayatıma en çok hanginizin burnunu sokacağını kararlaştırıyor musunuz?” dedim. Anastasia’yla Lola sabah maçımıza gelmişti ve Anastasia yanıma gelir gelmez ilk önce Halle’nin nerede olduğunu sormuştu. Laf olsun diye *berabere bittiğine çok üzüldüm* ya da *vay canına, hockeyde ne kadar iyisin* bile dememişti. Neyse ki Lola ters giydiği formasıyla kahve koyma totemini yapmadığını itiraf etmişti de konuyu Halle’den uzaklaştırabilmişim.

Aurora sırtarak, “Evet,” deyip Halle, Emilia ve Poppy’yi karşılamak için onlara döndü. Kimliği Halle’ye uzattı. “Birkaç hediye getirdim.”

“Evet, geç kaldın,” diye homurdandı Emilia, en yakın arkadaşının alnına bir fiske vurarak. “Kaç tane saatin olduğunu gözlerimle gördüm. Neden böylesin?”

“Suçu başka birine atasam ayıp olur mu?” diye sordu. “Çünkü hepsi Russ’ın yüzündendi.”

Mattie arkama yanaştı ve kolunu omzuma atıp Emilia’yla Poppy’yi tepeden tırnağa süzdü. Güneş gözlüğünün ucuyla Emilia’nın sarı peruğundan bir tutam kaldırdı. “Ne oldunuz böyle?”

“*Fırlama Kızlar*’dan Dionne ve Cher,” dedim, bakışlarımı ekose etek ve blazer ceketlerinde gezdirerek. “Bunu şıp diye anlamış olmaktan nefret ediyorum.”

“Bir türlü içeri giremedik,” diye homurdandı Bobby, güneş gözlüğünü başının üzerine yerleştirirken. Giyindiğimizden beri

saçları zaten sarı olduğu için peruk takmasına gerek kalmamasıyla övünüp duruyordu. Kostümlerimizin bütün Los Angeles'ta sarı peruk kıtlığı yarattığından şüpheleniyordum. "Pekâlâ, Fieri takımı ve dostlarım, kapiya *doğru* yürüyoruz. Bu gidişle ilk içkimi kasımda alacağım."

Honeypot'a her gelişimde içeri sorunsuzca gireceğimi bilmeme rağmen neden bu kadar gerildiğimi anlamıyordum. Briar'ın küçük kız kardeşi Daisy, ablası mezun olunca işini devralmıştı. Birkaç kez takılmıştık ve stüdyoda karşılaştığımızda sohbet ediyorduk. Tıpkı ablası gibi o da olay çıkarmamamız koşuluyla bizi içeri almaktan şikâyetçi değildi.

Bunu takım için yapıyordum. İyi bir lider hem zaferlerde hem yenilgilerde hem de –şimdi olduğu gibi– beraberliklerde yoldaşlarının yanında olurdu. Hiç istemesem de onlar için buradaydım. Okuduğum her şey kötü bir durumdan bile en iyi şekilde yararlanmamı, bardağı dolu tarafından görmemi öğütlüyordu ve evde pineklemeyi yeğlesem de burada olmam bu yüzdendi.

Masayı Aurora ayırttığı için hepimiz onu takip ettik. DJ kafam patlayacakmış gibi hissettiren monoton tekno şarkılar yerine R&B çalıyordu. Bardağı dolu tarafından görmeye başlamıştım bile. Müzik değişmezse gerçekten eğlenebilirdim.

Daisy masamızdan ayrılırken önümde durup kulaklığının mikrofonunu sesinin duyulmamasını sağlayacak şekilde yukarı kaldırdı. Parmak uçlarına yükselerek ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Gömleğine bayıldım. Gecenin sonunda hâlâ burada olursan beni bul."

Ona verecek bir cevap düşünmeme fırsat vermeden sarı saçlarını savurup arkasını döndü ve uzun bacaklarıyla girişteki yerine dönmesini izledim. Başımı masaya çevirdiğimde Halle ve Poppy'yle göz göze geldim. Halle gergin bir gülümsemeyle başını hızlıca başka tarafa çevirdi. Poppy ise azimle bana bakmaya devam ediyordu ve kazara başlayan bu bakışma yarışımız bana bazen anneme ne kadar benzediğini düşündürdü.

Nedeni belki tatlı doğası, belki onunkilere benzer tonlardaki ela gözleriydi. Koyu kahverengi teni ve ince ince örülmüş uzun saçları da olabilirdi. Ama en büyük nedeni muhtemelen yanlış bir şey yaptığımda bana attığı, tıpkı anneminkine benzeyen bu bakıştı.

Daisy'yle ilgilenmiyordum ama belki de benim dışımdaki insanlar bunu net göremiyordu. Poppy'ye gülümsedim fakat herkesin sahip olduğumu iddia ettiği şeytan tüyü görünüşe göre erkekleri çekici bulmayan insanlar üzerinde işe yaramıyordu. Emilia'ya dönüp bir şeyler fısıldamasını, ardından da gözlerini devirmesini izledim.

Müziğin sesini bastırmak için Robbie'ye, "Kadınları anlamıyorum," diye bağırıp kendimi yanında duran, gözlerden uzaktaki sandalyeye attım.

"Asıl anladığınızı söyleyen endişelenirdim," diye karşılık verdi. Tekerlekli sandalyesini masanın ucuna sürüp içkisini hazırladı, ardından da bana bir içecek doldurup yanıma geri döndü. Halle'nin sarhoş olmazsa insanların onu sıkıcı bulacağından endişelendiğini biliyordum. Kimse öyle düşünmeyecekti ama düşünürlerse bile onunla sıkıcı olacaktım. "Bu yıl önünde iki hedef var. Derslerini geç ve Faulkner'la ters düşme. Geri kalanına sonra kafa yorarsın."

Robbie'nin sarhoş kafayla gelecek haftaki maçı kesin kazanacağımızdan nasıl emin olduğunu anlatmasını dinliyordum ki Aurora bu gece görmeyi hiç beklemediğim biriyle masamızın başında belirdi.

"Ryan Rothwell'in burada ne işi var?" diye sordu Robbie, bana şaşkın şaşkın bakarak.

Aurora, Russ'a yanlarına gelmesini işaret etti. Russ ve Ryan, tıpkı Ryan ve Nate gibi dostane ama gergin bir tavırla el sıkıştıklarında Ryan'ın Aurora'yı da yakından tanıyor olabileceğini fark ettim. Adam Amerika'daki hemen her kadını yakından tanıyordu. Başımı bir iki masa ötemize çevirince Ryan'ın oy-

nadığı NBA takımı LA Rockets'ten birkaç oyuncunun Kitty Vincent ve tanımadığım birkaç kişiyle oturduğunu gördüm.

Robbie'nin sorusuna omuzlarımı silkerek karşılık verdim. "Aurora'yı tanıyor herhâlde."

Aurora bu kez Halle'yi çağırdı ve Halle yanlarına gider gitmez Ryan ona bir şeyler anlatmaya başladı.

Halle gülmeye başladığında içim ani bir kıskançlıkla doldu. Robbie de tıpkı benim gibi gözlerini onlardan ayırmıyordu. "Halle'yi de tanıyor mu?"

"Halle kimseyi tanımıyor," dedim kendimden emin bir tavırla.

Neden hep bir ağızdan gülüyorlardı? Herkesi bu kadar mutlu edecek kadar komik olan neydi? Tam yerimden kalkıp yanlarına gitmek üzereydim ki Aurora'nın önümden çekilmesiyle Ryan'ın parti için *Space Jam*'deki Bugs Bunny olduğunu fark ettim. Anlaşmış gibi Halle'yle uyumlu giyinmişlerdi.

Göz ucuyla Robbie'nin içkisinden uzun bir yudum aldığını gördüm. "Görünüşe göre şimdi tanışıyorlar. Sevgiliymiş gibi uyumlu giyinmişler."

"Ne yapayım?" diye sordum. Şimdiye kadar kadınlar konusunda tavsiyeye ihtiyaç duyduğum hiç olmamıştı, kimsenin benden önce ya da sonra kiminle konuştuğunu umursamamıştım.

"Önce arkana yaslanıp Ryan'ın kızını kapmasına izin mi vereceksin yoksa elini taşın altına mı koyacaksın ona karar ver. Onu pekâlâ etkileyebileceğini biliyorsun. Herifin aleti sihirli olmalı."

"O benim kızım falan değil. Sadece arkadaşım."

"Seni hiç anlamıyorum," dedi Robbie, söylediklerini daha iyi duyabilmem için yakınımaya eğilerek. "Onunla aranda bir şeyler olmasını istemediğin için başkalarıyla yatmak istediğini söylesen anlardım ama eve kimseyi getirdiğini... Siktir, bilmiyorum. Yılın başından beri eve birini attın mı?"

"Arkadaş olarak hoşlandığın ama etkilendiğin biriyle birlikte olmak istediğin birini nasıl ayırt edersin? İnsan *biriyle* birlikte olmaya hazır olduğunu nasıl anlar?"

“Tanrım. Bu tam da Jaiden’in altından kalkacağı bir konu olurdu. Sadece şansını denemelisin sanırım. Bak, bu tür şeylere pek kafam basmaz. Şöyle düşün, onunla arkadaşlığın aynı böyle devam edecek, hâlâ şu an yaptığınız gibi birlikte zaman geçireceksiniz ama Ryan bu gece onu evine götürecektir. Gelecek hafta da onu başka biri randevuya çıkaracak ama boş zamanlarınızın her saniyesini birlikte olmak istemene neden olan şey her neyse onu yaparak geçireceksiniz. Kendini nasıl hissedersin?”

“Kıskanırdım.”

“Belki sana eskisi kadar zaman ayıramaz.”

“Öyle bir şey yapmaz,” diye karşı çıktım. Onu tanıdığımı düşünüyordum. Bir erkek uğruna beni silip atmazdı.

“Halle’yle arkadaş olduğundan beri Stas’le ne kadar zaman geçiriyorsun? Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum, dostum ama ilişkiler insanları değiştirir. Dün birinin Halle’nin numarasını istediğini biliyor musun? Ya da geçen gece eski sevgilisinin evinde kaldığını? Cesaretini toplayıp hislerini ona açman için daha ne olması gerekiyor?”

Her şey apaçık ortadaymış gibi konuşuyordu ama kısa süre öncesine kadar ona karşı bir şeyler hissettiğimin farkında bile değildim ve hâlâ ne olduklarını çözmeye çalışıyordum. Söyledikleri hiç hoşuma gitmese de Robbie haklıydı.

Bakışlarımı tekrar Halle’ye çevirdiğimde Ryan’la fotoğraf çekildiklerini gördüm. Birbirlerine yaklaşıyorlardı. Yan yana bu kadar iyi görünmelerinden nefret ediyordum. Edinmek istediği deneyimleri ona başkasının yaşatması fikrinden nefret ediyordum. Diğer insanlara rıhtımda ona o aptal ördeği kazandığımda bana baktığı gibi bakmasını istemiyordum.

Aurora fotoğraflarını çekmeye devam ederken Ryan bir kolunu Halle’nin omuzlarına atıp poz verince duruma el atma dürtüme daha fazla karşı koyamadım.

“N’aber, dostum. Kostümüne bayıldım,” dedi Ryan onlara katıldığında. Her zamanki gibi dostane bir tavırla sırtıma vurarak beni selamladı. “Stassie yok mu?”

“Bu gece gelemedi. Ailesi hafta sonu için şehre geldi.”

Ryan Rothwell’in en berbat yanı çok iyi biri olmasıydı. Nate’in neden bundan yakınıp durduğuna hiç akıl sır erdiremezdim. Artık anlıyordum. Yanlış hiçbir şey yapmıyordu, yani Daisy’den onu dışarı atmasını isteyemiyordum. Halle’nin arkadaşlarının kışımı tekmeleyeceğinden şüphelenmesem Daisy’nin yanına gitmek çok daha cazip bir seçenek olurdu.

Halle yanıma geçti ve yüzüme bakmak için başını kaldırdı. Tavşan kulakları geriye kaydı. “İyi misin?”

“Dans etmek ister misin?” diye sordum.

Kaşını kaldırdı. Teklifime ben de onun kadar şaşırmıştım. “İl... peki.” Halle elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından geçirip arkadaşlarımızın göremeyeceği, daha تنها bir yere sürükledi. “Dökül bakalım.”

“Neyi döküleyim?”

“Neden bu kadar huzursuzsun? Yanıma dans etmek istediğin için gelmedin. Şu gürültü azaltıcı zımbırtıları taktın mı?”

“Ondan değil. Ben...” Beni izliyor, sabırla bir şey söylememi bekliyordu. “Cadılar Bayramı partisine hiç katılmış mıydın?”

“Çocukluğumdan beri hayır. Bir gece kulübüne de hiç gelmemiştim.”

Elbette gelmemişti. “Bu da yeni bir tecrübe yani?”

Sözlerimi başıyla onaylayınca tavşan kulakları sallandı. “Aslında çok iyi oldu. Tam da gece kulübünde geçen bir bölüm yazıyordum.”

“Yazmana yardımcı olmak için ne yapabilirim? Hayali arkadaşların bu bölümde ne yapıyor?”

Yapmam gereken buydu işte. Kiminle konuşup konuşmadığını düşünmek yerine bana ettiği onca yardımın karşılığını

vermeliydim. Ona kitabı hakkında yeterince soru sormuyordum. Konuyu ne zaman açsam üstü kapalı cevaplar veriyordu.

“Onlar hayali arkadaşlarım değil! Tamam, kabul, belki hayali olabilirler. Her neyse, hiçbir şey yapmıyorlar. Bir şeyler doğaçlamam gerek sanırım. Karakterlerim –arkadaşlarım değil– büyük bir kavgaya tutuşuyorlar ve kız hışımıyla kulüpten çıkıyor. Adam da peşinden gidip ona inatçı ve tuhaf olduğunu, yanındayken aklını kaçıracakmış gibi hissettiğini söylüyor. Sonra da öpüşüyorlar. Gerçi böyle giyinmişken bunu hayal etmek biraz zor. Sadece dans mı etsek? Belki bana neden tuhaf davrandığını da söylersin, ha?”

Nasıl dans edileceğini bilmiyordum, bu yüzden Halle beni pistin daha sessiz köşelerine doğru sürüklerken ona ayak uydurdum. Arkamızdaki diğer insanlara rağmen konuşmaya devam edebilmemiz için ellerini enseme kavuşturmuş, vücudunu benimkine yaslamıştı. Topuklu ayakkabıları aramızdaki boy farkını azaltıyordu.

“Böyle dokunmam sorun olur mu?” diye sordum ellerimle belini nazikçe kavrayarak. Şarkının ritmine kolayca uyum sağlayarak bir o yana bir yana sallandığını hissedebiliyordum.

Başını iki yana salladı ve söylediklerini duyabilmem için bana doğru eğildiğinde dudakları kulağımı sıyırdı. “Sormana gerek yok.”

“Var. Sormalıyım. Her erkek sormalı.” *Konuyu nasıl diğer erkeklerin Halle’ye dokunmasına getirdim?* “Sadece güzel şeyler yaşamayı hak ediyorsun.”

“Sen sıradan bir erkek değilsin ki, sensin. Bana dokunman hoşuma gidiyor. Yanında sadece güzel şeyler yaşıyorum. Henry?”

“Efendim?”

“Parti için giyinip hazırlandığını biliyorum ama şu dikenleri çıkarabilir miyiz?” dedi saçlarını göstererek. “Gömleğini beğendim ama bana baktığında peruğundan başka bir şeye odaklanamıyorum.”

Seve seve. Güneş gözlüğümü gömleğimin düğmesine geçirip çocukların Cadılar Bayramı kıyafetleri satan dükkândan aldığı plastik saçmalığı kafamdan *muazzam* bir zevkle çıkardım. “Gömleği beğendin demek?”

“Hı hı.” Hâlâ kulağıma eğilmiş vaziyette dursa da gülümsediğini anlayabiliyordum. Benimkine yaslı vücudu harika hissettiriyordu. Harika kokuyordu. Ona dair her şey harikaydı.

“Ben de senin kostümünü beğendim. Hem de çok.” Vücuduma biraz daha sıkı yaslanırsa kostümünü, onu ne kadar beğendiğimi hissedebilirdi.

“Kuyruğumu gördün mü?”

“Gördüm. Çoraplarını, topuklu ayakkabılarını ve kulaklarını da öyle. Ne giydiğine hep dikkat ederim ama bu gece aksini yapmak imkânsız.”

“Ben de beğeneceğini ummuştum,” dedi.

Ve bu dört kelime gecenin geri kalanı boyunca kafamın içinde dolanıp durdu.

Halle'nin evinden uzaklaşan Uber'in içinde bağıra çağıra karma hakkında bir şarkı söyleyen sarhoş arkadaşlarımı hâlâ duyabiliyordum.

“Başımı Bayan Astor'la belaya sokacaklar. Yemin ederim iştirme cihazı iki sokak ötedeki sesleri bile algılıyor,” dedi Halle, elinde topuklu ayakkabılarıyla garaj yolunda yürürken.

Hemen arkasında ilerlerken tavşan kuyruğuna ya da bütün gece ellerimin durduğu bel kıvrımına odaklanmamaya çalışıyordum. “Bayan Astor bana bayılıyor. Seni korurum.”

Çantasını karıştırıp anahtarı buldu ve kapıdan içeri adım atar atmaz ayakkabılarını yere, çantasını da kapının yanındaki sehpa bırakı. “Etkileyemediğin biri var mı?”

“Profesör Thornton.” Ayakkabılarımı çıkarıp onunkilerin yanına bıraktım. “Bir de sen.”

“Beni etkileyemediğini mi sanıyorsun? Evimdesin, Henry. Yatağında uyumak üzeresin.” Ona yaklaştım ve gözlerinin üzerimde gezinişini izledim. Yanına doğru eğilip güneş gözlüğüümü sehpanın üzerine, çantasının hemen yanına bırakırken nefesinin kesildiğini duyduğuma yemin edebilirdim. “Asıl sen beni etkiledin.”

Tekrar doğrulup her bir kirpik telini, burnundaki belli belirsiz her çili, nefes alıp verişini kontrollü tutmaya çalışırken hafifçe inip kalkan göğsünün her hareketini görebileceğim kadar yakınında durduğumda öylece bana baktı. “Seni etkilemeye çalışmadım, Halle.”

“Ne yapardın peki? Beni etkilemeye çalışsaydın yani?”

“Sana ne kadar güzel olduğunu söylardım. Kahkahalarını sonsuza dek dinlemek istediğimi, hayallere dalıp gittiğimde ikimizi düşündüğümü söylerdim. Birlikte yapmak istediğimiz onca şeyi düşündüğümü. Sana yapmak istediğim şeyleri düşündüğümü.”

İri kahverengi gözleri bana kenetlenmişti. “Kesinlikle başarırmışsın.”

Gözlerinin dudaklarımda gezindiğini görebiliyordum. Tavşan kulaklı saç bandını çıkarıp arkamda bir yere fırlattım. Başparmağımı çenesinde gezdirirken, “Bunun deneyim edinmekle hiçbir ilgisi yok, Halle,” dedim usulca. “Bunu istediğim için yapıyorum. Sen de istersen yapacağım.”

Yavaşça, hiç olmadığı kadar yavaşça ona doğru eğildim çünkü eğer yanılıyorsam, herkes yanılıyorsa, her şeyi mahvederdim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, birini öpeceğim için hiç bu kadar gerilmemiştim. “İstiyorum,” diye fısıldadı bir süre sonra.

Ben de nihayet dudaklarımızı buluşturdum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Halle

Henry Turner'ın beni öpmesinin nasıl bir şey olacağını merak ettiğimi itiraf etmekten utanmıyordum.

Bilinçaltım birkaç hafta önce bana daha açık saçık bir ön gösterim sunacak kadar nazikti ama artık bunu bizzat yaşadığıma göre gerçeğin yakınından bile geçemediğini rahatlıkla söyleyebilirdim.

Ellerim sanki bunu yapmazsam Henry rüzgâra karışıp kaybolacaktı gibi gömleğini sıkıca kavradı. Henry yüzümü avuçlarının arasına almış, ağzıyla beni nefessiz bırakmaya ve bacaklarımla arasındaki sızıyı körüklemeye çalışıyordu. Bir çırpıda bir öpücüğün işte böyle hissettirmesi gerektiğinden emin oldum.

Özlem, çaresizlik, sızıyı dindirmek için bir şey –*herhangi bir şey*– yapma arzusu.

Kafamın içindeki ses çığlık çığlığa bunun, biz olmanın, ne kadar doğru hissettirdiğini *haykırıyordu*.

Henry geri çekilip alnını benimkine yaslayarak “Halle,” diye mırıldandı. Dudaklarından dökülen adımın mükemmel tınısı dayanılmazdı. “Yatağa gidelim.”

“Gidelim.”

“Uyumaya,” diye ekledi.

Henry'nin bana yeterince yeni deneyim yaşatmadığı konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu, her gün yepyeni bir şeyle karşıma çıkıyordu. Yatağa gidip bunu daha ileri götürmek istemediği için *hayal kırıklığına uğramam* da bir istisna değildi. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti.

“Ah. Beni...” *Tanrım, ağzımı açarken lafın sonunu bir düşünseydim ya.* “Hoşuna gitmedi mi? Hayır, bekle, cevap vermek zorunda değilsin. Ben—”

Henry ellerini belime dolayıp vücudumu kendininkine yasladı ve birkaç adım ilerleyerek kıcımı sehpa çarpımama neden oldu. Kalçasını benimkine bastırdığımda cevabımı aldım. Ne kadar sertleştğini hissetmek ve bundan benim sorumlu olduğumu bilmek başımı döndürüyordu.

“Hoşuma gitti,” dedi, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurarak. “Ama hiçbir şeyi aceleye getirmemize gerek yok.”

Başımı sallayıp sözlerini onaylasam da onunla aynı fikirde olduğumdan emin değildim.

Geri çekildiğinde elini tutup beni yatak odama götürmesine izin verdim. Bedenimi ele geçiren arzu attığım her adımla biraz daha azaldı ve merdivenin ayağına geldiğimizde nihayet mantıklı Halle dizginleri tekrar ele aldı. Şimdilik.

“Senin de banyo ıvır zıvırlarını dolduracağın bir kutuya ihtiyacın var,” dedi Henry. Lavabonun altına çömelmiş, ilk plansız yatıya kalışında kullandığı ıvır zıvırları bulmaya çalışıyordum. Tekrar kalmak istemesi ihtimaline karşı hepsini güvenli bir yere kaldırmıştım ama şimdi o güvenli yeri bulamıyordum. Şimdiye dek yanında hep kendi eşyalarını getirdiğinden onları aramam gerekmemişti ama işimin, Will’in ve... Pantolonunu mu çıkarıyordu o? “Halle?”

“Efendim?”

“Neden gözüne far tutulmuş tavşan gibi bakıyorsun?”

Güzel soruydu. Çıkardığı pantolonunu kolunun üzerine atıp küçük bir kare hâline gelene kadar tekrar tekrar katladı ve çamaşır sepetimin üzerine bıraktı. Parmakları gömleğinin düğmelerine gittiğinde tekrar lavabonun altını talan etmeye döndüm. “Öyle bakmıyorum.”

“İç çamaşırla uyumamı istemiyor musun? Pantolonumu geri giye—”

“Hayır! Sorun değil. *Hiç* sorun değil. Rahatsız olmanı istemem.” Evimde ilk kalışında –alt katta uyuyakaldığım için beni yatağa taşıdığı gece– uyandığımda onu kıyafetleriyle yorganın üzerinde uyurken bulmuştum. “Nasıl istersen öyle yatabilirsin.”

“Tuhaf davranmanın nedeni bacaklarımı görmen mi öpüşmemiz mi?”

Bacakları gerçekten de güzeldi. Muhtemelen şimdiye kadar gördüklerim arasında en iyisiydi. Nihayet aradığımı bulduğumda doğrulup dış fırçasını ve havlusunu önüne bıraktım. “Belki her ikisi de.”

Banyo aynasından birbirimize baktık. Ben gömleğini çıkarmasını, o da sırtarak onu izlememi izliyordu. Arkama geçip kollarını omuzlarıma doladı ve boynumla omzum arasındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu. “Duş alıp olanları sindir. Sonra yatakta buluşalım.”

“Peki. Güzel fikir.”

Henry şakağıma son bir öpücük bıraktıktan sonra eşyalarını toplayıp diğer banyoya giderek beni “olanları sindirmem” ve duş almam için yalnız bıraktı. Yatarken ne giyeceğime karar vermem gerektiğinden uzun sürse de üzerimdeki simleri temizlemek gerçekten iyi gelmişti. Onu dinlediğime memnumdum. Duşta kendimi soğuk suya boğmama rağmen bacaklarımın arasındaki şişlik ve hassasiyet hâlâ yerli yerindeydi.

“Sana su getirdim. Bir de ipek yastık kılıfları aldığın için teşekkür ederim,” dedi Henry yatak odasına döndüğümde. Kapıyı kapatırken başını telefonundan kaldırdı. “Daha iyi misin?”

“Hı hı.”

Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki vazgeçip geri kapattı. Yatağa girdim ve telefonumu komodine bıraktım. Uzandığımda üzerime doğru eğilerek –çıplak göğsüyle aramda sadece birkaç santim vardı– kendi telefonunu benimkinin yanına bıraktı. “İyi geceler, Halle.”

Hâlâ üzerime eğilmiş vaziyette dururken kaynağını bilmediğim bir cesaretle ona doğru dönüp kollarımı boynuna doladım. Dudaklarıma hamle yaptığında başımı kaldırdım. Bu sefer daha az şaşkın, benimkiyle kusursuz şekilde dans eden dilinin tadını çıkarırken daha çok andaydım. Bacaklarımı açmamla aralarına girdiğinde tenimin her santimi karıncalandı.

Bütün vücudu sert kaslar ve belirgin hatlardan ibaretti ve tek istediğim onu bacaklarımın arasında hissetmekken el sürülmeyecek kadar değerli bir şeymişim gibi bana değmeden yatağa yasladığı kollarının üzerinde duruyordu. Elimi boynundan sırtına doğru kaydırđım, parmağım omurgasına hafifçe sürtündüğünde irkildi. “Öyle yapma,” dedi yanağımı öperek. Ellerimi teker teker tutup başımın iki yanına bıraktı ve parmaklarını benimkilere kenetleyerek onları yerlerine sabitledi. “Gıdıklanmaktan ya da hafif dokunuşlardan hoşlanmıyorum.”

Sözlerini başımla onayladım. “Anlaşıldı.” Ellerimi bırakmadan vücudunu benimkine yasladı. Ne kadar sertleştüğünü yeniden hissetmemle bacaklarımın arasındaki sızı daha da şiddetlendi. Kalçam kendi başına hareket ederken onun da bana uyum sağlamasıyla kendimizi birbirimize sürtünürken bulduk. Aramızdaki tek engel olan ince kumaşlar bedenlerimizden yayılan heyecanı yatıştırmak namına hiçbir işe yaramıyordu.

“Daha önce kimseyle böyle hissetmemiştim,” dedim, dudakları boynumdan çeneme, ardından da boğazıma kayarken.

“İyi anlamda mı? Yoksa durmak mı istersin?”

“İyi anlamda. Bana dokunmanı seviyorum. Ama sonuna kadar gitmeye hazır değilim.”

Üzerimden kalkmasa da kalçası birden durdu. “Şimdiye kadar ne yaptığını benimle paylaşır mısın? Sadece Will’le miydi?”

“Evet, başkası olmadı. Beni iki kez parmaklamasına izin verdim, bir de birkaç kez ona oral seks yaptım.”

“Peki hoşuna gitti mi?” Suratımda garip bir ifade belirmiş olmalıydı ki yanağıma bir öpücük kondurdu. “Dürüst ol.”

“Oral seksi sevmedim ama bunda sürekli yalvarıp durmasının da bir etkisi olabilir. Bir de biraz sertti. Daha sabırlı ve nazik olacağına söz verirsen tekrar denemek isterim sanırım. Bana dokunmasından da pek hoşlanmadım. Sanırım sadece kendi kendini tatmin edebilen o insanlardan biriyim.”

“Seni hiç boşaltmadı mı?”

Üzerimde başka biri olsa kendimi kapana kısılmış hisseceğimden emin olsam da söz konusu kişi Henry olunca bu samimi konuşmayı bu denli yakınımdayken yapmamız kendimi güvende hissettiriyordu. “Hayır ama dediğim gibi, sorunun bende olduğundan şüpheleniyorum. Aynı şeyi kendim yaptığımda pekâlâ orgazm olabiliyorum ama onunlayken yakınından bile geçmiyordum.”

“Telefonundaki o uygulamada insanların birbirini becermesini dinlerken bunu mu yapıyorsun?”

Dudaklarım aralandığında gözlerinden tatmin olmuş bir parıltı geçti. “Evet.”

“Seni boşaltabilir miyim, Halle?”

Onu başımla onayladım. “Ama başaramazsan kendini kötü hissetme.”

Dudaklarıma bir öpücük kondurup kalçasını son bir kez benimkine bastırduğunda sırtımdan bir ürperti geçti. “Kendime fazlasıyla güveniyorum. Birlikte çalışacağız. Vücutlarımızı tanımak biraz zaman alabilir ama bunu başaracağız.”

Henry parmaklarımızı çözüp üzerimden kalktı ve yanıma uzanarak bana döndü. Usulca inleyip itiraz etsem de tutkulu bir öpücükle çenemi kapattı. “Telefonunu ver,” dedi.

Sessizce söylediğini yaptım. “Neden ki?”

“Sonrasında boşalmak istediğinde elinin altında yabancıların inleyip durmasından daha iyi bir şey olsun diye.” Kilidi açmam için ekranı bana çevirdikten sonra ses kaydediciyi açtı ve telefonumu karnımın üzerine bıraktı. “Bana sana nasıl dokunmamı istediğini göster, Halle.”

Vücudumdaki bütün kan yanaklarıma hücum etti. Sadece bu yedi sözcük bile Whimper uygulamasını silmeme yeterdi. “Sen peki?”

“Hep başkalarını düşünüyorsun.” Gülümsedi ve tekrar üzerime eğilip dudaklarıma sakın, neredeyse güven verici bir öpücük bıraktı. Fakat bu bile kontrolden çıkmış sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi. “Zirveye ulaşmanı izlemek istiyorum. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan.”

Şortumu kıcımdan aşağı ittiğimde Henry boştaki elini kullanarak bana yardımcı oldu ve yataktan aşağı fırlattı. Beni düş almaya ikna ettiğine minnettardım, yoksa dantelli, transparan külotum yerine bal kabağı desenli olana bakıyor olacaktı.

Nefes alıp verişlerim kulağıma çok gürültülü geliyor, nabzım vücudumun her yerinde gümbür gümbür atıyor gibiydi. “Biraz gerginim,” diye fısıldayıp usulca güldüm. Bir yandan da bunu çok fena istiyordum.

“Fikrini değiştirirsen ya da yaptığımızdan hoşlanmazsan söylemen yeter,” diye fısıldadı elini kalçamda gezdirerek. “Sadece iyi hissetmeni istiyorum.”

“Biliyorum. Sana güveniyorum.” Elini tutup dantelin altına soktum. Parmakları klitorisime değdiğinde nefesim kesildi, karnım kasıldı. Üzerindeki kendi parmaklarımla onunkilere hafifçe bastırıp nazikçe okşadım. “Bunu seviyorum.”

“Başka?” diye mırıldandı, gözlerini benimkilerden ayırmadan.

Ağzımdan mantıklı bir cevap almak istiyorsa bana böyle bakmayı, böyle dokunmayı ve benimle aynı evrende var olmayı kesmesi gerekiyordu. Dikkatimi dağıtıyor, kafamı kalp gözler ve bulutların üzerinde gezinen Eros görüntüleriyle dolduruyordu. Daha... yetişkin bir versiyonuyla tabii.

“Bilmiyorum. Deneyip göreceğiz.”

Henry dudaklarıma yapıştı, dili benimkinin üzerinde gezinirken parmağı mükemmel bir tempoyla klitorisimi okşuyordu. Elimi çektim, yönlendirilmeye hiç ihtiyacı yoktu. Her iniltimi,

aldığım her keskin nefesi, bacaklarımın her hareketini fark ediyordu. Ellerim yüzünde, boynunda, vücudunda, bana ona yakın olduğumu hissettirecek her yerinde geziniyordu.

Eli aşağıya kaydıığında sırtım yay gibi gerildi, kalçam kendini umutsuzca eline bastırmaya çalışıyordu. Başımınla onaylamamı bekledikten sonra bir parmağını içime soktu. “Çok ıslaksın, Halle. Elimi sırlıslıkla ediyorsun.”

Henry’nin dudaklarından döküldüğünde kulağa bir övgü gibi gelmesi akıllalmazdı. İçimde giderek büyüyen gerginliği hissedebiliyordum; her şey çok şiş ve ıslaktı. Ne kadar ıslak olduğumu, Henry’nin ne denli güzel görüldüğüme dair sözleri kadar net duyabiliyordum. Vücudum elinin etrafında iki büklüm oldu, odam iniltiğimle çınladı, gözlerim kapandı.

“Boşalacağım,” diye inledim, tenim alev alev yanıyor gibiydi.

Cevabı tam da ondan beklenecek iki kelimeden ibaretti. “Biliyorum. Boşal.”

Orgazm bedenimi ele geçirirken bacaklarım elinin etrafına kapandı. Her bir zerrem zevkle dolarken şaşkınlığıma engel olamıyordum. Koca bir yılımı sadece kendi kendimi boşaltabildiğime inanarak geçirdiğime inanamıyordum. Dudaklarıma yapışarak ağızından dökülen adıyla karışık her iniltiyi yuttu ve ben fazla uyarılmaktan tükenmiş vaziyette yatağa yığılana kadar elini bacaklarımın arasından çekmedi.

Külotumu üzerime geçirip beni göğsüne çekti ve alnımı nazikçe öptü. “Yeterince etkileyici oldu mu?”

Sözlerini başımınla onayladım. “Evet, sanırım işini bildiğine ikna oldum.”

“Ölü taklidi yap.”

Milyonuncu kez gözlerimi devirdim. “Aurora gibi konuşuyorsun.”

“Dün gece seni boşaltmamın ardından böyle konuşman çok ayıp. Hiçbir yere gitmeyerek hatanı telafi edebilirsin.”

“Bunu pazarlık için gündeme getirmemeyi de kurallarımıza ekleyebilir miyim?” dedim hırkamı üzerime geçirirken.

Doğrulup sırtını yatak başlığına yasladığında beline toplanan yorganımla tıpkı romantik bir kitabın kapağından fırlamış gibi görünüyordu. “Kurul hayır dedi, üzgünüm. Artık yatağa gel, Kaptan.”

“Kalkıp kendi evine dönmen gerek. Yalnız kalınca ne işler karıştıracağını kestiremiyorum, Vakvak Efron’ı çöpe atabilirsin.”

“Halle,” dedi elini bana uzatarak. Aptallık edip elini tuttuğumda gülerek beni yatağa çekti.

“Buna ne gerek vardı? Kibarca isteyebilirdin.”

“Halle, sana alıcı gözle bakabilmem için kucağıma oturur musun lütfen?” dedi abartılı bir kibarlıkla. Dizlerimin üzerinde doğruldum ve bacaklarımı iki yanına yaslayıp kucağına yerleştirdim. Henry yüzüme dökülen saçlarını çekti ve ellerini kalçamın iki yanına koydu. “Nasıl hissediyorsun?”

“Yataktan çıkmama bir türlü izin vermediğin için Cami ve Aurora’yla gideceğim kahvaltıya geç kalmaktan endişeleniyorum.” Karşı koymak için elimden geleni yaptıysam da Henry üzerime çıkıp beni öpmeye başlayınca ağırlığını hissetmek çok hoşuma gitmişti. Sonra sürekli sertleşip durduğu için özür dilemiş ve ona yardımcı olmamı isteyip istemediğini sorduğumda bunu sadece dün gecenin karşılığını ödemek için mi yoksa gerçekten istediğim için mi teklif ettiğimi sorgulamıştı.

Beni boşaltmasına rağmen kendisi boşalmadığı için kendimi kötü hissettiğimi itiraf ettiğimdeyse üzerimden kalkmış ve bunun bir saçmalık olduğunu, seksin karşındakine kıyak yapmaktan ibaret olmadığını detaylıca açıklamaya koyulmuştu. Ona çok bilgece konuştuğunu söylediğimde hepsini internette okuduğunu söylemişti. Ardından da internet insanın seks hakkında bilmesi

gereken bir ton şeyle doluyken bazı erkeklerin hâlâ nasıl bu kadar cahil olduğuna akıl sır erdiremediğine dair söylenmişti.

“Yataktan kalkmayı o kadar çok isteseydin daha fazla çaba gösterirdin. Ayrıca ikimiz de Aurora’yla Cami’nin geç kalacağını biliyoruz.” Popomu sıktığında ona sürtünmemek için irademin her bir zerresini kullandım. “Dün gecedен sonra iyi misin peki?”

Biraz fazla hevesli görüldüğünden şüphelendiğim bir tavırla başımı aşağı yukarı salladım. “Gayet iyiyim. Ya sen?”

“Eve gider gitmez mastürbasyon yapmam gerek ama onun dışında ben de iyiyim,” dedi ve sözlerini kanıtlamak istiyor-muşçasına sertliğini kasıklarına bastırdı. “O ses kaydına şifre koymalısın.”

Kızardığıma emindim. “Sana da göndermemi ister misin? Eve döndüğünde işine yarar belki.”

Bacaklarımı bir aşağı bir yukarı okşamaya koyuldu. Biraz daha ısrar ederse beni kalmaya ikna edeceğinden emindim. “Evet ama gönderme. Sadece sana özel olmalı. Elime sürtünüşünü ve parmaklarımın etrafında kasılışını hâlâ hatırlıyorum, hafızam yeter de artar bile.”

“Tam da pek önemli olmayan bir şey hakkında bu kadar ciddi bir konuşma yapmamıza gerek olmayacağını söyleyecektim ki mikrofonu eline aldın,” dedim başımı iki yana sallayarak. Kendimi bir müşteri memnuniyeti anketine katılmış gibi hissetsem de Henry’nin nasıl olduğumu sormasına minnettardım. Will hiç böyle şeyler yapmazdı. Onunlayken bir türlü boşalamamamın nedeninin hiçbir zaman gerçekten çabalamamış olduğunu şimdi anlıyordum ve konuyu ona getirmeye hiç niyetim yoktu. “Ama iyi olup olmadığımı önemsedğin için teşekkür ederim.”

“Başka neleri önemsedığımı sana göstermeye her zaman hazırım. Kafamda hoşuna gidebilecek bir sürü fikir var.”

Ona doğru eğilip dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. “Ses kayıtları için telefonumda yer açayım o hâlde.”

Blaise'in Yeri'ne yürürken neden geç kaldığıma dair üç farklı bahane hazırlamıştım bile.

Aurora ve Cami masanın bir tarafına yan yana oturmuş, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş vaziyette bıkkın bıkkın beni izliyorlardı. El birliğiyle beni sıkıştıracaklarını bilseydim Aurora'yı kahvaltıya davet etmezdim.

Kırmızı deri koltuğa oturdum ve tam hazırladığım yarım yamalak mazeretle masumiyetimi kanıtlamaya hazırlanıyordum ki Cami'nin şaşkınlıktan soluğu kesildi. "Dün gece biriyle yattın!"

"Ne?" diye ciyakladım. "Kimseyle yatmadım!"

"Neden böyle ıslıl ıslılsın o zaman?" diye sordu Aurora, öne doğru eğilerek.

"Belki dün gece vücuduma sürdüğüm simler yüzündendir. Sandığımın aksine hepsini temizleyemedim herhâlde," dedim beni pürdikkat süzerlerken.

"Yalancı. İçeri girerken üzerinde *inanılmaz bir orgazm yaşadım* havası vardı. Bu yüzden mi geç kaldın yoksa?" dedi Cami. "Henry miydi?"

"Elbette Henry'ydi," dedi Aurora ve dudakları şimdiye kadar gördüğüm en büyük sırtışıla kıvrıldı. "Yanakları nasıl kızardı baksana! Hem bütün detayları öğrenmek istiyorum hem de hiçbir şey bilmek istemiyorum, sonuçta Henry'den bahsediyoruz. Bazı detayları kendine saklayabilir misin?"

"Ben her şeyi öğrenmek istiyorum. Hiçbir detayı atlama," dedi Cami.

Omuzlarımı silktim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum açıkçası. "Anlatacak bir şey yok."

"Bu kadar erdemli olman hiç eğlenceli değil, Halle," dedi Aurora ve bir bardağa su doldurup önüme ittirdi. "Hiç değilse mutlu olup olmadığını öğrenebilir miyiz?"

"Mutluyum."

Cami elindeki menüyle beni yellemeye başladı, normalde buna itiraz ederdim ama yüzümün ne kadar ısındığını hissedebiliyordum. “Korundunuz mu peki?”

“Dün gece gerçekten seks yapmadım, kızlar,” dedim sesimi alçaltarak, diğer müşterileri henüz yeni edindiğim seks hayatımla rahatsız etmek istemiyordum. “Hatta hiç seks yapmadım. Ama mutluyum, ıslıl ıslıl görünmem de bu yüzden sanırım.”

Aurora bana sanki bir yarışmanın galibi olmuşum gibi bakıyordu. “Senin adına çok sevindim ama Henry’den bahsettiğimiz için biraz iğrenmedim desem yalan olur, kardeşimin arkadaşlarımdan biriyle yattığını öğrenmişim gibi hissediyorum. Ama senin adına cidden çok mutluyum! Eminim sana çok tatlı davranmıştır, yanılıyor muyum? Senden çok hoşlanıyor. Hayır, bir saniye. Tatlı olup olmadığını sakın söyleme. Bilmek istemiyorum.”

“Onu boş ver, tatlı olup olmadığını bana söyle,” dedi Cami masaya doğru eğilerek.

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu farkındaydım ama iyi hissediyordum. “Çok tatlı ve sabırlıydı. Bakire olduğumu bildiğinden acele etmemize gerek olmadığını söyledi. Açıkçası habere hiç de beklediğim gibi tepki vermediniz.”

“Ne haberi? Daha önce hiç seks yapmamış olmanı mı kastediyorsun?” dedi Cami, menüyü indirip masaya bırakırken. Başımınla onayladım. “Ne bekliyordun ki? Büyütülecek bir şey değil. Cinsel birleşme olmadan boşalmanın ilk seferin sayılması heteronormatif düşünce yapısının bir ürünü. Benim ilk deneyimim bir kadınlardı mesela. Ben bilimin dediklerine inanırım ve sabah sabah konuyu uzatmak istemesem de tıpta bekâret diye bir kavram yoktur.”

Yakın zamanda da buna benzer bir şey duymuştum. Aurora, Cami sözlerini bitirene kadar her söylediğini başıyla onayladı. “Ayrıca anlattığın kadarıyla Will hıyarın tekiymiş, ben olsam ben de onunla yatmak istemezdim.”

“Bunu duymak çok iyi geldi,” dedim suyumdan bir yudum alarak. “O kadar çok insan bana bunun tuhaf olduğunu hissettirdi ki. Will’in takım arkadaşlarından birinin sevgilisi bir keresinde bana onu tatmin etmediğim için beni aldatacağından endişelenip endişelenmediğimi sormuştu. Ne ironiktir ki aldatılan o oldu.”

Aurora’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “İnsanlar neden başkalarının bacak arasında olup bitene bu kadar kafa yoruyor? Ne garip bir şey. Evet, arkadaşın olarak neler yaşadığını bilmek istiyorum ama *Tanrım*, kalkıp da sana vajinanla ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim.”

“Lütfen sabah sabah vajina demeyelim,” dedim yalvarırcasına.

“Peki Will de onlara ayak uydurur muydu?” diye sordu Cami. “Öyleyse profesyonel hokey kariyerini başlamadan bitirmeye ya da genel anlamda hayatı boyunca gün yüzü görmediğinden emin olacağım bir şey yapmaya son derece hazırım.”

“Buna dürüstçe cevap verirsem suçuna ortak olacağımdan endişeleniyorum.”

“Ne planladığımı söylersem suçuma ortak olursun,” dedi Cami bana göz kırparak. “Sana bok gibi davrandığı için üzgünüm, Hals. Böyle şeylerin öylece geçip gitmediğini umarım biliyorsundur. Arabam olsa kesinlikle tamponuna yapıştıracağım bir çıkartma gibi konuşmak istemem ama yapmak istediklerin kadar yapmak istemediklerin de bedensel bütünlüğün bir parçasıdır. Henry’nin iyi biri olmasına çok seviniyorum. Tecrübeli olmasının işini kolaylaştırması da cabası.”

Henry’nin iyi biri olmasına ben de seviniyordum. Nedense adı her geçtiğinde başımı ellerimin arasına gömüp ayaklarımı heyecanla yere vurasım geliyordu. Gerçi tecrübeli olmasının işimi kolaylaştıracağını hiç düşünmemiştim. “Öyle. Onunla yatmak istesem de bir şeyleri aceleye getirmekten çekiniyorum. Biraz gerginim.”

“Annen gibi konuşmak istemem ama güvenli seks konuşmasına hiç maruz kaldın mı? Nasıl korunacağını biliyor musun?” dedi Aurora. Açıkçası ailem tarafından sorguya çekiliyormuş gibi hissetmediğimi söylesem yalan olurdu. “Ya da testleri nasıl yapman gerektiğini falan? Doğum kontrol hapı alıyor musun?”

Tavırları gayet içten olsa da gülmek için kendimi zor tutuyordum. Kahvaltımızın böyle geçeceğini hayal etmemiştim. “Evet, ne yapılması gerektiğini biliyorum. Ama doğrum kontrol hapı kullanmıyorum, Will’in ne yaptığını görüp hazır olmadığım hâlde ona yeşil ışık yaktığımı düşünmesini istememiştim. Henry’yle bir şeye kalkışmadan önce bunu iyice araştırmalıyım, değil mi?”

“Belki bir bakıp hap kullanmak isteyip istemediğine karar verebilirsin. Herkes bunu tercih etmiyor. Yardıma ihtiyacın olursa piyasadaki her doğum kontrol hapını denedim. Regl dönemlerim çok ağrılı geçtiğinden on dört yaşımdan beri kullanıyorum,” dedi Cami.

“Tercihin haptan yana olursa doktora birlikte gidebiliriz,” diye ekledi Aurora. “Bir keresinde İsviçre’de, kimsenin adını bile bilmediği bir köyde yarım yamalak İtalyancamla ertesi gün hapı almaya çalışmam gerekmişti, yani artık doğum kontrolüne dair hiçbir konuşma beni rahatsız edemez.”

“Ne...” Kafam allak bullak olmuştu. “Sorulacak o kadar çok şey var ki. İsviçre’de, kimsenin adını bile bilmediği bir köyde ne işin vardı?”

“Russ beni karşınızdaki sorumlu ve zarif kadına dönüştürmeden önce de bir *hayatım* vardı.” Cami de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Aurora’nın Russ’tan önceki hayatının kanıtları internetin dört bir yanında kolayca bulunabilirdi, yani nasıl biri olduğunu hayal etmek pek de zor sayılmazdı. “Tamam, işlerin oraya nasıl geldiğini hâlâ bilmiyorum ama aslında İtalya’ya gidecektim. Babamın yanında çalışan bir adamla başımı belaya sokmaya bayılırdım. Onu da sonra anlatırım.

Her neyse... Halle ve Henry'den konuşuyoruz. Söylediklerimiz kendini iyi hissetmene yardımcı olmuştur umarım."

Bildiğim ama şimdiye kadar hiç başkasından duymadığım şeyleri söylemeleri içimi rahatlatmıştı. Will bana hep bir şekilde hayatın gerisinde kaldığımı, bir sorunum olduğunu hissettirmişti. Şimdi yepyeni bir bakış açısıyla geçmişi düşündüğümde ilişkimizin de ötesinde iyi bir arkadaş olduğundan bile emin olamıyordum. İyi arkadaşlar Cami ve Aurora gibi olurdu. "İkinize de teşekkür ederim. Gerçekten."

Aurora başını avucuna yaslayarak, "Aydınlanma ânı yaşıyor-muş gibisin, bu yüzden sana bir iyilik yapıp konuyu kendime çevireceğim," dedi. "O maceralı günlerimi anmayacağım ama. Doğum günüm giderek yaklaşıyor ancak hâlâ bir planım yok. Russ'a hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim çünkü abisi olacak o herif yüzünden çok gergin. Ama boş boş oturmak istemiyorum ve ne yapmam gerektiğini kestiremiyorum. Annem istediğim her şeyin parasını ödemeye hazır, sadece bir karar vermem gerekiyor ama her şeye uyuzluk ediyorum."

Bir garson siparişlerimizi aldı ve ben kreplerimin yarısını mideye indirirken yaptığımız fikir alışverişleri sonucu bir müzik festivali düzenlemeye yetecek zamanımız olmadığına kanaat getirdik.

"Geceyi bir yerlerde geçiresek?" dedim, Cami'nin çileklerini almak için tabağını ona uzatırken. "Film gecesi ve pijama partisi gibi bir şey? Otel tutabiliriz. Hafta içi olursa çatı katı suitini bile ayırttırabiliriz."

"Evet, annen limitsiz kredi kartını bir etkinlik organizatörüne sallayınca hepsi bir şeyler yapabilmek için kıcını yırtar. Aslında işlerinde çok iyiler, sadece nasıl bir şey olmasını istediğine karar vermen gerekiyor," dedi Cami heyecanla. "Kelimenin tam anlamıyla birkaç gün içinde harika davetler hazırladıklarını gözlerimle gördüm. Ayrıca, şirket sırlarını paylaşmak gibi ol-

masın ama, Pete'in doğru müşteriye geri çevirmemek için çatı katı rezervasyonlarını değiştirdiğini biliyorum.”

“Onlara nasıl bir şey istediğimize dair fikir verecek bir ilham panosu hazırlayabilir ve ihtiyaç duyacağımız her şeyin listesini yapabilirim. Ortaya hayallerindeki gibi bir şey çıkarabilirim. Artık yatak, sinema perdesi gibi ıvır zıvırlar kiralayan sayısız şirket olduğuna eminim. Zamanımız dar olsa da hepsini bir araya getirmek zor olmayacaktır.”

“Buna ayıracak vaktin var mı ki?” dedi Aurora. “Programına bakmak bile başımı ağrıttıyor.”

Onun için seve seve zaman yaratırdım. “Tabii ki, çoğunu isteyken halledebilirim zaten. Sorun olmaz.”

“Müzik festivalinin imkânsız olduğuna emin miyiz?”

“Eminiz,” dedi Cami.

“Peki, daha sonra annemi arayıp otelin telefonunu iletirim. Teşekkür ederim, kızlar. Partiye dönecek olursak, Reese Witherspoon temasına ne dersiniz?”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Halle

Abimden gelen telefonla başladığım bir günün iyi geçmesi imkânsızdı.

Yeşile basıp Grayson'ı hoparlöre alarak, “Kim öldü?” dedim. Aynı anda hem Aurora'nın doğum günü pastasını otele yapacağım yolculuktan sağ çıkacak bir kutuya aktarmaya hem kulüp için seçtiğim kitabı bitirmeye hem de ayaklarımın etrafında dolanan Joy'a takılıp düşmemeye çalışıyordum.

Grayson'ın doğum günüm ya da bir bayram kutlaması dışında beni araması yalnızca bir acil durum olduğu anlamına gelebilirdi ve açıkçası dertlerime bir yenisinin daha eklenmesini kaldırılabileceğimi sanmıyordum.

“Sen. Beni şahsi tsunami sirenin olarak düşün. Yüksek bir yere çık, Halleciğim,” dedi Grayson.

“Dün gece maçını izlememiş olsam kafana darbe aldığını düşünürdüm. Gizemi bir kenara bırak. Ne olduğunu açık açık söyle lütfen.”

“Annem Şükran Günü için eve gelmeyeceğini söyledi. Babamı arayıp bayramı onunla da geçirmeyeceğini öğrenmiş. Biraz önce de beni aradı ve ona hiçbir şeyden haberim olmadığını söyledim. Kısacası hazır ol, telefonun her an çalabilir.”

Annemle uğraşmaya ayıracak vaktim yoktu. “Haber verdiğin için teşekkür ederim ama şu an çok meş—”

“Neden eve gelmediğini anlatmayacak mısın?” diye sordu sözümü keserek.

“Anlatacak bir şey yok ki. Çalışıyorum.” Ve annemden kaçıyorum. Ve Will’den. Ve geri kalan herkesten.

“Peki o göt herif buna ne diyor? Çalışmana kızmadı mı? Annemin onu arayıp seni hasta olduğunu falan söyleyip vardiyayı bırakmaya ikna etmesi için başının etini yiyeceğini biliyorsun.”

“Göt herifle aylar önce ayrıldık, umurunda olacağını sanmıyorum.” Telefonum ötüncü ikinci bir çağrı geldiğini anladım. “Annem arıyor, Grayson. Açmam gerek.”

“Bekle! Sanırım hayatımın en mutlu ânını yaşıyorum. Neden ayrılman bu kadar uzun sürdü? Neden bana haber vermedin? Seninle gurur duyuyorum.”

Abim, Will’i sevmediğini hep açık açık söylemişti, yani ayrılmamıza bu kadar sevinmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Henry’yi seveceğini biliyordum ama neden sürekli arkadaşlarımı öpüp durduğumu sorgulayacağından adım gibi emin olduğum için ona hiçbir şey anlatmaya niyetim yoktu.

“Canım kazığa bağlanıp diri diri yakılmak istemediğinden kimseye söylemedim. Her neyse, kapatmam gerek. Haber verdiğin için tekrar teşekkürler.”

Grayson’ın çağrısını sonlandırıp anneminkini cevapladım. “Selam, anne! Tam evden çıkmak üzereydim, sonra arasam olur mu?”

Annemin benim sorumlulukları ve yapacak işleri olan bir yetişkin olduğum gerçeğini sürekli görmezden geldiği düşünüldüğünde sorunun cevabının hayır olacağını biliyordum. Tam da beklediğim gibi Grayson sayesinde öğrendiğim esas konuya bodoslama girmek yerine farklı konular açıp durdu.

Maisie’nin bilim fuarı projesi için ne yapması gerektiğini sorup ona yardımcı olmamı istedi. Ardından saçlarını kış için daha koyu bir renge boyayıp boyamaması konusundaki fikrimi sordu. Üvey babamla Gigi’nin okuluna çağırıldıklarını, yönetimin kardeşimin kendi yaşlılarıyla vakit geçirmemesi ve sosyal gelişimine dair endişelerini dinlediklerini anlattı. Onunla

konuşmamı istedi. Baharda yapacağımız tatili planlamaya başlayıp başlamadığımı –başlamamıştım çünkü zaten kimsenin uymayacağını biliyordum– sordu.

O konuşmaya devam ederken Aurora'nın doğum günü partisi için otele gitmeden önce yapmam gereken diğer şeyleri kafamda sıraya koydum. Ona meşgul olduğumu tekrar hatırlatmam gereken yerde duymak istediği cevapları verip duruyordum ve uysal tavrım nihayet onu esas konuya getirdi.

“Şükran Günü’nde nasıl geleceksiniz? Genelde Will’le Joy’u da alıp arabayla geldiğini biliyorum ama Will bana uçakla tek başına döneceğini söyledi.”

Tek başına kısmını dünyanın en zor şeyi gibi telaffuz etmişti. “Ben de bunun için arayacaktım. Şükran Günü’nde çalışıyorum, eve dönemeyeceğim. En yeni çalışan olduğum için Noel’i de bana kilitlediler. İşimden olmak istemiyorsam yapabileceğim bir şey yok,” diye yalan söyledim. “Ailesi, çocukları olan insanlar var, tatillerini çoktan ayarlamışlar. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama bu sene böyle oldu.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Beni, hepimizi ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını tahmin bile edemezsin. Kız kardeşlerin çok kızacak. Ya Will? Bencillik ediyorsun, Halle.”

Ebeveynlik rolü üstlenmiş evlat olmak beraberinde bir sorumluluk getirirdi: Sorun çıkaran kişi asla siz olamazdınız. Herkesi bir arada tutmak zorundaydınız. Kendi içinizde çözemeyeceğiniz sorunlar yaşamak gibi lüksünüz yoktu ve şimdiye kadar bu sözsüz kuralı hiç çiğnememiştım.

Will konusunu annemden gizleme kararımda, diline düşmemek olduğu kadar diğerlerinin sadece beni etkileyen bir duruma dair duygu ve düşüncelerini dinlemekten kaçınmak da etkili olmuştu. Yanlış anlaşılmasın, annemi arayıp kalbimin kırıldığını söylesem beni teselli etmek için ilk uçağa atlayıp yanıma geleceğinden emindim. Ailem de beni en az benim onları sevdiğim kadar seviyordu ama ihtiyaçlarım hiçbir za-

man kimsenin önceliği olmamıştı ve sevgilimden ayrılmam da kaideyi bozmayacaktı.

Sorunun kaynağı benken diğerlerini nasıl ayakta tutabiliyordum? Kimse bunu istemezken Will'le nasıl ayrılırdık?

Her şeye bir son verme zamanı gelip çatmıştı ve aylardır bulamadığım cesareti nihayet toplamamla bundan başka bir şeye odaklanamaz oldum.

“Will'le ayrıldık, anne. İkimiz de mutlu olmadığımız konusunda hemfikir olduk. Will'in ne yaptığımı umursamayacağından eminim.”

Sessizlik.

“Her çift zorlu dönemlerden geçer. Babanla bana bir bak, üniversitede altı ay ayrı kalmıştık. Bu çok normal.”

Nasıl görüldüğümü tahmin etmek için aynaya ihtiyacım yoktu, yüzümdeki her bir kasın gerildiğini hissedebiliyordum. Kulaklarıma inanamıyordum. “Anne... Babamla boşandınız.”

“İki güzeller güzeli evlat ve mutlu geçen onca yılın ardından, Halle. Boşanmış olmamız hiçbirini silip atmaz. Okuduğun kitapların beklentilerini arşa çıkardığının farkındayım ama insanlar kusursuz değildir. Buna sen de dâhilsin. Will'le aranızdaki sorun her neyse çözebileceğinizden eminim, canım. O senin en iyi arkadaşın.”

“Kapatmam gerek, anne. Bugün arkadaşımın doğum günü, otelde pijama partisi yapıyoruz. Yemeklerin benden önce gelmesi hiç hoş olmaz,” dedim bıkkınca.

“Peki, canım. Yine görüşürüz, Maisie'nin ödevi için yapacağımız birkaç küçük deneyi açıklamam gerek.”

“Google'dan bakamaz mısınız?”

“Bakabiliriz herhâlde ama senin anlatmanı tercih ederim. Her neyse, işine geç kalma. Arkadaşına da selamlarımı ilet.”

“Hoşça kal, anne.”

Çağrı sonlanır sonlanmaz işlerime kaldığım yerden devam etmeden önce yüksel sesli, ruhumun derinliklerinden yükselen bir of çektim.

The Huntington'ın çatı katı suiti evimden daha büyüktü.

Hatta muhtemelen Bayan Astor'la benimkinin birleşiminden bile daha büyüktü. Neyse ki patronum Pete, etkinlik sorumlusu diğer teslimatlarla ilgilenirken çeşit çeşit süslemeyi içeri taşımama yardımcı olmuştu.

Bunu bana yardım etmek istedikleri için yaptıklarını düşünmek istesem de heveslerinin kaynağının Aurora'nın annesinin kızının her isteğinin yerine getirilmesine dair talimatları ve tüm taleplerimin karşılanması için ellerine tutuşturdukları kredi kartı olması çok daha muhtemeldi. Sanırım organizatör, işine el atmamdan biraz rahatsız olmuştu ama Aurora neyi sevip neyi sevmediği konusunda çok titizdi ve annesi her şeyin önce benim onayımdan geçmesi gerektiğini söylemişti.

İşine burnumu soktuğum için özür dilemek adına etrafı hazırlamasına yardımcı oluyordum.

Hazırlıkları el birliğiyle erkenden tamamlamamız sayesinde Gigi'nin son yazdığı İngilizce makalesini okumaya, Enchanted kitap kulübüne katılmak isteyen insanların mesajlarını yanıtlamaya ve romanımın dün gece yazdığım iki satırını yeniden düzenlemeye vakit bulabildim. Kitap kulübünü çok büyük umutlarla başlatmıştım ve toplantılarımız arasındaki zaman su gibi akıp geçiyordu. Başkanlık vazifeme daha fazla ilgi göstermek istesem de buna nasıl zaman ayıracağımı bilemiyordum.

Son yaşadıklarım bütün ilhamımı kaçırsa da yazma konusuna da özen göstermem gerektiğini düşünüyordum. Evet, her sözcüğü kırk kere değiştiriyordum ama hiç değilse artık sayfada

sözcükler vardı. Dürüst olmam gerekirse geçen haftaya kadar romanımın üzerinde yeterince düşmediğimin farkındaydım.

Çatı katı asansörünün kapıları ansızın açıldığında karşımda yemek şirketinden gelen birini bulmayı beklemiştim. Henry bakışlarını süitin oturma odasına gezdirerek, “Çok pembe olmuş,” dedi. Haksız değildi. Balonlar, atıştırmalıklar ve sinema perdesinin önüne yerleştirilmiş şişme yataklarla ortalık Barbie-land’e dönmüştü. “Bir pamuk şekerin içine adım atmışım gibi hissediyorum.”

Yanıma doğru yürümeye başladığında, “*Vay canına, Halle, dekorasyon senden sorulur* desen de olurdu,” dedim ona takılarak. “Berbere gitmeyecek miydin sen? Saçın hiç de yeni kesilmiş gibi durmuyor.”

Yanıma ulaştığında hafifçe eğilerek alnıma nazık bir öpücük kondurdu ve çantasını, düzenlediğim masanın yanına bıraktı. “Çok güzel kokuyorsun.”

Henry’nin üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Uygun kaçıp kaçmayacağını kestiremediğimden buna yeltenmesem de çok istiyordum. Bir yandan aramızdaki bu şeyin ne olduğunu konuşmamamızı garip bulsam da diğer yandan listeye karşılamam gereken başka bir beklenti eklenmemesi hoşuma gidiyordu.

Henry sanat projesi ve hokeyle, bense bu doğum gününü organize etmek ve diğer sorumluluklarımın üstesinden gelmekle meşgul olduğumdan birlikte neredeyse hiç zaman geçiremiyor-muşuz gibi hissetsem de bunu sorun etmiyordum. Hissettiğim bu yepyeni duyguları sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Henry’nin bu yönüne bayılıyordum; benden belli bir şekilde davranmamı beklemiyordu.

“Dikkatimi dağıtma. Neden berbere gitmedin?”

Henry iç geçirip yanımdaki sandalyeye oturdu ve hemen öne eğilerek bilgisayarımın ekranına bir göz attı. “Randevu almamıştım ve evden çıkmam gereken saatte çıkmadım. Sonra

daha da oyalandım ve kıcıımı kaldırıp oraya *gitsem* bile saçımı kestirdiğim tek adamın müsait olmasını beklersem partiye geç kalacağım kesinleşene kadar saate bakmaya devam ettim.”

“Bu tembellikle işlerini nasıl hallediyorsun?” diye sordum samimiyetle. “Böyle olacağını bilseydim seni berbere bizzat bırakırdım.”

Elini saçlarının arasından geçirdiğinde uzun bukleleri avucunun altında kıpırdandı. “Eskiden takımdan Joe diye bir çocukla birlikte giderdik. Tanıştığımızda ona kendi berberimi önermiştim, saçlarımızın yapısı benzerdi ve hâlâ iyi bir berber bulamadığından yakınıyordu. Birlikte tıraş olurduk hep. Sonrasında da birkaç saat maç izler, vakit geçirirdik. Ama şimdi mezun olup hukuk okumak için New York’a taşındığından tek başıma gitmek zorundayım.”

“Takım arkadaşınla berber randevusuna mı çıkıyordunuz? Çok tatlı!”

Pişmiş kelle gibi sırtıttığımın farkındaydım ama Henry için aynısını söyleyemezdik. Gözlerini devirdi. “Randevu falan sayılmazdı. Birlikte berbere gidip saçlarımızı kestiriyorduk işte. Sonra da oturup vakit geçiriyorduk.”

“Şimdi de Joe’dan edindiğin bütün tecrübeleri bana mı aktarıyorsun. Harika bir hikâye. Çok tatlı.”

Henry uzanıp ellerimi tuttu ve beni dizinin üstüne oturttu. Yüzlerimiz aynı hizaya geldiğinde üzerime doğru eğildi, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. “Ne yanımdayken ne de birbirimizden ayrıyken kafamdan geçen düşüncelerin hiçbirine tatlı denmez.”

Burnumu hafifçe onunkine sürttüğümde nefesi ağırlaştı. Sesimi alçalttım. “Bunu Joe’ya da söyler miydin?”

Bu sefer onu güldürmeyi başardım. “Hayır, bu da senden başka kimseye söylemediğim bir sürü şeyden biri. Diğerlerinin gelmesine ne kadar var?”

Parmağı uyluğumun üzerinde geziniyor, beni dinlerken bir yandan da tenime küçük daireler ve girdaplar çiziyordu. İki kelimeyi yan yana getirmek ne ara bu kadar zorlaşmıştı?

“Bir saatten az. Aurora annesi ve kız kardeşiyle yemek yiyor, işi bittiğinde arabayı gönderip herkesi evinden aldıracağım. Etkinlik organizatörü çok yardımcı oldu, kurulum ekibinin işi de teslimatlar da erkenden bitti.”

“Otelde bir başına ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu alçak sesle, dudakları çenemden boynuma kayarken. “Bensiz geçirdiğin koca bir haftanın ardından?”

Tenim karıncalandı. Vücudumdaki her bir hücre Henry yanımdayken hayata dönüyor ve her dokunuşuyla daha fazlası için yalvarıyordu. Daha fazla temas, daha fazla baskı. Daha fazla *her şey*. Bu, heyecanlı olduğu kadar korkutucu bir şeydi de.

“Yatak odama gider...” Tenimdeki dudaklarından sözlerimi onaylarcasına *hımm* sesi döküldü. “Kıyafetlerimizi çıkarır...” Boynumu her öpüşünde kendimi ona bırakma dürtüsü gözüme giderek daha çekici görünüyordu. “Ve herkese özel yaptırdığımız Aurora’nın doğum günü pijama partisi temalı pembe pijamalarımızı giyeriz diye düşünmüştüm.”

Henry duraksadı ve yavaşça geri çekildi, genişlemiş göz bebeklerini görebiliyordum. “Sadede gelme konusunda biraz çalışmamız gerek ama bana uyar. Hem seni çıtırçıplak görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki...” Kolunu dizlerimin altına geçirdi ve ne olduğunu bile anlayamadan beni kucaklayıp ayağa kalktı. “Hangi yatak odası bizim?”

“Kuralı çiğnedin!” diye ciyakladım, beni tüy kadar hafifmişim gibi kolayca taşıması içimi bir hoş etmişti. “Hep aynısını çiğniyorsun!”

“Derdini kurula ilet, Kaptan.”

Kapısı hafif aralık duran odayı işaret ettim. “Şu *benim* odam. Sen diğer çocuklarla içeride uyuyacaksın.”

Henry sırtıyla kapıyı açtı ve yatağa doğru ilerleyip beni nazikçe üzerine bıraktı. Kollarını çaprazlayarak tişörtünün eteğini tuttu ve yavaşça üzerinden çıkarıp bana doğru fırlattı. “İkimiz de orada yatmayacağımızı biliyoruz.”

Arzu ve endişe içimde bir diğerini gölgede bırakmak için birbiriyle savaşıyordu. Evet, geçen sefer olanları tekrarlamak istiyordum ama bir otel odasında mı? Geceyi diğerleriyle geçirebilmek için acele ederek mi? Henüz o noktaya geldiğimi sanmıyordum. Başka biriyle *bir şey* yapma arzusu bile benim için hâlâ tuhaf ve yeni bir şeydi.

Kollarımın üzerinde doğrularak, “Henry...” dedim. Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret etmiştim.

“Ne istediğini biliyorum, Halle. Bana güveniyor musun?” Başımınla onayladım. “Güzel. Gözlerini kapat.”

Ona çekincelerimi açmam gerektiğini bilsem de ne yapacağımı merak ediyordum. Bu geçmiştekinden, bilinmeyene karşı duyduğum endişeden farklıydı. Altında yatan heyecanın farkındaydım.

Gözlerimi kapattığımda Henry bana hemen dokunmadı. Odanın içinde hareket ettiğini, açılıp kapanan fermuar seslerini ve ardından gelen daha fazla kıpırtıyı duyabiliyordum. Kalbim beklentiyle yerinden çıkacakmış gibi atsa da henüz bana dokunmamıştı bile.

“Gözlerini aç, Halle,” dedi usulca.

Derin –ve ona çaktırmadığımı umduğum– bir nefes alıp gözlerimi yavaşça açtım.

Ve kahkaha attım.

“Marşmelov olmuşum gibi hissediyorum,” dedi, üzerindeki saten pijamaya bakarak.

Hissettiğim küçük rahatlama duygusu kafamı her şeyden daha çok karıştırdı. “Pastel pembe senin renginmiş.”

Henry düğmeli pijama üstünün eteğini çekiştirip kafasını iki yana salladı. Tıpkı Titanlar tişörtlerindeki gibi göğüs cebine

işlenmiş ismini görmek komiğime gidiyordu. “Bana her şey yakışır. Yine de bu her şeyi giymem gerektiği anlamına gelmez.”

“Alçakgönüllü olmana bayılıyorum,” diye takıldım. Ona tam anlamıyla bakabilmek için doğruldum. Pembeler içinde gerçekten de sevimli görünüyordu.

“Ne giysem yakışacağını biliyorum, alçakgönüllülüğe ne gerek var ki?” Bana doğru bir adım atıp dizlerimi kavradı ve beni yatağın ayak ucuna çekerek bacaklarımın arasına girdi. “Üzerimde hiçbir şey yokken de harika görünürüm ama diğerlerinin eli kulağındayken bunu kanıtlamamı isteyeceğini sanmıyorum.”

Tek cümlesiyle hem bir soru sormuş hem de beni anladığını belli etmişti.

“İddianı kanıtlamanı çok isterim,” dedim ona meydan okuyarak. Ellerini bir çırpıda pantolonunun beline götürdüğünde anlık özgüvenime pişman oldum. Dramatik bir tavırla ellerimi önüme kaldırarak, “Ama şu an değil!” diye ciyakladım.

“Biliyorum. Seni anlamak için elimden geleni yapıyorum, Halle. Yanlış bir şey yapmamak adına hiçbir şeyi gözden çıkırmamaya çalışıyorum.” Havadaki ellerimi tutup ensesinde birleştirerek daha da yakınımaya sokuldu. Alnıma ve burnumun ucuna bir öpücük kondurduktan sonra hafifçe geri çekildi. “Sırf bir şeyler yaşadık diye bunu tekrarlamak ya da kendini rahat hissetmeyeceğin bir şey yapmak zorunda değiliz.”

“Biliyorum. İnan bana biliyorum ve sürekli rızamı alma isteğini anlıyorum. Sadece...” *Bunu nasıl ifade edebilirim ki?* “Birinin içimde böyle duygular uyandırmasına alışkın değilim. Yeni deneyimler edinmeyi *istemek* bile benim için yeni bir deneyim. Yani tecrübesiz olmanın ama o tecrübeyi edinmek istemenin gerginliği kafamı çok meşgul ediyor.”

Söylediklerimi anlıyor muydu? Ben söylediklerimi anlıyor muydum? Hiçbir fikrim yoktu.

“Sözlerinden sadece sana yeni deneyimler yaşatmakta çok iyi olduğumu, birbiri ardına yeni şeyler keşfettiğini anlıyorum. Ne demek istediğini bilmek istiyorum. Daha farklı bir şekilde açıklayabilir misin? Bazen satır aralarını okumakta zorlanıyorum. Açık açık konuşman ikimiz için de daha iyi olur.” Beni anlamayı bu kadar önemsemesine bayılıyordum. “Belki madde madde ilerleyebiliriz. İlk söylediğinle başla.”

Seks yapmak isteyecek kadar büyüdüysem bu konuda konuşmaktan utanmamam gerektiğinin farkındaydım ama şu an yer yarılıp beni içine alsa hiçbir şikâyetim olmazdı.

“Daha önce kimseyi seni arzuladığım gibi arzulamadım. Uzun süre boyunca bir sorunum olduğunu düşündüm. Öyle bir şey olmadığını biliyorum ama insanlar bana öyle hissettirdi ve bunu geride bırakmak zor oldu. İlk yeni deneyimim bu işte.”

“Will seni hiç azdırmadı ama ben azdırıyor muyum?” Sesindeki kendini beğenmişliği fark etmemek imkânsızdı. “İlk tecrübe azgınlık mı?”

Neden böyle söylemek zorundaydı. “Evet.”

“Sonraki peki?”

“Bu arzuyu dindirecek bir şeyler yapmak istiyorum. İlişkimizin ilk birkaç haftasında Will’le aramız çok iyiydi –adını her anıuşımda yüzünü buruşturma lütfen– ama ona rağmen öpüşmenin ötesine geçmeyi hiç istemedim. Şimdi seninle istiyorum ama ne yaparsam sınırı aşarım, ne yapmazsam aşmam kestiremiyorum. Mesela ne yaparsam arkadaşlık sınırını çiğnerim? En son arkadaşım ile öpüşmeye başladığımda birden sevgili oluverdik ve sonunun nasıl bittiğini ikimiz de biliyoruz. Kimseyle sevgili olmadığını biliyorum ama ya her şey bu etiket yüzünden kötü gittiyse? Birbirimizden hiçbir beklentimiz olmaması hoşuma gidiyor açıkçası.”

“Sen sınırlarımızı nasıl çizmemizi istersin? Nasıl bir etiket kendini rahat hissetmene yardımcı olur?” diye sordu. O kadar nazikti ki ağlayacaktım. Ben bile kafamdaki soruları nasıl çözeceğimi bilmezken o çabalıyordu. “Başkalarıyla sevgili olma-

mamın nedeni bununla bir sorunum olması değil. Etiketler hiç umurumda olmadı, Halle. Yalnızca benim de seni, senin beni istediğin gibi istediğimi biliyorum. Kafadaki sesleri susturacak her şeyi yapmaya razıyım.”

Kendimi açıklama çabamın yarattığı ciddiyeti hafifleteceğini umarak, “Kafamdaki seslerin susturulabileceğini sanman çok tatlı,” dedim şakayla. “Ama bu da beni bir sonraki tecrübeme, ya da tecrübesizliğime demek daha doğru olur sanırım, getiriyor.”

Konuşmaya devam etmeliydim ama içimdekileri sözlere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Henry başını sallayarak beni cesaretlendirdi. “Devam et. Dinliyorum. Anlamaya çalışıyorum.”

“Gerginim, Henry. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ya iyi olmazsam?” dedim usulca. “Sorun çözücü olmaya alışkınım ama nasıl çözeceğimi bilmediğim tek sorunla karşı karşıyayım. Sen tecrübelisin. Ya kafasından geçenleri anlamak için her şeyi madde madde ayırıp saçma sapan bir bilmeceye dönüştürmesini dinlemeden düşüp kalkabileceğin biriyle takılmaya karar verirsen? Günün birinde karşıma geçip biriyle birlikte olduğunu söylersen canımın yanacağını bile bile az önce sana birbirimizden hiçbir beklentimiz olmamasının hoşuma gittiğini söyledim.”

“İyi ki bunu en sona saklamışsın yoksa diğerlerine hayatta odaklanamazdım. Neden başka biriyle yatayım ki?”

Gözlerimi kısıtım. “Sana kendimi açtığım duygusal konuşmamdan çıkardığın tek şey bu mu?”

“Sadece bu söylediğini mantıksız buluyorum, Halle. Başka birini istemiyorum. Seninle tanıştığımdan beri kimseyle birlikte olmadım. Kısa süre öncesine kadar bunun başından beri seni istemem yüzünden olduğunu fark etmemiştim bile.”

“Evet ama fikrin değişebilir. Will hazır olmamı beklemekten sıkılmıştı ve—”

“Ve şerefsizin tekiydi,” diye sözümü kesti. “Devam et.”

“Ve daha... az kuruntulu biriyle birlikte olmak istiyorsun diye arkadaşlığımızın bozulmasını istemem.”

Henry yüzümü ellerinin arasına aldı, avuçları tenimi ısıtıyordu. “Keşke gerçek hayatta olmayacak şeyleri kafanda kurmaya harcadığın zamanı kitabını yazmaya harcasan.”

“Henry!”

Başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi. “Halle, beş dakikalığına bile olsa sakın olur musun?”

Bana itiraz etme fırsatı vermeden dudaklarıma yapışacak kadar akıllıydı. Yaptığı şakanın yanı sıra şefkatli dokunuşları da konuşmanın gerginliğini üzerimden atmama yardımcı oluyordu. Nihayet geri çekildiğinde bana sıkıca sarıldı. Kendimi kollarının arasında bulana kadar buna ne denli ihtiyacım olduğunun farkında bile değildim.

Bir eliyle başımın arkasını okşayarak, “Sana istediğin her deneyimi yaşatan kişi ben olabilirim, Halle. Bunu ben de önemsiyorum. Daha tecrübeli birini değil, seni istiyorum. O adam olamayacağıma karar versen bile yine de yanında olup seni anlamamı sağlayacak bilmeceleleri tek tek çözeceğim ki arkadaşın kalabileyim,” diye mırıldandı saçlarıma.

“Bütün saçmalıklarımı alıp nasıl böyle tatlı bir şeye çevirebiliyorsun?”

Geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Belki de her şeyi yanlış anladım ve evlenmek üzere olduğumuzu düşünüyorum. Bir sorun kalmadığından emin olmak için her şeyin üzerinden geçmek ister misin?”

İnledim. “Zorunda mıyız? Hepsini tekrar söylemek çok utanç verici olur. Belki de üniversiteye gitmek yerine bir manastıra kapanmalıydım.”

“Utanmak yasak; kurallarımız böyle söylüyor. Ne demiştin? Bana kendini açtığın duygusal konuşman mıydı? Kısa bir özet geçelim. Birinci deneyim: Seni o kadar azdırıyorum ki bildiğini sandığın her şeyi yerle bir ediyorum.” *Tanrım, yardım et.* “İkinci deneyim: İçindeki arzuyu dindirmek için ilk kez seks uygulamasını ve parmaklarını bir kenara bırakıp biriyle, terci-

hen benimle, bir şey denemek istiyorsun. Üçüncü deneyim, ya da daha doğrusu deneyimsizlik: Daha önce yapmadığın şeyleri denemek konusunda gerginsin.”

“Tam isabet.” Bir yarışma programında olsaydık kulaklarımız doğru cevap sesleriyle çınlardı. Hevesle başımı salladım, amacının beni güldürmek olduğundan şüphelensem de endişelerimi benden daha iyi ifade etmişti. “Kısacası tecrübesiz bir üçlü tehdidim ve kafamın içi çıfıt çarşısı gibi.”

“Hepsini hallederiz, Kaptan. Biz bir takımız, hiçbir şey için acelemiz yok. Will’den çok daha harika biri olmam senin için büyük avantaj. Dahası, kafanı meşgul eden her düşünceden kurtulmanı sağlayacak harika bir fikrim var. Sadece arkana yaslanıp pantolonunu çıkarsan yeter. Beş dakikalığına bulutların üzerinde gezineceksin.”

Bunun üzerine aramıza çöken ağırlığın son kırıntıları da kaybolup gitmişti ve böyle konuşmaları sağlıklı bir şekilde yapabildiğimize minnettardım. Karşımda Will varken hepsi bir tartışmaya dönüşüyordu. Henry’ye gülümsedim. “Sorun çözme becerilerinin eşi benzeri yok ama teşekkür ederim, sanırım bu seferlik pas geçeceğim. Ayrıca hayır, kendimi bildim bileli ailemi çekip çeviriyorum. Bulutların üzerinde gezinmek nedir bilmem bile. Her ihtimali enine boyuna düşünmek artık benim için refleks gibi bir şey.”

“Beni başka bir kadınla düşünmeyi ihtimaller listenden gönül rahatlığıyla çıkarabilirsin. İnan bana, beklemek Will’in büyüttüğü kadar önemli bir mesele değil.” Odanın dışından asansörün kapılarının açıldığını gösteren *ding* sesi ve gürültüler gelince diğerlerinin vaktinden çok önce geldiğini anladım. “Şimdi de seni öpüp diğer insanların ne kadar umurumda olmadığını göstereceğim.”

Aramızdaki mesafeyi hızlıca kapatıp kanıtlayacak bir şeyi olan bir adamın kararlılığıyla dudaklarıma yapıştı.

Tam da o anda yatak odasının kapısı açıldı.

Henry

Aurora kapıyı çarparak geri kapattı. İçten olduğuna inanmadığım şaşkınlık nidaları boğuk geliyordu.

“İçeride olduğunuzu bilmiyordum!” diye bağırdı, kapının öteki tarafından. “Konuklara etrafı gezdiriyordum!”

Halle şaşkınlığını gizlemek için ellerini ağzına götürmüştü. Onu tekrar öpmek istesem de ne tepki vereceğinden emin değildim. Boğazımı temizledim. “İyi ki pantolonunu çıkarmamıştın.”

Sözlerimi başıyla onayladı. “İyi ki. Utançtan öleceğim.”

Ona utanmasının kurallara karşı olduğunu söylemek istiyordum ama insanlar bazı kuralların çiğnenmek için olduğunu söylerdi. Bu seferkini görmezden gelmeye karar verdim. “Sadece arkadaş olduğumuzu ve yatmadığımızı iddia ettiğimizde yalan söylediğimizi düşünüyorlardı zaten. Bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur mu?”

Ellerini ağzından çekip alına dayayarak başını iki yana salladı. “Hayır. Hiç olmadı.”

“İnsanların hakkında ne düşüneceğinden endişelendiğin için mi?” Sorumu başıyla onayladı ve ellerini kalçama, başınıysa göğsüme yasladı. “Pekâlâ, endişelenme o zaman.”

“Endişelenme demen hiçbir şeyi değiştirmeyecek.” Onu rahatlatmak için sessizce saçlarını okşadım, verecek başka tavsiyem kalmamıştı. Bir süre sonra başını kaldırıp bana baktı. “Dramatik davranıyorum. Hiçbir şey olmayacak, hep birlikte gülüp geçebiliriz, değil mi? Sonuçta hâlâ sadece arkadaşız, onlara yalan söylemiş değiliz.”

Hımm. Bundan hoşlanmamıştım. Etiketleri umursamadığımı söylediğimde bunu mu kastettiğimi sanmıştı? Üzerinde fazla durmadım. “Hem hepsinin bütün sırlarını biliyorum, kafamızı bozarlarsa hepsini tek tek açıklarım.”

“Neden hepsinin bütün sırlarını biliyorsun?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. “İnsanlar sürekli bana bir şeyler anlatıyor. Sanırım onları dedikodularını yapacak kadar önemsemediğimi düşünüyorlar.”

“Belki de gerçekten iyi bir arkadaş ve iyi bir dinleyici olduğundandır?”

Heyecanları yatıştıktan sonra Halle’ye kucak açacaklarını biliyordum. Hepsi onu seviyordu. Ama olayı büyütmeye karar verirlerse en büyük kâbusları olmaya niyetliydim. Bobby, Kris’in kız kardeşiyle yatmıştı ama Kris’in hiçbir şeyden haberi yoktu. Robbie ve Lola mezun olduktan sonra Lola’nın New York’a geri taşınması konusunda her hafta tartışıyorlardı. Mattie engelleyeceğine yemin ettiği, hayatı ona dar etmiş eski sevgisiyle barışmıştı. Emilia ve Poppy her kavgalarının ardından ayrılıyor ama ertesi gün yeniden barıştıkları için kimseye bir şey söylemiyorlardı. Hepsi yıllardır kafamı bilmek istemediğim onca şeyle doldurmuştu.

“Bence kesinlikle onları dedikodularını yapacak kadar önemsemediğimi düşündükleri için.” Halle inleyerek kendini döşeğe attı. Yanına kıvrılmaya çalışırken çarşaftan kayan pijama kumaşı yüzünden neredeyse yeri boylayacaktım. Nihayet ona ulaşmayı başardığımda yanağına bir öpücük kondurmak için üzerine uzandım ama bu sefer de aptal pijamalar kollarımı sıkmaya başladı. Henüz hiçbir şey yapmamama rağmen yorgun düşmüştüm. “Aurora cimrilik yapıp ipekten kaçtı mı yoksa?”

Halle kıkırdadı. “Bazı vejetaryenler ipek kumaşı tercih etmiyor, o yüzden emin olmak istedim. Araştırmanı tavsiye ederim; saatlerce okuyacağın bir dolu ilginç bilgi var.”

“İpeğin nasıl yapıldığını biliyorum. Aurora’nın vejetaryen olduğunu unutmuşum. Herkese dair en küçük detayları bile hatırlıyorsun; bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. İyi bir arkadaşsın, Halle. Diğerleri heyecanlanıp ipin ucunu kaçırsa Aurora’nın seni koruyacağından eminim.”

İç geçirip yüzünü ovuşturdu. “Yapabileceğimiz bir şey yok. Sorun değil, lütfen kimsenin sırrını ortaya dökme.”

“Anlaşıldı, Kaptan.”

Arkadaşlarımız ikimizi de şaşırtarak yatak odamızdan çıktığı-mızdan beri ağızlarını açıp bir şey söylememiştii.

Hiçbir şey.

Russ’ı patlamış mısır makinesinin yanında kısıtıranaya kadar şüphelerim dinmemiştii ama bana Aurora’nın kapıyı kapattıktan sonra Halle’yi rahatsız edecek ya da utandıracak ufacık bir şey imada bulunanın kıcını tekmelemekle tehdit ettiğini söyledi.

Halle ilk yatak maceramızın ertesi sabahı kahvaltıya git-miştii ve Aurora’nın korumacı tavırlarına dayanarak her şeyi bildiğini varsayıyordum. Umurumda değildi, Halle canı isterse çatılara çıkıp her şeyi haykırabilirdi. Bir şeyler paylaşabileceği kız arkadaşları olması fikri hoşuma gidiyordu. Kafasının bir sürü şeyle meşgul olduğu ortadaydı, küçük bir kısmını anla-maya çalışırken bile beyin kanaması geçirecek gibi olmuştum.

Genelde bir sorunla karşılaştığımda içime kapanırdım ama Halle’nin çözümü kendini sözlü ve zihinsel çıkmazlara sürük-lemekmiş gibi görünüyordu. Her zorluğu tek başına aşması gerektiğini düşündüğünün farkındaydım ama yanıliyordu.

Alışkın olduğum bir şey olmasına rağmen hâlâ sadece ar-kadaş olduğumuzu söylemesi neden canımı sıkırmıştı bilmiyor-dum. Bazen istemsizce insanların tavırlarını benimsediğimi

biliyordum ama Halle gibi kendime sorun yaratmaya başlamak istemiyordum.

İzleyeceğimiz ilk filmin *Bu Nasıl Sarışın!* olduğunu görünce homurdandığımda Aurora yine kış tekmeleme tehdidine başvurdu. Bizi odada bastıktan sonra çocukları nasıl korkuttuğunu artık ilk elden biliyordum.

Halle'yle çatı katı süitinin büyük bir kısmını kaplayan yer yatağı ve kanepeler karışımı mobilyalardan birine yerleştik ve kendimi bu şaşaalı pijama partisine şaşaa katmak için kurulmuş dev ekran yerine duvardaki çeşitli sanat eserlerini izlerken buldum.

"Otelin iç mimarı her kimse derhâl kovulması gerek," diye fısıldadım, tamamen filme ve elindeki şekerleme torbasına dalmış Halle'ye.

"Hı?" diye mırıldandı.

"Duvarlardaki tablolar odaya hiç uymuyor," dedim.

"Baktığında ne hissediyorsun?" diye sordu, gözlerini nihayet ekrandan bana çevirerek. Kendi pembe pijamalarını giyip saçlarını başının iki yanından örmüş ve bütün makyajını silmişti. Çok güzel görünüyordu. Mutluydu. En sevdiğim kısım da buydu.

"İlham bulmuş," diye yanıtladım.

"Ne? Daha az önce hiçbirini beğenmediğini söyledin," dedi. Mattie ve Cami kendi yer yataklarından bize dönüp susmamızı söyleyince sesini alçalttı.

"Boş ver." Alnına bir öpücük kondurduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı ve diğerlerinin bizi izleyip izlemediğini kontrol etmek için telaşla etrafına bakındı. Keşke insanların ne düşündüğünü bu kadar önemsemeseydi.

Yeniden filme odaklandığında cebimden telefonumu çıkardım.

HENRY

Tavsiye lazım.

JAIDEN

Sen de uzmanına geldin

Doğru tercih

HENRY

Son çaremdin.

JAIDEN

Tek umudum demek istedin sanırım

Dökül bakalım. Bilgeliğimle aklını
başından almaya hazırım

HENRY

Arkadaşlık aşamasında takılı kalıp
kalmadığını nasıl anlarsın?

JAIDEN

Konu Halle mi?

HENRY

Evet.

JAIDEN

Arkadaş falan değilsiniz haha

HENRY

Nereden biliyorsun?

JAIDEN

Arkadaşlar otel odasında yiyişirken basılmaz

HENRY

Senin nasıl haberin oldu?

JAIDEN

Ben her şeyi görür, her şeyi bilirim

Her neyse, canını hiç sıkma, dostum. Arkadaş aşamasını çoktan geçtin

Neden sordun ki?

HENRY

Bobby her şeyi yetiştirdi demek.

JAIDEN

Aslında Emilia'ydı

Bunun olacağını haftalar önce söylemiştim.
Bana 5 dolar borçlu

HENRY

Başka insanlarla yatmak isteyeceğimi
düşünüyormuş.

Sonra da hâlâ arkadaş olduğumuzu söyledi.

JAIDEN

Başka insanlarla yatmak istiyor musun?

HENRY

Hayır.

JAIDEN

Onunla sevgili olmak istiyor musun?

HENRY

Etiketler umurumda değil açıkçası.

Başka insanlarla yatmasını istemediğim için
ona adım attım.

Onu kıskandığım için Robbie benimle
konuştuktan sonra.

JAIDEN

Şu çocuk motivasyon konuşması yapmaya yer
arıyor

Pekâlâ, söylediklerinin hepsi arkadaş
olmadığınızın kanıtı

Belki de aranızda ne istediğinizi konuşmanız
gerekiyordur

Mesela sadece seks mi yapacaksınız?
Birbirinize arkadaşlık mı edeceksiniz?
Yoksa her ikisi de mi? Yalnızca ikiniz de bekâr
olduğunuz müddetçe mi böyle gidecek?

Başından kötü bir ilişki geçmiş mi?

HENRY

Evet. Eski sevgilisi San Diego'dan
Will Ellington'mış.

JAIDEN

İğrenç. Kimse bir bok olmadığını hâlâ
suratına vurmamış mı?

HENRY

Niyetim o kişi olmak.

JAIDEN

Belki hâlâ sınırlarının ne olduğunu çözmeye çalıştığından birbirinize karşı hiçbir sorumluluğunuzun olmaması hoşuna gidiyordur.

Kendi sınırlarını da belirlemeyi sakın unutma, dostum

Zamana bırak. Her şey daha çok yeni ama Halle gerçekten de herkesin anlattığı kadar tatlı biriye sabretmeye değer

HENRY

Üzerine çok mu kafa yoruyorum yani?

JAIDEN

Öyle görünüyor. Ama hep ne söylerim bilirsin

HENRY

Teyzeler annelerden daha seksidir?

JAIDEN

Hayır

Yani evet

Ama hayır

Hep iletişim kurun derim. Aynı fikirde olduğunuzdan emin ol

HENRY

İlk kez böyle bir şey söylüyorsun,

JAIDEN

Hadi oradan. Sürekli söylerim

HENRY

Hayır söylemezsin. Daha geçen gün bana hiçbir şeyi umursamamamı öğütledin

JAIDEN

Hepsi bir sınavdı ve geçtin

Konuş onunla, Hen. Bir yolunu bulursunuz.

HENRY

Peki. Sağ ol, JJ.

JAIDEN

Rica ederim, dostum.

Hokey nasıl gidiyor diye sormalı mıyım?

Peki, demek mesajıma bakıp cevap vermeyeceksin

Öyle olsun

İyi ki seni seviyorum

HENRY

Ben de seni seviyorum, J

Ekranımı kilitleyip telefonumu cebime sokarken kendimi birkaç dakika öncesine kıyasla çok daha iyi hissediyordum. Halle yanımda uyuyakalmıştı. Aurora yeni bir film başlattı-

ğında yenilgiyi kabullenip Halle'yi yatağa taşıdım. Üzerimizdeki aptal saten pijamalar yüzünden kucağımdan kayıp yatağa düştüğünde bile uyanmadı. Hâlâ nefes aldığından emindim, iki kez kontrol etmiştim.

Yanına kıvrılmamla göğsüme yatmak için döndü ve her zamanki gibi bacağını üzerime atarak bir yaşam belirtisi gösterdi. Saçlarını yüzünden çektiğimde mutlu mutlu mırıldandı ve gözlerini yavaşça araladı. "Neden bu kadar yorgunsun?"

"Geç kalktım. Yoğun bir gün oldu. Odamızda mıyız?" diye mırıldandı.

"Hayır. Herkesin içinde kucağıma çıkmaya çalışıyorsun."

Üzerine bir kova dolusu buzlu su dökmüşüm gibi gözleri kocaman açıldı ve dirseklerinin üzerine doğrularak etrafına bakındı. "Pisliğin tekisin," dedi ve tekrar göğsüme uzandı. "Uykumu nasıl açacağını iyi biliyorsun."

"Diğerlerinin yanına dönmek ister misin? *Bu Nasıl Sarışın*'ın sonunu ve *Seks Oyunları*'nın tamamını kaçırdın ama sanırım *Cennet Gibi*'yi açmak üzereydiler. Belli ki Aurora eski Reese Witherspoon filmlerine bayılıyor."

Halle esneyerek başını iki yana salladı. "Keyfim yerinde. Bu koca yatakta seninle baş başa yatmaktan şikâyetim yok."

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Beklenti dolu gözlerini üzerime dikti. Başparmağımı alt dudağında gezdirdim ve nefes alıp verişlerinin ağırlaşmasını izledim. Üzerine eğildiğimde başını kaldırarak dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Seni baştan çıkarmak istesem bile nasıl yapacağımı bilemem," dediğinde sabahki tecrübesizlik konulu konuşmamızı hatırladım.

"Arkadaşlarımız kapının öteki tarafında olmadığı zamanlarda istediğin kadar pratik yapabilirsin."

"*Kahramanım*." Başını kaldırıp sırttı ama hemen ardından yastığına gömüldüğünde ne kadar yorgun olduğunu bir kez daha anladım. "Sence Aurora doğum günü partisini beğendi mi?"

“Şimdiye kadarki en iyi pijama partisi olduğunu söyledi. Sen ne diyorsun? Senin listende nereye yerleşti?”

Halle daha da yakınıma sokuldu ve konuşurken beni görebilmek için başını pazuma yasladı. “Başka pijama partisine katılmadım.”

“Sana yepyeni tecrübeler yaşatma konusunda üstüme yok.” Daha rahat yatması için bir elimi başının altına sıkıştırıp diğerini kalçasına yasladım. “Benim de gitmeme izin vermezlerdi. Gerçi pek umurumda olmazdı. Başkalarının evinde uyumak istemezdim.”

“Her şeyi kendi elimle planladığımı unutuyorsun sanırım, bu seferki tecrübeyi ben kendime yaşattım. Hem sorun gitmeme izin vermeleri değildi, çocukluğumda Will’den başka dostum yoktu. Grayson sürekli arkadaşlarında kalırdı. Gigi hâlâ kalıyor ama son yaşananlardan sonra aslında başka işler çevirip çevirmediğinden emin olamıyorum.”

“Aileni dinledikçe tek çocuk olduğuma seviniyorum,” dedim. “Bir sürü insana göz kulak olmayı kaldıramazdım.”

“Takım kaptanı olmak da bir sürü erkek kardeşin olması gibi değil mi? Hem o kadar kötü değiller. Sadece söylenip duruyorum. Bana yaptıkları iyiliklerden daha sık bahsetmeliyim.”

“Daha ziyade otoyolun yakınlarında bir çiftliğin varmış da hayvanların sürekli kaçıyormuş gibi.” Söylediğim bir şeye güldüğünde benimkinin üzerinde titreşen vücudunun hissine bayılıyordum. Loş ışıktaki yatıyor olsak da bana dünyanın en komik insanıymışım gibi baktığını görebiliyordum. “Ailenin yakın zamanda senin için yaptığı güzel bir şeyi anlat.”

Anlatacak bir şey bulması beklediğimden uzun sürdüğünde ona meydan okuduğumu düşündüğünden şüphelendim. Niyetim bu değildi, içine kapanmasını istemiyordum. Konuşmasını dinlemeyi seviyordum, neden bahsettiği önemli bile değildi. Ne anlatsa can kulağıyla dinleyeceğim tek insan oydu. “Grayson

bu sabah beni arayıp annemin Şükran Günü'nde eve gitmeyeceğime kızdığını söyledi."

Bunun güzel bir şey tanımına girdiğini sanmıyordum. "Şükran Günü'nde neden eve gitmiyorsun?"

"Will'le ayrıldığımızı öğrendiklerinde ailelerimizin buna itiraz edeceğini biliyorduk. Bayramı evde geçirmezsem tekrar döndüğümde her şeyi aşacakları konusunda hemfikir olmuştuk. Anneme her şeyi daha bugün anlattım."

Ağzından çıkan her sözcük kafamda daha fazla soru işareti oluşturuyordu. "Şükran Günü'nde eve gitmeyen neden *sen* oluyorsun? Neden o olmuyor?"

"Başka seçeneklerim olduğundan sanırım. Babamla üvey annem New York'ta yaşıyor. Onun başka çaresi yok. Benim gitmemem daha kolaydı."

"Onun için daha kolaydı."

"Son görüşmemizde ikimizin de eve dönmesi gerektiğini söyledi ama Şükran Günü vardiyasını çoktan almıştım. Dünyadaki hiçbir bal kabaklı turta beni annemin gazabıyla yüzleşmeye ikna edemezdi. Eninde sonunda kabullenecek tabii. Marta kadar bunu aşacağını umuyorum."

Annelerim için her zaman minnettar olsam da arkadaşlarım kendi ebeveynlerinden bahsettiklerinde hâlime daha da şükreliyordum. Bana asla yeterince iyi olmadığımı hissettirmemiş, kendi seçimlerimi yapmaktan aciz olduğumu düşündürmemiş, cesaretimi kırmamış ya da benden çok şey beklememişlerdi. Herkesin benim kadar şanslı olmadığını ancak üniversiteye başlamamla sosyal çevrem genişlediğinde fark etmiştim. Evet, hep işleriyle meşgul olmuşlardı ama ihtiyacım olduğunda bana daima zaman ayırmış, her şeyin en iyisini sunmaya çalışmışlardı.

"Neden mart?" Başını çevirip esnediğinde onu uykusundan alıkoyduğumu fark ettim. "İstersen uyuyabilirsin. Soru sormaya bir son veriyorum."

“Önemli değil. Seninle konuşmayı seviyorum ve bu yatağın keyfini olabildiğince çıkarmam gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta bu çatı katı suiteinde bir daha kalmayacağım. Neden mart?” diye sorumu tekrarladı. “Geleneksel işkencem. Will’le ailelerimiz her bahar tatilinde bir yere gider. Her şeyi organize etmek benim görevidir ve otuz milyar saatlik araştırma ve tartışmaların ardından nihayet oraya vardığımızda hepsi bütün planlarımı bir kalemde silip atarak dönene kadar her şeyden şikâyet eder. Harikadır.”

Kendi aileme bir kez daha şükrettim. “Kulağa hiç de harika gelmiyor.”

“Öyle. Her yıl kendime seyahatlerini planlamayacağımı, bunun yerine kendime bir rezervasyon yaptırıp tek başıma bir yerlere gideceğimi söylüyorum. Ama sonra bensiz hiçbir şey yapamayacaklarını, kaybolacaklarını, kavga etmeye başlayacaklarını ya da yolda falan kalacaklarını hatırlıyorum. Yani ben oradayken de kavga ediyorlar ama en azından hepsinin nerede olduğunu biliyorum.”

“Ailem tatillerimiz için seyahat acentelerine başvuruyor. Seninkilerin böyle bir şeyden haberi yok mu?” Halle güldü ve sırtüstü dönerek üzerimden kalktı. Hemen yan dönüp başımı koluna yasladım ve onu kendime çektim. “İstemiyorsan gitmemelisin.”

“Aurora beni bahar tatilinde kız kıza yapacakları seyahate çağırdı. Şimdiye kadar ne böyle bir geziye gittim ne de davet edildim. Gitmeyi çok istesem de verecekleri tepkiye değmeyeceğini düşünüyorum. Hâlâ gelmemi isterse belki önümüzdeki yıl giderim.”

“Aile ilişkilerinin karmaşık olduğunun ve benimkilerin bir istisna olduğunun farkındayım ama neden onlara hayır deyip kendini mutlu edecek şeyi yapmadığını anlamıyorum. Neden herkesi memnun etmek için sürekli kendinden ödün veriyorsun?”

“Ben de aynı şeyi kendime soruyorum ama hiç değilse onlar hep yanlarında olmamı istiyor. Her şeyi bir arada tuttuğumu söylüyorlar.”

“Bunun bedeli kendi isteklerinden vazgeçmek olsa bile mi?”

Halle bir süre sessiz kaldı. “Tekne benim yüzümden alabora olursa düştüğümü kim fark edecek? Suyun dibine batarsam beni kim kurtaracak?”

Ailesini ne kadar çok sevdiğini biliyor, kulak misafiri olduğum konuşmalarından onların da onu sevdiğini anlayabiliyordum. Yalnızca herkesin yükünü taşımak zorunda olmamasını istiyordum. Bu sohbetler ona dair daha fazla şey öğrenmeme olanak sağlıyordu. Onunla ilgili her şeyi bilmek istesem de ona tavsiye verecek kapasitede olmadığını düşünmeden edemiyordum.

“Sana dair hiçbir şey gözümünden kaçmaz, Halle. Ayrıca tekneyi alabora olmaktan pekâlâ kurtarabileceğime çok eminim.”

Yüz yüze gelebilmemiz için yan döndü, kocaman yatakta bile karınlarımız birbirine değecek kadar yakındık. “Her şeyde iyi olduğunu söyleyip duruyorsun.”

“Hem Russ kimsenin can yeleği giymeden tekneye adım atmasına izin vermeyecek kadar sorumluluk sahibi biri. Aurora da muhtemelen Sahil Güvenlik’i satın alacak kadar zengin,” dedim. “Çocuklar lisede kızlarla tanışmak için cankurtaranlık eğitimi almıştı. Robbie insanlara patronluk tasmaya bayılır. Batman mümkün değil, Kaptan. Buna müsaade etmem.”

“Her ne kadar aksini düşünsen de her seferinde doğru şeyi söylüyorsun, Henry.”

“Biraz uyu artık; ne kadar harika olduğumu sabah da konuşabiliriz.”

Halle uzanıp dudaklarıma en az kendisi kadar yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu. Ardından arkasına döndü ve geriye kayarak sırtını göğsüme yasladığında üzerimde saten pijama varken ereksiyonumu saklamanın imkânsız olduğunu öğrenmiş olduk.

Henry

“Podcast yapmaya başlamayı düşünüyoruz.”

Hafta sonu yaptığımız deplasman maçının ardından hâlâ Kuzey'deydik. Maple Hills'e dönüp mağlubiyetimizi –geçtiğimiz iki haftadaki üçüncü mağlubiyetimizi– Faulkner'in gazabıyla taçlandırmadan önceki birkaç saatimizi JJ'i ziyaret ederek değerlendirmeye karar vermiştik. Beynimin odaklanmaya *hiç* niyetinin olmadığı makaleye odaklanmak için takım arkadaşlarımdan gürültüsüne kulak vermemeye çalışıyordum ama Mattie'nin dudaklarından dökülen *podcast* sözcüğünü duyar duymaz dizüstü bilgisayarımın ekranını kapadım.

“Adını *Buzun Üçlüsü* koymak istiyoruz,” diye ekledi Kris.

Bobby arkadaşını başıyla onayladı. “Hokey konuşacağız.”

JJ parmaklarıyla şakaklarını ovdu. “Kendinize şunu sorun, beyler: Bu dünyanın eline mikrofon almış üç hetero erkeğe daha ihtiyacı var mı?”

Mattie, Kris ve Bobby, JJ'in sorusunu tartışırken dört bir yanımızdaki diğer müşterilerin gürültüsü yankılanıyordu. Her ne kadar evde, karanlık bir odada tek başıma olmak istesem de boktan performansım yerine bir podcast'in artılarını ve eksilerini konuşmalarından şikâyetçi değildim.

Çocuklar benim bir suçum olmadığını söylüyorlardı ama herkesi yüzüstü bıraktığım hissini üzerimden bir türlü atamıyordum. Sorunu nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Dahası, önümdeki makaleyi bitirmezsem iyi bir kaptan olmak için ne

kadar çabaladığının hiçbir önemi kalmayacaktı. Faulkner'ın beni öldürmesi tek bir kötü nota bakardı.

Halle bana yardımcı olmaya çalışmıştı ama sürekli üzerindeki kıyafetleri çıkarıp attığımı düşünmek, umursamadığım bir konu hakkında sıkıcı bir makaleye konsantre olmayı imkânsız hâle getiriyordu. Ona sürekli dokunmak istemem dikkatimi dağıtıyor, Halle'nin de sürekli ona dokunmamı istemesi işleri iyice çıkmaza sokuyordu.

Son günlerde boş vakitlerim ona bolca sürtünmek ve duşta mastürbasyon yapmakla geçiyordu. Halle daha fazlasını istememişti, yani kafasının hâlâ geçen haftaki zihin jimnastiğine devam ettiğinden şüpheleniyordum.

Dikkatimi yeniden bilgisayarına çevirdiğimde çocuklar hâlâ podcastleri hakkında konuşuyorlardı. Karşımda yanıp sönen imleç benimle alay ediyordu. Bir hafta içinde hem kaptanlıkta hem de dersimde başarısız olamazdım. Kendimi zorladıkça dikkatim daha çok dağılıyordu. Diğer yandan çocuklar da daha gürültülü bir hâl almaya başlamışlardı. Artık katlanamayacak duruma gelmiştim.

Evimizin önüne yanaştığımızda zihinsel olarak tükenmiş vaziyetteydim. Koç otobüste beni ısrarla yanına oturtmuş, yol boyunca başımın etini yemişti. Ardından bir posta da Robbie'yi dinlemiştim. Yalnız kalmak için sabırsızlansam da evrenin benim için başka planları vardı. Halle'nin arabası evin önündeydi.

Kendimi böyle bunalmış hissettiğimde insanların yanında olmakta zorlanıyordum. Değer verdiğim ve beni önemseyen kişinin moralimi düzeltmeye çalışacağını biliyordum. Sabrı ve şefkatiyle Halle bunu başarabilirdi. Beklenmedik bir anda karşıma çıkacak birini seçecek olsam ilk tercihim o olurdu.

Öte yandan *herhangi* birinin şu anda yakınımda, benimle aynı ortamda olması ve benden temel insan etkileşimi beklemesi fikri altından kalkamayacağım ağır bir yük gibiydi.

Russ'ın kamyonetinden indiğimde Halle elinde sıkıca tuttuğu cam kapla bana doğru yürümeye başladı. Arkadan Robbie'nin tekerlekli sandalyesini çıkaran Russ'a engel olmamak –ve onu içeri davet etmek isteyip istemediğimden emin olamadığım– için onu garaj yolunun ortasında karşıladım.

“Çok yorgun görünüyorsun,” dedi usulca, kurabiye dolu kabi bana uzatırken. “Muhtemelen kafadaki imkânsız beklentileri karşılayamadığın için kendini paraladığını ve konu hakkındaki düşüncelerimin hiçbir önemi olmadığını biliyorum, bu yüzden konuşmak yerine senin için güzel bir şey yapmak istedim.”

Herkesin aksine bana takımların bazen maçlarını kaybedebileceğine dair bir konuşma yapmaya kalkışmamasını takdir ediyordum. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi de gidiyorum, biraz dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Kendini iyi hissetmediğinde ilgiye boğulmaktan hoşlanmadığını biliyorum ve sorununa bir çözüm bulmaya çalışmamak için bütün içgüdülerimle mücadele ediyorum,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara, tamam mı? Seni bunaltmamak için elimden geleni yapacağım.”

Beni öpmeye ya da bana sarılmaya yeltenmedi. Yalnızca elini salladı ve arkasını dönüp arabasına bindi. Endişeli yanım büyük bir rahatlama ile doldu; kimsenin bana dokunmasını –bunu yapmasına bayıldığımı tek insan hâline gelen Halle'nin bile– ya da beni duygularımdan bahsetmeye zorlamasını istemiyordum. Fakat gözden kaybolmasını izlerken onu şimdiden özlediğimi fark ettim.

Robbie'yle böyle hissettiğimde beni rahat bırakması gerektiğini bilecek kadar uzun süredir birlikte yaşıyorduk. Russ ise her türlü sıkıntılı atmosferi hissetmesini sağlayan altıncı hissi sayesinde bana bir fincan çay yapıp ortadan kaybolmuştu.

Güzel bir fincan çayın pek çok sorunun ilacı olduğunu söylediğinde Aurora'ya şüpheyle bakmıştım ama, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, gerçekten haklı çıkmıştı. Suyu

mikrodalgada kaynatmaya bir son vermemiz için eve bir su ısıtıcısı aldığından beri hayatımız değişmişti.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken Word belgemin hâlâ bana ve yazdığım dört yüz kelimeye güldüğünü duyar gibiydim. Normalde yaklaşan ödev teslim tarihleri içimde midemi altüst edip beni hızlıca bir şey yazmaya iten bir endişenin fitilini ateşlerdi ama görüşüne bakılırsa Thornton'ın yarın ona bir makale teslim etmemi beklediğini bilmek bile beni harekete geçirmeye yetmiyordu.

Halle hafta başında bana yardım etmek üzere buraya geldiğinde ödevime konsantre olmadığım için kendimden nefret ediyordum. Takımla deplasmandayken hiçbir şey yapamayacağımdan emindi ve beni her şeyi o yanımdayken halletmezsem pişman olacağıma dair uyarmıştı.

Neden böyle olduğumu bir türlü anlayamıyordum ve bu, içimde saçımı başımı yolma isteği uyandırıyordu.

Kafamda daima her şeyin nasıl gideceğine dair harika bir senaryo vardı. Nasıl davranacağımdan, günümün nasıl geçeceğine, hatta ne yiyeceğime dair her şeyin mükemmel bir uyum içinde ilerlediği, canımın hiç sıkılmadığı bir senaryo. Aynı anda hem etrafımdaki insanların fazlasıyla farkında hem de bihabermişim gibi hissetmediğim, onları taklit etmek için tavırlarına, davranışlarına ve tercihlerine odaklanmaya gerek duymadığım, sonradan endişelenmemek için her şeyi önceden yaptığım, sevdiği insanlara ayak uydurmakta zorlanmayan iyi bir arkadaş olduğum bir senaryo.

Kafamın içinde her şey huzurluydu ve bu yeterliydi. Harika bir rutinim vardı.

Kendime sürekli kafamdaki ben olmak için daha sıkı çalışacağımı söylüyordum ama bu düşünce elimi kolumu o kadar bağılıyordu ki normalde yapacağım şeyleri bile yapmayarak durumu daha da berbat ediyordum.

Cebimden telefonumu çıkardım ve kendimde okuyacak gücü bile bulamadığım grup sohbetlerinden gelmiş yüzlerce mesajı görmezden gelerek Halle'yi aradım.

Birkaç saniye sonra, "Selam," diyen sesi kulağıma doldu.

"Makalemi yazamıyorum. Kafamdaki sesleri bir türlü susturamıyorum."

Sana söylemiştim ya da kendi hatan gibi bir cevap almayı bekliyordum. Hak ettiğim buydu. Etrafta sürekli azgın dolaşmama neden olan diğer şeylerin yanı sıra birlikte zaman geçirdiğimiz son seferde vaktimi hakkında makale yazmam gereken tabloyu onun bacağına çizerek geçirmiştik.

Fakat Halle'den bahsediyorduk, konu o olduğunda bütün tahminlerim yanlış çıkıyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Meşgul müsün?" diye sordum, arkadan gelen seslere bakılırsa dışarıdaydı.

"Önce ben sordum. Sana nasıl yardım edebilirim, Henry?"

Bir yerlerde bir şeyle meşgul olduğunu anlayabiliyordum ama bencil yanımda umutsuzca bana bu makaleyi yazmanın sandığımın aksine imkânsız bir iş olmadığını hissettirmesini istiyordu. "Bana gelebilir misin? Meşgul değilsen tabii."

"Yirmi dakikaya oradayım," dedi. "Bir şeyler yedin mi?"

"Aurora'nın İngiltere'den getirdiği çayı ve protein tozumu içtim."

Halle güldü ve kahkahasını telefonda duymak bile içimi yüz yüze olduğu kadar mutlulukla doldurdu. "Cevap hayır yani. Sağlıklı bir şeyler mi sağlıksız bir şeyler mi?"

"Salatalık ya da cips gibi çıtır bir şey istiyorum. Yapış yapış olmayan bir şey."

"Hemen geliyor. Birazdan yanında olacağım, şimdilik sadece rahatlamaya çalış. Her şeyi halledeceğiz, Henry. Henüz başarısız olmadık ve zaten yorgunluktan ölürken bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Harikasın."

Telefon konuşmamızla Halle'nin evime gelmesi arasındaki otuz beş dakikayı tavanı izleyerek geçirdim ve onu kapımın eşiğinde görür görmez her şey gözüme daha kolay gelmeye başladı.

Ağzına kadar dolu market poşetlerini kaldırmakta zorlansa da aldığı her şeyi bana göstermeye çalıştı. "Çıtır görünen her şeyi aldım."

Torbaları almak için öne doğru eğildim ve fırsattan istifade yanağına nazık bir öpücük kondurdum. Ona her şeyi nasıl güzelleştirdiğini söylemek üzereydim ki Russ ve Robbie hışırdayan ödül maması paketini duyar duymaz kulakları dikilen iki köpek gibi yanımızda bitti. Robbie mutfak adasının yanında durdu. "Dediğimi aldın mı?"

Halle evet diyene kadar benimle konuştuğunu sandım. Torbaları tezgâha bıraktıktan sonra arkadaşlarıma döndüm. "Ne?"

"Çalışma faslından sağ çıkmak için bir biraya ihtiyacım vardı," dedi Robbie. "Ama Halle sahte olmayan sahte kimliğini kullanmaya korktu."

Halle aldıklarını tek tek çıkarmaya başladı ve üzerindeki bakışlarımın hissi dayanılmaz bir hâle gelene kadar bana bakmadı. Boğazını temizleyip bana doğru bir adım attı. Kocaman gözlerini bana çevirdi. "Aurora beni Poppy ve Emilia'yla akşam yemeğine çağırmıştı. Beni aradığında yemeğimizi yeni bitirmiştik ve sana diğerlerinin bir şey isteyip istemediğini sormayı unuttuğumu fark edince Russ'ı aradım—"

"Russ da benimle televizyon izliyordu," diye lafa girdi Robbie, Halle'nin sözünü keserek. "Ve maç tekrarlarını izlemek yerine faydalı bir şeyler yapmamız gerektiğine karar verdik. Böylece hep birlikte ders çalışalım, bira içip bir şeyler yiyelim dedik. Etrafın sana yardım etmek isteyen onca insanla çevriliyken odana kapanıp tek başına sürünmeyecek, kendi hatan bile olmayan şeyler için kendini suçlamayacaksın."

“Kendimi suçladığım yok.”

Russ bir paket cips aldı ve paketin her santimini hışırdatarak büyük bir gürültüyle açtı. “Takım dediğin birlikte kazanır, birlikte kaybeder. Nasıl oynadığımızdan tek kişi sorumlu olamaz. Bu kelimenin tam anlamıyla bir grup çalışması.”

“Faulkner pazartesi günü beni ofisine bekliyor. Bu benim hatam değilmiş gibi davranacağını sanmıyorum.”

“İyi olup olmadığını görmek istiyor, Hen,” dedi Robbie, bir bira açıp bana uzatarak. “Umurunda değilmiş gibi davranırsa da bal gibi umursuyor. Her mağlubiyetten sonra nasıl içine kapandığını fark edip endişeleniyor. Sert biri olsa da sana göz kulak olmak zorunda. Bu yüzden seni otobüste yanına oturmaya zorluyor. Kaptanlığın zor olduğunu biliyoruz ama hayatını cehenneme çevirmemesi gerekiyor.”

Tam da bu yüzden kendimi odama kapatıyordum. Halle’nin yüzü suçlulukla doluydu. Belki de ondan yardım istememin ardından diğer insanlara –bir cevap almak, bana yardım etmek ve belli bir şekilde davranmamı isteyen insanlara– gittiğinde böyle olacağını tahmin etmemiştii.

Arkamı dönüp kendimi odama kilitlemek istiyordum. İçgüdülerim bana bunu yapmamı söylüyordu. Savaş ya da sıvış durumlarında tercihim daima sıvışmaktan yana olurdu. Nasıl hissettiğimi kendim bile *bilmezken* onlara yerinde bir cevap vermek, herkesin endişelerini dindirecek bir şey söylemek çok zordu.

Kötü bir şeyler olacağına dair duyduğum bitmek bilmez endişenin ben mezun olana ya da Faulkner kaptan olmamı istemenin büyük bir hata olduğunu ve herkesi hayal kırıklığına uğrattığımı fark edene kadar yakamı bırakmayacağını bilirken bunalmış demek şu anki hislerimi tarif etmeye yetmezdi.

Russ cips paketini hışırdatmaya devam ediyor, oturma odasındaki televizyonun sesi içeri doluyor, Robbie parmaklarıyla bira şişesinin kenarında ritim tutuyor, Halle’nin parmağı ka-

zayla benimkilere sürtünyordu. Her yanımda küçük böcekler geziniyor gibiydi ve hiçbir şey düşünemiyordum.

Hiçbir şey *düşünemiyordum*.

“Yukarı çıkmak ister misin?” dedi Halle. Bakışları elimin vücudumun geri kalanından kopup gitmesini engellemek için ovuşturduğum parmak eklemlerime kaydı. “Gitmeye ihtiyacın varsa hiç çekinme.”

Onu başımla onayladım. Yanından geçip merdivene doğru ilerlerken ağzımı açıp ona elle tutulur bir cevap verme fikri bile gözüme dünyanın en zor şeyiymiş gibi görünüyordu. Odama girer girmez kendimi yüzüstü yatağıma atıp başımı yastığa gömdüm ve uykunun bedenimi ele geçirmesine izin verdim.

Ne zamandır uyuduğumu bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda komodinin üzerinde bir bardak ılık çay, birkaç atıştırmalık ve iki Tylenol duruyordu.

Halle’ye hiçbir şeyden utanmasına gerek olmadığını söylemeyi artık alışkanlık hâline getirmiş olsam da ilaçları alıp aşağı inerken utanca kapılmadan edemiyordum.

Oturma odasına girdiğimde karşımda tek başına televizyon izleyen Russ’ı buldum. Halle’yle Robbie’den ses seda yoktu. Kanepenin öteki ucuna oturduğumda bir şey söylemedi, sadece televizyonun sesini kıstı. Halle’nin sevdiği yemek programını izliyordu.

“Halle çıktı,” dedi.

“Gideli ne kadar oluyor?” diye sordum.

“Birkaç saat. Robbie’yi Lola’ya bıraktı. Yani bu gece baş başayız. Karnın aç mı?”

Onun yanında olmak yerine kafayı vurup uyuduğum için gitmesine kızamazdım. Thornton’ın hâlâ tamamlamadığım ma-

kalesi her şeyi daha beter ediyordu. “Hiç çalışmadık. Teslim edecek bir ödevim olmadığı için dersten kalacağım.”

Russ bakışlarını televizyondan ayırmadı. “Robbie, Koç’u arayıp iyi hissetmediğini söyledi. Faulkner profesöründen teslim tarihini bir gün uzatmasını isteyecek. Belirtilmemiş tıbbi nedenler gibi bir şey bahane edecekmiş. Makalenin salı günü teslim edebilirsin, Halle de yarın sana yardım etmeye gelecek. Akşam yemeği için pizza ister misin?”

“Belirtilmemiş tıbbi nedenler mi?”

“Aynen öyle. Ne yiyeceğimize benim karar vermemi ister misin? Özellikle istemediğin bir şey var mı?”

Nihayet bana döndüğünde gözlerimi televizyona kenetleme sırası bana geçti. Onu başımla onayladım. “Ağzımı yüzümü batıracak bir şey olmasın.” Hemen koltuğun kolçağındaki telefonunu alıp bir şeyler sipariş etti. “Teşekkür ederim, Russ.”

“Lafı bile olmaz.” Televizyon kumandasını bana uzatsa da bu programa zaafım vardı. “Yarına daha iyi uyanman için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Bu garip bir soruydu ama babasının bağımlılığından kurtulma süreci başladığından beri Russ’ın öğrendiği şeylerden biri de sadece o güne odaklanmaktı. Seçtiği kelimelere dikkat ediyordu ve bu hoşuma gidiyordu.

“Hayır. Hiçbir şey yok.”

“Olursa haber ver, tamam mı?”

Russ ne yemeğimiz geldiğinde ne birlikte oturup hepsini yediğimizde ne de Halle’nin yemek programını izleme devam ettiğimizde başka bir şey söyledi. Böylece beni gecenin geri kalanı boyunca hiçbir şey düşünmek zorunda bırakmadı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Halle

Henry'yle arkadaş olduğumuzdan beri ilk defa onu göreceğim için bu kadar gergindim.

Yanlış anlaşılmasın, onu göreceğim için heyecanlıydım –onu ne zaman göreceğim olsam heyecanlanırdım– ama bir yandan da hiç olmadığım kadar gergindim. Evlerimizde buluşmak yerine kütüphaneye gitmeyi teklif etmiştim. Daha tarafsız bir bölge olacağını ve dikkatimizin dağılma ihtimalini azaltacağını düşünmüştüm.

Dün Henry yukarı çıktıktan sonra belki uyanır ve yanında olmamı ister diye bir saat beklemiştim. Robbie ve Russ mutfağa geldiği an bir hata yaptığımı anlamıştım. Aurora, Russ'ı aradığında Henry'nin arkadaşlarının yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı olduğunu Robbie söylemişti. Onu benden çok daha uzun süredir tanıyordu, dolayısıyla –içimden bir ses Henry'nin bundan hoşlanmayacağını söylese bile– onun için en iyisini bildiğini düşünmüştüm.

Bu bana ders olmuştu. Robbie'ye yanıldığını söylemekten, işine burnumu soktuğumu düşünmesinden o kadar endişelenmişim ki Henry'nin üzülmesine engel olamamıştım. Dökülen gözyaşları ya da bağırış çağırışlar olmasa bile ortada bir sorun olduğunu şıp diye anlamıştım.

Gerginlikten yerimde duramamış, daha iyi bir plan bulup araya girememiştim. Üstelik bir de parmaklarım kazayla Henry'nin eline sürtünmüştü. Kendime hiç bu kadar kızmamıştım. İplerin tam da o noktada koptuğundan şüpheleniyordum. Karşımda yorgun ve

aşırı uyarılmış biri varken sınırı aşmıştım. Ödevini yapamayacağımızı biliyordum ve Robbie'den Faulkner'a herhangi bir istisna yapıp yapamayacağını sormasını bu yüzden istemiştim. Thornton geçen sene hasta olduğumda teslim tarihimi uzatmıştı ve bu şartlar altında Henry'ye de aynı şeyi yapamaması için hiçbir sebep yoktu.

Her şeyi telafi etmeye istekli olmasına minnettardım. Henry dönemin başından beri çok iyi gidiyordu ve oturttuğumuz sistem tıkır tıkır işliyordu; tek yapmamız gereken kendi üzerime düşeni yaptıktan sonra onun da kendi üzerine düşeni yaptığından emin olmaktı.

Gerginliğim yüzünden evden erken çıkmıştım ve kütüphanenin en ucundaki masada kafeden aldığım iki sıcak çikolatayla yirmi dakikadır oturuyordum. Yirmi dakikadır düşünmeme rağmen onu nasıl karşılayacağımı ya da dün akşam olanları gündeme getirsem mi getirmesem mi hâlâ bilmiyordum. İçimden bir ses dizginleri ona bırakmam gerektiğini, böylece yanlışlıkla haddimi aşacak bir şey yapmayacağımı söylüyordu.

Yaklaşık on dakika sonra Titanlar beresinin kenarlarından fırlamış kızıl kahve bukleler görüş alanıma girdi.

“Özür dilerim, geciktim. Zorla geldim,” dedi ve çantasını masanın üzerine bırakıp bilgisayarını çıkardı. Yanımdaki sandalyeyi çekti ve oturmadan önce başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

Vay canına. “Çağırdığım için özür dilerim,” dedim gücendiğimi belli etmemek için elimden geldiğince temkinli bir tavırla.

Burun köprüsünü sıkıp iç geçirdi. “Öyle demek istemedim.”

Neyse ki otuz dakika boyunca nasıl davranacağımı düşünüp onu beklerken işimizi daha çabuk bitirebilelim diye bugün üzerinde çalışacağımız kaynağı tekrar okuyarak hafızamı tazelemiştim. “Öyle demek istedin, böyle hissetmen sorun değil. Yanımdayken konuşmadan önce düşünmek zorunda değilsin. Başlayalım mı?”

“Halle,” dedi usulca, sesindeki şefkat şuracıkta eriyip gitmeme neden olacaktı. Dudaklarından dökülen adım bile ne kadar bitkin olduğunu anlamama yetmişti. Sandalyemi kendisinininkine yaklaştırdı ve çenesini omzuma yasladı. “Yanlış söyledim. Dünden sonra seninle yüzleşmek istemedim. Seni evime çağırıp sonra tek kelime etmeden ortadan kaybolduğum için utanıyorum. Stüdyoya gittim ve çıkmam gerektiği hâlde oyalanıp durdum. Geç kaldığım için özür dilerim.”

“Utanarak kuralları çiğniyorsun, Henry. Vücudunun sana söylediği her şeyi yapmakta özgürsün. İçgüdülerimiz bu yüzden var. Biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duydun, hepsi bu. Büyütülecek bir şey yok.”

Geri çekilip arkasına yaslandığında vücudum dokunuşunu özledi. “Bazen beynimin olması gerektiği gibi çalışmadığını hissediyorum. Karşı koymak için elimden geleni yapıyorum ama zaman zaman galip gelen o oluyor.”

“Beynin ortaya birbirinden güzel sanat eserleri çıkarıyor, bana kendimi güvende ve önemsendiğimi hissettiren şeyler söylüyor. Beynin seni Russ gibi insanların güvenebileceği iyi bir arkadaş yapıyor. Rorry, Russ’ın kabuğunu senin sayende kırdığını söyledi. Nathan o yokken kız arkadaşını sana emanet ediyor ve—”

“Ve Anastasia’yla kaç zamandır doğru düzgün konuşmuyorum bile. Bu beni nasıl bir arkadaş yapar?”

“Konuşmak isterse bunu pekâlâ o da yapabilir, Henry,” dedim ve tıpkı annem gibi konuştuğumu fark etmemle öğürecek gibi oldum. “Stresli bir dönemden geçiyorsun, o da seni arayıp hâlini hatırlar sorabilir. İkiniz de eşit derecede suçlusunuz. Sadece senin ve mücadele ettiğin beyninin çok özel olduğunu söylemeye çalışıyorum. Düzgün çalışmadığını söylerken ne kastettiğini bilemem ama seni herkesten ayırdığını düşündüğün şeylerin aslında seni hepimizin önemsendiği o kişi yaptığını biliyorum.”

“Beni beklerken bu konuşmanın provasını mı yapıyordun?”

Gülümsedim çünkü ona ne kadar harika biri olduğunu göstermek için ilmek ilmek işlediğim konuşmaya bu yanıtı aldıktan sonra başka ne yapabilirdim ki? “Doğaçlama yaptım. Etkilendin mi?”

“Duyduğum en harika monolog sayılmaz ama çabanı takdir ediyorum.”

Onu öpmek istesem de dokunmaya çekiniyordum, bu yüzden kararı Henry’ye bırakıp gerisini yapacağını varsayarak ona doğru eğildim. “Dün seni nasıl sakınleştireceğimi bilemediğim için özür dilerim. İstememene rağmen buraya geldiğin için de öyle.”

Henry de bana doğru eğildi, yüzü o kadar yakınımdaydı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. “Yine özür diliyorsun.”

“Ve işimiz bitene kadar durmayacağım.”

“Vücudum bugün fazla hassas, bu yüzden seni öpmeye bayılsam da bunu yapmayacağım. Ayrıca ölçüsüz yakınlık yüzünden kütüphaneden atılmak istemiyorum.”

Tam ona ne demek istediğini soracaktım ki dönüp üzerinde *ölçüsüz yakınlığın* yasak olduğunu söyleyen yazıyı işaret etti. “Önümüzdeki iki saat içinde makaleyi bitirirsek seninle koçun ofisine gelebilirim. Dersim öğleden sonra.”

Haddimi aştığımdan endişelensem de Henry gülümseyip başıyla onayladı. “Güzel olur.”

Kütüphaneden çıktığımızda spor binasının nerede olduğunu bile bilmeyecek kadar konudan uzak olduğumu fark ettim.

Henry içerisinin bir sürü süper kötü tarafından ele geçirilmiş bir şer yuvası gibi olduğunu ve normalde ne pahasına olursa olsun içeri girmekten kaçındığını söyledi. Görünüşe göre birinci sınıfta kapının sıkışması sonucu koçuyla iki saat boyunca içeride mahsur kalmış ve bunu bir türlü atlatamamış.

Henry'nin görüşmesine doğru ilerlerken kampüs oldukça tenhaydı ama etraftaki sakinlik bile *beni* Faulkner'la yapacağı konuşmadan endişelendiğini düşünmekten alıkoyamıyordu. Elimdeki en iyi seçeneğin dikkatini dağıtmaya çalışmak olduğuna karar verdim. "Hokey oynamaya nasıl başladın? Neden futbol, beyzbol ya da ne bileyim, satranç değil de hokey?"

"Miles dayım tıp fakültesine başlayana kadar hokey oynamış. Teknik olarak biyolojik babam o, yeteneğini miras almışım herhâlde. Liseden beri annemin en iyi arkadaşıydı ve üniversiteyi de birlikte okumuşlar, kısacası hep çok yakın olmuşlar. Annem büyürken bir sürü sporla uğraşmış, bu yüzden benim de sevdiğim bir şey bulmamı istemiş."

"Oynamayı da Miles dayından mı öğrendin?"

"Evet. İstersem pistteki herkesten daha iyi olabileceği defalarca söyleyip kafama kazıyan oydu. İlk patenlerimi o aldı, beni ilk maçma o götürdü, gençler liginde yazdırdı. Sevdiğim her şey gibi hokeyi de takıntı hâline getirdim. Annem takımın bir parçası olmama seviniyordu çünkü genelde yaratıcı şeylere düşkündüm ama hepsini sadece tek başıma yapardım."

Zihnimde küçük Henry'nin diğer çocuklarla hokey oynarkenki görüntüsü belirdi. "Miles da Maple Hills'te mi yaşıyor? Kendi çocuğu var mı?"

Henry elimi tuttu ve beni mesajlaşarak yürüyen bir öğrencinin yolundan nazikçe çekti. Ardından elimi bırakmak yerine parmaklarını benimkilere geçirdi. "Gençken burada yaşardı ama sonra Teksas'a geri döndü. Annesi hasta olunca oradaki bir üniversitede ders vermeye başladı. Yılda birkaç kez görüşüyoruz. Yanında birini hiç görmedim, dolayısıyla çocuğu yok. İyi bir adamdır; bence onu çok seversin. O da sürekli kitap okur."

"Kitap okumak kesinlikle bir insanın sahip olabileceği en harika hobidir." Henry omzuyla benimkini dürtüp gözlerini devirdi. "Eminim nerelere geldiğini görüp seninle gurur duyuyordur."

“Kampüste ateşli bir kızla el ele yürümemi mi kastediyorsun? Muhtemelen.”

Gözlerini devirme sırası bu kez bendeydi. “Ah, şaka yapacak kadar iyisin demek.”

“Şaka değildi.”

“Takımının kaptanı olmanı diyorum.”

“Şimdilik.”

“Henryyy.”

“Halleee,” dedi beni taklit ederek.

“Birkaç gün sonra Şükran Günü için ailenin yanına döneceğini biliyorum, benim de çalışmam gerek ama hafta sonu maçını izlemeye geleceğim. Vardiyamın saatlerini değiştirmeye ya da erken çıkmaya çalışacağım. Pistten indiğinde orada olmak istiyorum,” dedim. “Formanı giyip adını haykıracağım.”

“Görüşmemden önce aletimi kaldırmaya çalışmayı keser misin lütfen?” Hafifçe öksürdüm. “Vardiyayı değiştirmeden önce Faulkner’ın beni takımdan atıp atmayacağını öğrenmemizi beklesen daha iyi olur.”

“Öyle bir şey yapmayacağını biliyorsun.”

Daha önce hiç görmediğim bir binanın önünde durduğumuzda bana döndü. “Biliyor muyum gerçekten?”

Henry geçmem için kapıyı açtı ve beni girişteki banklardan birine yönlendirdi. “Ona karşı dürüst ol lütfen. Konu ne olursa olsun ona kendine çok yüklendiğini söyle.”

“Hemen dönerim.”

Henry geri döndüğünde e-kitap okuma cihazım daha ısınmamıştı bile. Telefonuma bir bakış attığımda aradan sadece on dakika geçtiğini gördüm.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum temkinli bir tavırla.

“Evet. İş arkadaşlarının başının etini yiyebilirsin,” dedi sanki ne konuştuklarını öğrenmek için yanıp tutuştuğumu bilmiyormuş gibi.

“Ne konuştunuz? Çok çabuk döndün.”

“‘İyi misin?’ diye sordu, ben de, ‘Evet,’ dedim. Sonra, ‘Öyle görünmüyorsun,’ dedi, ben de ‘Kaybetmekten hoşlanmıyorum,’ dedim, o da, ‘Ben de öyle, ne yapmayı düşünüyorsun?’ diye sordu.”

“Demek öyle...”

“Ben de buna bayıldığını bildiğim için hevesle, ‘Kazanmayı,’ dedim, o da, ‘Güzel, dün olanlar tek sefere mahsustu, değil mi?’ dedi, ben de ‘Evet,’ dedim. Sonra ‘Dinlenmek senin de hakkın. Robot değilsin,’ dedi, ben de, ‘Farkındayım,’ dedim. Sonra bahar dönemi derslerime kayıt yaptırıp yaptırmadığımı sorunca, ‘Hayır,’ dedim, o da ‘Git yaptır,’ dedi. Ben de, ‘Tamam,’ dedim.”

Henry ellerini ceplerine sokup gözlerini kaçırdı. “Yani ona ne arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu ne takımın kaybetmesiyle kaptanlık görevin arasındaki ilişkiyi kaldırmakta zorlandığını ne de bunun seni ciddi şekilde mutsuz ettiğini söyledin?”

“Evet. Konusu açılmadı,” dedi umursamazca.

“Tanrı aşkına, Henry. Çık yukarı ve ona her şeyi anlat.”

“Gitmemiz gerek yoksa dersine geç kalacaksın.”

“Henry,” dedim yalvarırcasına. “Lütfen ona daha fazla desteğe ihtiyacın olduğunu söyle. Ya bu hafta sonu da kaybederseniz? Kendine bu kadar yüklenmeni izlemekten nefret ediyorum.”

“Kaybetmeyeceğiz. Şans meleşim yanımda olacak. Bu bilimsel bir gerçek.”

“Henry, bilim böyle bir şey değil. Ne kadar sinir bozucu olduğunu daha sık söylemeliyim sanırım,” diye homurdandım ve kapıyı benim için açık tutan kolunun altından geçtim. Onun

için aynısını söyleyemesem de ben spor binasından gönülsüzce çıkıyordum. “Maçlarına gelmem iyi bir başarı stratejisi değil.”

“Beni sinir bozucu bulan tek kişi sensin. Kalan herkes çok tatlı olduğumu düşünüyor.”

Aşına olduğum Henry yavaş yavaş dönüyordu. Hâlâ bitkin görünse de aramızdaki buzlar bir nebze erimiş gibiydi. “Kâbus gibisin. Neyini tatlı buluyorlar hiç anlamıyorum.”

Okulun en ateşli çocuğu? Evet. Tatlı? Hiç sanmıyorum.

“Arkadaşlarımın gözünde hayatta tutmaları ve başımı belaya sokmadığımdan emin olmaları gereken küçük bir kardeş gibiyim. Diğer yandan senin telefonunda seni boşalttığım bir ses kaydı duruyor. Çok farklı iki ilişkiden bahsediyoruz.”

Yeri boylamadığıma hayret ettim. Dizlerimin belli belirsiz titrediğinden emindim. “Aman Tanrım, etrafımız insan doluyken bunu öylece söyleyemezsin.”

Konuşmamızı duyabilecek aynı yöne yürüdüğümüz, bizi zerre kadar önemsemedikleri her hâllerinden belli olan birkaç kişiye baktı. “Nedenmiş? O geceden beri hiç lafını etmedik. Açıkçası konuyu açmanı bekliyordum, her şeyin bir rüya olduğundan şüphelenmeye başlayacaktım. Hiç dinledin mi?”

“Henry, şu an gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun? Dün olan biten her şeyin ardından *bunu* mu merak ediyorsun?”

“Hokey konusunu açmana engel olacak her şeye razıyım.”

“Umutsuzca ihtiyacın olan desteği almana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Soruma cevap vermedin? Hiç dinledin mi?” Bakışlarını bana çevirip sırtıttı. “Neden kızarıyorsun?”

Etrafımıza bir bakış daha attığımda insanların bizi kesinlikle dinlemediğinden emin oldum. “Çünkü beni sınıfıma götürürken mastürbasyon yapıp yapmadığımı soruyorsun.”

“Öyle demedim. Kaydı dinleyip dinlemediğini sordum. Adımı inlemeni dinlerken ne yaptığını düşündüğüm hakkında varsayımlarda bulunuyorsun.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Daha fazla ses kaydetmeyi istemeyecek kadar mı?”

Kendini ne kadar kötü hissettiğini bildiğimden bunun bir numara olup olmadığından emin olamıyordum. Her zamanki tavrıyla hiçbir sorun yokmuş gibi davrandığından şüpheleniyordum. Ya beni sinir etmeye bayılıyordu ya da böyle yapmak ona gerçekten iyi geliyordu.

Elbette kaydı dinlemiştim. Eski ben olsaydım kanıtları yok etmek için telefonumu ateşe atardım. Bana hayatımın gelmiş geçmiş en erotik deneyimini yaşatmış ve hepsini kaydetmişti. Bunu Henry’yle yapmış olmam dışında neyi bu kadar ateşli bulduğumu bilmiyordum. Sesli erotik kitap uygulamaları bir süredir elimin altındaydı ama şimdiye kadar dinlediğim hiçbir şey o kaydın yakınından geçemezdi.

O geceden beri aramızda, kütüphane uyarısının değimiyle, ölçüsüz yakınlık ve bolca öpüşme dışında hiçbir şey geçmemişti.

Kaydı dinlerken bana eşlik eden vibratörümü de unutmamak lazımdı tabii.

Belki hepsi hayatımın kendimi eksik gördüğüm bir alanında beni güçlü hissettirdiği içindi. Belki de beni arzulanan, tatmin olmuş ve mutlu biri gibi hissettirdiğindendi.

Belki –*belki*– Henry Turner olduğundandı.

“Kaydı dinledim, Henry. Yatakta. Küvette. Ders çalışmam gereken onca zamanda.”

Dersimin yapıldığı binaya vardığımızda kapıyı benim için açık tuttu. “Peki profesyonel bir gözle yorumunu alabilir miyim?”

“Profesyonel yorumum mu? On üzerinden on bir. Göz dolduran performansın EGOT⁹ ünvanını hak ediyor.”

“Akademi’ye teşekkür ederim o hâlde,” dedi.

9 EGOT (Emmy, Grammy, Oscar ve Tony), televizyon, müzik, sinema ve tiyatro sanatının en prestijli dört ödülünün hepsini kazanmış insanlara verilen ünvan. –ç.n.

İçerisinin kampüsten çok daha kalabalık olduğunu görünce evde yalnızken meşgul olduğum aktiviteleri tartışma isteğim büyük ölçüde kayboldu. Ergenliğimde çok fazla üniversite dizisi izlemem yüzünden miydi bilmiyordum ama gerçekten de yanından geçtiğimiz herkes Henry'ye bakıyor gibiydi. Henry'nin vücudu kasıldı, yüzü sertleşti. Böylece hiçbir şeyi hayal etmediğimden emin oldum ve kimsenin ona bakmasını istemediğini düşündüm.

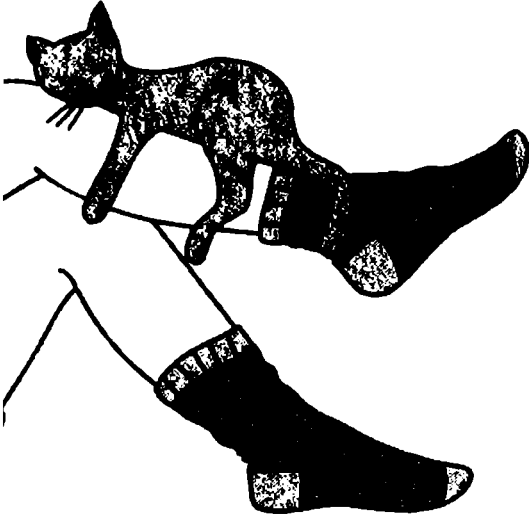
"Sınıfım hemen şurada. Kapının önüne kadar gelmene gerek yok. İçerisi bugün çok kalabalık."

"Peki," dedi. "Teşekkür ederim. Biraz yorgunum, sonra görüşemeyebiliriz. Yarın haberleşir miyiz?"

"Söylediğin için ben teşekkür ederim. Haberleşiriz tabii."

Geldiğimiz yolu aceleyle dönerken herkesin gelişi gibi gidişini de pürdikkat izlediğini fark edince onu suçlayamadım. Yanımda o yokken kimse beni umursamıyordu. Sınıfa geçip telefonumdaki ses kaydını düşünmeye dalmışken Aurora yanıma oturdu. "Umarım Chaucer hakkında yakınmamı dinleyecek hâldesindir."

Belli ki Henry'li hayallere dalmak buraya kadardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Halle

Çocukluğumda yetişkin hayatımın nasıl bir şey olacağına dair birkaç fikrim vardı.

Her günüm sofistike olacak, macera dolu geçecekti. İlginç insanlarla tanışan, ilginç şeyler yapan ateşli ve mutlu bir kadın olacaktım.

Ne var ki “Marjorie” şarkısını dinlerken elimde hafif batırlamış bir paket cips, etrafımda bir yığın mendille oturma odamın zeminine uzanıp büyükannemi özlediğim için ağlama krizlerine girdiğim bir perşembe akşamı kesinlikle bunlardan biri değildi. Ama şarkıyı dinlemeyi bir türlü bırakamıyordum.

Yirmi dakika önce dizüstü bilgisayarımı karnıma koyup bacaklarımı kanepeye kaldırmıştım ve rahatım o kadar yerindeydi ki sonsuza dek burada kalabilirdim. Joy da yerdeki yeni hayatımızı sevmiş, kendine bir yatak yapmak için saçlarını yoğurmaya başlamıştı.

Aslında final sınavlarıma çalışmalıydım. Henry’yle vakit geçirmeliydim. Gigi’nin ödevine yardım etmeliydim. Tatili şehirde geçiren insanlara toplanacağımıza dair söz verdiğim için kitap kulübü için bir şeyler pişirmeli ve tartışacağımız soruları kesinleştirmeliydim. Ortalığı temizlemeliydim. Bayan Astor’ı markete götürmeliydim. İş dışında da Cami’yi arayıp iyi olup olmadığını kontrol etmeliydim. Maisie’nin bilim projesi için araştırma yapmalıydim. Geleneksel tatilimizi planlamalıydim. Noel’e daha bir ay olmasına rağmen işe yaramaz ve sabırsız

kardeşlerim yüzünden anneme bir hediye seçmeliydim. Romanımı yazmalıyım.

Tanrım, romanımı o kadar boşlamıştım ki her şey gibi o da umutsuz vaka oluvermişti.

Elle tutulur hedefleri olan güçlü bir kadının bütün kararlılığıyla kendimi birinci plana koyacağımı ilan etmiş ama görüldüğü üzere acınası şekilde başarısız olmuştum. Öyle ki Şükran Güne'ne rağmen toplanacağımızı söylediğimi unutup hemen ardından ayları karıştırarak kulüp için yanlış kitabı okuduğumu fark ettiğimde hem diğer kitaba başlamayı *hem de* beni bekleyen bir yığın işi bir kenara bırakıp boylu boyunca yere uzanmıştım.

Hayalini kurduğum hayat bu değildi fakat kendimi hezeyanlara kaptırdığım bir anda bunu çabucak kabullenivermiştim. Yattığım yerden ön kapımı tüm netliğiyle görebiliyordum, dolayısıyla Henry'nin içeri girip bana uzun ve şaşkın bir bakış attıktan sonra yanıma uzanmasını izlemek işten bile sayılmazdı.

Antrenmandan çıktıktan sonra bana takılmak isteyip istemediğimi sorduğunda görmeyi beklediği son manzaranın bu olduğundan emindim.

Joy saçlarımdan yaptığı yatağı arkasına bakmadan terk edip Henry'nin göğsüne tırmandı ve türlerini okşamaya başlamasıyla neşeye mırlamaya koyuldu. Henry başını çevirip bana baktı. "Düşün mü?"

"Evet." Telefonuma uzanıp hüznümlü Taylor Swift şarkılarından oluşan çalma listemi kapattım, sonuçta sıkıntılı sürecini henüz atlatmıştı ve "this is me trying" çalmaya başladığında katıla katıla ağladığımı görmeye ihtiyacı yoktu.

"Neden bu kadar üzgünsün, Kaptan?" diye sordu.

"Üzgün değilim," diye yalan söyledim. "Her zamanki gibi cıvıl cıvılıyım."

"Cıvıl cıvıl değilsin," dedi ve bacaklarını kanepeye, benimkilerin yanına kaldırdı. "Fırtına atlatmış bir şehir ya da ne bileyim, tıka basa yemiş bir panda gibi sakınsın."

Yine domuzları aratmayan o garip sesi çıkardım, artık bunu yaptığımı –özellikle de Henry yanımdayken– kabullenmiştim. “Ne şairane adamsın. Bunu sosyal medyama eklemeliyim. Halle Jacobs: Amatör yazar. Profesyonel insan memnun edici. Tika basa yemiş bir panda gibi sakın.”

“Halle Jacobs: Gerçek bir yazar. Kurabiye ustası. Tika basa yemiş bir panda gibi sakın. Bütün Los Angeles’taki en iyi poponun sahibi.”

Aşırı dramatik davranıp ruhsal çöküşümde boğulmayı *tüm benliğimle* isterken beni güldürmesinden nefret ediyordum. “Tamam, artık benimle dalga geçtiğinden kesin eminim.”

“Bir sürü kış gördüm. İnan bana, favorim seninki.” Yerinden kalkarken çattığım kaşlarımla ona baktım. Kafasında bir plan olduğu belliydi, bilgisayarımı üzerimden kaldırırken her hareketini izlemeye koyuldum. Ardından telefonumu, e-okuyucumu alıp etrafımda oluşturduğum küçük sığınağımı bir bir bozduktan sonra beni kaldırıp kanepeye bıraktı. Yanıma yerleştikten sonra beni kolayca kendine çekti ve bacaklarımı tutup beni kucağına oturttu. Ona yardım etmeye gönlüm olmadığından biraz çaba sarf etmesi gerekse de istediğini aldı ve bana çenemi göğsüne yaslamaktan başka çare bırakmadı.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp iç geçirdi. “Neden bu kadar mutsuzsun?”

“Önüme yeterince bambu koymadın herhâlde,” diye mırıldandım, başımı kaldırmadan.

Bir parmağını çenemin altına koyup suratımı görebilmek için başımı geriye itti. “Sorun ne, Kaptan?”

Anlatabileceğim onca şeyin arasından en saçma olanla başlamaya karar verdim. “Her şeyi çekip çevirdiğim için mi bana Kaptan diyorsun? Çünkü bana kalsa her şeyden sorumlu olmayı hiç istemiyorum. Her şeyden ve herkesten sorumlu olmaktan da zorla lider ilan edilmekten de bıktım. Kaptan ya

da ailemin reisi olmak istemiyorum. Çok yorgunum ve her şey yerle bir oluyor.”

“Ne yani, ben kaptan olmak istemiyorum dediğimde herkes ortalığı ayağa kaldırıyor ama sen söyleyince sorun değil mi?” Şaka yapmanın keyfimi yerine getireceğini sanıyor olmalıydı ama gülemeyecek kadar acınası hâldeydim. Henry parmağını yüzümden çekti ve kollarını etrafıma dolayıp beni sıkıca göğsüne bastırdı. Joy’un darmadağın ettiği saçlarımı okşaması iyi geliyordu. “Başlarda belki öyleydi ama şimdi birbirimize denk bir takım olduğumuz için böyle diyorum. Kaptanlık bunu seninle yaptığımı düşündüğümde gözüme daha kolay görünüyor. Sorumluluğun büyük kısmı üzerine kaldığı için üzgünüm. Elimden gelenin daha fazlasını yapacağım.”

İçimde bir şeylerin kıpırdandığını hissettim. “Çok güzel konuştun.”

“Sana kaptan dememi istemiyorsan demem. Sana takabileceğim bir sürü lakabım var. Dilimin ucuna ilk panda geldi.”

“Bana kaptan demeyi bırakmanı istemiyorum,” dedim. “Seninle aynı takımda olmak istiyorum.”

“En büyük derdin aradan çıktığına göre başka ne seni yerlerde yuvarlanıp ağlamaya sürükledi?”

En sakın hâlim, son derece mantıklı cümlelerim ve hiç de ağlamaklı olmayan sesimle ona her şeyin üzerime üzerime gelip en sonunda çöktüğünü ve her şeyin, herkesin ağırlığı altında eziliyormuş gibi hissettiğimi açıkladım.

Senenin başından beri herkesin iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum ama artık altından kalkamayacağım bir hâl almıştı. Diğerlerinin sorumluluklarını ne denli üstlendiğimi fark ettiğimde beni düşünen tek kişi olan büyükannemi neden ansızın özlediğimi anlayıverdim. Kitabımla –ya da elimi bile sürmediğim kitabımla mı demeliydim?– ilgili kısımları kendime sakladım çünkü Henry’nin bunu kendine görev edindiği

bana yeni tecrübeler edinmeye bağlayacağını biliyordum. Fakat sorun bu değildi.

Sorun bendim. Sorun çok önemli gördüğüm şeylere kendimi adayamamamdı. Zamanımızı başka şeyler yaparak geçirdiğimizden Henry'nin beni randevulara çıkaramaması değildi. Bana romanın nasıl gittiğini sorduğunda her şeyin harika gittiğini söylememdi.

Ona gerçeği söylersem beni yüzüstü bıraktığını düşünecekti ve zaten üzerindeki takım kaptanlığı baskısıyla mücadele etmeye çalışırken kendi sorumluluğu olmayan başka bir şey yüzünden kendini suçladığını görmeye dayanamazdım.

“Peki. Bana kalırsa önce şu büyükanne hakkındaki şarkıyı dinlemeye bir son vermelisin,” dedi ciddi bir sesle. “Ardından da insanlara hayır demeyi öğrenmelisin. Buna ben de dâhilim.”

“Söylemesi kolay tabii, Henry. Yapması değil,” diye mırıldandım, yüzüm hâlâ göğsüne gömülü vaziyetteydi.

“Kolay. Ben herkese sürekli hayır derim. Bana gitmemi söyle.”

“Hayır, gitmeni istemiyorum,” dedim ve geri çekilip yüzümü ele geçirdiğinden emin olduğum dehşet ifadesiyle ona baktım.

“Gördün mü? Bu kadar kolay işte. Az önce bana hayır dedin. Çok akıllı bir kızsın.” Başparmaklarıyla gözlerimdeki yaşları sildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. “İnsanlar karşımda ağladığında geriliyorum, bu yüzden içini dökmek için sadece iki dakikan var. Sonra her şeyi yoluna sokacağız, tamam mı? Kötü bir gün geçirmek en doğal hakkın, Halle. Sen insansın, robot değil.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, en az beş dakika lazım.”

“Bak. Yine hayır dedin. Aynen böyle devam et, Kaptan.”

Beş dakikamı ağlamak yerine Henry'ye sarılıp saçlarımı okşamasına izin vererek geçirdim. Düzenli kalp atışları beni sakinleştirmişti. “Marjorie” şarkısının aşına olduğum melodisi yeniden başladığında hızla telefonuma uzanıp sonraki şarkıya geçti. Beş dakikam dolduğunda beni ayağa kalkmaya zorladı.

İçimdeki yerde yuvarlanma arzusunun hâlâ yerli yerinde olduğunu inkâr edemezdim.

Henry de kanepeden kalktı ve kendimi her an yere atacağımı sezmiş gibi önüme geçti. “Rahat bir şeyler giy. Hayır, önce bir duş alıp yüzünü yıka. Makyajın akmış. Sonra da aşağı gel.”

Söylediklerini yapmak için oyalandıktan koridora yöneldim ve kıcıma bir şaplak attığında yerimden sıçradım. Omzumun üzerinden ona baktığımda gülümseyen suratıyla karşılaştım. “Dediğimin arkasındayım. Los Angeles’taki en iyi popo sende.”

Arkamı dönüp yanına gittim ve kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladığımda ellerini popomun altına kaydırıp beni kucağına aldı. “Senden hoşlanıyorum.”

Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. “Ben de senden hoşlanıyorum.”

Kucağından inip yukarı çıktım ve nihayet aşağı döndüğümde kendimi çok daha iyi hissediyordum. Henry mutfakta biriyle telefonda konuşuyordu.

“Yapabilir misin, yapamaz mısın? Evet, anlıyorum. Hayır, umurumda değil. Evet, eminim bunu çok seksi buluyordur. Evet, ben de yardım edeceğim. İşin bitince ona e-posta gönder. Numarası sende var mı? Ses kaydı için diyorum. Hayır, okurken çekilmiş fotoğrafını istemiyor. Tamam, teşekkür ederim. Hoşça kal.”

Bakışlarım malzemelerle dolu tezgâhın ve açık fırınının üzerinde gezindi. “Ne oluyor?”

Henry duvardaki kancada asılı önlüklerden birini alıp üzerine geçirdi. “Yarınki kitap kulübü için kurabiye pişiriyorum. Yapışını milyonlarca kez izledim, çok zorlanmam herhâlde. Büyükannenin tarifini de açtım. Her şeyi elime yüzüme bulaştırıp başıma musallat olması riskini almaya hiç niyetim yok.”

Kahvaltı barının etrafından dolanıp oturmam için bir tabure çekmesini izlerken sadece, “Ah, öyle mi?” diyebilirdim.

“Sen duştayken Bayan Astor’la konuştum ve alışveriş listesini aldım. Russ birazdan markete gidip her şeyi alacak, Aurora

da annene Noel hediyesi için aralarından birini seçebileceğin küçük bir liste hazırlıyor. Cami gayet iyi, aradığımda pilates dersindeydi, sırf acil bir durum olduğunu sandığı için cevap vermiş. Belki sonra ona geri dönersin.”

Ağlamayacağım. *Ağlamayacağım*. “Dönerim.”

“Jaiden okulundaki bütün bilim fuarlarında birinci olduğunu iddia ediyor. Sözüne inanmasam da kimya diploması var ve kız kardeşin daha sekiz yaşında, bir sorun çıkacağını sanmıyorum yani. Eve döndüğünde birkaç fikir bulup araştırma sürecine yardımcı olabilecek kaynaklar gönderecek.

“Bobby kulüp için seçtiğin kitabı okuduğunu iddia ediyor ama hafızasını tazelemek adına bir göz gezdirip sana olan biten her şeyi anlattığı detaylı bir ses kaydı atacak. Tartışabileceğiniz birkaç soru bulacakmış. Toplantıyı senin yerine yönetebileceğini söyledi ama bunu istemeyeceğini düşündüğümünden hayır dedim. Bana sorarsan sakın isteme.”

“Ama herkes Şükran Günü için ailelerinin yanına dönmüyor mu? Ya da ders çalışmaları gerekmiyor mu? Finallere ramak kalmışken kimseyi meşgul etmek istemiyorum.”

“Hepsi sana yardım etmek istiyor, Halle. Ayrıca çalışmaya çoktan başlamış tek kişi olduğuna yemin edebilirim.”

Hayret dolu bakışlarıma sanki iki kafam varmış gibi tuhaf bakışlarla karşılık verdi. “Teşekkür ederim.”

“Neden bana öyle garip garip bakıyorsun?”

“Çünkü tekneyi alabora olmaktan kurtardın,” dedim, içim rahatlama ve minnettarlık hissiyle doluydu.

“Ne dediğini anlamıyorum,” dedi ve elektronik tartımı açtı. “Tatil planı konusunda da inisiyatifimi kullanıp sikerler dedim. Kısacası geriye sadece Gigi’yle konuşmak ve istiyorsan biraz ders çalışmak kaldı.”

“Beni öper misin?” dedim. “Söz veriyorum ağlamayı ke-seceğim.”

“Hayır,” dediğinde şaşkına döndüm. “Çünkü seni öpersem daha fazlasını isteyeceğim ve ellerimi daha yeni yıkadım. İşim bittiğinde tekrar sor.”

“Anlaşıldı, Kaptan.”

Gigi görüntülü konuşmamız boyunca mutfağımdan gelen sesleri kimin çıkardığını sorup durdu.

Henry bana kulaklığımı takmamı, çocukların ev ödevleri hakkında sızlanmalarını dinlemek isteseydi takım arkadaşlarıyla vakit geçireceğini söylemişti. Ona üç aydır sızlanıp durduğunu hatırlattığımdaysa onu seksi bulduğum için bunun sayılmayacağına söylemişti.

İkisi arasındaki bağlantıyı hâlâ çözebilmiş değildim ama onu seksi bulduğum konusunda haklıydı.

Ekranımın üzerinden tarif kitabını dikkatle okumasını izlerken her şeyde iyi olduğu iddiasına neredeyse katılacağımı düşündüm. Gigi’nin konuşmayı sonlandırması normalden çok daha uzun sürmüştü ama nedeni aniden beni umursamaya başlaması değil, meraktan kudurmasıydı.

Ekranımı nihayet kapattıktan sonra ayağa kalkıp gerindim ve fırın camının ardındaki kurabiyeleri izleyen Henry’ye baktım. İlk seferinde başarısız olmamayı kafasına koyduğundan hamuru yapması benim yapacağımdan çok daha uzun sürmüştü. “Başlarından ayrılmazsan daha yavaş pişerler.”

Başını çevirip bana baktı, kaşları altında küçük bir çizgi belirmesine neden olacak kadar çatıktı. “Palavra atıyorsun.”

“Atmıyorum,” dedim tüm ciddiyetimle, gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Çömeldiği yerden doğruldu ve tezgâhın etrafından dolanıp yanıma gelerek şakağıma bir öpücük kondurdu. “Bunu herkes bilir.”

“Şimdi nasılsın?” diye sordu ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp başparmağını şefkatle çenemde gezdirdi.

“Daha iyi. Çok daha iyi ama vücudumdaki bütün gerginliği atmak için iyi bir masaja ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.”

Elini çenemden boynuma indirdi ve köprücük kemiğim boyunca nazikçe ilerletti. “Bütün gerginliğini alacak harika bir şey biliyorum ve bahse varım işimi fırının zamanlayıcısı olmadan bitirebilirim.”

“Görelim bakalım.”

Beni nazikçe öpüp dizlerinin üzerine çöktü. Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en ağız sulandırıcı manzara olabilirdi. Elbise giydiğime hiç bu kadar sevinmemiştim. Elleri kalçamın dış kısmında bir süre gezindikten sonra eteğimin altına kayıp iç çamaşırımın sınırında durdu. “Bunu daha önce yaptın mı?”

Gözleri üzerimdeydi, cevabımı beklerken dilini alt dudağında gezdirdi. “Hayır ama nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.”

“Güzel. Ben de öyle. Tezgâha yaslan.”

İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekti ve ayaklarımı birer birer bileklerinden tutup kaldırarak çıkarmama yardım etti. Kalçamın iç kısmına öpücükler kondururken bir bacağıma omzuna attı ve başı eteğimin altında kayboldu.

Dizlerimin bağının hangi noktada çözüleceğini ya da kalbimin ne zaman duracağını merak etmeden yapamıyordum. Hangisinin önce geleceğinden emin değildim.

Hiç acelesi yokmuş gibi kasıklarımın iç kısmına ve kıcıma uzun uzun öpücükler kondurup ellerini üzerlerinde gezdirdi. Hassas tenime batan sakalları yüzünden ondan kaçmaya çalıştığımda beni sıkıca yerimde tuttu.

Dilini bacaklarımdan arasında hissettiğimde nefesim kesildi, kıvrımlarımı yalayıp emerken başım geriye düştü. Tenim karıncalanıyordu ve ellerim beni dik tutmak için arkamdaki tezgâhı sıkıca kavradı. Adını inlememle kıcıma bir şaplak yediğimde dudaklarımdan bir inilti daha döküldü. Henry bu kez bir par-

mağını yavaşça içime soktu ve iyice alıştığımdan emin olduktan sonra yanına ikincisini ekledi.

Ardından her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Zevk her bir zerremi ele geçirdi ve ben içimi böylesine doldurmasına alışmaya çalışırken giderek daha da şiddetlendi. Henry parmaklarının etrafında her kasılışımda inliyor, dilini mükemmel bir tempo ve baskıyla üzerimde gezdiriyordu.

“Henry,” diye inledim. Boştaki eli kalçamı bırakıp benimkini buldu ve ona sıkıca tutunmama izin verdi.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans ederken neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. Henry hassas ve şişmiş klitorisimi dikkatlice bıraktı ve külotumu bacaklarıma geçirip ayağa kalktı.

Ona bir şey söylemediydim, herhangi bir şey. Belki de bir teşekkür mektubu yazmalı ya da onuruna bir anıt dikmeliydim. Fakat fırın zamanlayıcısının ötmesiyle yüzünde beliren kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa memnuniyetimi göstermek için bunların hiçbirini yapmama gerek yoktu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Halle

Arenanın bekleme alanından gelen gürültü, maçın bitiminden ve insanların ayrılmaya başlamasından çok sonra bile dinmedi.

Romanıma bir bölüm yazma umuduyla alanı çevreleyen yüksek masa ve sandalyelerden birine yerleşmiştim. Henry'nin bana verdiği daha fazla hayır deme görevini Şükran Günü'nün bitiminden beri kitabımla ilgili olmayan herhangi bir şey yapmaya niyetlendiğimde *kendi* üzerimde uyguluyordum.

Taslağım, perşembe günü işten eve döndüğümde beni karşılayan bomboş evimden ve Gigi'yle Maisie'nin benimle konuşamayacak kadar mayışık olduklarını öğrenmemin ardından üzerime çöken üzüntüden aklımı uzaklaştırmama yardımcı oluyordu. Ailesini kendi evinde ağırlayan Bayan Astor, bütün tatlılığıyla bana da bir tabak ayırıp buzdolabıma bırakmıştı. Ayrıca bana haber vermeye zahmet etmeden kedimi çalmıştı. Torunlarından biri otistikti ve Joy'un kalabalık aile toplantılarını kolayca atlatmasına yardımcı olduğunu biliyordum, dolayısıyla onu paylaşmayı sorun etmiyordum.

Devam eden bir çalışmanın, adı üstünde, devam ediyor olması gerekirdi ve omuzlarımdaki yük geçici olsa da hafiflemişti. Oyalandığım için kendime acımayı bırakmalı ve açığı kapatmaya odaklanmalıydım.

Yaşadığım muazzam çöküşün ardından şaşırtıcı –ya da nereden baktığınıza bağlı olarak hiç de şaşırtıcı olmayan– bir şekilde verimli çalışmaya başlamıştım. Konunun önceden san-

dığımın aksine ilham bulamamakla alakası olmadığını, sadece dikkatimin dağıldığını fark etmiştim.

Evet, zamanımın büyük kısmını tatlı ve ateşli bir hokey oyuncusunun altında geçirdiğim için kimsenin beni yargılayacağını sanmıyordum ama yine de hedefleri olan bir kadındım. İstedğim her şeye sahip olabilirdim ve olacaktım da. Tek yapmam gereken kolları sıvayıp işe koyulmaktı. Güzel bir yüzün ve mükemmel bir kişiliğin dikkatimi daha fazla dağıtmasına müsaade edemezdim. Gelmiş geçmiş *en* güzel yüz ve *en* mükemmel kişilikten bahsediyor olsak bile.

Henry tam da o anda, içimden *en* güzel yüz dediğimi duymuş gibi üzerinde iki Girilmez tabelası asılı olan kapıdan dışarı çıktı ve onu fark etmeleriyle etrafımızdaki insanlar hep bir ağızdan tezahürata başladı. Galibiyetini kutladıklarını görmekten her ne kadar mutluluk duysam da yüksek seslere olan hassasiyeti yüzünden bundan rahatsız olacağını biliyordum.

İnsanlar onunla konuşmak için yanına akın ettiğinde Henry'nin yüzünde beliren bıkkın ifadeye gülmemeye çalışmak yerine, hayali karakterlerimi nasıl öpüştürüp kavga ettireceğimi planlamaya odaklanmaya gayret ettim. Sırtlarında onun adı yazılı formalar giymiş iki kadın yanına yaklaştığında ekranıma odaklanma çabam biraz daha zorlaştı.

İçlerinden birinin odanın öteki ucunda bağıra çağıra güldüğünü duyabiliyor, diğerinin elini onun koluna koyduğunu görebiliyordum ama Henry'nin ne dediğini anlayamıyordum. Göz ucuyla bana doğru yürüdüğünü fark ettiğimde hâlâ çalışıyormuş gibi yapıyordum. Henry yanımda durdu ve başımı ona çevirdiğimde oturduğum, bizi hemen hemen aynı hizaya getiren sandalye sayesinde yüzündeki gülümsemenin ne kadar büyük olduğunu rahatça görebildim. “Merhaba. Kazandın,” dedim. “Üst üste iki gün buzdan galibiyetle ayrıldın ve ikisini de izledim. Bu beni en büyük hayranın yapar mı?”

“Elbette kazandım.” Çantasını yere bırakıp dudaklarıma yapıştı ve ellerini ensemdeki saçların arasına geçirip beni sertçe öptü. Yanımızdan geçen taraftarlar bağırmaya başlayınca geri çekildi. “Sen benim şans meleğimsin. Söylemiştim, bu bilimsel bir gerçek.”

Otel odasındaki olaydan sonra bile insan içinde öpüşmemiş-tik ama Turner formalı iki kadının hışımla kapıya yöneldiğini görünce bunun benim yararına olmadığından şüphelendim. “İnsanlara hayır diyebileceğini biliyorsun. Böyle abartılı şeyler yapmana gerek yok.”

Bana bakabilmek için biraz geri çekildi, elleri hâlâ boy-numdaydı. “Neden bahsediyorsun?”

“Beni öpmenden. Formalı kadınlardan. Onlara hayır di-yebilirsin.”

“Dedim zaten. Sonra da galibiyetimizi kutlamak için ya-nına geldim.”

“Hımm,” diye mırıldandım. Hâlâ uğraşamayacak takati olmadığı insanlara bir mesaj vermek için beni kullandığını düşünüyordum. “Öyle diyorsan öyledir.”

“Kavga çıkarmak için mi böyle mantıksız davranıyorsun?” diye sordu. “Öyleyse bana uyar ama öfkeni eve dönene kadar saklasan olur mu? Kavga edeceksek bunu hemen arkasından barışabileceğimiz bir yerde yapmalıyız.”

Gözlerimi göğsüne dikip omuzlarımı silktim. “Kavga et-miyoruz ve hiç de mantıksız davranmıyorum.”

“Benim hatam. Dramatik demeliydim.” Yine itiraz ettiğimde atkuyruğu topladığım saçımı hafifçe çekip beni ona bakmaya zorladı. “Öylesin.” Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup geri çekilince tüm zayıflığımla olduğum yerde eridim. “Ama sorun değil. Henüz hiç kavga etmedik. Bu iyi bir tecrübe olur.”

“Bir daha dramatik olduğumu söylersen ilk kavgamızı *ede-ceğiz*,” diye söylendim.

Sırıttı ve art arda gelen mağlubiyetlerden sonra onu gerçekten mutlu görmek rüya gibiydi. “Yaptığın her şey *dramatik biri değilim* savının aksini ispat ediyor.”

“İlk kavgamız resmen başladı,” dedim. Kafamın içinde sesim kulağa son derece ciddi ve korkutucu gelmişti ama yüzünde beliren o lanet sırıtışa ve burnumun ucuna kondurduğu öpücüklerle bakılırsa sözlerimi zerre kadar umursamadığı açıktı.

“Önce iki galibiyet, sonra da seninle kavga etmek, ha? Ne şanslı herifim. İçeri dönmem lazım ama geldiğimde burada olacaksın, değil mi?” Word dosyamın durduğu ekranıma bir bakış attı. “Hayali arkadaşların bugün ne yapıyor?”

Kulağa küçümseyici gelse de ona karakterlerime isimleriyle hitap etmeyi garip bulduğumu söylediğimde Henry onlara hayali arkadaşlar demeye başlamıştı ve bu kez ona söyleyecek elle tutulur bir şeyim olduğundan gösterdiği ilgi hoşuma gidiyordu. “Oturup konuşmak yerine birbirlerinden ne istediklerini anlamalarını bekliyorlar.”

Burnundan güldü. “Bizim gibi mi?”

“Biz gayet konuşuyoruz,” diye karşı çıktım. “Az önce uğraşmaya takat bulamadığın kadınları başından savmak için beni öpmen yüzünden kavgalı olduğumuzu söyledik.”

“Halle,” dedi usulca. “Uğraşmaya takat bulabildiğim tek kişi sensin. Sen ve dramatik tavırların tüm zamanımı alıyor zaten. Seni öpmeyi sevdiğim, hatta kimilerine göre takıntılı olduğum için öptüm. Buzdan iner inmez yapmak istediğim tek şey buydu. Yanına gelip hayali tartışmalar çıkarmaya çalışmanı dinlemek başımı Faulkner’la *gerçek* bir belaya sokacak ama buna değer.”

“Bana dramatik diyene bak, beni öpmeye takıntılı olduğunu söylüyorsun,” diye mırıldandım, yüzümü gizlemek için başımı göğsüne gömerek. “Git de kaptanlık sorumluluklarıyla ilgilen. Ben hayali arkadaşlarımla oyalanırım.”

“İşim bittiğinde seninle kavga etmeye sabırsızlanıyorum,” dedi ve alnına bir öpücük kondurdu.

“Bunu başka bir güne saklasak olmaz mı? Hiç kavga etmeyelim istiyorum,” dedim.

Kahkaha atıp sözlerimi başıyla onayladı ve yanımdan uzaklaştı. Girilmesi yasak kapıdan geçene kadar kaç kişinin gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmedim. Çantamdan kulaklığımı çıkarıp karakterlerimden birinin ötekinden ne istediğini mucizevi bir şekilde anlamasını beklemeye odaklandım ve Henry’nin tıpkı bizim gibi olduklarına dair sözlerini *hiç* düşünmedim.

Sessizlik ve Henry’nin evi birbirine en tezat kavramlardı.

Herkes yolunu gözledikleri galibiyeti kutlamak için erkenden içeri doluşmuştu ama dışarı çıkma vakti geldiğinde Henry onlara gecenin kalanını benimle geçireceğini söylemişti. Onu çıkmaya zorlamamaları için böyle yaptığına emindim ve gün boyu süren adrenalinden yorgun düşmüşken beni mazeret olarak öne sürmesini sorun etmiyordum.

Ben elimde bilgisayarımınla yatağına kurulur kurulmaz gözden kaybolmuş, üzerinde resim yaparken giydiği kıyafetleri ve kolunun altında yepyeni bir tuvalle geri dönmüştü. Küçük karalamaları dışında elinden çıkan hiçbir şeyi görmediğimden bu hâline duyduğum heyecana aldırmamış, yere oturup küçük bir boya paletini açarak işe koyulmuştu. O zamandan beri de yerinden kıınılamamıştı.

Ne çizdiğini bilmiyordum ama şimdiye kadar hiçbir çalışmasına doğru düzgün bakmama izin vermediği için tuvaliyle evin başka bir köşesine kaçır diye bunu ona sormaya korkuyordum.

“Beni izlediğini hissedebiliyorum,” dedi fırçasını tuvalde kaydırırken.

“İzlemek kulağa ürkütücü geliyor. Hayran hayran bakıyorum diyelim. Eserlerin hoşuma gidiyor, daha doğrusu bakmama izin verdiğin ufak tefek çizimlerin.”

Henry sadece benim için çizdiği şeyleri bana gösteriyordu. Joy’un resimleri, bana koca buketler alması yerine tercih ettiğim çiçek çizimleri, Vakvak Efron’ı seçkin bir beyefendi gibi üzerinde bir takım elbiseyle betimlediği portresi ve tabii *tenime* çizdiği onca şey.

Henry fırçasını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve paletiyle altına koyduğu havluyu alıp ayağa kalktı. Havluyu yatağın üzerine serdi ve boyaları üzerine bıraktı. Ardından bir eliyle bilgisayarımın ekranını kapatıp komodinin üzerine koyarken diğeriyle ağzındaki fırçayı alıp paletin yanına attı.

“Ne yapıyorsun?”

Yatağın üzerine çıkıp kıpırdamamam için bacaklarımın üzerine oturdu. “Resim yapıyorum. Tişörtünün eteğini kaldırır mısın?”

“Resmini karnıma mı çizeceksin?” diye sordum, alacağım cevabı, başıyla onaylamadan önce bile biliyordum. “Göbeğim var.”

“Göbeğini daha önce de gördüm,” dedi dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi. “Ne önemi var ki?”

“Öyle sıkı bir karnım yok işte. Birkaç çatlağım var.” *Ve göbek deliğimin altında cımbızla almayı unuttuğum birkaç siyah kıl olduğuna eminim.*

“Çatlaklarının olmasını garip bulmuyorum.” Tişörtünün kolunu yukarı kaldırıp pazusunu sıktı ve üzerindeki soluk çizgileri görene kadar kolunu çevirdi. “Aynıları bende de var. Çekinmeni gerektirecek bir şey yok.”

Birden aşırı savunmacı bir tavra büründüğüm söylenemezdi ama kendimi savunma dürtüsüne karşı koyamıyordum. Vücudumun toplumsal algıların mükemmel tanımına uymadığının farkındaydım ama her şeyin beni aksine ikna etmek için tasarlandığı bu dünyada kendimi sevmek için yıllarca çabalamıştım.

“Çekindiğim yok. Vücudumu seviyorum,” dedim. “Göbeğimi başkarına göstermeye alışkın değilim, o kadar. Senin için iyi bir tuval olmayacağından endişeleniyorum.”

“Sen benim en mükemmel tuvalimsin, Halle. Her şeyinle. Böyle hissetmene çok sevindim. Ben de vücudunu ve onu gören tek kişi olmayı seviyorum.”

Mükemmel tuvalim. “Ne çizeceksin?”

“Bekleyip göreceksin.”

Tişörtümü kaldırdım ve eteğini ona engel olmaması için sütyenimin altına sıkıştırdım. İşine koyulurken hiçbir şey söylemedi. Kaburgalarımın üzerine ve göbek deliğimin altına uzun çizikler attı, ardından da yüzlerce –belki binlerce– küçük fırça darbeleri geldi. Henry kendi kendine mırıldanıyor, arada bir geri çekilerek çalışmasını inceliyordu.

Her fırça darbesi tenime kondurulmuş bir öpücük gibiydi. Bir sorun olup olmadığını sorduğunda başımı yok anlamında sallamaktan başka bir şey yapamadım. İçinde bulunduğumuz an o kadar şefkat dolu, o kadar samimi ve özeldi ki buna ortak olmamı istediğine inanamıyordum.

Sıra vücudumun yanına geldiğinde üzerimden kalkıp yüzüstü uzandı. Ardından öteki yanıma ve bacaklarımın arasına geçti. Düzenli aralıklarla bana bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu ama her seferinde ona hayır diyordum. Bunun bitmesine hazır değildim.

Ben ne kadar istemesem de işi bittiğinde *şaheserini* mahvetmemem için boya kuruyana kadar beni kıpırdamadan yatmaya zorladı.

Yavaş hareketlerle yataktan kalkıp boy aynasının önüne gitmeme yardım ederken, “Ben de senin üzerine bir şeyler çizecek miyim?” diye sordum.

“Hayır. Karalamalarını gördüm. Bir Picasso sayılmazsın.”

Odanın öteki ucuna giderken omzumun üzerinden ona bir bakış atıp, “Bazen ne kadar kaba olduğunun farkında mısın?” diye homurdandım.

Aynayla aramızda birkaç adım kaldığında elleriyle gözlerimi kapattı. “Konu sanata olan yeteneksizliğinize geldiğinde bana kafamdan geçen her şeyi söylememi öğütleyip durduğunuzu unutuveriyorsunuz. Hazır mısın?”

“Göster artık.”

Henry ellerini gözümünden çekti ama arkamda durmaya devam etti; yüzünü boynuma gömüp nabzımın attığı noktayı öptü. Birbirine geçmiş leylak ve lavanta renkli çizgiler göğüs kafesimdeki sedefli beyaz bulutlarda kesişiyordu. Tenimin dört bir yanı pembenin, mavinin ve yeşilin en yumuşak tonları ve onlara eşlik eden beyaz ve sarıyla bezenmişti. Ne çizdiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. “Çayırları seviyorsun. Tenime çizdiğin ilk şey de oydu.”

“Sürekli otların arasında uzandığımı hayal ederim. Hep içimin huzurla dolup taşacağını düşünürüm. Artık papatyaları da sevmeye başladım.”

Karnımın sol alt köşesinde siyah, el yazısıyla yazılmış kalın bir *H* harfi duruyordu. Üzerimdeki tek koyu renk oydu. “Üzerime imzanı mı attın?”

Parmakları imzasının üzerinde gezindi. “Baktığında ne hissediyorsun?”

“Çok güzel,” dedim tüm dürüstlüğümler ve savunmasızlığımla. “Hep kendimi çok güzel hissetmemi sağlıyorsun.”

“Güzel *olduğun* için öyle hissediyorsun, Halle.”

“Bana yaşatacağın deneyimlerden birinin de günün birinde birlikte bir çayıra gitmek olacağına söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Henry

Final dönemi, bütün yıl boyunca akademik anlamda arkadaşlarımdan üstün olduğumu hissettiğim tek zaman dilimiydi.

Elimden gelenin en iyisini yapmama yardımcı olan bir sistem oturtmuştum. Pratik çalışma hiç canımı sıkmamıştı, bundan büyük keyif alırdım ve yazılı çalışmalar da sistemime uyuyordu. Aslında sırrım oldukça basitti: Kendimi, *bir şey* yapmazsam kalacağıma ikna edene kadar endişemin büyümesine müsaade ediyor, sonra kolları sıvıyordum.

Bu kusursuz bir strateji miydi? Hayır. Benim için ideal miydi? Evet ve şimdiye kadar beni hiç yüzüstü bırakmamıştı.

Taktiğimi Halle'ye açıklarken Poppy ağzı hafifçe aralanmış vaziyette bön bön bana bakıyordu. Ona, anaokulu öğretmeni olmak istediğini öğrendiğimde aynı böyle hissettiğimi söyledim.

Evet, yöntemlerim Halle'nin zaman çizelgesi ya da Anastasia'nın bir değil, iki ajandası kadar derli toplu sayılmazdı. Ancak yaklaşan dönem sonu sınavlarımız yüzünden kafayı yememiş tek öğrenci bendim ve bu harika bir histi.

Profesör Thornton'la aramdaki öğretmen öğrenci ilişkisi sona ermek üzereydi ve biriyle bir daha asla muhatap olmak zorunda kalmayacağıma hiç bu kadar sevinmemiştim. Dersinden sağ çıkmamı büyük ölçüde Halle'nin nezaketi ve azmine borçlu olsam da başarmıştım.

Şimdi tek yapmam gereken kaptanlığı elime yüzüme bu laştırmamaya devam etmek ve üniversitede başardığım onca şeyi heba etmemekti. Ona titizlikle hazırladığı plana uymak

yerine spor salonunda fazladan zaman geçireceğimi söylediğimde Halle'nin ifadesi saf bir panikle doldu. Belli ki baskı altında başarılı olduğuma inanmıyordu.

Halle konunun bana inanmamak değil, kaybettiğimiz zamanlarda olduğu gibi hokeyin sorumluluğu altında ezildiğimde kendi deyimiyle "ruhsal çöküş" yaşamam olduğunu söylemişti.

Ne demek istediğini anlayamıyordum.

Çocuklar bu akşam bira pongu oynamak yerine ders kitaplarına gömülmeye karar verdiğinde hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

Halle'yle Aurora karşımda kıkırdayıp çocuk gibi birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. "Ne fısıldaşıyorsunuz siz?"

"Bir şey yok," dedi Halle ve bakışlarını makalesine çevirdi.

Aurora'ya uzun uzun baktıysam da bir şey söylemedim, buna gerek olmadığını biliyordum. Ona yeterince uzun süre bakarsam cevabımı alacağımdan emindim. İsteddiğimi almam yaklaşık on iki saniye sürdü. "Berbat rol kesiyorsun, Hen. Gece dışarı çıkmayacağı için bu kadar rahatlamış birini hiç görmemiştim."

"Perişanım, Aurora. Bunu nasıl göremezsın?"

Sözlerim kulağıma gayet inandırıcı gelse de yine kıkırdadılar. Gecenin köründe hep birlikte ders çalışma fikri kimden çıkmıştı bilmiyordum ama beni terli öğrencilerle dolu bir partiye gitmekten kurtaracaksa buna itirazım yoktu.

Ön kapı açıldı ve Russ'la Robbie ellerinde yemek poşetleriyle içeri girdi. Russ bana bakıp başıyla oturma odasını işaret etti. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Onu takip edip masaya oturdum ve Russ'ın getirdiği burritoyu almak için elimi ona uzattım.

Russ önüme bir bilgisayar bıraktı. Ekranı kaldırdığında neden benimle konuşmak istediğini anladım. Öğrenci portalı

kâbuslarımdan fırlamış bir canavar gibi bana bakıyordu. “Yap şunu artık, Henry. Yoksa yemeğini rüyanda görürsün. Artık Halle’nin evine kaçıp beni görmezden de gelemezsin. Hepimiz buradayız ve bu işi halledeceksin. Seni zorlayacağıma dair bana söz verdirtmiştin.”

Folyoya sarılı burritomu torbadan çıkarıp uzanamayacağım bir yerde tuttu. İkimiz de ondan daha hızlı olduğumu biliyorduk. İstesem Russ ne olduğunu bile anlamadan yemeğimi alabilirdim. “Saçmalıyorsun.”

“Alt tarafı iki üç tuşa basacaksın, Henry. Yap şunu yoksa yemeğin çöpü boylar.”

“Burrito isteyip istemediğimi sorduğunda bunu mu planlıyordun?” diye sordum. Parmağımı dokunmatik farenin üzerinde gezdirsem de hiçbir şeye tıklamadım.

“Evet.”

“Ben bir köpek değilim,” diye homurdandım.”

“Hâlâ direniyor mu?” diye seslendi Robbie mutfaktan. Tekerlekli sandalyesini oturma odasına sürdü ve yemeğimi yiyeceğimi sanarak geldiğim ama ders seçmek zorunda bırakıldığım masanın yanında durdu.

Robbie elime bir tabak tutuşturup Russ’ın yanına geçti. “Gelecek dönem için *yapman* gerekenleri yap diye ne *yapmam* gerekiyor?”

“Ne biçim cümle bu?” diye sorduğumda gözlerini devirdi.

“Bir ay önce bana ders kayıtlarını zamanında yapacağına söz verdin. Her şeyin üzerine bir de bunu eklememelisin. Eylüldeki olaylar tekrarlanırsa Koç’un seni kovması işten bile olmaz. İstedğin her şeyi yaparım, Hen. Kaç para istiyorsun söyle, hemen hallederiz.”

Halle’nin iki hafta önce beni bütün derslerimi seçmeye zorladığını onlara söylemeyi atlamış olmalıydım ama Robbie’den bir şey koparma fırsatına asla hayır demezdim.

“Hesabına gir ve bize almak istediğin dersleri söyle, gerisini ben hallederim,” dedi Russ. “Sonra yeni yıla kadar hayatına mutlu mesut devam edersin.”

“Daha karar vermedim,” dedim, fal taşı gibi açılan gözleri keyfimi yerine getiriyordu. “Thornton’ın diğer derslerini alabilirim belki.”

“Ne alacağım dedin sen? Aylardır söylenip duruyorsun,” diye çıkıştı Robbie.

Russ kendi burritosunu ağır ağır açarken benimkine özlem dolu bir bakış attım. “Aurora’yla Halle’nin girdiği dersi mi diyorsun? Seksle ilgili olanı?”

Robbie yemeğini bir kenara bırakıp bana sert bir bakış attı. “*Lütfen* bana sırf Halle’yle ders çalışma bahanesiyle seks yapmak için kendini daha fazla işkenceye maruz bırakacağını söyleme. Normal sevgililer gibi yatak odanızı kullanın. İlla notlandırılmak mı istiyorsun?”

Russ’la lafı ağzımdan alıp aynı anda *sevgili değiliz* diye mırıldanmalarını duymazdan geldim.

Umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktim. “Kulağa ilginç geliyor. On sekizinci yüzyıl sanatını severim.”

“Acilen seks yapman gerek,” dedi Russ, sanki bunun farkında değilmişim gibi. “Aklını kaçırmışsın. Bunu yapmayacaksın, Henry, söz ver bana. Çok istiyorsan boş vakitlerinin hepsini onunla geçirebilirsin; okul saatlerinde de göt göte olmanıza gerek yok. Hem ondan hoşlanmıyordun hani, unuttun mu? Halle senin aksine zeki bir kadın ve sırf dersi geçmeni kolaylaştırdı diye aynı sıkıntıları *yine* yaşamak zorunda değilsin.”

“O kadar da kötü değildi,” dediğimde yüzü kızarmaya başladı.

“Bence yaşadığın sıkıntıyı çok hafife alıyorsun,” dedi. “Halle’nin sana çok yardımcı olduğunu biliyorum ama onunla tanışmadan önce Thornton’dan şikâyet etmediğin tek gün geçmiyordu.”

“Hiç öyle bir şey hatırlamıyorum,” dedim. Robbie’nin yüzü artık domatese dönmüştü. Yalnızca zıvanadan çıkmak üzere olduğu zamanlarda alnında beliren damar bana el sallıyordu.

“Eh, ben hatırlıyorum,” diye çıkıştı Robbie. “Söylenip duruyordun. O kadar ki bir ara dersi birlikte aldığımızı sanmaya başlamıştım.”

Onlara gerçeği söylemem gerektiğinin farkında olsam da çok eğleniyordum. “JJ burada olsaydı bana destek olurdu. Ve burritomu yememe izin verirdi.”

Robbie homurdandı. “JJ sana aletini deldirmeni önerdiğinde onun tavsiyesine uymaktansa aç köpek balıklarıyla yüzmeyi tercih edeceğini söylemiştin. Ama tabii, bu konuda ona kulak verirdin. Seks dersini almana kesinlikle hayır diyecek Nate yerine JJ’e koşman çok komik.”

Robbie haklıydı, ona tam olarak böyle demiştim. Ne var ki JJ’in dinlediğim son tavsiyesi hâlâ başıma korkunç bir iş açmamıştı.

“Beyin jimnastiği falan mı yapmaya başladın sen? Neden ansızın fil hafızalı olup çıktın?” diye sordum Robbie’ye. “Ayrıca bunun bir seks dersi olmadığını biliyorsun, değil mi? Gayet de sanat ve edebiyatla ilgili.”

Robbie saatine kısa bir bakış atıp bana döndü. “Eğitimine odaklanmak yerine beş dakikadır saçmalıyorsun. Ciddiyim, Hen. Fiyatını söyle.”

“Burritomu istiyorum. Ver şunu,” dedim Russ’a, ardından bilgisayarı kendime çevirdim. Russ yemeğimi uzattı ve rahatlanan etkisiyle derin bir oh çekip kendini sandalyelerden birine bıraktı. Ders seçmek yerine Halle’ye burritomla ilgili bir e-posta yazdığımdan haberleri bile yoktu.

Herkesin ders çalışıyormuş gibi yaptığı birkaç saatin ardından Halle ve Aurora diğer çocuklarla birlikte evlerine dönmeye karar verdiler. Halle'nin kalmasını istesem de birkaç hafta önce yapmaya karar verdiğim Noel hediyesi üzerinde çalışmam gerekiyordu. Kalmasını istemememi sorun etmemiş, bu boş zamanı ben onun dikkatini dağıtmadan ders çalışarak değerlendireceğini söylemişti.

Son zamanlarda dikkatini dağıttığımı çok sık söylediğini fark etmiştim ve sürekli bunu yapmayı kesmemi ima edip etmediğini anlamaya çalışıyordum. Başka biri olsaydı bunu açık açık sorardım ama söz konusu Halle olunca bana duymak istediğimi düşündüğü şeyi söyleyeceğinden emindim.

Ona Şükran Günü için eve gitmediğine pişman olup olmadığını sorduğumda hayır dediyse de yalan söylediğinden şüphelenmiştim. Bir süre yere bakıp gülümsemiş, ardından da omuzlarını dikleştirip başını yana eğerek, "Olan oldu," demişti.

Cami'yle Aurora'dan onlara da aynı şeyi söylediğini öğrendiğimde Noel için ona daha özel bir şey hazırlamak istemiştim. Neyse ki Aurora planlara burnunu sokmaya bayılıyordu.

Tam tabletimi bulup Halle'nin hediyesini hazırlamaya devam edecektim ki alt kattan bana seslendiklerini duydum.

"Ne var?" diye bağırdım.

"Halle sana ulaşmaya çalışıyormuş. Telefonunu rahatsız etme modundan çıkar!" diye karşılık verdi Russ.

Kahretsin. Ekranımda altı cevapsız çağrı bildirimi vardı.

Halle telefonu açar açmaz, "Özür dilerim! Telefonum sesizdeydi," dedim. "Ne oldu?"

"Bilgisayarımın şarj aletini orada mı bırakmışım?" dedi telaşla.

Odama göz atınca şarj aletinin yerde, terliklerinin yanında durduğunu gördüm. "Evet."

"Bölümümü şakır şakır yazıyordum ama bilgisayarımın şarjı bitmek üzere. Aklımdaki her şeyi unutacağım. Tanrım, elimi

kolumu sallaya sallaya gittiğime inanamıyorum! Ne düşünüyordum ki?” dedi. Hattın diğer ucunda bir yerleri talan ettiğini duyabiliyordum. “Getirebilir misin lütfen? Gelip alırdım ama ilhamım kaçmadan her şeyi yazmak istiyorum.”

“Hemen çıkıyorum,” dedim, böyle bir şey istediği için onunla gurur duyuyordum. “Elimi çabuk tutarım. Hiçbir şeyi unutma.”

Üzerime bir kapüşonlu kazak geçirip şarj aletini kazağın cebine atarken, “Acele et!” diye bağırdı.

Neyse ki Russ kamyonetini ödünç almama izin vermişti de oraya kadar koşmak zorunda kalmamıştım. Kendime bir araba alma vakti gelmiş de geçiyordu bile. İlanlara bakmak sıkıcı geliyordu ve ne zaman bir tane seçmeye çalışsam dikkatim dağılıyordu.

Evden çıkmamla Halle’nin garaj yoluna yanaşmam sadece on dakika sürmüştü. Kilitlemesi gerektiği hâlde sürekli açık tuttuğu kapıdan içeri girdiğimde onu oturma odasının zemininde, özenli el yazısının daha telaşlı bir versiyonuyla dolu çizgili kâğıtların arasında yatarken buldum.

“Şarjım bitti!” dedi, defterinden bir yaprak yırtıp giderek büyüyen yığının üzerine atarak. “Sakın beni konuşturma.”

Şarj aletini prize takıp bilgisayarına bağlarken tek kelime etmedim. Halle’nin kâğıt yığınının tehlikeli derecede yakınlarında gezinen Joy’u kolumun altına sıkıştırıp mutfağa girdim. Bir tabak alıp atıştırmalıklarla doldurmaya başladım ve buzdolabından bir şişe su çıkardım.

İkisini de Halle’nin yanına bırakıp kucağında Joy’la koltuğa oturdum.

Yazma sürecine birinci elden şahit olmak büyüleyiciydi. Normalde ya bilgisayarının başında inler ya da kendini öyle bir kaptırırdı ki ona söylediklerimi bile duymazdı. Ona kitabının nasıl gittiğini sormayı akıl ettiğimde konuyu hemen değiştirir ya da beni duymazdan gelirdi.

“Selam. Bilgisayarını şarja taktım.”

Halle başını kaldırıp etrafına saçılmış kâğıtlara bakındı. “Yazdığım sahneyi unutmaktan korktum.”

Joy’u yanıma bırakıp kollarımı açtım. “Gel de anlat bakalım.”

Halle yerden kalktı ve kucağıma oturup bacaklarını koltuğun kolçağından aşağı sarkıttı. “Ne anlatabilirim hiç bilmiyorum. Muhtemelen yazdıklarımı tekrar okuduğumda hiç mantıklı gelmeyecek.”

“Ne istersen anlatabilirsin. Sesini duymayı seviyorum.”

Nereden başlayacağına karar vermeye çalışırken elimi bacaklarında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. “İkinci kısmı bitirmeye çalışıyorum ama ters köşe yapıp kadın karakterimi başka biriyle evlendireceğimden ilişkilerini sonunun kiminle olacağını bilmeden yazıyorum.”

“Hâlâ esas adamımı destekliyorum ama devam et.”

“Sonra adamın kilisenin önünde durduğunu fark etmemle kendime insanın eski sevgilisi neden düğününe gelir ki diye sordum –harika bir tutarsızlık, Halle– üstelik bir de *en önde* oturuyor. Sonra da ya adamın da tanıdığı biriyle, mesela en yakın arkadaşıyla evlense nasıl olur diye düşündüm.”

Konunun gidişatından hoşlanmasam da o kadar heyecanlıydı ki onu bölmek istemiyordum. “Bu sırada aklıma ayrılığımızın ardından Will’in bütün arkadaşlarını kendine saklaması geldi. Ama ya onların ayrılığında bütün arkadaşları, adamın en iyi arkadaşı, kadına kalırsa? Ya da ikisi de aynı kişiden daha fazlasını istediği için yakınlaşırsa ve ikisi de romantik ve platonik ilişkilerinin yasını tutarken eksik olan o şeyi *birbirlerinde* bulurlarsa?”

“Başından beri bunu mu yazıyordun yani? Kadın karakterini ve adamın en iyi arkadaşını?”

“Kısmen. O noktaya ilerliyorum. Kafamı kurcalayan bir sürü şey var. Aşkın bedeli nedir? Ve ne kadar çok fazladır? İnsan hangi noktada yaptığımız seçimlere bakar ve bedelinin çok ağır olduğuna karar verir? Değer verdiğimiz biri için ne

kadar fedakârlık yapmalıyız?” Işıl ışıl parlıyor gibiydi ve gözlerimi ondan alamıyordum. “Son kısma gelmek üzereyim ama açıkçası ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Bu yüzden ilhamım kaçmadan aklıma gelen her şeyi yazmak istedim.” Avucunu yanağıma koyup dudağıma nazik bir öpücük kondurdu. “Çabucak geldiğin için teşekkür ederim.”

“Yazar olmak istediğine ne zaman karar verdin?” dedim. Bunu şimdiye dek sormadığıma inanamıyordum.

“Altı ya da yedi yaşlarımda. Annem beni bir yazarın kütüphanede düzenlediği çocuklar için okuma etkinliğine götürmüştü. Bunun çok heyecan verici ve özel olduğunu düşünmeden edememiştim. Kim olduğunu bile hatırlamıyorum ama herkes ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinlemişti ve ben de onun gibi olmak istediğime karar vermiştim.”

“İnsanların bir kütüphanede ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinlediğini görmek istiyorum,” dedim usulca, elimi bacağına koydum.

Elimi tutup parmak eklemlerime küçük öpücükler bıraktı. “Umarım.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Halle

Ocak ayının ilk haftasına kadar okulu bir daha düşünmek zorunda olmadığımı bilerek temiz aralık havasına adım atmanın hayatımdaki her şeyi çok daha iyi hâle getiren bir yanı vardı.

Rory'yle Edebiyat Fakültesi binasından çıktığımızda Henry kafasını telefonuna gömmüş vaziyette bir bankta oturuyordu. Yanına doğru yürüdüğümüz sırada solunda onun hakkında konuşan bir grup kadından bihaberdi. Yanına vardığımda başını kaldırdı ve dudakları nabzımı hızlandıran bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ayağa kalkıp telefonunu cebine koyarken yanağıma bir öpücük kondurduğunda, “Bugün hava oksijen mi dolu yoksa bana mı öyle geliyor?” diye sordum.

“Halle'nin içine bugün bir şeyler kaçmış,” dedi Aurora. “Saçmalık derecesinde neşeli.”

Henry kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. “Sana öyle geliyor. Hava her zamanki gibi.”

“Kış tatilinde bir sürü şeyin hakkından geleceğim ve artık kendimi yüz karasıymış gibi hissetmeyeceğim için çok heyecanlıyım,” dedim. “Geride kaldığım bütün işleri halledip hayatıma çekidüzen vereceğim.”

“Kulağa sıkıcı geliyor. Hayatına daha ne kadar çekidüzen verebilirsin ki?” Henry çantamı alıp kendi omzuna astı.

Bilgisayarımda sanal toz toplamakla meşgul kaç tane yarım bırakılmış, üstünkörü düşünülmüş bölüm olduğuna dair hiçbir fikri olmadığından Henry'ye cevap verme zahmetine girmedim.

Ayrıca o anki ruh hâlimde elimle yazdığım bölümü bilgisayara geçirmem gerekiyordu. İlk taslağım çoktan bitmiş olmalıydı, böylece metnimi mart ayında yarışmaya teslim etmeden önce önümüzdeki birkaç ayı düzeltileceklerle geçirebilecektim. Fakat henüz ikinci kısmı bile bitirememiştim ve üçüncüye geldiğimde olacakları ben bile öngöremiyordum.

Planımın çok gerisindeydim ama Noel'i çalışarak geçirmeyi bir hayal kırıklığı değil, bir lütuf olarak görmeye karar vermiştim. Dersler tekrar başlayana kadar her zamanki odaklanmış ve düzenli hâlime geri dönecektim.

"Evet, ben de Henry'ye katılıyorum. Tanıdığım en planlı insanlardan birisin," dedi Aurora. Ardından Henry'ye dönerek, "Ama hayatı karmakarışık olan insanlardan bahsedecek olursak... ruhunu paramparça eden şu endişe ne âlemde? Son sınavın ne zaman?" diye sordu.

Henry, "Terapiye muhtaç bir insan için yaptığım seçimlere çok yargılayıcı yaklaşıyorsun," dediğinde içgüdüsel bir tepkiyle şaşkınlık nidası atsam da Aurora güldü. "Bugün öğleden sonra ama hiç endişeli değilim."

"Yalan söylemen de çok tatlı." Aurora cep telefonuna bakıp gülümsedi. "Russ'ın işi bitmiş. Noel alışverişine çıkıyoruz; senin yerine almamı istediğin bir şey var mı?"

Önce Henry'yle konuştuğunu sandım ama çok geçmeden bana baktığını fark ettim. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Noel alışverişini hallettin mi yoksa yardıma ihtiyacın var mı? Alışveriş merkezine gidiyoruz ama özel bir isteğin varsa annemin şahsi alışveriş danışmanını arayabilirim. Hediye paketleyip Phoenix'e bile gönderirler."

Aman aman bir şey olmadığını bilsem de Aurora'nın teklifine hazırlıksız yakalandım. Başımın etini yiyen kardeşlerimin hediyelerini ayarlamama yardım ederek zaten bana büyük bir iyilik yapmıştı; diğer hediyeler için de yardım teklif etmesini beklemiyordum.

Öte yandan şimdiye kadar Noel’de bana yardım eli uzatan başka kimse olmamıştı. Her zaman herkesin birbirine doğru hediye aldığından emin olmak benim sorumluluğum olmuştu ve ailem buna fazlasıyla alışmıştı.

“Her şeyi hallettim ama teklifin için teşekkür ederim.”

“Ne demek! Aklına bir şey gelirse yazarsın. Hoşça kalın, çifte kumrular.”

Aurora yanımdan ayrılırken telefonunu kulağına götürdü. Sesimizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Henry, “İki saat boşluğum var. Birlikte ‘Kütüphanede ölçüsüz yakınlaşma yasaktır’ kuralını çiğnemek ister misin?” diye sordu.

Dudaklarımdan beklenmedik bir kahkaha döküldüğünde o da gülüp beni kendine çekti. Ellerini boynuma koyup başımı hafifçe geriye yatırarak ona bakmama yardımcı oldu. “Her ne kadar eğlenceli ve ahlaklı bir teklif olsa da Noel alışverişini son dakikaya bırakmış insan kalabalığına yardımcı olmak için birkaç saatliğine Enchanted’a uğrayacağıma söz verdim.”

Henry alt dudağını sarkıttı. Kelimenin tam anlamıyla. “Bana hayır mı diyorsun?”

“Böyle yapmamı sen söyledin.”

Başparmağını çenemde gezdirdi. “Benim dışımdaki herkesi kastediyordum.”

“Tüh, detayları atlamamalıydın. Artık benden istediğin her şeye hayır diyeceğim.”

“Ciddi değilsin, değil mi? Thornton’ından sağ kurtulmamı kutlamak için seni randevuya çıkaracaktım.”

Herkesin gözünün üzerimizde olduğunu hissetsem de kendimi bunu kafamda kurduğuma ikna etmeye çalıştım. Henry yüzümü nazikçe okşamaya devam ederken dip dibe durmuş, alçak sesle konuşuyorduk. Ne ara bu kadar yakınlaştığımızı bilmesem de durmak istemiyordum.

“Daha az önce benden isteyeceğin her şeye hayır diyeceğimi söyledim,” dedim alayla.

“Bu bir rica değildi.” Ağzım ona itiraz etmek için açıldı ve hemen geri kapandı, ardından tekrar açıldı ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Gafil avlanmıştım. “Japon balığı taklidi mi yapıyorsunuz? Ne oluyor?”

“Sen, Henry Turner. Sen oluyorsun. Sürekli sen oluyorsun.”

Sırıtarak ağır ağır üzerime eğildi ve dudaklarıma bütün vücudumu karıncalandıran bir öpücük bıraktı. “Bu iyi bir şey mi?”

“Evet.”

“Bana hayır diyemeyeceğini söylemiştim.”

“Ne giymeliyim?” Görünüşe göre beni dışarı çıkarma talebini sorgusuz sualsiz kabul etmiştim. “Planımız için yani.”

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sevdiğin bir şey.”

“Gerçekten çok yardımcı oldun.”

“Biliyorum. Marifetlerimden biri de budur.”

Günün geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ve perakende sektöründe tam zamanlı çalışmadığıma şükretmiştim.

Enchanted'ta çalışmanın yarattığı gerginliği üzerimden atmak için kitabıma odaklanmayı denediğimden kıyafetime uyumlu bir ayakkabı bulmaya yetecek vaktim kalmamıştı. Henry kapıdan içeri girdiğinde elimde ayakkabımın sadece bir teki vardı. Dolabımın önünde oturduğum yerden başımı kaldırıp takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle karşımda dikildiğini görünce ağzımdan köpükler saçmamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

“Neden beni gözlerinle yiyorsun?” dedi, sakince kapı çerçevesine yaslanarak.

Muhtemelen haklı olduğunu bilsem de, “Öyle bir şey yapmıyorum!” diye karşı çıktım.

“Beni her hafta takım elbiseli görüyorsun.”

“O takım farklı.” Erkek modası hakkında pek bir şey bilmediğim söylenemezdi ama üzerindeki takım elbise vücudundaki her kası sıkıca sarmalayacak şekilde dikilmişti. Çok dar değildi, sadece fiziğini ortaya çıkaracak kadardı. “Çok iyi görünüyorsun.”

Henry bir şey söylemeden gülümsediğinde bana katıldığını düşündüm. Ceketinin iç cebine uzanıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. “Aslında çiçek çizecektim ama bıkmış olabileceğini düşündüm.”

“Çizdiğin hiçbir şeyden bıkmam.” Uzattığı kâğıdı açtığımda kendi resmimle karşılaştım. Oturma odamda, kucagımda Joy’la kitap okuyordum. Tıpkı bir fotoğrafı andırıyordu. “Bunu ezberden mi çizdin?”

“Evet. Birkaç hafta önce başladım ama daha dün gece bitti.”

“Ders çalışıyorsun sanmıştım!” dedim, sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı.

“Hayır, meşgulüm dedim. Ders çalıştığımı hiç söylemedim.” Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Halle, böyle önümde diz çökmüş, ağzın beş karış açık vaziyette durmaya devam edersen gecemiz planladığımdan çok farklı bir rotaya sapacak. Sadece teşekkür et ve elini çabuk tut.”

Vücudumun ısındığını hissedebiliyordum. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim, sen de çok güzel görünüyorsun.”

Henry ayakkabımın diğer tekini nihayet bulana kadar beni sessizce izledi ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. “Pekâlâ, ikisini de buldum. Hazırım. Artık nereye gittiğimizi söyleyecek misin?”

“Hayır,” dedi gülümseyerek. “Sürpriz.”

Joy’un tırmanmaya kalkışmasını önlemek için Noel ağacımın etrafına bir karton parçasıyla set çektikten sonra canının sıkılmaması için Destiny’s Child’ın Noel albümünü açtım. Ona engel olmasam Henry’nin kedi taşımak için kullanılan sırt çan-

talarından alacağına ve onu gittiğimiz her yere götüreceğine yürekten inanıyordum.

Usul usul akan trafikte huzurlu bir sessizlik içinde ilerlerken radyonun sesi içeriği dolduruyordu. Henry elini bacağıma koyduğunda sakın kalmak için mücadele ettim.

Henry radyoyu kapattı ve otoyolda yavaş yavaş ilerlerken koltuğunda hafifçe bana doğru döndü. “Bugün bir şeyler yazdın mı?”

“Hazırlanmaya başlamadan önce bin kelime kadar yazabildim. Kitapçıdan döndüğümde çok yorgundum.”

“Peki hayali arkadaşların bu bin kelimede ne yaptı?” dedi, bakışları yolla aramda gidip geliyordu. “Kadın adamın arkadaşıyla sevgili oldu mu?”

“Hayır, hikâyelerinin önemli anlarını göstermek istediğimden hikâyeyi doğrusal bir çizgide ilerletmiyorum. Şu an geçmişi yazıyorum, kadın adamdan karşılığını göremeyeceği kadar çok hoşlandığından endişeleniyor çünkü o bir ilişki adamı değil. İncineceğinden korktuğundan bazı yanlarını ondan saklıyor ve adam bundan nefret ediyor. Kadın kendini tam anlamıyla ona açmadan önce adamın kendini kanıtlamasını, adamsa ihtiyaç duyduğu kişi olabileceğine inanmasını istiyor. Aralarındaki şeyin her türlü riske değecek kadar özel olduğunu düşünüyor.”

“Peki başaracak mı? Onun için değişecek mi?”

“Hayır.”

Bakışları hâlâ yolla aramda gidip geldiğinden kaşlarını çattığını görebiliyordum. “Neden?”

“Olacak her şeyi söylememi mi istiyorsun?” Sorumu başıyla onayladı. “Daha bilmiyorum. İlhamım beni nereye götürürse oraya gidiyorum. Açıkçası bir insanın başka birine âşık olmak için *değişip değişmemesi* gerektiğini sorguluyorum. Hangi noktada tekrar özüne dönersin? Ya da bunun için başka biri olmak zorundaysan söz konusu aşk gerçek midir?”

“Sana katılmıyorum,” dedi. “Bence doğru kişi insanı zaten olması gerektiği kişiye dönüştürür. Farklı biri olup çıktığını düşünmüyorum. Bu, insanların romantik olmayan diğer faktörlerle de değişemeyeceğini iddia etmek gibi bir şey.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Doğru kişiyi bulan arkadaşlarımdan iyi yönde değiştiklerine bizzat şahit oldum. İnsanlar sadece kendilerine her yönden kumsuz uyan insanlara âşık olsaydı herkes mutlu mesut yaşardı. Kime âşık olacağını kontrol edemezsin. Will’i sevmek istedim ama yapamadın.”

Sözlerini düşündüm ve ilk randevumuzda söylediklerinden çok farklı olduklarını fark ettim. “Aşk sevginin diğer türlerinin üzerinde tutmamaya ne oldu?”

“Hani karmaşık ilişkiler heyecan vericiydi?” Şakacı bir tavırla bacağıma sıktı. “Karakterin başka bir adamla evlenmek zorunda mı?”

“Daha oraya gelmedim ama evet. Niyetim öyle.”

“Sormaktan vazgeçmeyeceğim.” Dilini şaklattı. “Hayali adamıma güvenim tam. Bir şeyler yapıp kadının kalbini kazanacak.”

Trafik daha hızlı akmaya başladığında her zamanki huzurlu sessizliğimize geri döndük. Henry’nin aşına olduğum bir çıkışa sapmasıyla nereye gittiğimizi anladım ve inatla düz tabanlı ayakkabılarımı bulmaya çalıştığıma şükrettim. Hep Byrd & Bolton Sanat Galerisi’ni gezmek istemiştik ama bana eşlik etmesini isteyebileceğim kimsem olmamıştı.

Henry arabadan indi ve hemen yolcu tarafına yönelip kapımı açtı. Elini uzattı. “Bu ne centilmenlik,” diye takıldım.

“Takım elbise yüzünden.” Daha önce yaptığı gibi parmaklarımızı kenetledi. “İnsanın havasını değiştiriyor.”

Girişe geldiğimizde cebinden iki bilet çıkardı ve tarayıcılara okutarak bizi turnikelerden geçirdi. “Hep buraya gelmek istemiştik,” diye itiraf ettim. “Teşekkür ederim.”

“Ne zamandır aklımdaydı. Sana gösterebileceğim özel bir şey olmasını umuyordum.”

Elini belime koyup beni birinci katta gezdirmesine müsaade ettim. Beni, elindeki broşürü inceleyerek üzerimize gelen birinin yolundan nazikçe çekti. Parmaklarını kolumda gezdirdi. “Tüylerin diken diken olmuş. Üşüyor musun?”

“Klimayı çok açmışlar,” diye yalan söyledim. Bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum ama varlığının vücudumda garip, istem dışı etkilere yol açtığını itiraf etmem söz konusu bile olamazdı. “Bu elbiseyi giymekle hata etmişim.”

“Elbisen çok güzel ve içinde harika görünüyorsun,” deyip ceketini çıkardı, bana itiraz etme fırsatı vermeden omuzlarıma bıraktı. “Üşümeni istemiyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim ama sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı.

“Neden fısıldıyorsun?”

“Bilmem.”

Henry bana garip bir bakış atıp tekrar elimi tuttu. “Şu köşede olması gerekiyordu.”

Aralık ayma kadar sergilenecek gelecek vadeden yerel sanatçılar bölümüne geçtiğimizi gösteren tabelaların önünden geçtik. Henry büyük bir tablonun önünde durdu.

Karşımda o kadar detaylı bir resim duruyordu ki bir an bir fotoğraf karesine baktığımı sandım. İki kadın açık havada, bir masada birlikte oturuyordu; arkalarında açık mavi deniz uzanıyor, küçük binalar yükseliyordu. Birbirine geçmiş elleri masanın üzerinde, şarap kadehlerinin arasında duruyordu ve yüzleri birbirine dönüktü. Soldaki açık tenliydi, omuzlarına gelen kumral saçları vardı. Mavi-beyaz gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve boynundan sarkan zarif zincirin ucundaki *Y* ve *H* harfleri güçlkle seçiliyordu.

Sanatçının, kadının attığı kahkahayı betimleyişi karşısında büyülenmiş, özel bir âna şahit oluyormuş gibi hissetmiştim.

Diğer kadın koyu kahverengi tenliydi, göğsüne kadar örülmüş, ardından yerini doğal buklelere bırakan kızıl kahve saçları vardı. Yüzü sanki onunla daha önce tanışmışım gibi tanıdık geliyordu. Kıyafetinin seçebildiğim kısmı sarının gördüğüm en soluk tonlarındaydı ama gözlerimi alamadığım asıl detay gülümsemesiydi.

Büyülenmiş gibiydim ve sanattan zerre kadar anlamasam bile sanatçının eserine harcadığı zamanı ve özeni tahmin edebiliyordum. Bu iki kadını çok sevdiğinden emindim.

Tablonun adının hemen altında, beyaz zemin üzerine siyah harflerle yazılmış küçük, dikdörtgen bir levha yer alıyordu.

ÂŞIK KADINLAR HENRY TURNER

“Bunu sen mi çizdin?” Şokun yüzüme yansımasına izin vermemeye çalıştım, Henry’nin yanında ağzımın yeterince beş karış açık kaldığından şüphelenmeye başlamıştım. “Henry, bu harika bir çalışma. Bunlar annelerin mi?”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Beğenmene sevindim. Pekâlâ, artık gidebiliriz,” dedi, ellerini belime koyarak.

“Bekle!” diye fısıldadım ona dönerek. “Bana resimlerinden birini gösterdin, Henry.”

“Neden seni buraya kendi ellerimle getirmemişim gibi konuşuyorsun?”

“Çünkü bu benim için akıl almaz bir şey. İnsanlara eserlerini göstermekten hoşlanmamana rağmen kendi isteğiyle bana beni çizmediğin ya da benimle en ufak bir ilgisi bile olmayan bir resmini gösterdin. Kendimi ne kadar özel hissettiğimi tahmin edebiliyor musun?”

“Zaten özelsin, Halle,” dedi ve eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

“Lütfen bana tablondan bahset, Henry. Ne zaman yaptın? Tanrım, bitirmen saatler sürmüş olmalı. Burası neresi?”

“Yaz tatilinde yaptım. Russ kampta çalışıyordu; Nate, JJ ve Joe taşınmıştı; Robbie Lola’yla ailesini ziyarete gitmişti. Bir sürü boş vaktim vardı. Geçen yıl evlilik yıl dönümleri için çıktıkları Yunanistan tatilinde çekilmiş bir fotoğraftı aslında. Gezi için fotoğraf makinemi ödünç almışlardı ve başka bir şey ararken ansızın karşıma çıktı. Çok mutlu görünüyorlardı. Ben de resimlerini yapmaya karar verdim.”

“Beğendiler mi?”

“Vay canına, bu gece sorularının ardı arkası kesilmiyor. Daha görmediler. Sergilenmesi için başvurduğumu onlara söylemeyi unuttum. Noel’de birkaç gün izinli olacaklar, eve döndüğümde görmek isteyip istemediklerini soracağım.”

“Elbette görmek isteyecekler, Henry. Adım gibi eminim. Seninle gurur duyuyorum, bu ânı benimle paylaşarak beni ne kadar onurlandırdığını tahmin bile edemezsin. Tablonun yanında fotoğrafını çekmemi ister misin? Bu çok özel bir şey. Ölümsüzleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Henry dünyanın en tuhaf şeyini söylemişim gibi bana bön bön baktı. “Böyle iyi.”

“İnsanlara göstermek istemez misin? Ya da bu ânı hatırlamak?” Henry’yi alıp resminin yanına zorla götüremesem de onu ikna etmenin bir yolunu *bulacaktım*.

“Görmek isteyen buraya gelebilir. Bir sanat galerisindeyiz,” dedi umursamazca. İçerideki diğer misafirler kafa kafaya vermiş, birbiriyle tartışan iki kişiye aldırmadan yanımızdan geçip gidiyordu. “Diğerleri umurumda değil. Sadece sana göstermek istedim ve gösterdim.”

“Ama deneyimlerimden birinin de harika sanat eserinin yanında fotoğrafını çekmek olmasını istiyorum,” dedim dudak bükerek. Çocukça olduğunu bilsem de işe yarayacağını umuyordum.

Başını iki yana salladı ama sırtıttığını görebiliyordum. “Çok meşgulüm.” Başını hafifçe eğip omuzlarını kaldırarak bana, “Ne yapacaksın?” der gibi baktı.

“Çok mu meşgulsün?”

“Henry ve Halle kuralları madde bir: Meşgulsek bunu dürüstçe söyleyeceğiz.”

“Tanrım...” Vay canına, yüzünde bu kez kocaman bir gülümseme vardı. “İnanılmazsın.”

“Bir anlaşma yapmaya ne dersin?” Ellerini belime koyup beni yavaşça geri geri yürütmeye başlayınca nabzım hızlandı. Zemini döven ayak seslerim ve nefes alıp verişlerimiz dışında galeriden çıt çıkmıyordu. Sırtımın duvara yaslandığını hissettiğimde durduk ve Henry beni bırakıp birkaç adım geri çekildi. Cebinden telefonunu çıkarıp havaya kaldırdı. “Ben senin fotoğrafını çekeceğim.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Güzel çıkmak istiyorsan konuşmayı bırakıp gülümsemelisin, son karede içine bir şeyler kaçmış gibi çıktın.”

“Saçmalı—”

“Ah, bu da olmadı.”

“Tamam!” diye çıkıştım ve tablosunun yanına geçip gülümsedim.

On saniye sonra nihayet telefonunu indirdi. “Çok güzel.”

“Ben de bakabilir miyim?” Beni başıyla onaylayıp yanıma geldi ve telefonunu bana uzattı. “Kötü olanları sileceğim.”

“Ama en sevdiklerim onlar,” diye inledi ben galerisini açarken.

Haklıydı, gerçekten de içime bir şey kaçmış gibi çıkmıştım. Zamanımın büyük bir kısmını güzel çıktığım karelere bakmak yerine kötü göründüklerimi silerek geçirsem de hiç değilse artık günün birinde galeriye adım atıp duvarda bu korkunç hâlimin bir tablosunu görmeyeceğimden emindim.

“Fotoğraf eleştirmenliğin bitti mi? Akşam yemeği rezervasyonumuz bizi bekliyor ve açlıktan ölmek üzereyim.”

“Resmine bakmayı daha bitirmedim,” dedim. Sessizce yan yana durduk –dirseklerimiz birbirine değiyordu– ve Henry Turner’ı bu adam hâline getiren iki insanı izledik. “Baktığında ne hissediyorsun?”

Cevabını bir süre düşündü ama beklemeyi sorun ettiğim yoktu. “Şanslı. Ya sen?”

“Minnettar.”

•

Henry

Normalde Noel partilerimizi sevmezdim fakat bu yıl farklıydı.

Robbie yüksek lisansına başladığından beri parti maskaralıklarının dozunu azaltmıştı. Yıl sonunda kadroya girmek için Faulkner'a ve üniversite yönetimine sorumluluk sahibi olduğunu kanıtlamaya çalışmasının yanı sıra bir sürü işi olduğunu biliyordum. Her zamanki kostüm partilerimizi yapmaya devam ediyorduk ama önceki yıllardaki gibi ipin ucunu kaçırmamıştı.

Bunun olgunluk göstergesi olduğunu söylediğinde, süslemelerin siparişini vermeyi iş işten geçene kadar unuttuğunu yüzüne vurmamdan hiç hoşlanmamıştı.

Her şeye rağmen evimiz hâlâ üzerine bizzat Michael Bubl  kusmuş gibi görünüyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca Michael'ın –ondan bahsetmesini o kadar çok dinlemek zorunda kalmıştım ki artık ona ilk adıyla hitap edecek kadar iyi tanıdığımı hissediyordum– şarkılarını dinlemiştik. Sınavlarımızdan fırsat kalan vakitlerde de etrafı yavaş yavaş Robbie'nin standartlarını karşılayacak şekilde dekore etmiştik. Lola yardım etmeye yeltenmişti ama dikkati çok kolay dağılıyordu ve ona söyleneni yapmaktan hiç hoşlanmıyordu. Sahne sanatları üzerine kariyer yapmak isteyen biri için son derece ironik bir durumdu. Aurora ve Poppy'ye de aynı nedenlerden ötürü hemen ayak altından çekilmelerini söylemiştim ama Halle, Cami ve Emilia her işin ucundan tutmuştu.

Millet gelmeye başladığında çoktan sarhoş olmuştum, bu da son zamanlarda iyiye giden hokey performansımız için sırtımı

sıvazlayan insanları çok daha katlanılabilir hâle getiriyordu. Halle sevdiği için hazırladığım pançla uğraşırken herkes bana merhaba deyip sohbet etmek için yanıma gelip duruyordu. Geçmişte takıldığım bir sürü kadın benimle konuşmaya çalışıyordu ve hepsine kibarca ilgilenmediğimi söylediğimde asık suratlarıyla yanımdan ayrılıyorlardı.

Evet, teknik olarak bir kız arkadaşım yoktu ama hiçbirini umursamıyordum ve umursadığım tek insan bütün dikkatimi vermeye çalıştığım bu pança bayılıyordu.

Birkaç ay önce arkadaşlarımızın bazılarının içkisine ilaç atıldıktan sonra herkesin alabileceği toplu içecekler yapmayı bırakmıştık ancak bu gece bir istisna olacaktı çünkü kâseyi hayatım pahasına korumaya niyetliydim.

Bu gece Cami de aramızda olacaktı ve bu ekimden beri katıldığı ilk partiydi, bu yüzden de kendini rahat hissetmesine yardımcı olmak için içkileri kalabalıktan uzak tutacak bir plan hazırlamıştık. Öte yandan Poppy çakırkeyif olur olmaz paniklemeye başladığını söyleyerek alkolü tamamen bırakmıştı.

Russ tezgâha yaslanmış vaziyette yanımda duruyordu. “Kalp kırmak da Noel ruhuna hiç yakışmıyor.”

Sabahtan beri kırdığım tek şey ön kapının üzerindeki ökseotuuydu. Doğruca çöpe gitmişti. Çocuklardan birine Halle’yi öpme fırsatı vermem mümkün değildi. “Ne diyorsun sen?”

“İçeride üç kadın onlarla konuşmayı neden kestirip attığına dair komplo teorileri kuruyorlar.” Gülümsemesini bastırmak için birasından bir yudum aldı. “O gönderiyi gördüklerinde aralarında bir destek grubu kuracaklar herhâlde.”

“Etrafımdaki herkes neden bu kadar sinir bozucu?”

Bu sabah gözlerimi grup sohbetimizden gelmiş milyonlarca mesaj bildirimine açmıştım çünkü UCMH’nin sinsi dedikodu sayfası dün sınavının çıkışında Halle’yi öptüğüm fotoğrafı paylaşmıştı. Pek umurumda olmadığından fotoğrafa alıcı gözle

bakmamıştım ama Halle ona yanımda utanmasının yasak olduğunu hatırlatana kadar yerin dibine girmek için dua etmişti.

Son votkayı da kâseye ekledikten sonra kokteylin tadına bakmak için ikimize de bir bardak koydum. Bir yudum almasıyla Russ'ın gözleri seğirip yüzü buruştuğunda portakal ve ananas suyunu unutarak ona limon aromalı alkol karışımı verdiğimi fark ettim. "Affedersin, dostum."

"Sanki dilim terliyormuş gibi. Böyle bir şey mümkün mü?"

"Limondandır... Belki de tekila ve votka yüzündendir, bilemiyorum," dedim ve yüzü buruştuğunda kahkaha attım.

"Canını sıkamak istemiyorum ama o kötü dönemi atlatıp eski neşene kavuşmana sevindim," dedi Russ. Belli ki o da çakırkeyifti. "Harika bir arkadaş ve muhteşem bir kaptansın."

"Neden böyle konuşuyorsun şimdi?" dedim.

Ensesini ovuşturup başındaki Noel Baba şapkasını düzeltiyormuş gibi yaptı. "Söyledim artık, yapacak bir şey yok. İçeri dönüp Rory'nin gelmesini ve Robbie'nin oynayacağımız oyunu duyurmasını bekleyeceğim."

Halle ara sıra kızarıyorsa Russ sürekli kızarıyordu. Hem de kulaklarının uçlarına kadar. Duygusal konuşmalara pek bayıldığım söylenemezdi –daima ruhaf ve gereksiz olduklarını düşünürdüm– ama ilk adımı atmanın büyük cesaret gerektirdiğine inanırdım. "Teşekkür ederim. Sözlerine minnettarım."

Neyse ki kızlar çok geçmeden geldiler. Halle bana artık bir yere gitmeye dair en sevdiği şeyin hazırlanmak olduğunu söylemişti; daima birlikte bir şeyler yapabileceği büyük bir kız arkadaş grubu istemiş ve isteğine kavuşmuştu.

Mutfakta bana katılmak için kalabalığın arasında ilerlerken başındaki beyaz halenin sallandığını görebiliyordum. Üzerindeki beyaz elbise uyluklarının yarısına geliyordu ve sırtında beyaz tüylü kanatlar vardı.

"Vakvak Efron mı oldun?" diye sordum onu tepeden tırnağa süzerek.

Kollarını boynuma dolayıp dudaklarıma yapıştığında şaşkınlığıma engel olmadım. Geri çekilip bana baktığında onun da çakırkeyif olduğunu anladım. Günün erken saatlerinde beni sarhoş olmasını engellemekle görevlendirmişti. Böylece ertesi sabah, akşamdan kalmışlık yüzünden hayatı kendine zehir etmeyecekti. Planı benim de işime gelmişti. “Oradan bakınca ördeğe mi benziyorum? Melek oldum!”

Aurora hemen arkasında belirdi, onun üzerinde yeşil bir elbise vardı. “Peki sen nesin?” diye sordum ona.

“Yılbaşı ağacıyım herhâlde.” Bunu tek bakışta anlamam gerekiyormuş gibi yeşil elbisesini işaret etti.

“Bir tavuk ve ağaç için harika görünüyorsunuz.” Emilia ve Poppy, yanlarında Cami’yle bize katıldı ve aynı şeyleri sil baştan konuşmamak için ne kılığına girdiklerini tahmin etmeye çalıştım. “Siz de domino taşı mı oldunuz?”

Emilia burnundan güldü ancak Poppy, tepkisine bakılırsa kostümleri onun seçtiğini düşünüyordum, sözlerime gücenmiş gibiydi. “Kardan kadınız!”

Nihayet Cami’ye döndüğümde çabalarımın nafile olduğuna karar verdim. “Partilemeye ara verdiğin süreçte kırkyamaya mı başladın?”

“*Noel Gecesi Kâbusu*’undan Sally olduğumu anlamaman için kör olman gerek.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Asıl sen nesin?”

“Öncelikle o bir Cadılar Bayramı filmi.” Üç Noel’dir giydiğim şapkayı işaret ettim. “Gördüğün üzere Noel Baba’yım.”

Beşi de yüzlerindeki anlamlandıramadığım özdeş ifadeyle bana bakıyordu. Saygı mıydı? Hayranlık ve hayret mi? Halle kollarını boynumdan çekti ve elini vücudumda gezdirerek tişörtümün eteğine indirdi. “Kostüm bile giymemişsin.”

Omuzlarımı silktim. “Gizli görevdeyim. Listemdeki bilgilerin doğru olup olmadığını kontrol ediyorum.”

“Noel Baba’nın denetçisisin.” Aurora başını ağır ağır iki yana salladı. “Aynı anda hem o kadar inanılmaz hem de o

kadar senlik ki. İstisnasız her konuya gösterdiğin minimum çaba gerçekten takdire şayan.”

“Enerjimi gerekli gördüğüm şeylere saklıyorum.”

“Duyduğuma göre öyleymiş, aşk böceği,” dediğinde Halle ona bir bakış attı.

Bakışlarımı karşımdaki beş kadının üzerinde gezdirdim. “Spice Girls olmak hiçbirinizin aklına gelmedi mi? Noel temalı Spice Girls?”

“Spice Girls’ü nereden *biliyorsun* sen?” dedi Aurora başını iki yana sallayarak.

Bu parlak fikri benim yerime akıl edemediğine sinirlendiğinden şüpheleniyordum. Bunu nasıl düşünememişlerdi anlamıyordum, hep birlikte harika görünürlerdi. “İki yılımı JJ’le hokey oynayarak geçirdim. Spice Girls’ün kim olduğunu bilmek bu deneyimin ayrılmaz bir parçasıydı.”

“Neden daha önce söylemedin? Harika görünürdük.”

“Her şeyi benden bekleyemezsin, Aurora. Kendi kostümümü bulmakla meşguldüm. Hiç değilse Cadılar Bayramı’na bir şey düşünmenize gerek kalmadı. Cami iyi ki kostümünü şimdiden giymiş.”

“Üzerindeki şeye kostüm bile deneme... Neyse, boş ver,” dedi Aurora, sözünü yarım bırakarak. “Noel’de olduğumuza şükret. Sana beni sinirlendirme zevkini yaşatmayacağım. Bunun yerine gidip bir yılbaşı ağacı olduğumu şıp diye anlayacağını bildiğim erkek arkadaşımı bulacağım.”

“Oturma odasında,” dedim, başımla bitişiğimizdeki odayı işaret ederek. “O da gizli göreve çıkmış Noel Baba.”

“Ha, ortalıkta öyle dolaşmasına izin verirmişim gibi,” dedi yanımdan uzaklaşırken.

Kızlara içecek durumunu açıklayıp onları daha rahat, daha güvenli vakit geçirebileceklerine temin ettim. Emilia, Poppy ve Cami bana teşekkür ettikten sonra Aurora’nın peşinden oturma odasına geçip beni Halle’yle yalnız bıraktılar.

“Çok güzel olmuşsun,” dedim. “Hayatımda gördüğüm en harika kuğusun.”

Kanatlarını sallarken bana sert bir bakış attı. “Şimdi de kuğu mu oldum? Aslında eşek olacaktım ama izin vermediler. *Görünüşe göre* eşek olursam arzudan deliye dönüp dizlerinin üzerine çökmezmişsin. Belli ki bu önemli bir detaymış.”

“Aurora bazen çok garip şeyler söylüyor.”

“Ah, Aurora’yla hiçbir ilgisi yoktu. Jaiden’in sözleri. Ben Emilia’nın yanındayken onu aramıştı, ne giyeceğimi sordu.”

Parmağımı ışığın altında parıldayan elmacık kemiğinin altında gezdirip saçını kulağının arkasına sıkıştırdığımda gözleri titreşerek kapandı. Bunu sırf ona beklemediği anlarda dokunduğumda kesilen nefesini duymak için yapıyordum. “Listemize hiçbir konuda JJ’i dinlemeyeceğimize dair bir kural eklemeliyiz.”

Elbisesine şöyle bir baktıktan sonra masum gözlerini bana dikti. “Haklısın sanırım. Baksana, hâlâ dizlerinin üzerine çökmedin.”

“O kapından içeri adım attığın andan beri dizlerimin üzerine çökmek için kendimi zor tutuyorum ama bunun elbisenle hiçbir ilgisi yok. Seni boşaltmaya bayılıyorum sadece.”

Yanakları hemen al al olunca ondan bir tepki koparmak içimi kibirli bir tatmin hissiyle doldurdu. “Beş dakika önce arkadaşlarımıza tatlı tatlı içkileri için endişelenmemelerini anlatırken şimdi böyle şeyler söylemen beni şaşkına çeviriyor.”

Kâseyi ve kepçeyi tezgâhın üzerinden alıp Halle’yle oturma odasına doğru yürümeye başladık. “Beş dakika içinde başka neler yapabileceğimi görsen şaşarsın.”

Ev partisi bahçeye taşmıştı. Sanki UCMH’deki her öğrenci evimize dolmuştu.

Oturma odasına döner dönmez kanepeye oturup panç kâsesini yanımdaki sehpayı bırakmış, o zamandan beri de yerimden kıvıldamamıştım. Artık yanımda Halle olduğundan insanların benimle pek muhatap olmadığını fark etmiştim, hepsi onunla konuşmak istiyordu.

Bunu *sevmiştim*.

Birileri bir soruyla beni sohbete dâhil etmeye çalıştığında konuyu hemen minik sosyal kelebeğime çevirip güvenli bölgeme geri dönüyordum. Fakat tuvalete gitmek için beni bıraktığında öngörülemeyen bir süre boyunca kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım. Dahası, arkadaşlarıyla olduğundan dönmesi muhtemelen bir ömür sürecekti.

Mattie yanıma oturdu. “Haberin var mıydı?”

“*Neyden* haberim var mıydı?”

Mattie her zamankinden daha hararetli hareketler yapan Bobby’yle konuşan Robbie’yi işaret etti. “Oyun oynamayacaktınız!”

“Yani?”

Bobby peşinde Bobby’yle yanıma geldiğinde dramatik bir tavırla gözlerini devirdi. “Şaka yapmıyormuş,” deyip kendini kanepeye atarak bütün kanepenin sarsılmasına neden oldu.

“Önemli bir detayı gözden kaçırıyormuş gibi hissediyorum,” dedim, bakışlarımı tepişen arkadaşlarımın üzerinde gezdirerek.

“Oyun oynamayacaktınız,” dedi Robbie’yle Bobby bir ağızdan.

Her gün gelip başımın etini yedikleri sayısız şikâyetin çetresini tutmak için elimden geleni yapıyordum. Bir zamanlar Nate’in üstlendiği arabuluculuk görevi artık bana kalmıştı ama bu seferkine bir türlü anlam veremiyordum. “Yani?”

“Oyun oynamayacaksak neden parti verdik ki? Neden herkesi buraya topladık?” diye homurdandı Mattie.

Russ ve Aurora’nın yanıma gelmesi ve Halle ile Cami’nin tuvaletten dönmesiyle başımız kalabalıklaştı. “Ne oluyor?”

“Bu da hiçbir şeyi abartmama kararımın bir parçası,” dedi Robbie, sanki bu elle tutulur bir açıklamaymış gibi. “Sarhoş Jenga günleri geride kaldı. Hem hepimiz geçen seferin nasıl bittiğini biliyoruz.”

“İl... Geçen sefer nasıl bitti ki?” diye sordu Cami, yanındaki kâsedan içkisini tazelerken.

“Russ’la Aurora yattı ve Henry, Maple Caddesi’nde çırpı-çıplak koştu,” dedi Mattie. “Olmadığın biri gibi davranmaya kalkışsaydın bu iki güzel şeyden mahrum kalacaktık, Rob. Nate ve Stassie, sen ve Lols... *partilerin* sayesinde bugünlere geldiniz. Oyun oynadığımız partilerde! Hen ve Halle’yi de say! Herkesi birbirine bağlayan görünmez iplik *sensin*, dostum. Neden geri kalanımızı böyle ihtimallerden mahrum ediyorsun?”

“Hep böyle mi yapar?” diye sordu Cami, Mattie’yi biraz tiksinti, biraz da eğlence dolu ifadeyle izlerken. “Sanki azimle devam ederse herkes söylediklerine inanacakmış gibi mi konuşur? Çünkü görünmez iplik teorisinin bununla hiçbir alakası olmadığına yüzde yüz eminim. Halle’yle her vardiyamızın sonunda bununla ilgili bir şarkı dinliyoruz.”

“Evet,” dedik hep bir ağızdan.

“Zilzurna sarhoş olduğunda her şeyi o anki amacını destekleyecek şekilde kılıfına uydurur,” diye ekledi Robbie. “İyi vakit geçirmek için oyuna ihtiyacın yok, Mattie.”

“Ayrıca bir partide tanışmadık ki,” dedim, arkadaş edinmek istediğine bin pişmanmış gibi görünen Halle’ye dönerek. “Kitapçada karşılaştık.”

“Muffin, Robbie’nin –davullar lütfen– veda ve siktir git partisinde oynadığımız oyunun ardından onu yatağa atmasaydı hiç tanışmayacağın Aurora’yla gittiğin kitapçada,” dedi Bobby. “Mattie’nin dediklerini çok iyi anlıyorum. Robbie, hemen bir şeyler bulmalısın. Arkadaş grubumuzun genişlemesi buna bağlı.”

“Genişlemeleri sevmem,” dedim. “Hatta bana kalırsa birkaç kişiyi dışlamamız gerek.”

“Mezun olduğumuzda bizi mumla arayacaksın,” dedi Robbie’nin arkasında beliren Kris.

“Nereye kayboldun? Mattie’nin dramatik tiradını kaçırdın,” dedi Russ.

Kris elindeki kırmızı kutuyu havaya kaldırdı. “Bir koşu eve gidip UNO’yu aldım, Muffin. Robert Hamlet’in gözlerimin önünde çökmesine izin vermeye hiç niyetim yok.”

“UNO’yla ne yapacağız peki?” diye sordu Robbie, tekerlekli sandalyesini Kris’e doğru çevirerek.

Kris omuzlarını silkti, belli ki bu kadarını düşünmemiştir. “Her şey bir içki oyunu olabilir; bunu bana sen öğrettin.”

Robbie sandalyesini tekrar döndürüp bana kısa bir bakış attı ve burun köprüsünü sıktı. “Sabah eve doğru yola çıkacağım. Uçağımı kaçırırsam içinizden biri beni Colorado’ya kadar götürmek zorunda.”

“İşte bu!” dedi Mattie. “Hemen shot bardaklarını getiriyorum.”

Panç kâsesinin yanındaki yerimden kalkmaya tenezzül etmeden arkadaşlarımin yemek masasına gitmesini izledim. Yarısının sadece Kris’in ne uyduracağını merak ettiğinden, diğer yarısınınsa Robbie’nin bir şekilde biriyle yatmalarının anahtarı olduğuna inanmasından oyuna katıldığını düşünüyordum.

Halle yanıma oturup sessizce onları izledi. Kolumu omzuna attığımda yamacıma sokuldu ve şakağına bir öpücük kondurduğumda gülümsedi. “Oynamak istemiyor musun?”

Başını iki yana sallayıp omzuma yasladı. “Burada keyfim yerinde.”

“Robbie’nin mutlu bir ilişkinin anahtarı olduğu teorisini test etmek istemiyor musun?”

“Hayır. Dediğim gibi, burada keyfim yerinde.”

“Halle?”

“Efendim?”

“Kartal kanatların nereye gitti?”

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Halle

Kendimi beklenmedik bir şekilde güç dengesinin öteki tarafında bulursam hemen yürürlüğe koyacağım birkaç kuralım vardı:

1. “Noel için ne istiyorsun?” sorusuna, “Bir şey istemiyorum. Hiçbir şeye ihtiyacım yok,” diye yanıt verilemez.
2. Biri sizi bir yere götüreceğini ve geceyi orada geçireceğinizi söylediğinde ona “Yanıma ne almalıyım?” diye sorduğunuzda, “Kendini neyin içinde rahat hissediyorsan onu,” diye cevap verilemez.
3. Noel trafiği yasalara aykırıdır.

Henry, beni bir geceliğine bir yere götürmek istediğini söylediğinde bunun böylesi bir stres kaynağına dönüşeceğini tahmin etmemiştim. Noel arifesinde, yılbaşından bir gün öncesine kadar çift vardiya çalışacaktım. Çift vardiya çalışmaya ben de bayılmıyordum ama müdürüm personelden biri ansızın istifa ettiği için benden yardım istediğinde herkes gibi teklifini reddedip onu hayal kırıklığına uğratmak istememişim.

Kazanacağım fazladan para için minnettar olsam da –kimse bana sosyal bir insan olmanın ne kadar pahalı olduğunu söylememişti– kış tatilinde bütün işlerimi halledeceğime dair planlarım suya düşmüştü. Üzerine düşmediğim her sorumluluğumu telafi etmeye hâlâ kararlıydım ama sanırım artık bunu başarmak için daha sıkı çalışmam ve daha geç yatmam gerekecekti.

Şu an daha sıkı çalışmayı dilediğim şeyler listesinin birinci sırasında yolculuk için çanta hazırlamak yer alıyordu. Joy, Bayan Astor'ın evinde, ziyarete gelen torunlarının ilgisinin tadını çıkarmakla meşguldü. Bense etrafım kıyafet yığınlarıyla çevrili vaziyette yatak odamın zeminine oturmuş, acı çekiyordum.

Kendi başlarına uyumlu kombinler oluşturmalarını umarak onlara bön bön bakmamın beşinci dakikasında Henry içeri girdi. "Vay canına, ne dağınıksın," dedi arkamdaki yatağa oturarak.

"Beni güzel sözlerle şımartmana bayılıyorum," diye karşılık verdim, kıyafetlerimi karıştırmaya devam ederken. *Neden her şeyim aynı renk?*

"Memelerin bugün harika görünüyor, saçını böyle yapmanı da çok seviyorum."

Sözleri, yere dağılmış kıyafetlerimle aramdaki kim gözlerini daha önce kaçırarak yarışını bir kenara bırakıp ona dönmeme yetti. "Ne?"

"Seni güzel sözlerle şımartmama bayıldığını söyledin. Devam edebilirim; sana dair sevdiğim şeyler say say bitmez."

"Öyle... Öyle demek... Teşekkür ederim?" dedim en sonunda pes ederek.

Yataktan kalkmadan üzerime eğildi. Gözlerini kısana kadar beni öpeceğini sandım. "Neden sadece tek gözüne bir şeyler sürdün?"

"Çok iyi bir soru." Onu daha rahat görebilmek için bağdaş kurup arkama yaslansam da kıyafetlerim yüzünden ellerimi koyacak bir yer bulamayınca pes edip yatağa çıkmaya karar verdim. "Tam makyajımı yapıyordum ki annem aradı ve otele hasta olduğumu söylemem, sonra da kendime bir uçak bileti alıp yanlarına gitmem için bana yalvardı. Telefonu bir türlü kapatamadım, sonra gelmek üzere olduğunu fark ettim ve sonuç olarak kendime çanta hazırlayamadım."

Birkaç kez bana bir uçak bileti almasına tamam demenin *kıyısından döndüğümü* ona itiraf etmeyecektim elbette. Yanlarında

olmamama üzülüyordu ve her ne kadar bunu düşünmemeye çalışsam da benim durumum da pek farklı sayılmazdı. “Annen iyi miydi? Sen iyi misin?”

Onu başımla onaylasam da ikna edici olmadığımın farkındaydım. “Phoenix’e gitmemi bir kenara bırakıp beni babamın yanına gitmeye ikna etmeye çalıştığında *gerçekten* üzüldüğünden emin oldum. Noel’de beni seven insanlardan uzak kalmamı istemiyor. Ama ben her teklifine hayır deyip kararımdan dönmедim.”

Henry kolunu açtığında ona sokuldum ve alnıma bir öpücük kondurduğunda kokusunu derin derin içime çektim. “Seni seven insanlardan uzak olmayacaksın. Sence öncesinde patronunu memnun etmek için vardiyayı kabul etmemiş olsaydın ısrarına boyun eğip anneni memnun eder miydin?”

“Yakamı biraz olsun bırakır mısın? İnsanları memnun etme huyumu borçlu olduğum kadını memnun etmediğim için benimle gurur duyduğunu söylesen olmaz mı?”

“Seninle gurur duyuyorum. Geç kalmadan hazırlanmayı bitirirsen daha da gurur duyacağım. Bu beni çok *memnun* eder.”

“Sinirimi bozuyorsun,” diye homurdandım bakışlarımı enkaz hâlindeki zemine çevirerek.

Henry güldü. “Noel ruhuna hiç yakışmadı.”

Otoyoldaki Malibu tabelalarını gördüğümde Henry’nin ne planladığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Şık bir otelin valesinin önüne yanaşan Henry bütün sorularımı duymazdan geliyordu. Çantalarımız arabanın bagajından çıkarılırken kapımı açmak için arabanın etrafından dolaştı ve inmememe yardım etti.

Otelin lobisine uzanan halı kaplı basamakları tırmanırken ona, “Ne güzel bir yermiş,” diye fısıldadım. Noel’e sadece birkaç

gün kalmışken giriş kapısı pahalı görünen kırmızı bir fiyonk ve çeşitli yılbaşı süsleriyle bezenmişti. “Hiç bu kadar şaşaalı bir yere geldiğimi sanmıyorum.”

Neyse ki Henry evime kumaş pantolonu ve gömleğiyle gelmişti de yanıma eşofman dışında bir şeyler almam gerektiğini anlamıştım.

“The Huntington’da çalışıyorsun,” dedi gülerek.

“Aynı şey değil! Keşke daha fazla süslenseymişim.”

“Kumara pek düşkün değilimdir ama olsaydım, Aurora’nın seni gördükten sonraki doksan saniye içinde sana tanrıça deyip ayaklarına kapanacağına bahse girerdim. Harika görünüyorsun, Halle. Her zamanki gibi.”

“Teşekkür ederim, sadece... Ne dedin sen? Aurora da mı burada?”

Henry son basamakta duraksayıp inledi. “Kahretsin. Bunu söylememem gerekiyordu. Aslında hiçbir yere zamanında gelmez, yani burada değil desem yalan söylemiş olmam. Her neyse, gel hadi.”

Elimi tutarak beni otelin lobisine soktuğunda Aurora’yla Russ’in hemen karşımızda durduğunu görünce şaşırmadan edemedim. “Aman Tanrım.”

“Mutlu Noeller! Ya da Mutlu Noel Arifesi arifesi!” Aurora bir çırpıda yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. “Bu renk sana ne kadar yakışmış. İnanılmaz görünüyorsun! Utanmasam ayaklarına kapanırdım. Neden göz alıcı bir tanrıça gibi görünüyorsun?”

“Ne demiştin? Hiç sözümü dinlemiyorsun ki,” diye mırıldandı Henry yanımda. Şakacı bir tavırla omzunu dürttüğümde kolunu belime dolayıp geri çekilmeme izin vermedi. Arkadaşlarımıza döndü. “Geç kalacağınızdan emindim.”

“Diyene bak,” dedi Aurora. “Her yere geç kalan sensin!”

“Ben odamdan çıkmak istemediğim için her yere geç kalıyorum, zamanında hazırlanamadığım için değil. İkisi çok farklı

şeyler, Aurora,” diye itiraz etti Henry. Haklı olduğunu inkâr edemezdin.

“Aurora kardeşinin sidik yarışından kaçmak istediğinden erken geldik,” dedi Russ, gülmek için kendini zor tutuyordu.

Aurora gözlerini devirdiğinde ona ne olduğunu sormak istedim, ailesiyle arasındaki ilişkinin karmaşık olduğunu biliyordum. “Elsa mı?”

“Hayır tabii ki. Ablam aile toplantılarımıza katılmak yerine ölmeyi yeğler; Maldivler’de keyfine bakıyor. Sorun annemin çaldığı o aptal kedi.” Kolunu kaldırarak bileğiyle dirseği arasındaki kıpkırmızı sayısız tırnak izini gösterdi. “Ortada bir yarış bile yok; kazanan o ve bunun farkında. Dün akşam ayakka-bılarımdan birinin içine ölü fare bırakmış. Annem bunun iyi şans anlamına geldiğini ve sürekli bardağın boş tarafından bakmamam gerektiğini söyleyip duruyor.”

“Kediyi kızdıracak bir şey yapmış olabileceğin aklına geldi mi?” diye sordu Henry, Aurora’nın bize uzattığı telefonunun ekranına bakarken. Tanrım, ayakkabısının içinde gerçekten de ölü fare yatıyordu.

“Neden mağdura bir tekme de sen vuruyorsun? Hem de dostluk Noel’inde!” dedi Aurora.

“Tamam, bir tartışma çıkacakmış gibi hissediyorum ve yıl bitmeden bir şeyler yemeyi çok isterim. Hiç değilse yerimizi başkalarına vermemeleri için içeri geçelim,” dedi Russ, sevgiliyle en yakın arkadaşının arasına girerek.

Henry’nin de Aurora’nın da birbirleriyle tartışmayı bu kadar sevmesi çok komikti. En ufak şeyleri bile sırf birbirlerinin sinirlerini bozmak için topyekûn bir tartışmaya çevirdiklerini gözlerimle görmüştüm. Ailemin arabulucusu olarak birbirini yiyen iki kardeşten farkları olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim. Henry sürekli tek çocuk olduğuna şükrettiğini söylese de Aurora isimli küçük bir kız kardeşi ve Anastasia isimli bir ablası olduğunun farkında bile değildi.

Dünyaları sipariş etmemize rağmen bir şekilde hepsini yemeyi başardık. Henry bu gecelik bize otelden oda ayırtmıştı, dolayısıyla eşyalarımın yukarıda olduğunu bilen Aurora yemekten şişen karnını rahatlatmak için beni yukarı çıkıp pijamalarımızı giymeye ikna etmeye çalışıyordu. Onu restoranın böyle bir şeyi hoş karşılamayacağına ikna etmem gerekenden çok daha uzun sürdü. Henry'yle üst kattaki odamıza çıktığımızda Noel'i ailemle geçiremeyecek olmanın hüznü çoktan geçip gitmişti.

Çantalarımız kapının yanında duruyordu ve içeri girdiğimizde odanın bir köşesinde güzelce süslenmiş bir yılbaşı ağacı durduğunu, ağacın altında da birbirinin aynı paketlerle sarılmış hediyeler olduğunu gördüm.

Henry'nin hediyeleri yerden alıp yatağın üzerine koymasını izlerken, "Noel'den önce hediyeleri açmayı düşünmek bile yasaktır," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Kuralları çiğniyorum. Otursana." Yığının yanına hafifçe vurdu. Popom yatağa gömüldüğünde inlememek için kendimi zor tuttum. Henry ayak bileğimi nazikçe kaldırıp ayakkabımın bandını açtı ve yere bırakıp öteki teke geçti.

Ceketini çıkarıp ayakkabılarını bir kenara fırlatmasını, ardından da gömleğinin bir düğmesini daha açıp kollarını kıvrmasını izledim. Yatağa dönüp bana katılırken benimle vakit geçirmekten ziyade bir dergi için modellik yapacakmış gibi görünüyordu. "Şarap yüzünden mi bilmiyorum ama gözüme çok güzel görünüyorsun," dedim. "Dergi kapaklarını süslemeyi hak ediyorsun."

Henry gülümsedi ve hediyelerden birine uzandı. "Şarapla ilgisi yok. Al bakalım, önce bunu açmanı izlemek istiyorum."

Hediyeyi sardığı kahverengi kâğıdı şıp diye tanıdım. Henry evime gelip hediye paketi almadığını ve alışveriş merkezine gidip kendi deyimiyle "Noel işlerini son dakikaya bırakan" insanlarla park yeri kavgası etmek istemediğini söyleyerek benim ambalaj kâğıtlarımdan çalmak istemişti. *Kendisinin* de o insanlardan

biri olduğunu belirttiğimi hatırlasam da birden dudaklarıma yapıştığı için sonrasında ne söylediğini anımsayamıyordum.

Gerçi hakkını vermeliydim, paketin üst kısmını Noel temalı çeşitli ıvır zıvırların kara kalem çizimleriyle doldurup fazlasıyla tanıdık gelen güzel bir fiyonk yapıştırarak hediyeme özen göstermişti.

Bana birden fazla hediye almayacağına söz vermiş olsa da önümde üç kutu duruyordu. Yüksek sesle birden üçe kadar saydım ve her rakamda parmağımla kurdelelere dokundum. “Bir. İki,” dedi Henry, kendi hediyelerine hafifçe vurarak. Eh, verdiğimiz sözü umursamayan sadece o değildi.

“Tamam, sözümüzü tutmadım ama sen daha çok tutmamışsın.”

“Birden fazla hediye almayacağımızı söylemiştik, sadece ikisini satın aldım. Eşitiz.”

“Çalmak suç olmasaydı seni hediyeye boğardım.”

Henry güldü ve yavaşça bana doğru eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Elini kaçmamdan korkarcasına boynuma koydu ama olmak istediğim tek yer onun yanıydı. Nihayet geri çekildiğinde alnını benimkine yasladı. “İnce olandan başla.”

Ben her öpüşmemizden sonra kendime gelmem için beş on dakikaya ihtiyaç duyarken Henry’nin hiçbir şey olmamış gibi davranmasına şaşırmadan edemiyordum. Bana her dokunuşunda bütün bedenim kaosa sürükleniyordu ve aradan ne kadar zaman geçerse geçsin buna alışabileceğimi sanmıyordum.

“İnce olan” bir kutudan ziyade zarf olsa da bir şekilde onu da ambalaj kâğıdıyla paketlemeyi başarmıştı. Üzeri Noel Baba şapkalı küçük hayvan çizimleriyle doluydu ve kendimi her birini hayran hayran incelemeye kaptırdığımda Henry sabırsızlanıp şakacı bir tavırla belimi dürterek iki büklüm olmama neden oldu.

“Tamam, açıyorum!” Ambalajı dikkatlice açtığımda zarf olduğu yönündeki tahminimde haklı çıktığımı gördüm. Kâğıdı yırtıp yazanlara üstünkörü bir bakış attıktan sonra yüksek sesle okumaya başladım. “*Bayan Jacobs, koruma çabalarımızı*

ve Çin'in Sichuan eyaletindeki araştırma ve yetiştirme merkezimizdeki ortaklarımızın çabalarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Bao'nun maceralı hayatının son fotoğraflarını da içeren hoş geldin paketimizi zarfınızda bulabilirsiniz. Bao beş yaşında bir dev pan... Bana panda mı aldın?"

"Panda *aldım* demek ne kadar doğru olur bilmiyorum ama Bao'dan sık sık haber alacağını söyleyebiliriz. Pelüş oyuncak da gönderdiklerini bilmenin seni sevindireceğini düşünüyorum çünkü sana kazandığım oyuncakları yeterli bulduğunu hiç sanmıyorum."

"Bao'nun maceraları kulağa okumak için can atacağım bir çocuk kitabı gibi geliyor. Resimlerini de sen çizersin. Bu harika bir hediye, çok teşekkür ederim."

"Diğcrini aç."

Elime aldığım kutu sanki içinde hiçbir şey yokmuş gibi hafifti. Bu sefer ambalajın dört bir yanı Noel kurabiyeleriyle süslenmişti. Kâğıdı dikkatlice açtım ve içinden bir ayakkabı kutusu çıkınca kafam karıştı, ne denli hafif olduğu düşünülürken içinde ayakkabı olması mümkün değildi. Nihayet kapağını kaldırmamla karşımda kâğıt parçasına basılmış bir QR kodu bulunca kafam iyice allak bullak oldu. El yordamıyla etrafımı kontrol ederek, "Cep telefonum nerede bilmiyorum," dedim.

"Benimkini kullan." Telefonunu bana uzattığında kendimle göz göze geldim. Kelimenin tam anlamıyla. Galeride çektiği fotoğrafım kilit ekranındaydı. Gelmiş geçmiş en klişe şifre olan dört sıfırı tuşladığımda uygulamalarının arkasında Joy'la uyduğum farklı bir fotoğrafım belirdi.

Kamerayı açıp kodu okuttuğumda büyükannemin el yazısı ekranı doldurdu.

"Bu da ne?"

Telefona uzanıp iki parmağıyla ekranı küçülttüğünde ne olduğunu bir çırpıda anladım. Mutfağımda duran tarif defterinin bir kopyasıydı ama dijital ortama aktarılmasıyla yazılar daha

koyu renkli ve görünür hâle gelmişti. Büyükanнемin el yazısı hâlâ mükemmeldi. Bu sayfalara sayamayacağım kadar çok kez bakmıştım ve hepsi aynıydı. Tek fark, daha önce bir dergiden kesilmiş yemek resminin yerini almış çizimdi.

Henry parmağını ekranda gezdirerek sayfaları çevirdi.

“Çizimler geçici. Her sayfayı fotoğraf makinemle çektim ama dergiden kesilmiş kısımlar çok olduğu için taratmak gerekiyordu. Fotoğrafta net çıkmıyorlardı ama defteri sana fark ettirmeden alıp taratmam mümkün değildi.”

Dilim tutulsa da güçlükle bir şeyler söylemeyi başardım. “Nasıl?”

“Bayan Astor sen Cami’yle meşgulken içeri girmeme yardım etti.”

“Çizimlere, her şeyine bayıldım,” dedim, hıçkırıklarımı güç bela bastırıyordum. “Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en düşünceli şey.”

“Tariflerini kazayla mahvedeceğime dair kâbuslar görüp duruyordum. Evini yaktığımı, içeceğimi üzerlerine döktüğüm, defteri yanlışlıkla fırına attığımı kâbuslar. Senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden hayal gücüm en imkânsız senaryoları bile önüme sundu. Önemli eşyalarını mahvetmemeye özen göstereceğim ama ben bile onları kaybedeceğimden endişeleniyorsam senin de aynı korkuları yaşadığını düşündüm. Artık bir yedeği var.”

“Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu ifade edecek sözcük bulamıyorum.”

“Lütfen ağlama. Anastasia kesin ağlayacağını söyledi, haklı çıkmasından nefret ediyorum.”

“Benim hediyelerimin hiçbirisi böyle ince düşünülmüş *değil*,” dedim, son kelimeyi hayatım pahasına vurgulayarak. “En iyi Noel hediyesi ödülünü kazanmayı kafaya bu kadar koyduğunu bilmiyordum.”

Burnumu çektiğimde Henry'nin gözleri korkuyla doldu. "Her zaman kazanmak için oynarım. Sıra sonuncuda."

Cep telefonunu ona geri verip son hediyeme uzandım. Bu seferki küçük olsa da içinde bir şey olduğu kesindi. Ambalaj kâğıdını baston şekerlerle süslediğinden içinde yine yiyeceklerle ilgili bir şey olduğunu varsaydım.

Küçük yeşil kutunun üzerinde bildiğim bir marka adı yazmıyordu, dolayısıyla kapağını açtığımda karşımda bir kolye bulacağım aklımın ucundan geçmemişti. Ortasına yerleştirilmiş zincirin ucunda küçük ve zarif bir *H* harfi sallanıyordu. Görünüşe göre yemekle ilgili bir şeyler olduğu yönündeki tahminimde yanılmıştım. "Bayıldım. Bekle bir dakika, bu senin imzan. Henry, bu senin el yazın!"

"Öyle. Senin için yaptırdım."

"Peki bu Halle'nin *H*'si mi?" diye sordum temkinli bir tavırla. "Yoksa Henry'nin *H*'si mi?"

"Karar senin," dedi. "Hangisi olmasını istersin?"

Parmağım keçe kumaşa sürtündü. "Henry'nin"

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Takmana yardım edeyim mi?"

Başımla onayladığımda ikimiz de yataktan kalktık. Kutuyu elimden alıp arkama geçti. Ben saçlarımı ensemden çekerken kollarını benimkilerin arasından geçirip kolyeyi boynuma taktı, ensemden gezinen parmakları tenimi karıncalandırdı.

İşini bitirdiğinde bileklerimi tutup ellerimi çekti ve saçlarımın omuzlarıma dökülmesine müsaade etti. Parmaklarıyla tutamların bir kısmını kenara itip dudaklarını omzuma bastırdı ve ardında öpücükler bırakarak ağır ağır boynuma doğru ilerledi.

Sadece ağzı tenime dokunsa da onu her yerimde hissedebiliyordum. Konuştuğunda tenim titreşti. "Mutlu Noeller, Halle."

OTUZUNCU BÖLÜM

Halle

Henry Turner hediye verme konusunda beni hezimete uğratmıştı.

Yüzümü ona dönüp parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım ve başımı omzuna yasladım. Henry kollarını belime dolayıp ellerini arkamda kenetleyerek beni kendine bastırdı. “Hediyelerinin benimkiler kadar iyi olmadığını düşündüğün için mi oyalanıyorsun? Ah, dürtme.”

Hafifçe geri çekilip ellerimi ensesine doladım. Henry de ellerini aşağı kaydırıp kışımı kavradı. “Seninkiler kadar iyi değiller. Bunu reddedemem. Beklentilerini büyük ölçüde düşürmeni öneririm.”

Henry bacaklarımı kavrayıp beni kucağına aldı ve yatağa attı. “Senden daha düşünceli olmam senin suçun değil. Kafana takma.”

“Şu aptal hediyeleri açmazsan Noel’i boş verip gideceğim.”

“Peki, Grinç.” Savunmacı bir tavırla ellerini kaldırıp sırtıttı. Kutulardan birine uzandığında beni attığı yerden doğrulup bağdaş kurarak sabırla onu izlemeye koyuldum. “Ambalaj kâğıdına bir şeyler çizmeye zahmet etmedin mi? Bu ne tembellik.”

Yastıklardan birini ona fırlattım ama Henry kolayca kaçtı. Kahverengi kâğıdı yırttı, sinirimi bozmak için işi ağırdan aldığına yemin edebilirdim. Nihayet önce marka, ardından da onun için seçtiğim kulaklıkların görüntüsü ortaya çıktı. “Gürültü engelleme özellikli,” diye açıkladım. “Kulaklığın olduğunu biliyorum ama

sesli kitap dinlemek için ödünç aldığımda gürültüyü önlemek namına hiçbir işe yaramadıklarını fark ettim. Bunlar ihtiyaç hâlinde her sesi bastıracak.”

“Bir de beklentilerimi azaltmamı söylüyordun. Bu harika bir hediye, Kaptan. Bu hayatta insanların konuşmalarını dinlemekten daha çok sevdiğim hiçbir şey yok.” Kutuyu incelerken gerçekten heyecanlı görünüyordu. Yanına iliştirdiğim diğer küçük hediyeyi fark etmesi uzun sürmedi. “Üzerine yapıştırılmış kod gibi bir şey var; bunu saklamalı mıyım?”

“Senin için hazırladığım ses kaydını dinlemek istiyorsan evet.”

Başını hızla kaldırıp bana baktı. “Ses kaydı mı?”

Ben kendi telefonumda o samimi ânımızın küçük bir kaydını taşıırken onda hiçbir şey olmaması haksızlık gibi gelmişti. Öte yandan Henry’nin aldığımız kaydın sadece bende olması gerektiğini söylemesi hoşuma gitmişti. Sesi *defalarca* kez dinlemiştim ve konuşanların ikimiz olduğunu anlamak işten bile sayılmazdı. Henry’nin bunu kimseyle *asla ve kat’a* paylaşmayacağını bilsem de önce kendimi korumanın yapılacak en akıllıca şey olduğunun farkındaydım. Bana ihanet etmeyeceğine güvensen de sorun olabilecek pek çok dış etken vardı.

Hazırladığım ses herhangi birine ait olabilirdi, sonuçta üzerinde sadece onun adı yazıyordu. “Beni özlediğin zamanlara sakla,” dedim. “Diğerini aç hadi.”

“Neden? Kaydı dinlemeyecek miyiz?” Gözlerimi devirip yataktan kalktım. Etrafa saçılmış ambalaj kâğıtlarını toplayıp hepsini masanın altındaki çöp kutusuna attım.

“Hayır, yalnız kaldığında kulaklıklarını takıp dinleyebilirsiniz.”

Hediyelerimi ve elindeki kulaklık kutusunu –her ne kadar dirense de– alıp masanın üzerine bırakarak yatağın üzerinde sadece onu ve son hediyesini bıraktım.

Kutuyu alıp salladığında gün boyu bastırmaya çalıştığım gerginliğim patlayan bir volkan gibi özgür kaldı. “Çok hafif. Sen de bana bir tarif defteri mi hazırladın?”

“Hayır. Aklımdan geçti ama sonra doğuştan yetenekli bir aşçı olduğunu öğrenmenin sürekli yemek yakan biri olarak canımı sıkacağını düşündüm.”

Kâğıdı yırtmaya başladığında elbisemin fermuarını açmak için sırtıma uzandım. Titreyen ellerimin tek suçlusu heyecanım değildi. Kapağında kalın, kırmızı harfli markanın yazdığı kutuyu çıkardı. Ne olduğunu hemen anlamış gibi bakışlarını bana çevirdi ve gözleri elbisemin kollarını omuzlarımdan iten ellerime kenetlendi. “İçimden bir ses iç çamaşırının kutuda olmadığını söylüyor.”

Elbiseyi karnımdan aşağı itip zarif çiçeklerle bezeli, ten rengi dantelli sütyeni ortaya çıkarırken başımı iki yana salladım. Kumaş önce belimdeki jartiyer kemerinin, ardından altımdaki tanga'nın ve çoraplarımı tutan kayışların üzerinden kayarak ayaklarımın dibine düştü. Aynı anda hem heyecanlı hem de gergindim ama iç çamaşırının içinde kendimi çok güzel hissediyordum. “İç çamaşırı kutuda değil,” dedim ve sesim titremediği için şükrettim.

Henry yataktan kalktı ve yavaşça bana doğru gelip önümde durdu. Saçlarımı nazikçe omuzlarımın arkasına atıp yüzümde kalan birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra kolyemdeki *H* harfini tam göğsümün ortasına gelecek şekilde düzeltti. Parmalarını çenemin altına koydu ve ona bakmam için başımı kaldırdı. “Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin.”

“Ben de her gün aynı şeyi senin için düşünüyorum.”

Yavaşça bana doğru eğildi ve ellerini saçlarımın arasına geçirip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. İçim bir çizgi film karakteri misali tek ayağımı havaya kaldırmak gibi saçma

bir istekle doldu. Belki de bana dokunduğunda hayat gerçek olamayacak kadar güzel hissettirdiğindendi.

Sonuncuya gelene kadar gömleğinin düğmelerini tek tek açtım. Yalnızca kumaşı omuzlarından sıyırmama yetecek kadar kısa süreliğine geri çekildi, ardından hemen yüzümü şefkatle avuçlarının arasına alarak yeniden dudaklarıma yapıştı. Benimkinin üzerinde gezinen dili kemerini açmaya odaklanmamı zorlaştırsa da bir şekilde tokayı açmayı başardım. Fermuarını indirirken elim aletine sürtündüğünde Henry ağzımın içine inledi.

Pantolonu yeri boyladığında popom yatağın kenarına değene kadar beni geri geri yürüttü. “Ben hazırım. Çantamda işimizi kolaylaştıracak birkaç şey var.”

“Hazır mısın?” diye sordu, parmak eklemlerini çenemde gezdirerek. “Neye hazırsın?”

“Seks yapmaya? İç çamaşırından... anlarsın sanmıştım. Özür dilerim...”

Henry’nin gözleri hafifçe genişledi ve bir şey söylemeden önce beni öptü. “Özür dileme, Halle. Yanlış varsayımlarda bulunmamak için söylemeni istedim. Sen uzan, ben çantanı getiririm. Belli ki bunu hazırlıklı gelecek kadar düşünmüşsün. Böylesi içimi rahatlatıyor. Seni acele ettiriyormuşum gibi hissetmenden korkuyordum.”

Haklıydı, bunu uzun uzun düşünmüş ve doğum kontrol hapına başlamak istediğime karar verdiğimde, yardımını aldıktan sonra Cami’ye hazır olduğumu söylemiştim. O da bana vibratör, kayganlaştırıcı, kanamam olursa diye bir havlu ve prezervatif gibi yanıma almam gereken şeylerin listesini çıkarmıştı. İç çamaşırını giyip Henry’ye boş kutuyu verme fikri de ondan çıkmıştı.

Yorganın altına girip Henry’nin çantamdaki eşyaları almasını izledim. Hepsini komodinin üstüne koyup yanıma uzandı. “Beni hiç acele ettirmedin. Çok sabırlıydın. Minnettarım.”

Sabırlı demek hafif kalırdı. Seks konusunun ısıtılıp ısıtılıp önüme konmamasına alışkın olmadığımından bir ara ilgisini çekmediğimi bile düşünmüş ama sonra aslında böyle olması gerektiğini anlamıştım.

“Bunu duyduğuma sevindim ama zaten olması gerekeni yaptığım için bana minnettar olma.” Birbirimize dönük yatıyorduk ve Henry karınlarımız değene kadar beni kendine çekti. Alnını benimkine yasladı. “Fikrini değiştirirsen hemen duracağız, tamam mı?”

“Henry,” diye fısıldadım.

“Efendim?”

“Sen benim en iyi arkadaşısın.”

Dudaklarını nazikçe benimkilere sürttüğünde içim bir hoş oldu. “Sen de benim en iyi arkadaşısın.”

“Nazik ol lütfen.” Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki Henry cevap verene kadar bunu hayalimde söylediğimi sandım.

“Söz veriyorum.”

Henry bacağımı kavrayıp üzerine attı ve sırtüstü dönüp beni kucağına çekti. Bir elini popoma koyup diğerini saçlarımla arasına geçirerek dudaklarımızı buluşturdu. Bu öpüşmemiz öncekilerden daha farklıydı, Henry’nin kendini tutmayı bırakmasıyla her şey daha ateşli, daha müstehcen geliyordu. Kasıklarının benimkilere bastırdı. İki yanma yasladığımı bacaklarımla üzerinde otururken ne kadar sertleştiğini hissedebiliyordum. Kasıklarımı ona sürttüğümde dudaklarından dökülen inilti bacaklarımla arasını zonklattı. İç çamaşırlarımız hâlâ üzerimizde olsa da vücuduma yayılan zevk inanılmazdı.

Henry komodine uzanıp vibratörümü aldı ve bana uzattı. Doğrulduğumda kalçamı kavradı. “Bununla ne yaptığını göster bana.”

Yanaklarımla kızardığını hissedebiliyordum ama şimdi utanmanın sırası değildi. “Normalde sırtüstü yatarım,” dedim ve üzerinden kalkıp yanma uzandım. Jartiyerin tokalarını açıp

tangamı çıkarmaya koyuldum. Henry bacaklarımın arasına geçip külotu bacaklarımdan aşağı çekmeme yardım etti. Ellerini ayak bileklerimden dizlerime doğru kaydırırken kalbim yerinen çıkacakmış gibi atıyordu. Duraksadı ve bacaklarımı dikkatlice iki yana açmadan önce bir süre beni izledi. Kendimi savunmasız, bir o kadar da heyecanlı hissediyordum. Vibratörü en düşük ayara getirdim ve Henry boynuma, göğsüme, çeneme öpücükler bırakırken vücuduma yayılan zevke teslim oldum. Sert meme uçlarım dantele sürtünse de Henry onları görmezden gelip vücudumun açıkta kalan diğer tüm noktalara odaklandı.

Parmaklarını vibratörün hemen altında hissettiğimde kalbim tekledi. Çaresizce başımla onaylayıp ona beklediği izni verdim ve önce birinci, ardından ikinci parmağını içime kaydırduğunda gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Dokun bana,” dedi Henry. Sesi hiç duymadığımı kadar pürüzlüydü. Boştaki elimi ona uzattığımda parmaklarımı kavradı ve elimi iç çamaşırının içine sokup aletin etrafını sarmama yardımcı oldu. “Siktir. İşte böyle, Halle. Daha sıkı kavra,” diye inledi.

Böyle konuştuğunu duymamla zirveye o kadar hızlı ulaştım ki ikimiz de şaşkına döndük. Henry parmaklarını içimden çıkarırken vibratörü kapattım. Elim hâlâ aletindeydi ve Henry yüzünde kocaman bir sırıtişla beni izliyordu. “Demek yatakta ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyorsun, ha?”

Bir süre düşündükten sonra haklı olduğunu fark ettim. “Sanırım her şeyi kontrol etmek zorunda olmaktan bıktığımı için. Seçimlerin benim yerime yapılmasını seviyorum.”

“Benim güzel kızım,” dedi şefkatle. “Sana dair her şeyi bilmek istiyorum.”

İleride ne zaman ilk seksimi düşünsem, birlikte olmak istemediğim birine hazır olmadığımı söyleyip durduğum zamanları hatırlamak zorunda kalmayacağımı fark etmek akıllalmazdı.

Gözümün önüne sürekli Henry'yle birlikte olduğum, bana kendimi gece göğünü süsleyen yıldızlar kadar özel hissettirdiği bu an gelecekti.

Henry bileğimi kavrayıp aletinin ucuna odaklanarak elimi yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı ve gösterdiği ritme alıştırdığımda geri çekildi. Elleriyle vücudumun dört bir yanını keşfe çıktı, her yanıma okşayıp dokundu ve bir süre sonra yaklaştığını söyleyip beni durdurdu.

Prezervatiflere uzandığında kayganlaştırıcıyla havluyu da aldı. "İnternette ilk sefer için arkadan yapmanın daha kolay olacağını okumuştum," dedim, havluyu kalçalarımızın geleceği yere sermek için dizlerinin üzerinde doğrulduğunda. "Tabii... bir şey bildiğim yok."

"Bir dahaki sefere bunları çıkarmayalım." Beni havlunun üzerine yatırdı ve çoraplarımı sırayla çıkarmaya koyuldu. Jartiyerimle sütyenimin de gitmesiyle karşısınca çıtırçıtlak, bacaklarım iki yana açılmış vaziyette kaldım. Bu noktaya geldiğimde kararımın pişman olup olmayacağını merak etmiştim ama kararmış gözleri üzerimde gezinirken bunun imkânsız olduğunu anladım. "Mükemmelsin, Halle. Karşımda böyle yattığını kaç kez hayal ettim bilmiyorum."

"Henry..." Sesim bir iniltiden, bir yakarıştan farksızdı. Ama umurumda değildi. Sadece onu istiyordum.

"Kendini nasıl rahat hissedeceksen öyle yapabiliriz. Yastığa mı, yatak başlığına mı bakmak istersin? Yoksa ilk kez içine girerken yüzümü mü görmek istersin?"

Sertçe yutkundum, sesi onun da duyduğuna yemin edebilirdim. Tüylerim diken diken oldu. "Yüzünü görmek istiyorum."

"Güzel. Ben de seninkini görmek istiyordum. Önce sırtüstü uzan, hoşuna gitmezse başka bir pozisyon deneriz. Sana müthiş bir zevk yaşatacağım."

İç çamaşırını çıkarıp prezervatifi takmasını izlerken, “Haftalar önce seninle ilgili bir ıslak rüya görmüştüm. Sonrasında yüzüne bakmaya bile utanmıştım,” diye itiraf ettim heyecanla. Penisi kalın ve büyüktü. Biyolojinin benden yana olduğunun ve onu içime alacak şekilde yaratıldığımın farkındaydım ama ürkmemek elde değildi. “Bilinçaltım sana haksızlık etmiş.”

“Bu konuşmaya sonra geri döneceğiz.” O kadar kendini beğenmiş görünüyordu ki bunu ona söylemeyi şu âna kadar ertelediğime sevindim. “Şimdi hayal gücüne birkaç şey göstermem gerek.”

Her şeyi ağırdan almamıza bayılıyordum. Soyunduğumuzdan beri zorlandığımı hissetmemiş, yaptığı hiçbir şeyden rahatsız olmamıştım. Fakat bir an önce içime girmesi için yanıp tutuşuyordum.

“Lütfen, Henry. Her yanımda sızlıyor ve vücudum her an alev alabilirmiş gibi hissediyorum.”

“Ben de kendimi sabırsız sanıyordum.” Henry üzerime eğildi ve aletin başını girişimde hissettiğimde dudaklarını benimkilere bastırdı. Vücudumu saran his şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. “Siktir, Halle. Harikasın.” Ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. “İyi misin?”

Ona hayatım pahasına tutunurken başımla onayladım. “Parmaklarından daha büyükmüşsün.”

“Biliyorum, biliyorum.” Neredeyse benden özür diliyor gibiydi. “Sırılsıklamsın, birazdan geçecek. Vibratörünü bana uzat ve rahatlamak için derin bir nefes al.”

Cihazı en düşük ayarında açıp ucunu klitorisime yasladığında bütün vücudum titredi. Canımı yakmıyordu; sadece aynı anda hem genişlediğimi hem her hissin daha da yoğunlaştığını hem de bacaklarımın arasındaki zonklamanın nihayet hafiflediğini hissetmek garipti.

Ellerini tekrar saçlarıma geçirmesini istediğimden vibratörü aldım ve bacaklarımı etrafına dolayıp belinde çaprazladım. Penisini daha da derinlerime ittiğinde zevkten odağını kaybeden gözlerine bakılırsa yeni açılışına gitmiş olmalıydı. Karnı kasıldı ve bakışları yeniden benimkileri bulduğunda gözlerinden anlamlandıramadığım ama aynısını hissettiğimden emin olduğum bir şeyler geçti.

Çok geçmeden mükemmel bir ritim tutturduk. İkimizin de vücudu terden parlıyordu. Henry önce bir meme ucumu, ardından diğerini ağzına aldı ve içime girip çıkmaya ara vermeden sertleşmiş çıkıntıyı emip beni kışkırtmaya devam etti. Her şey dayanılmazdı. Enfesti.

Parmaklarımı kaslı sırtına gömdüm ve beni dünyada tutan tek şey oymuş gibi ona her şeyimle sarıldım. Kalçası daha sert darbelerle daha derinlerime ulaştı, oda birbirine çarpan tenlerimizin sesi ve dudaklarından dökülen adımla inliyordu. Darmaduman olmak kaçınılmazdı. Bacaklarımı beline daha sıkı sarıp ayaklarımla onu daha derinlerime ittim. Henry başını boynuma gömdü ve hassas tenimi öpüp emmeye başladı. Sırtım sanki ona daha yakın olabilirmişim gibi yay misali gerildi.

Kalçasının sarsıldığını, içimdeki aletin şişip kasılarak birlikteliğimizi mühürlediğini hissettim.

İkimiz de nefes nefese kalmış vaziyette yatarken üzerimden kalkmasını istemiyordum. Duygularımın su yüzüne çıktığını hissetsem de ilk seferim için bundan daha mükemmel bir senaryo düşünemezdim.

“İyi misin?” diye sordu temkinli bir sesle. Göz kapaklarıma, burnuma ve dudaklarıma öpücükler kondurdu.

“Biraz sızlıyor,” diye itiraf ettim ve nazik olmasına rağmen içimden çıktığında yüzümü buruşturdum.

“Banyoyu hazırlayıp geliyorum, tamam mı?” dedi.

Başımla onayladım. “Güzel fikir.” Üzerimden kalkmasından nefret etsem de kendime bir noktada temizlenip prezervatifi atması gerektiğini hatırlattım. “Henry,” diye seslendim tam banyoya gireceği sırada.

“Efendim, Kaptan?”

“Bu senden başka kimseyle olsun istemezdim.”

Başıyla onaylamadan önce yüzünde şimdiye kadar hiç görmediğim utangaç bir gülümseme belirdi. “Ben de öyle.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

Henry

Odaklanmak için elimden geleni yaptığım anlarda bile kendimi neden Halle'ye söylemek istediğim onca şeyi düşünürken bulduğumu bilmiyordum.

Hayali arkadaşlarıyla ilgili fikirler birbiri ardına gelirken bilgisayarında romanını yazıyordu ve kendini bu kadar kaptırmışken onu bölmek istemiyordum. Ama öte yandan benimle ilgilenmesi için yanıp tutuşuyordum. İstersem işini bir yana bırakacağını biliyordum, çenemi kapalı tutmak adına elimden geleni yapmam da bu yüzdendi.

Her şey kampüse geri döndüğümde yılbaşı arifemi kutlamasıyla başlamıştı. İnsanların böyle bir şey söylemediğini iddia ettiğimde bal gibi de söylediklerini savunmuştu. Ben de kolları sıvayıp bilgisayarımın başına oturmuş, yeni yıl kutlamalarının tarihini araştırmış ve öğrendiğim her şeyi haklı olduğumu kanıtlamak için ona anlatmak istemiştim.

Başka biri olsa koca bir haftayı çift vardiya çalışarak geçirdikten sonra kitabı üzerinde çalışmaya ara verirdi ancak Halle gayet iyi gidiyor gibi görünüyordu. Ben tatil için eve döneceğimden, o da işiyle meşgul olacağından hafta boyunca görüşemeyecektik ama bir şekilde her gece onunla uyumaya gelip sabahları eve dönmeyi başarmıştım.

Annem her gece ortadan kaybolup sabah döndüğümü fark ettiğinde striptiz yapmaya başlayıp başlamadığımı sormuştu.

Ekranın üzerinden görebildiğim yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini fark ettim. Normalden daha solgun görünse de bir

şeyi olmadığını söylemişti. Bakışları sanki onu izlediğimi anlamış gibi bir an için bana kaydı, sonra ekranına geri döndü. “Beni izlemeyi kes,” diye sızlandı. “Bu ürkütücü bir şey.”

“Seni izlemiyorum. Gözlerimi senden alamıyorum. Neden bu kadar kızardın?”

Yerinden hafifçe kalkıp bir ayağını altına topladı. “Yok bir şey.”

Sesi normalden daha tiz çıkmıştı ki zaman içinde bunun yalan söylediği anlamına geldiğini öğrenmiştim. “Hayali arkadaşların seni bu kadar utandıracak ne yapıyor?”

“Hiçbir şey!” Bir yalan daha.

“Halle Jacobs, seks sahnesi mi yazıyorsun sen?”

“Hayır!” Başka bir yalan daha.

“Dikkatini dağıtmamak için elimden geleni yapıyorum ama işimi çok zorlaştırıyorsun.” Bilgisayarının ekranını kapatıp kurulduğum kanepesine doğru gelmesini izledim. Kucağıma tırmanıp vücudumla kanepesi arasındaki boşluğa yerleşti ve bacaklarını üzerime attı. Böyle dip dibe olmaya alışmıştık, bu ikimizin de hoşuna gidiyordu. “Kendi dikkatini kendin dağıtmaya mı karar verdin?”

“Biraz molayı hak ettim.” Uzanıp çenemin altını öptü. “Ayrıca ilk sekslerinden sonraki sahneyi yazıyordum. Yatakta uzanıp konuştukları kısmı.”

“Ne konuşuyorlardı?”

Omuzlarını silktiğinde şaşırdım. Üzerimde yatarken bunu yapmasının zor olması bir yana, şimdiye kadar omuzlarını silktiğini gördüğümü hiç sanmıyordum. “Birlikte olmalarının ne anlama geldiğini. Aralarındaki ilişkinin değişip değişmeyeceğini. Gelecekte onları neyin beklediğini.”

“Sen de seksin ardından bunları konuşmamızı mı isterdin?” diye sordum. Belki de bunu düşünmem gerekirdi ama açıkçası aklımın ucundan bile geçmemişti. Sadece iyi olduğundan, benimle birlikte olmanın hoşuna gittiğinden, ona çok sert ya da

çok yumuşak davranmadığımdan veya başka bir hata yapıp yapmadığımdan emin olmakla meşguldüm. “Konuyu açmalı mıydım?”

“Ne zaman açacaktın? Konuşacak vaktimiz oldu mu ki?” Gülse de hayır dememişti. “Bunca zamandır ben de sorabilirdim. Sanırım sonumuzu kestiremiyorum. Thornton’ın dersini geçtin; artık bana ihtiyacın yok. Kitabımın dörtte üçünü bitirdim sayılır ve bana hayal bile edemeyeceğim kadar çok deneyim yaşattın.”

“Sana ihtiyacım var, Halle. Seni istiyorum. İstedğin her şeyi sana sunmaya razıyım, sadece senin olduğun yerde olmak istiyorum,” dedim tüm dürüstlüğümlle. Evet, bu işe başlarken esas amacım Thornton’ın dersinden geçmekti ama artık çok daha büyük bir nedenim vardı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Onun adını anmamdan hoşlanmayacaksın.”

İnlediğimde yanağımı dürttü. “An hadi. Katlanmaya çalışırım.”

“Will’in sevgilim olması arkadaşlığımızı mahvetti. Bu yüzden aramızdaki ilişkiye bir etiket koymanın her şeyi değiştireceğinden korkuyorum. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Hâlimizden memnunum. Birbirimize neye ihtiyacımız olduğunu söylüyoruz, elimizden geldiğince görüşmeye çalışıyoruz, seks... seks inanılmaz. Beni güldürüyorsun, bana değer verdiğini hissediyorum, Henry. Ya birinin kız arkadaşı olmak için yaratılmadıysam? Her şeyi altüst etme riskini almak istemiyorum. Sadece hayatımızda başkaları olmasın istiyorum. Çok şey mi istiyorum?”

Sözlerini komik bulmadan edemedim çünkü onunla tanışana kadar kimsenin erkek arkadaşı olmak istememiştim. “Hayır, çok değil. Seni başkasıyla paylaşmaya hiç niyetim yok, zaten etiketleri de hiç anlayamadım. Aramızdaki bu şeye ne dedikleri umurumda değil. Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor. Hayır, Thornton’ın seks dersi için sana yardım eden kişi olmam dışında hiçbir şey diyelim.”

Kıkırdadığında vücudu üzerimde titredi. “Şuna seks dersi deme lütfen. Thornton ve seks kelimelerini aynı cümle içinde kullandığında kusacak gibi oluyorum.” Kahkahasını duymaya *bayılıyordum*. “Günün birinde bir etiket istediğimize karar verirsek birbirimize söyleyeceğimize söz verebilir miyiz? Belki tekrar tartışır, konuşuruz. Her şeyi çok mu abartıyorum?”

“Hayır. Kafandakileri söylüyorsun ve bana karşı dürüst olman hoşuma gidiyor. Elbette birbirimize isteklerimizi söyleyip ihtiyaçlarımıza saygı duyacağız. Şu an tam da bunu yapıyoruz, Halle. Neden endişelendiğini anlamıyorum.” Kıçına bir şaplak attım. “Şimdi gidip kitabını yaz. İşin bittiğinde sana yeni yıl kutlamalarının tarihine dair çok ilginç şeyler anlatacağım.”

Halle'nin evindeki sakinliğin ardından evime döndüğümde her seferinde kendimi bir hayvanat bahçesine adım atmışım gibi hissediyordum.

Halle hemen arkamdaydı, burada yaşamayan onca insanın gürültüsüne doğru ilerlerken parmaklarını benimkilerin arasına geçirmişti.

Bölümünü yazmayı bitirdikten sonra tekrar kucağıma dönmüştü ve ben bir kutlama yapacağımızı sanırken Joy'la üzerimde sızıvermişti. Hasta olmadığını söylese de kesinlikle aksini düşünüyordum. Gözleri normalden daha kırmızıydı, teni solgun ve terliydi. Russ bu gece takılacak bir parti bulmak ya da bir gece kulübüne gitmek yerine yemek söyleyip evde vakit geçireceklerini bildiren bir mesaj attığında onlara katılmaya karar vermiştik.

Halle beni dürtünce kedi taşıma çantasını ayaklarımın dibine bıraktım. “Gigi arıyor. Odanda konuşacağım. Joy'un etrafa işemediğinden emin ol.”

“Aman Tanrım,” diye ciyakladı Aurora, bir çırpıda kanepeden fırlayıp Joy’un önünde dizlerinin üzerine çökerek. “Senin de geleceğini bilmiyordum!”

“Sana cevap veremez, Aurora!” dedim. “O bir kedi. Ayrıca belli ki kediler senden hoşlanmıyor, fazla yaklaşmaman daha akıllıca olabilir.”

Robbie yeni yılı New York’ta Lola’nın ailesiyle geçiriyordu ve Russ, arkadaşımız yarın eve dönmeden önce etraftaki bütün kedi tüylerini temizlememe yardım edeceğine söz vermişti.

“Neden onu da getirdiniz?” dedi Aurora, çantanın kapısını açıp Joy’a uzanarak.

“Evde bir başına kalıp havai fişeklerden korkmasını istemedim.” Halle bana onu sahiplendiklerinden beridir Joy’un yılbaşı gecelerini mışıl mışıl uyuyarak geçirdiğini söylese de ikna olmamıştım. “Ayrıca çok tatlı.”

“Gerçekten de çok tatlısın,” dedi Aurora, Joy’la bir bebekmiş gibi konuşarak. Aynı şeyi benim de yaptığımı kimsenin bilmesine gerek yoktu. “Merhaba, güzellik. Ne tatlı bir şeysin sen.”

Cebimdeki telefonum titreyince Aurora’nın, Joy’un favori insanı ünvanını elimden almasına dair endişelerimi bir kenara bıraktım.

HALLE 🌀

YUKARI GEL!

HEMEN!

Aurora’ya, “Sakın onu gözünün önünden ayırma!” deyip merdivene yöneldim.

Şifreyi girip içeri girdiğimde Halle'yi odamın ortasında, elleri belinde dururken görünce bana verdiği sinyalleri yanlış anladığımı düşündüm. "Pantolonumu çıkarayım mı, çıkarmayayım mı? Mesajlarında azgınlıktan duvarlara tırmanacak gibiydin ama çok sinirli görünüyorsun. Kafam allak bullak oldu."

"Boynuma bak!" diye bağırdı, üzerindeki kapüşonlu kazağın yakasına asılarak. Boynunda daha önce gördüğümü hatırlamadığım kırmızı-mor bir iz vardı. "Boynumu morartmışsın!"

Başımı iki yana salladım. "Öyle şeyler yapmam."

Yakasını daha aşağı çektiğinde memelerinin üzerinde de aynı izlerin olduğunu gördüm. "Senden başka kimsenin ağzı memelerimde gezinmiyor, başka kimi suçlamalıyım? Gigi az önce boynumdakini gördü ve artık her fırsatta bunu yüzüme vuracak."

"Bu hiç de elle tutulur bir kanıt değil," dedim, hissettiğim tuhaf gururu belli etmemeye çalışarak. Onu, işi nasıl şakaya vuracağımı bilecek kadar tanımak hoşuma gidiyordu. "Makyaj çantan yanında mı?"

"Kapatıcı sürmeyi denedim ama bana mısın demedi," dedi oflayarak.

Böyle huysuz olması bile hoşuma gidiyordu.

"Çünkü önce rengini düzeltmen gerek. Yanında turuncu ya da kırmızı bir şeyler var mı? Beni Cadılar Bayramı için aldığımız yüz boyalarını bulmak zorunda bırakma." Sorumu başıyla onayladı, sarkıttığı dudaklarına yapışmamak için kendini zor tutuyordum. Çantasını bir süre karıştırıp bir renk düzeltici palet ve sünger çıkardı. Yakasını iyice açıp saçlarını geriye ittim. "Buna renk teorisi derler, Kaptan."

"Seksi ressam havalarını bırak. Sana hâlâ sinirliyim."

"Ödeşmek için sen de benim boynumu morartmak ister misin? Hayır demem. İstedğin her yerimi morartabilirsin." Gülmemek için mücadele ediyordu. "Dudaklarını sarkıttığında çok tatlı oluyorsun."

“Elini çabuk tut da çocuklardan biri Joy’u internet yıldızı yapmadan aşağı inelim.”

Süngerini tenine daha hızlı sürmeye başladım, morluk tam da beklediğim gibi hızla kayboluyordu. “Emin olmak için soruyorum, pantolonumu çıkarmayacak mıyım?”

Geçirdiğim onca yılbaşı arasında bu seneki en sevdiklerimden biri olmuştu.

Joy ilgi görme umuduyla kucaktan kucağa gezinirken kıskançlığını bastırmakta zorlanıyordum. Halle ara sıra yanağımı öpüp bana hâlâ en çok beni sevdiğine dair söz veriyordu. Joy en sonunda Mattie ve Bobby’nin patisini pakın üzerine koyarak fotoğrafını çekme çabalarından bıktığında, Halle onu alıp benimkilerin üzerine attığı bacaklarına yatırdı.

Gece yarısına sadece beş dakika kalmışken söz konusu kişi omzumda uyuyor olsa da kimi öpeceğimi bilmek güzeldi. Hâlâ hasta olduğundan ama bunu kabul etmeyecek kadar inatçılık ettiğinden endişeleniyordum.

Herkes yeni yıl için aldığı kararlardan konuşmaya başlamıştı. İlk sözü Poppy alıp, “Günlük tutmaya başlamak istiyorum. Son zamanlarda çok şey öğrendim ama hiçbirini hatırlamayacağımdan endişeleniyorum,” dedi.

“Pilatese başlamak istiyorum,” dedi Emilia.

Russ birasından bir yudum aldı ve bıkkınlıkla ofladı. “Et-han’la aramı düzeltmek istiyorum.”

“Ben de babamla ilişkiyi daha beter etmek istiyorum,” dedi Aurora, hepimizi güldürerek. “Bir de okuma listemdeki kitaplara başlamak.”

Mattie boğazını temizledi ve gözlerini Aurora’ya dikti. “Nashville Grand Prix’si için VIP bilet ve Fernir padoğuna giriş istiyorum.”

Bobby onu başıyla onayladı. “Al benden de o kadar.”

Kris de onlara katıldı. “Ben de.”

Sıra Cami’ye geldi. “Ben de daha toksik biri olup daha fazla erkeği mutsuz etmek istiyorum.”

Kris başını iki yana sallayıp iç geçirdi. “Bana bir şans versen seni dünyanın en mutlu kadını yapabilirim.”

Cami birasını ağzına götürüp ona göz kırptı. “Rüyada görürsün.”

“Ya sen, Hen? Sen ne istiyorsun?” dedi Russ. Halle uyanmış olmalıydı ki başını omzumdan kaldırdı.

Bu soruyu eninde sonunda soracaklarını bilsem de bir cevap bulamamıştım. Hiç yeni yıl kararı almamıştım çünkü hiçbirine bağlı kalmazdım. *Sorumluluklarım*a bile bağlı kalmıyordum.

Hokeyden kaptanlık stresi olmadan tekrar zevk almak istiyordum. Sürekli herkesi hayal kırıklığına uğratmanın eşiğinde olduğumdan endişelenmek yerine herkes için iyi bir arkadaş olmak istiyordum. Halle’yi mutlu etmek istiyordum. Anastasia’yı arayıp nasıl olduğunu sormayı hatırlamak, insanların attığı mesajlara geri dönmek istiyordum. İşler sarpa sardığında içime kapanmak istemiyordum. Söyleyebileceğim onca şey olsa da bunları nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

“Robbie’nin kedi alerjisi konusunda yalan söylediğini kanıtlamak istiyorum.” Herkes güldüğünde ne zaman doğru şeyi söylesem vücudumu dolduran dopaminin kanıma karıştığını hissettim. “Sıra sende, Halle. Bir tek sen kaldın.”

“Okuma listesi mevzusuna katılıyorum; en son ne zaman kitap kulübü ya da okul için olmayan bir kitap okuduğumu hatırlamıyorum bile. Belki daha odaklı olmak? Evet. Hedeflerimden daha az sapmak.”

Russ televizyonun sesini açtığında ‘Times Meydanı’na toplanmış insanlar bize gece yarısına sadece bir dakika kaldığını haber verdi.

Ondan geriye saymaya başlasak da söylemem gereken bir şey daha vardı. Dudaklarımı Halle'nin kulağına dayayarak sadece onun duyabileceği bir sesle fısıldadım. "Bu yıl başıma gelen en güzel şey sensin."

"Hislerimiz karşılıklı."

Güldüğünde içimi dolduran heyecan az önce diğerlerini güldürdüğümdekiyle kıyaslanamazdı bile. Geri sayım sona erdiğinde onu bu yıl ilk kez öptüm.

Henry

“Beni izlemeyi kes artık.”

Aynı gün içinde bana onuncu kez çemkiren Halle’nin sesi benim Halle’minkinden çok farklıydı. Pürüzlü ve genizden geliyordu, sanki burnuna marşmelov tıkmış gibiydi.

Başını gömdüğü yastıktan kaldırdı, burnunun ucu kızarmış, gözleri sulanmış ve altlarında morluklar belirmişti.

“Doktora gitmen gerek,” dedim sabahtan beri onuncu kez. Bana onu izlemeyi kesmemi söylediği her sefere karşılık bir tane. “Neden bu kadar inatçılık ediyorsun?”

Sertçe burnunu çekti. “Çünkü bana insanlara hayır demem gerektiğini söyledin. Sözünü dinliyorum.”

“Beni hariç tutman gerektiğini de söyledim.”

“Küçük bir soğuk algınlığı işte. İki hafta önce herkesi kırıp geçiren şey her neyse belli ki bana da uğradı. Bir şeyim yok, Henry. Yakında geçer.”

“Hapşırıkların yüzünden beyin sarsıntısı mı geçirdin? Herkesi kırıp geçiren salgını sen başlattın. Ayın başından beri hastasın; bu normal değil. Doktora gitmen gerek.”

Yılbaşında bütün günü bana yanıldığımı söyleyerek geçirdikten sonra ertesi gün kendini iyi hissetmediğinden yakınmaya başlamış ve bunu çok fazla çalışıp benimle vakit geçirmek için geç saatlere kadar uyanık kalmasına bağlamıştı. Bu ekstra mesailerden gelecek parayla tatil için yeni kıyafetler aldığında buna degeceğini söyleyerek geleneksel aile tatiline gideceğini bana hatırlatmıştı.

Okulun yeniden başlamasıyla hokey de kaldığı yerden devam ediyordu ve evde kalıp dinlenmesi konusundaki bütün ısrarlarıma rağmen Halle, bir gün önce yeni yılın ilk maçını kaybetmemizin ardından, cumartesi günkü maçımıza gelmişti. Maç boyunca Poppy'nin omzunda uyuduğundan ve oyunun tek bir saniyesini bile izlemediğinden emindim.

Onu şans meleği ilan etmemle bir tür batıl inanca kapılmıştı ve izlediği maçlarımızı kazanmaya devam ettikçe takım da buna dâhil olmuştu. Geçtiğimiz iki hafta deplasmandaydık ve bensiz geçirdiği zamanını uyumakla değerlendirmek yerine hafta sonları kitapçının başında duran adamın hastalık izni almasıyla Enchanted'ta, onun yerine bakarak geçirmişti.

Adama hastalığını muhtemelen *onun* bulaştırdığını söylediğimde bunu pek hoş karşılamamıştı.

"Doktora gitsem bana dinlenmemi söyleyecek," diye mırıldandı, başını gömdüğü kolunun arasından. Bana bakmaya bile tenezzül etmiyordu. "Hem artık kusmuyorum. Endişelendiğin buysa hamile olmadığım da eminim. Sanırım vücudum sahip olduğum kusursuz iş ahlakını kaldıramıyor."

Beni göremediğini bilsem de ona bön bön baktım. "Aklima bile gelmemişti. Ölümün eşiğindeymiş gibi görünmenin hamilelik belirtilerinden biri olduğunu sanmıyorum."

"*Şafak Vakti*'ni hiç izlemediğin nasıl da belli."

"Anastasia ve Lola'yla yaşayıp *Şafak Vakti*'ni izlememiş olmam mümkün mü sanıyorsun? Ciddi ol biraz. Senin için endişeleniyorum. WebMD'ye girip saatlerce araştırma yaptım ve doktora gitmek istememenden rahatsız oluyorum."

Halle doğrulup bana dönerek topuklarının üzerine oturdu. Her tarafı salya sümük içindeyken bile çok güzeldi. "Sağlık ve zindeliğin beden bulmuş hâliyim ben."

"Madem sağlık ve enerjiyle dolup taşıyorsun hazırlan o zaman."

Aniden yüzünde haftalardır görmediğim kadar dinç bir ifade belirdi. “Ne?”

“Yeni bir tecrübenin zamanı geldi. Hazırlan da çıkalım, Kaptan!”

“Henry, artık bunu yapmamıza gerek yok. Thornton’ından kurtuldun, ben de haftalardır romanıma el sürmedim. Bırak artık.”

“Hayır, sana yepyeni bir deneyim yaşatmak istiyorum. Hadi.”

Beden dili okumakta pek iyi olmasam da Halle’nin gönülsüzlüğünü anlamak için buna ihtiyacım yoktu. Yorgundu. Her yanı ağrıyordu. Onu yenilgiyi kabul etmek ya da istemediği bir şeyi yapmak zorunda bıraktığım için içten içe benden nefret ediyordu. Derin bir iç çekip pes etti. “İyi. Hazırlanayım o zaman.”

Halle, *Ölümün Zaferi* tablosundaki cesetlerden biri gibi görünmeseydi bile iyi olmadığını tek bir şeyden anlardım: Nereye gittiğimizi hâlâ sormamıştı.

Annelerimin evinin önüne yanaştığımda uyuyordu. Yaptığımız yolculuğun ne kadar kısa olduğu düşünüldüğünde bu bile beni endişelendirdi. Hasta hâliyle onu uyandırmaktan hoşlanmasam da son üç haftadır her türlü olasılığa kafa patlatmış, en sonunda her burun çekişini, her öksürüğünü kafaya takıp internetten bulduğum çizelgede nereye denk düştüğüne karar vermek için şiddetini ölçmeye çalışmıştım.

Bir tür mide virüsü kapıp defalarca kusmasına rağmen hiçbir şeyi yokmuş gibi davranmaya çalışmasını izlemek hayatımın en tuhaf deneyimi olmuştu. Neden kendiyle doğru düzgün ilgilenmediğini anlamıyordum. Sırf sözünden döndü diye kimse ölmeyecekti. Herkes onu anlayışla karşılayacaktı

ama biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu kabul etmek Halle için en imkânsız şeydi.

Ona ilaç vermek için otele gittiğimde Cami, Halle'nin rutinini bozarsa annesinin ilk uçağa atlayıp onunla ilgilenmeye gelmesinden korktuğunu söylemişti. Benimle birlikteyken hâlâ Will'e saplantılı annesiyle zaman geçirmek şu anda istediği son şeydi.

"Geldik, uykucu," dedim onu nazikçe dürterek.

Halle kaşlarını çatıp nerede olduğumuzu anlamak için etrafına bakındı. Elinin tersiyle gözlerini ovuşturduktan sonra dışarıyı doğru düzgün görebilmek için öne eğildi. "Beni bir kız öğrenci birliğine katılmaya mı zorlayacaksın? Birinci sınıfta bunu düşünüp böyle bir şey istemediğime karar vermiştim. Artık eve dönebilir miyiz?"

"Burası bir öğrenci birliği evi değil. Gel hadi, içeri girelim."

Ona itiraz etme fırsatı tanımadan arabadan inip garaj yoluna doğru ilerledim. Kapanan araba kapısını ve Halle'nin betonu döven ayak seslerini duydum. "Henry, bekle! Beni nereye getirdin?"

Kapıyı anahtarım ile açıp onu içeri soktum. "Benim evime."

Eşikten geçer geçmez ocaktaki çorbanın kokusu burnumu doldurdu. Halle hazırlanırken annemi arayıp kendimi daha iyi hissetmem için ona bir doktor gözüyle bakıp bakamayacağını sormuştum. Bunun eve kız arkadaşımı getirmek sayılıp sayılmayacağı konusunda bir süre tartıştıktan sonra –çünkü annem isteyken eve asla kız getirmezdim– sayılmayacağına hemfikir olmuştuk.

Halle elimi tutarak beni durdurdu. "Beni *annelerinle* tanıştırmaya mı getirdin? Çıkmadan önce saçlarımı bile taramadım!"

"Kendi kabahatin; sana hazırlanmanı söylemiştim. Kuş yuvasına benzer bir model yaptığını sanmıştım. Neydi adı? Ezilmiş çörek miydi?" Öfkeden de olsa yanaklarına renk gelmişti. "Hem sadece bir annem evde. Diğeri çalışıyor."

“Bunu bana gerçekten yapacak mısın? *Gerçekten?*”

Her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı düşünmeye başlıyordum. “Sadece sana bir bakmasını ve ölmeyeceğini söylemesini istiyorum. Çünkü mantıken ölmeyeceğini bilsem de kafamın içindeki ses aksini söylüyor. Ve sen inatla...” Evde yankılanmaması için sesimi alçalttım. “Doktora. Gitmeyi. Reddediyorsun.”

“Bu doktora gitmekten daha beter. Tamam, tamam. Senin için yapacağım. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim.”

“Benim için değil, kendin için yap. Hasta olduğunu kabul et ve bunu önemse. Tek isteğim bu.” Ellerini belime dolayıp yüzünü göğsüme gömdü. Üzerime sümük bulaştırmadığını umdum. Başının tepesine bir öpücük kondurduğumda saçları burnumu gıdıkladı. “Bana sokulmanı seviyorum ama mikroplarınla yakınlaştığım her gün hasta olmaya bir adım daha yaklaşıyorum.”

“Gelip bir selam verecek misiniz yoksa kaçıp gidiyor musunuz?” diye bağırdı annem mutfaktan.

“Annenin güneyli aksanı var,” dedi Halle, fal taşı gibi açılmış gözlerini bana dikerek.

“Anlattıklarımı dinlemedin mi? Teksaslı olduğunu söylemiştim.”

Halle güldü ve gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Biliyorum ama nedense sesinin seninkine benzeyeceğini, sadece... Ne bileyim, daha kadınsı olacağını düşündüm. Saçma olduğunu biliyorum.”

“Öteki annem de Bostonlı olduğu için Boston aksanı var. Şimdiden söylemiş olayım.”

“Anlaşıldı, ukala. Pekâlâ, benden nefret edecek olursa onu bana ikinci bir şans vermeye ikna etmek zorundasın, berbat hâl-deyim,” dedi Halle ve elbisesini düzelterip hırkasının düğmelerini ilikledi. Ardından tekrar açtı. “Ne yaptığımı bile bilmiyorum; çok terli ve gerginim.”

“Gel hadi. Sana bayılacak,” dedim elini tutarak.

Halle gönülsüz adımlar atsa da neyse ki beni onu mutfağa sürüklemek zorunda bırakmadı. Kaçıp gitmesin diye elini bırakmadım ve içeri girdiğimizde annemi tam da tahmin ettiğim gibi yanında bilgisayarı ve şarap kadehiyle çorbaya yeşilliklerini eklerken buldum.

“Hoş geldin, hayatım. Çorba hazır sayılır.” Başını tencereden kaldırdı ve beni görmezden gelip gözlerini doğruca Halle’ye çevirdi. “Halle, tanıştığımıza çok sevindim, canım. Ben Maria.” Ocağın düğmelerinden birini çevirip önlüğünü çıkardı ve mutfak adasının etrafından hızlıca dolanıp kollarını açarak Halle’ye doğru ilerledi. “Korkmana hiç gerek yok. Henry kendini iyi hissetmediğini söyledi. Kıyamam sana.”

Halle annem ona sarılırken mengene gibi kavradığı elimi bırakmadı ve ona karşılık vermek için ötekini kullandı. Ne kadar gergin olduğunu görünce belki de onu bir doktorun muayenehanesine götürmenin daha iyi olacağını düşündüm. Annem nihayet Halle’yi bıraktığında yüzümü avuçlarının arasına alıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Uzadın mı sen?”

“Neden daha geçen hafta görüşmemişiz gibi davranıyorsun?” Halle’yi mutfak adasına, tencerenin karşısına oturttum.

“Asıl sen neden hâlâ gelişme çağında değilmiş gibi davranıyorsun?” diye karşılık verdi ocağın başına dönerken.

“Bir hafta içinde uzayamam.”

“Halle, canım. Erişteni çorbanın içine mi istersin, yanına mı?” Halle sanki bir tür sınava tabi tutuluyormuş gibi ona yardım etmem için bana baktı. “Henry küçükken birkaç ayda bir boğaz enfeksiyonu geçirir, bir süre sadece tavuklu şehriye çorbası içmek zorunda kalırdı. Ama erişteler havuçlarına değerse çorbayı ağzına sürmezdi. Tabii bunu bize söylemezdi; neden ağladığını anlamak için kırk farklı çorba pişirmemiz gerekmişti.”

“Her seferinde şunu anlatmazsan olmaz zaten,” diye ho-murdandım.

“Ya yüksek sesle konuş ya da sessiz ol, canım,” dedi annem, nefes molası bile vermeden. “Muhtemelen o yıl Batı Yakası’ndaki bütün ailelerden daha fazla çorba pişirmişimdir. Artık erişteyi çorbanın yanında servis etmek aile geleneğimiz gibi bir şey oldu ama istersen seninkini kâsene koyabilirim.”

“Yanında yerim, teşekkür ederim,” dedi Halle, bana bile göstermediği bir nezaketle.

Annemle Halle sohbetে daldı. Daha doğrusu annem onu nereli olduğu, hangi bölümü okuduğu, ne tür hobileri olduğuna dair sorguya çekerken Halle, “Düş yakamdan, zaten hastayım,” demek yerine hepsine aynı kibar sesiyle cevap verdi. Sonu gelmeyen soru silsilesini dinlerken parmaklarımla mermer tezgâhta ritim tutuyor, bacağımı hoplatıyordum.

“Sen niye heyheylisin?” dedi annem bana sert bir bakış atarak.

“Onu muayene etmeyecek misin? Kendini hiç iyi hissetmiyor.” Vücudum öyle bir enerjiyle dolup taşıyordu ki yerimde duramıyordum. Bunu takıntı hâline getirmekten vazgeçmem gerekiyordu ama elimde değildi. Annemin ifadesi yumuşadı.

“Sağını solunu ellemeye başlamadan önce önüne bir kâse sıcak çorba koymanın daha kibar olacağını düşündüm, Henry. Duyduğuma göre biraz inatçıymışsın, Halle.” Halle’nin ağzı açılrsa da bir şey söylemedi. “Tam da oğluma göresin, o da istediğinde katır gibi inatçı olur. Değil mi, hayatım?”

Söyleyecek bir şey bulamama sırası bu kez bendeydi. Suçlu olan Halle’yken konu nasıl bana dönmüştü?

Annem bir kahkaha koyverdi. “İkiniz de Japon balığına benzediniz. Termometreyi bulup geleyim.”

Mutfaktan çıkar çıkmaz Halle hışımla bana döndü. “Annene inatçı olduğumu söylediğine inanamıyorum! Senin yüzünden zor ve kıymet bilmez biri olduğumu düşünecek. Hakkımdaki ilk izlenimi bu olacak. İnatçı bile değilim; her şeye evet dediğim için bu hâle düştüm zaten.”

O sinirliyse ben daha sinirliydim. “Aynen öyle. Herkesin her ihtiyacına koşuyorsun ama hasta olduğunda bile kendini ön plana koymuyorsun.”

“Yardıma koştuğum kişi sen olduğunda hiç sesin çıkmıyor ama!” dedi. İtiraz etmek istesem de haklıydı. Konu kendi çıkarlarım olduğunda tavrım değişiyordu. “Öyle demek istemedim, Henry. Özür dilerim. Sadece hasta olmaktan bıktığım için huysuzum. Haklısın, doktora geçen hafta gitmeliydim. Ben... Bir mazeretim yok. Seni bu kadar endişelendirdiğim için özür dilerim.”

“En çok beni önemsemeni istemiyorum. Evet, ikinci olmak istiyorum ama birinci sıraya kendini koymanı istiyorum. *Kendini* birinci önceliğin yapmaya başlamanı istiyorum.”

“Biliyorum,” dedi. Hızlıca etrafa göz gezdirip hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olunca yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. “Mikroplarımı sana da bulaştırmak istemiyorum.”

“Sorun değil. Daha iyi olduğunda telafi ederiz.”

Annem Halle’nin sıradan –ölümcül olmayan– bir hastalık kap-
tığını ve biraz dinlenme, bolca su içme ve ilaçlarla birkaç güne
hiçbir şeyi kalmayacağını söyledi.

Eve dönüş yolunda Halle patronunu arayıp bu hafta gele-
meyeceğini bildirdi. Ardından Inayah’yla konuşup kitap kulübü
toplantısını iptal etmesini istedi. Sonra Bayan Astor’ı arayıp
birkaç gün arkadaşında kalacağını söyledi ve bu sırada Joy’a
göz kulak olup olamayacağını sordu. Nedense benden arka-
daşı olarak bahsetmesi canımı sıktı. Belki de nedeni Joy’u da
yanımıza almak istememdi ama herkes ağız birliği etmiş gibi
Robbie’nin iddia ettiği kedi alerjisini test etmemin kaba ve
muhtemelen yasa dışı olduğunu söylemişti.

“Bayan Astor onunla ne zaman konuşsam bana kocasına benzediğimi söylüyor. Bir fotoğrafını görmek istediğimde karşıma kel, bembeyaz bir adam çıktı,” dedim Joy’u yan eve bırakıp geri döndüğümde.

Halle başını hazırladığı çantadan kaldırıp bir kahkaha koyverdi; haftalardır duyduğum en neşe dolu gülüşü buydu. “Müstakbel kocam demek istiyor. Eskiden büyükannemle de böyle şakalaşırlardı. *Tam sevgili olunacak birine benziyorsun*, gibi bir şey. Ya da, *Ah, kocama benziyorsun? Hangisine? Müstakbel kocama.* Sana asılıyor, Hen.”

“Benim için birbirinize mi gireceksiniz?” diye sorduğumda daha lafımı bitirmeden gözlerini devirdi.

“Tabii ki hayır.”

“Kararını çok çabuk verdin. Neden benim için savaşmıyormuşsun?”

“Çünkü o kadını bebekliğimden beri tanıyorum,” dedi Halle. “Bir de yetmişlerde dövüş sanatlarıyla uğraştığını bildiğimden.”

“Bayan Astor, Bay Astor olsaydı –huzur içinde yatsın– senin için mücadele ederdim.”

Çantasına son eşyası olduğunu umduğum bir şey daha koyup fermuarı kapatmaya başladı. “Kimseyle benim için kavga etmeni istemem. Kavga etmek aptallar içindir ve sen aptal biri değilsin.”

Kaşımı kaldırdım. “Kavga aptallar için midir?”

Güldü ve şakaklarını ovdu. İlaç saati geliyordu. “Grayson küçüklüğünde *sürekli* kavga ederdi ve annem ona hep böyle söylerdi. Hatta ona şu motivasyon saçmalıklarıyla doldurdukları kanaviçelerden bile yaptırdı. Hani İsa’nın resmini işledikleri var ya? Yanılmıyorsa hâlâ saklıyor; nerede olduğunu biliyorsa bir fotoğrafını göndermesini isteyeceğim.”

“Neden kavga ediyordu?”

Halle iç geçirdi. “Hiç bilmiyorum. Annem erkekler deyip geçiştirirdi ama bunun saçma bir bahane olduğunu düşünürdüm.

Boşandıklarında Grayson babamla yaşamak istedi ama babam velayetimizi almaya pek yanaşmadı. Sonra Arizona'ya taşındık ve Grayson oradan nefret etti. Farklı konuştuğu ve herkes boy atıp zayıflarken kısa ve iri kaldığı için sürekli zorbalığa uğradı. Sanırım hepsi onu çok öfkeli bir çocuk yapmıştı.”

“Hâlâ öyle mi?”

“Öfkeli mi? Hayır. Aksine, sessiz sakın biri. Annem zor zamanlardan geçiyordu. Maisie'ye hamileydi. Gianna babasının yanında kalmaya geldiğinde yabancı bir kadının neden annesi gibi davrandığını bir türlü anlayamadığından ortalığı birbirine katıyordu. Okul gün aşırı evi arayıp Grayson kendine çekidüzen vermezse okuldan atılacağını söylüyordu.”

“Sen peki?”

“Grayson'ın yara bere içinde eve dönmesinden nefret ederdim; liseye geçtiğimde zorbalığa uğrayacağımı düşünüp endişelenirdim. Sınıftaki en uzun boylu kızdım ve ergenliğe bodoslama girmiştım. Memelerim, kalçam, bacaklarım daima herkesinkinden daha büyüktü ama hiç zorbalığa maruz kalmadım. Kimse bana aldırılmazdı ama Grayson o korkunç dönemden geçerken herkesin ne kadar üzüldüğünü gözlerimle gördüğümünden kavga etmekten hep nefret ettim. Zorbalık olayını çok sonra öğrenmiştik.”

Halle bana ne zaman hayatına dair bir şey anlatsa bunu daha önce sormadığım için kendime kızıyordum. Onu karşıma oturtup Halle Jacobs'a dair her şeyi öğrenmek istiyordum. “Kavga etmeyi nasıl bıraktı? Kanaviçe işe mi yaradı?”

“Ne yazık ki nedeni o değildi.” Halle kıkırdadı ama çok geçmeden bir öksürük krizine tutuldu. Bu da bana ilaçlarını unutmamam gerektiğini hatırlattı. “Kulağa *Forrest Gump*'tan fırlamış gibi geldiğinin farkındayım ama yemin ederim doğruyu söylüyorum! Bir şey yapıp sınıfındaki bir çocuğu kızdırmış, okuldan sonra kavga edeceklermiş.

“Gray belirledikleri yere gidip de karşısında onun için toplanmış grubu görünce arkasına bakmadan koşmaya başlamış.

Lisedeki futbol koçu da ne kadar hızlı olduğunu görmüş. Adını sanını, okuldan atılmanın eşiğindeki öfkeli bir çocuk olduğunu öğrenmiş. Onu odasına alıp karşısına oturtmuş ve kavga etmeyi, öğretmenlerinin başını ağrıtmayı bırakırsa takımla antrenman yapmasına izin vereceğini söylemiş. Yılı başka hiçbir olay çıkarmadan bitirirse de onu takıma alacağına söz vermiş.”

“Belli ki başka olay çıkarmamış?”

Halle hikâyesi pek komik sayılmasa da güldü. “Evet, uslu durdu. Ne zaman bir şey yapsa koç sakın durduğu süreyi başa sarmış ama inatçı bir keçi gibi ondan hiç vazgeçmemiş. Grayson en nihayetinde takıma girmiş. Kısa boylu ve yapılı olmasının kıymeti bilinince diğer çocuklar onu rahat bırakmış. Sonra notlarının da düzelmesiyle üniversiteye girdi ve gerisini biliyorsun işte.”

“Peki sen neler yaşıyordun? Grayson kavga ediyordu, Maisie bebekti, Gigi’nin kafası karıştı. Sen ne yapıyordun?”

Dudakları nadiren gördüğüm o hüznü, normal gülüşleri gibi gözlerini parıltımayan gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir futbolcu ailesi oluverdik. Zamanımın çoğunu Grayson’ı desteklemek için doluştuğumuz tribünlerde kitap okuyarak geçirdim. Annem biraz dinlenebilsin diye Maisie’nin bezini değiştirdim, onunla oyunlar oynadım. Sonra Gigi kalıcı olarak yanımıza taşındı ve hepimiz başka bir alışma sürecinden geçtik. O yazın büyük bir kısmında Will’in evinde saklandım.”

“Ailenden saklanırken mi arkadaş oldunuz?”

“Aslında onlardan saklanmıyordum. Annem ve Paul, özellikle de annem, o kadar çok şeyle uğraşıyordu ki üzerlerine bir de ben yük olmak istemedim. Bütün günümü kitap okuyarak geçirdiğimden başlarını ağrıtmıyordum. Will çok özgüvenli bir çocuktü ve çok çaba harcamama gerek kalmadan bana kucak açmıştı.” Neden Will’i sormuştum ki? Neden kendimi bile isteye kızdırıyordum?

“Kulağa mantıklı geliyor.”

HANNAH GRACE

“Onların evinde hiçbir sorumluluğum yoktu. Kimse benden bir şey yapmamı istemiyordu, her tarafımı tükürük yapacak bir bebek yoktu ve Will her konuda o kadar rahattı ki kendi evimdeki huzuru sağlama görevimi bir kenara bırakabiliyordum. Son zamanlarda onun hakkında iyi şeyler söylemediğimi biliyorum ama o zamanlar ona ihtiyacım vardı. Kendimi daha az yalnız hissetmeme yardımcı oluyordu.”

Şakaklarını tekrar ovduğunda dinlenmesi gerektiğini bir kez daha hatırladım. Dahası, ona ne kadar kötü davrandığını bir türlü göremediği Will’in iyi yanlarını anlatmasını dinlemek istemiyordum. “Kanaviçe hâlâ duruyorsa görmek isterim,” dedim konuyu değiştirerek. “Seni pamuklara sarmama hazır mısın?”

Başıyla onayladı ve unuttuğu bir şey var mı diye etrafa göz gezdirdi. Alçak sesle ciyakladığında aklına bir şey geldiğini düşündüm. “Vakvak Efron’ı yanımda götürsem kızarmısın?”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Halle

Aklına gelen her şeyi söyleyen biriyle çok fazla zaman geçirmenin en eğlenceli yanı, aklına gelen her şeyi *söylememeye* çalışmalarını izlemektir. Harcadıkları çaba o kadar belli oluyordu ki.

Hafta boyunca aramızda gergin bir enerji vardı ve bunu Henry'nin kendini beni daha iyi hissettirmeye adanmasına bağlıyordum. Onu endişelendirdiğim için kendimi kötü hissediyordum ve durumun beni annesiyle tanıştırmayı göze alacak kadar ciddi olduğunu bilseydim sözünü daha erken dinlerdim.

Herkesi ayakta tutan kişi olunca insanın durup dinlenmesi zordu. Fakat Henry haklıydı, diğerlerini düşünmekten kendim için endişelenmeyi unutmuştum.

Artık toparlandığıma göre Henry'yi kendi sağlığına öncelik vermeye ikna etme sırası bendeydi. Haftalardır vaktinin çoğunu spor salonunda geçiriyor, takım arkadaşlarıyla ekstra hokey antrenmanları yapıyordu. Bunu, iyi bir liderin takımına önderlik edecek kadar güçlü olması gerektiği –bunun internette okuduğu bir söz olduğundan emindim– için yaptığını söylüyor, cuma günü Will'e karşı maça çıkacak olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını iddia ediyordu.

Bugünün eninde sonunda geleceğini ve kanıtlaması gereken bir şey olduğunu düşündüğünden şüpheleniyordum. Konuyu bahanelerle geçiştirmeye çalışsa da çocuklar ona yenilecek olurlarsa utançtan yüzüme bakamayacaklarını söyleyip durduklarından konuyu fazla üstelemiyordum. Kazanıp kazanmayacaklarını

umursamadığımı söylemeye çalışmıştım ama kimsenin bana kulak astığı yoktu.

Henry'nin bunu takıntı hâline getirmesinin tek iyi tarafı kafasını dağıtmak için beni kendi evinin, benim evimin ve –bunu itiraf etmekten her ne kadar çekinsem de– arabamın her yüzeyine yatırması, üzerime çıkması ya da beni kucağına alması olmuştu.

Ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam bacaklarım titriyor, dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi oluyordu ve Henry, bana fazlasıyla hak ettiğim anlayışı göstermek yerine, ağırlık kaldırmamın vücudumu güçlendirmeye nasıl yardımcı olacağına dair ayrıntılı bir açıklama yapıyor, ardından dizlerimin bağını tekrar çözüyordu.

Okuduğum aşk romanlarında ana karakterlerin sürekli sevişmekten diğer işlerine nasıl vakit ayırdığını hep merak ederdim ve şimdi anlıyordum. Canım ne üzerime bir şeyler giymek ne de evden çıkmak istiyordu. Dolayısıyla ne zaman onu karşıma alıp canını sıkan şeyin ne olduğunu açıkça sormaya ve onu Will'i zerre kadar umursamadığım konusunda rahatlatmaya niyetlensem dikkatimi dağıtmasına dünden razıymışım gibi izin veriyordum.

Açtığımız filmin daha beşinci dakikasında olmamıza rağmen Henry boynumu öpmeye çalışıyor, elini karnımda gezdiriyordu. “Bıkmadın mı?” diye sordum ve boynumdan aşağı öpücükler kondurmaya başladığında gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Senden mi? Mümkün değil,” diye mırıldandı.

Vücudum ona sanki bana son dokunuşunun üzerinden saatler değil de yıllar geçmiş gibi tepki veriyordu ama yetişkin bir kadın gibi kendimi dizginlemem gerekiyordu. Yani sanırım. Bir yanımda bana bunun doğru olmadığını söylese de çok daha yüksek sesli, çok daha azgın yanımda bana kıyafetlerimin neden hâlâ üzerimde olduğunu soruyordu. “Artık şu mevzuyu konuşsak

mı?” dedim ve kendimi tutup mantıklı sese kulak verdiğim için içimden kendimi tebrik ettim.

Konuştduğunda sıcak nefesi tenimi ısıttı. “Şu an konuşamayacak kadar meşgulüm.”

“Hadi ama. Bütün gerginliğini konuşup atmak yerine daha ne kadar vücudumdan çıkaracaksın?”

Diziyle bacaklarımı aralayıp aralarına girdi ve ne kadar sertleştiğini hissedebilmem için kasıklarını benimkine bastırdı. “Maç için gergin falan değilim. Aileni göreceğimi bile sanmıyorum.”

“Neden bahsettiğimi *biliyorsun* yani! Henry, kalk üzerimden! Konuşmamız gerek.”

Dramatik bir tavırla inleyip bacaklarımın arasından çıktı ve yanıma uzandı. “Konuşacak bir şey yok. Gergin değilim.”

Ailemin her yılın ocak ayında yaptıkları seyahati Will’in Maple Hills’te deplasman maçına çıkacağı hafta sonuna denk getirmesi tesadüf değildi. Birkaç hafta önce geleceklerini hatırlatmak için aradıklarında tarihlerin çakıştığını fark etmeyecek kadar hasta olduğum için kendimi suçluyordum. Hafta sonumun kâbus gibi geçeceğini çoktan kabullenmiştim ama haftanın başından beri Henry’nin kafasını meşgul etmesinden nefret ediyordum.

“Kazanmanızın ya da kaybetmenizin hiçbir önemi olmadığını biliyorsun, değil mi? Annemle üvey babamı görmek istememeni de sorun etmem. Zaten takımla meşgul olacağın ve ne zaman arasalar sinir bozucu olduklarını söylediğin için onlarla tanışmak isteyeceğini düşünmemiştim bile.”

“Onu senin için yenmek istiyorum,” dedi. “Sana yaptığı gibi onu utandırıp küçük düşürmek istiyorum. Buzda geçirdiği her saniye hokey oynamaya başladığına pişman olsun istiyorum.”

“Teşekkür ederim ama bunların hiçbiri umurumda değil. Sadece senin için –diğer çocukları da yabana atamam tabii ama

esas senin için— orada olacağım. Kazanırsanız ne âlâ. Kazanamazsanız da önemli değil.”

“Filmlerdeki gibi, *Gönlümün kazananı her zaman sen olacaksın*, tarzı bayağı bir şey söyleyeceğin kısma mı geldik?”

“Duymak istediğin şey bu mu, benim küçük şampiyonum?” Henry gözlerini devirse de yanıma sokulup yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Her zaman arkanda olacağım. Biz bir takımız, unuttun mu?”

“Sence ailen Will yerine beni seçtiğin için benden hep nefret eder mi?” Henry’nin kendinden böyle şüphe etmesine alışkın değildim. Elini yüzümden çekip saçımın bir tutamını parmaklarına dolamaya başladığında sesindeki tereddüt kalbimi kırdı.

“Senden nefret etmeyecekler, Henry. Seni tanımıyorlar bile. Tanısaldı sana bayılırlardı. Kızlarını mutluluktan havalara uçuran adamsın ve bu geçmişimdeki adamdan çok daha önemli.”

“Kendinden çok emin konuşuyorsun ama sözlerine inanmıyorum.”

“Bence kafanı meşgul edecek verimli bir şeyler yapmaya ihtiyacın var.” Doğruca kalçama inen elini itip devam ettim. “Sağımı solumu mıncıklamanı içermeyen bir şeyler. Neden bir şeyler çizmiyorsun? Kara kalem de çalışabilirsin. Ya da ne bileyim, tabletini alıp bana tabloların da dâhil şimdiye kadar yaptığın her eserin detaylı bir özetini çıkarabilirsin.”

Beklediğimin aksine itiraz etmedi. “Peki,” dedi. “Sakın bir yere kaybolma.”

Yattığım yerden şaşkın ve şüpheci gözlerle odadan çıkmasını izledim. Geri döndüğünde elini bana uzatıp başıyla kapıyı işaret etti.

Gözlerimi şüpheyle kıсарak, “Hayır,” dedim. “Bir şeyler karıştırıyormuşsun gibi hissediyorum.”

Muzip bir gülümsemeyle kıvrılan dudakları yüzünden şuracıkta eriyecektim. “Söylediğini yapıp kafamı meşgul ediyorum. Evde kimse yok, gel hadi.”

Elini tuttum. Beni yataktan kaldırıp yandaki odaya götürürken bir şeyler çevirmediğine hâlâ ikna olmamıştım. Daha önce buraya girdiğimi sanmıyordum. Duvarın dibinde üzerine çarşaf bile serilmemiş bir yatak ve dolaba yaslanmış boş tuvaller duruyordu. “Burası gizli sığınağın falan mı?”

Henry etrafta gezinirken yatağa oturdum. “Burası JJ’in eski odası. Aslında başka biri taşınacaktı ama planlar değişti, yani artık sadece çocuklar geç saatlere kadar kalırsa kullanılıyor. Yatağı duvara yaslayınca içerisi tarla gibi oldu. Ara sıra burada çalışıyorum.”

“Ne güzel...” *Şüphelerim hâlâ dinmedi.*

“Bana katılmak ister misin?” diye sordu, boyanın parkelere damlamaması için yere örtü sererken. “Aklımda güzel bir fikir var.”

Ona bön bön baktım. “Şaka mı yapıyorsun? Benimle resim yapmak mı istiyorsun?”

“Şaka değil.” Tuvalleri kenara çekip dolabın kapağını açtı ve içinden rulo hâline getirilmiş pamuklu tuvali andıran bir şeyle içi farklı renklerle dolu jelatinli bir kutu çıkardı. “Üstümüz biraz batacak ama. Vücut boyası bu.”

Dizlerinin üzerine çöküp boyaları ayaklarının dibine bıraktı ve tuvali açıp örtünün üzerine serdi. Ardından elini sırtına uzatıp tişörtünü çıkardı ve arkasına fırlattı.

“Neymiş şu fikrin?” diye sordum, ondan çaldığım kapüşonlu kazağı çıkarırken. Henry ayağa kalktı ve eşofmanını da çıkarıp karşımda sadece iç çamaşırıyla kaldı.

“Çırılçıplak soyunacağız, sonra da her yerini boyayıp seni şuracıkta bir güzel becereceğim,” dedi tuvalin ortasını işaret ederek.

Henry’nin yaratım sürecine dair daha fazla şey bilmek istediğimi söyleyip duruyordum... “Sanata bayılıyorum.”

Ayağa kalktığımda yanıma geldi ve elleri eşofmanımı üzerimde tutan ipleri çekiştirirken beni nazikçe öpmeye başladı. “Ben de öyle.”

Beni dikkatlice geri geri yürütürken tişörtümü ve eşofmanımı çıkardı. Enseme uzandığında kolyemi çıkardığını fark ettim. “Hayır,” dedim, avucumu koruyucu bir tavırla *H* harfinin üzerine kapatırken. “Çıkarırsam kötü şans getirir.”

“Boya içinde kalmasını mı istiyorsun?” Başımı iki yana salladım. “Sırf kolyeyi çıkardın diye kötü bir şey olmayacak.”

Ne gariptir ki sanki karşısında iç çamaşırlarımla durmuyormuşum gibi kolyemi çıkardığında kendimi çıplak hissettim. Henry banyoya girdi ve elinde bir prezervatif paketiyle dönüp paketi tuvalin yanına bıraktı. Boya şişelerini yerden alıp plastik ambalajı açtı ve benden bir renk seçmemi istedi. “Mor.”

Kalan renkleri tekrar yere bıraktı ve örtünün üzerinde durmamız için beni birkaç adım geriletti. “Önce kendi iç çamaşırımı sonra da seninkini çıkaracağım, tamam mı?”

Onu başımla onayladım, normalden daha gergindim. Her hareketini pürdikkat izliyordum. Önce kendi iç çamaşırını, ardından da benimkini indirdi, aleti sertleşmeye çoktan başlamıştı. Sütyenimin kopçasını açıp askılarını omuzlarımdan aşağı kaydırdığında meme uçlarım dikleşti.

“Biraz soğuk olabilir,” dedi boya şişesinin kapağını açarken. Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra boyayı göğsüme sıktı. Hafifçe irkildim, tüylerim diken diken oldu. Henry akmaya başlayan boyayı başparmağıyla yakaladı ve köprücük kemiklerimin arasına sürdü. “Kötü şans yok,” dedi tenime aynı *H* harfini çizerken.

Yerden bir şişe aldım ve rengine bile bakmadan kapağını açıp göğsüne sıktım. Ardından Henry boyayı elimden alıp bacaklarıma döktü.

Çok geçmeden bir ritim tutturduk. Biraz gülüşme, biraz elleşme, boyayı üzerimize sürme, biraz da öpüşme. Henry’nin

de yardımıyla yere çöktük, kıcıma sürdüğü boya kumaş tuvalin üzerinde kaydı. Memelerimi kavrayan elleri ardında büyük mavi izler bıraktı. Başparmağını meme ucuma sürttüğünde yanına pembe de eklendi.

Ellerimizi uzatıp kiminkinin daha temiz olduğuna karar vermeye çalıştık ve kazanan ben olduğumda paketi yırtıp prezervatifi aletine geçirdim. O kadar pratik yapmış olmama rağmen bir an için nasıl yapıldığını hatırlayamadım.

Aletini girişime hizalayıp yavaşça içime aldığım da bednim karıncalandı. “Çok iyi hissettiriyorsun,” diye fısıldadı ve kasıklarını benimkine bastırırken güçlü kollarını başımın iki yanına yasladı.

Ona dair her şey mükemmeldi.

İçimden çıkıp daha fazla boya almak için topuklarının üzerine oturduğunda huysuzca inledim. Ayağımı tutup bacağımı havaya kaldırdıktan sonra şişenin kapağını bir kenara fırlatıp dizimden ayak bileğime kadar her yerimi mavi boyayla kapladı. Ardından kırmızıyı alıp aynı işlemi öteki bacağım da tekrarl ad ı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum, onu görebilmek için dirseklerimin üzerinde doğrularak.

“Maviyle kırmızıyı karıştırırsan mor olur. Domal.”

“Anlaşıldı, Kaptan.” Söylediğini yapmamla kıcıma daha fazla boya sıkıp şaplak attığında bana attığı sert bakışa fazlasıyla değdiğini düşündüm. Ellerini omuzlarıma koyup beni aşağı iterek memelerimi tuvale bastır d ığı nda ona karşı koymadım.

Henry kalçamı kavradı ve yeniden içime girdiğinde yüksek sesle inledi.

Tenlerimiz çarpış t ıkça etrafa saçılan boyanın sesi beni zirveye yaklaştırıyordu. Yanağımı zemine yaslayıp elini tutmak için geriye uzandım. Parmaklarını benimkilere kenetlemesiyle ikimiz de boşalıp tuvalin üzerine yığıldık.

Biz yıldızlardan dünyaya dönmeye çalışırken aramıza her zamanki gibi küçük bir sessizlik çöktü. Böyle hissedebileceğimi hiç bilmiyordum.

“Halle,” dedi usulca.

“Efendim?” dedim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Yanağına boya bulaşmış.”

Nabzım yavaşladı. “Haber verdiğin için teşekkür ederim.”

Hiçbir yerimizde boya kalmadığından emin olmaya çalıştığımızdan duş almamız tuvalin üzerinde yuvarlanmamızdan iki kat daha uzun sürdü.

Uzunca bir süre her yerimde mor boya kalıntıları bulacağımdan emindim. Üzerime Henry’nin adının yazılı olduğu Titan tişörtlerinden birini geçirirken, “Eve dönüp annemler gelmeden önce ortalığı temizlemem gerek,” diye bağırdım banyosundan.

Henry kışından düşecekmiş gibi duran eşofmanıyla kapıda belirdi, göğsünü ve pazularını kremliyordu. “Islak saçla dışarı çıkarsan yine hasta olursun. Seni daha yeni iyileştirdim.”

“O dediğin bir şehir efsanesinden ibaret. Bir şey olmaz. Olursa da yine etrafımda pervane olmana hayır demem.”

Kaşları çatıldı. “Hiç değilse topla bari.”

“Bazen bana o kadar patronluk taslıyorsun ki. Güzel olduğuna şükret.” Banyo tezgâhının altına uzandım ve ıvır zıvırları sakladığı kutusunu buldum. Kutunun önüne eskiden orada olmayan küçük bir etiket yapıştırılmıştı: Halle. “Bu bölümü kaçırmışım.”

“Ne? Kitabını mı diyorsun? Dikkatin bu kadar kolay dağılırsa olacağı bu.”

“Hayır, kitabımı demiyorum. Ayrıca kimin dikkati kolay dağılıyor tartışmayalım istersen. İvız zıvır kutunun üzerine adımı yazdığın kısmı kaçırmışım diyorum.”

“Ah,” dedi sanki çok önemli bir şey yapmamış gibi. “Anastasia’ya Noel için etiket cihazı almıştım ve nasıl kullanacağını öğreliyordum. Bunlar senin eşyaların, üzerinde adının yazması gerckiyordu.”

Boğazım düğümlendi, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bu küçücük bir jest olsa da benim için anlamı çok büyüktü. Fakat bir etiket yüzünden ağlamaya başlarsam beni kapı dışarı edeceğinden emindim, bu yüzden kendimi toplamam gerekiyordu. “Bana kendimi dünyanın en özel insanıymışım gibi hissettiriyorsun, Henry.”

“Güzel,” dedi. “Öylesin zaten.”

“Gitmem gerek. Yapılacak bir sürü işim var.” *Önünde ağlamamak gibi.*

“Yardım ister misin?”

“Teşekkür ederim ama sadece dikkatimi dağıtacağını ikimiz de biliyoruz.”

“Kendimi kastetmemiştim. Russ’la konuşmanı söyleyecektim. Temizlik ondan sorulur.”

Gözlerimi devirip yanından geçmeye yeltendim. Koluyla bana engel oldu ve boynuma bir öpücük kondurup parmağıyla yanlarımı dürttü. “Hoşça kal, Henry.”

“Güle güle, Kaptan.” Arkamı dönmeme fırsat vermeden beni yakaladı ve zaten güç bela tutan dizlerimin bağını çözecek şekilde öptü. “Bekle bir saniye!”

Koşarak odadan çıktığında arkasından şaşkın şaşkın baktım. Elinde kolyemle geri döndü. “Kötü şans istemeyiz.”

Eve gidene kadar şapşal şapşal sırtıttığımdan emindim. Ara sıra aynada bu şapşallığımı yakalasam da sırtıtmamak elde değildi.

Ta ki garaj yoluma girip önümde tanımadığım bir araba bulana ve evimin ışıklarının açık olduğunu fark edene ka-

dar. Normal bir insan panikle telefonuna sarılıp polisi arar, potansiyel soyguncuların gezdiği evine girmezdi. Ama ben o normal insanlardan değildim ve içeri girdiğimde karşımda Will ve ailesiyle şarap içen annemle üvey babamı bulduğumda keşke evim soyulsaydı diye düşünmeden edemedim.

“Sürpriz, Halleciğim!” diye bağırdı annem ve yerinden fırlayıp bana sıkıca sarıldı. “Saçında neden boya var?”

Halle

Gerçekten ulvi bir güç varsa benden nefret ediyordu.

En korkulu kâbusumu olması gerekenden bir gün önce yaşamaya başlamamın başka bir açıklaması olamazdı. Oturma odama kurulup keyiflerine bakmaya bile başlamışlardı. Çünkü görünüşe göre ailem yaşamadıkları bir eve çat kapı gelip içeri girmenin son derece normal olduğunu düşünüyordu. Evet, evin sahibi o olabilirdi ama ortalıkta çırılçıplak dolaşıyor olabilirdim. Henry ortalıkta çırılçıplak dolaşıyor olabilirdi.

Annem, Will'in koçunun, ailesi maça geleceği için önceden yola çıkmasına izin verdiğini açıklarken zevkten dört köşeydi. Bunu dünyanın en güzel şeyiymiş gibi anlatsa da hiç de öyle olmadığını söyleyecek sözcükleri bulamıyordum. Neden Will'in yanına uçup yarın onunla gelmediklerini sormak istesem de hâlâ hayal gördüğümü düşünüyordum ve bununla nasıl başa çıkabileceğimden emin değildim.

Sırayla herkesin maç için ne kadar heyecanlı olduğunu dinledikten sonra cebimden telefonumu çıkardım ve arkadaşlarımla olan grup sohbetini açtım.

SPICE GIRLS

HALLE JACOBS

Eve gelip karşımda eski sevgilimi, ailesini ve kendi ailemi bulduğumda hangi renk alarm vermem gerek?

POPPY GRANT

kırmızıdan daha acil bir alarm var mı?
süper kırmızı falan?

CAMI WALKER

bırak alarmı bebeğim, ARKANA BAKMADAN
KAÇ

EMILIA BENNETT

Gelip seni kurtarmamızı ister misin? Gaz kaçağı
ihbarında bulunup sokağındaki bütün evleri
boşaltmalarını sağlayabilirim.

AURORA ROBERTS

onlar evinde kalsın biz de otelde başka bir
pijama partisi yapalım!!! Joy'u getirmeyi
unutma ama

HALLE JACOBS

Üzerimde Henry'nin adı yazılı Titanlar tişörtü
var ve Will BÖN BÖN BANA BAKIYOR

Mememin üzerinde kocaman HENRY yazıyor

POPPY GRANT

Suratına havla

AURORA ROBERTS

suratına havla

EMILIA BENNETT

Suratına havla!

HALLE JACOBS

Neye güldüğümü soruyor

CAMI WALKER

hav hav hav hav hav

POPPY GRANT

Evine habersiz gelme cüretine güldüğünü söyle

EMILIA BENNETT

Henry'ye söyledin mi?

HALLE JACOBS

Hayır. Telefonumu daha az önce elime aldım ve
hemen size yazdım

AURORA ROBERTS

hımmmmmm. belki söylemesen daha iyi olur.
çıkıp gelmesini istemiyorsan tabii

CAMI WALKER

bence de. gerçi dışarıdan bir göz olarak
olacakları görmeyi çok isterim...

ama arkadaşın olarak ben de bir şey
söylememenden yanayım

HALLE JACOBS

Annem saçıma nereden boya bulaştığını sorup
duruyor

Cevabı bilmek isteyeceğini sanmıyorum

AURORA ROBERTS

ona ressam bir adamın seni yarınlar
yokmuşçasına becerdiğini söyle, bakalım ne
diyecek

HALLE JACOBS

Ölmeyi yeğlerim

Telefonumu bırakıyorum

Dualarınızı eksik etmeyin

CAMI WALKER

büyükannemden senin için bir mum
yakmasını isteyeceğim
gerçi ırlanda'da saat çok geç sabahı
beklemen gerek

POPPY GRANT

Dolly Parton'lı mumum da iş görür

HALLE JACOBS

Bence de, bundan daha kötü ne
olabilir ki zaten

Telefonumu bir kenara bıraktım ve gafil avlanmasaydım evdeki saklayacağım her şeyi zihnimden geçirmeye koyuldum. Misafir odasındaki yatağın üzerinde duran çamaşırlar, temizlenmesi gereken kedi kumu, etrafa dağılmış kitaplar. Aman Tanrım. Banyoda prezervatifler duruyordu. Görünüşe göre kötünün kötüsü vardı.

Telaşla yerimden fırladım.

Annem, "Alelacele nereye böyle, canım?" dediğinde yerimde donakaldım.

"Özür dilerim, tuvalete gitmem gerek. Hemen dönerim."

Basamakları olimpik sporculara taş çıkaracak bir hızla tırmandım. Belki de Grayson'ın bütün spor genlerini aldığı konusunda yanılmıştım. Kendimi banyo kapısından içeri attığımda

endişemin kaynağı kara kutu bana bakıyordu. Konuşabilseydi muhtemelen bana büyümemi söylerdi ama bu düşünce onu ailemden saklamak için tezgâhtan kaldırmama engel olmadı.

Ne var ki içini bomboş görmeyi beklemiyordum.

HALLE JACOBS

Banyomdaki prezervatiflerin hepsini
kullandık mı?

HENRY TURNER

Bana iş mi atıyorsun?

HALLE JACOBS

☹ Ciddiyim.

HENRY TURNER

Çoğunu kullandık ama bitmemişti.

Bence bir dahaki sefere dibini görmeliyiz.

HALLE JACOBS

Kutu boş.

HENRY TURNER

Öyle mi? Belki de Bayan Astor seninle yatmamı istemiyordur.

Bendekiler hâlâ duruyor. Görmek istersen beklerim.

HALLE JACOBS

Sözüne inanıyorum. Saçlarımda hâlâ boya kalıntıları var

Ayrıca yanından ayrılalı daha on beş dakika oldu!

HENRY TURNER

Neden beni bırakıyorsun ki? Sadece bunu bilmek istiyorum.

Geri dön. Seni özledim. Joy'u da getir.

Robbie ölmez herhâlde.

HALLE JACOBS

Gelemem 😞 Annemle üvey babam bana sürpriz yapmak için erken gelmiş

Sakin onlar kullanmış deme.

Aklından bile geçirme.

HENRY TURNER

Henry'nin Noel hediyesinden sonra Bayan Astor'ın acil durum anahtarını çekinmeden kullandığını öğrenmiştim ama bir şey çalacak olsa prezervatiften önce doksanlardan beri gözünün kaldığı büyükannemin karıştırma kabını alıp gideceğini düşünüyordum.

Elimde kutuyla banyodan çıkıp yatak odamdaki çöp kovasına ilerlerken evimin hayaletli olduğuna kanaat getirdim.

Koridora adım atmamla Will karanlığın arasından bir hortlak gibi ansızın karşıma çıktığında yerimden sıçradım. “Tanrım, ödümü kopardın.”

Kutuyu arkama saklamaya çalışırken Will güldü ve ellerini havaya kaldırdı. “Affedersin, korkutmak istemedim. Sadece banyoyu kullanacaktım.”

“Neden diğerlerine gitmedin?”

Will omuzlarını silkti ve merdivene bir bakış atıp tekrar bana döndü. “Odanda biraz konuşalım mı, Hals?”

“Burada konuşalım. Ya da favori banyonda işini bitirip aşağı döndüğünde beni bulursun.”

“Sana sürpriz yapacaklarını bilmiyordum. Kimse bana bir şey söylemedi. Bilsen önceden haber verirdim. Niyetim seni gafil avlamak değildi.”

Vücudumdaki gerginlik bir nebze hafifledi. Omuzlarım hafifçe gevşedi. “Ah. Önemli değil. Kötü bir niyetleri yoktu, herkesi görmek güzel oldu.”

Beni başıyla onayladı. “Evet, Noel’de seni çok aradık. Sen herkesi hizaya sokmayınca akşam yemeği korkunç geçti; iki saat geç kaldık. Sana mesaj attım ama cevap vermedin.”

Keşke karşıma çıktığı an suratına havlasaydım diye düşündüm. “Evet, Gigi de herkesin çok stresli olduğunu söyledi. Mesaj için de üzgünüm, çift vardiya çalışıyordum. Gözümden kaçmış olmalı.”

“Sorun değil. Yeni erkek arkadaşınla ne zamandır berabersiniz?”

İnsanın içgüdülerinin bir şeyi beyninden önce fark etmesi ne komikti. Bu yüzden kendimi onun yanında huzursuz hissediyordum. “Erkek arkadaşım yok, Will.”

“Bana aptal muamelesi yapma, Hals. Prezervatifler ve meninin üzerinde yazan isim aksini söylüyor.”

“Pekâlâ, konuşmamız burada bitiyor.”

Etrafından dolanıp yatak odama girdim; neyse ki peşimden gelmeye kalkışmadı. Kutuyu attıktan sonra çöp kovasına öylece bakakaldım ve sorunumun bir hayalet değil, eski sevgilim olduğunu fark ettim.

Gerçekten tuvalete girmesi ihtimaline karşı hemen aşağı inmeye karar verdim ama Will hâlâ koridorda beni bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanmıştı, beni gördüğünde doğruldu. Niyetim onu görmezden gelip doğruca aşağı inmekti fakat belli ki söyleyecekleri bitmemişti.

“Seni her görüşümde değiştiğini düşünmeden edemiyorum.”

Sözleri adımlarımı durdurdu. “Pardon?”

“Saçlarını kestirdin. Makyajını değiştirdin. Takı takmaya başladın. Belli ki seks yapıyorsun. Kokun bile daha farklı. Onun için parfümünü mü değiştirdin, Hals?”

Elimi boynumdan sallanan *H* harfinin üzerine bastırdım. “Hepsini kendim istediğim için yaptım. Kimse benden bir şey istemedi. Kimse beni bir şeye zorlamadı.”

“Hikâyelerini görüyorum, sürekli dışarıdasın. Bakmadığımda bile yaptıklarını annemden duyuyorum. *Halle'nin yeni arkadaşları ona VIP konser bileti almış; Halle'nin yeni arkadaşları onu yazın Avrupa'da yapılacak Formula 1 yarışına davet etmiş; Halle'nin yeni arkadaşları onu Los Angeles'ta şaşıaalı bir restorana götürmüş; Halle'nin yeni arkadaşları onu NHL maçına götürmüş.* Aslında nasıl biri olduğunu biliyorlar mı? Sen artık nasıl biri olduğunu biliyor musun?”

“Saçmalıyorsun, Will. Aşağı inelim artık.”

Henry'nin evinde kalmayı dilemeden edemiyordum. Hiç değilse bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamış olurdum. “Neden birinci önceliğin yapmadığın tek kişi benim?”

Hiç bu kadar usul usul konuştuğunu duymamıştım ama sesi bile içimde kabaran öfkeyi dindirmeye yetmedi. “Ne saçmalıyorsun sen? Asıl senden başka *kimseyi* birinci önceliğim yapmadım! *İstememe* rağmen saçımı kestirmedim. Bütün progra-

mımı maçlarına göre ayarladım. Sırf seni görmek için arabamla *saatlerce* yolculuk yaptım. Beni sevsinler diye arkadaşlarına iyi davranmak için kıcımlı yırttım! Seni birinci önceliğim yapmasaydım zaten arkadaş olmazdık!”

“Söylediklerinin hiçbiri doğru değil, haksızlık ediyorsun! Bir tek arkadaşın yokken bile senin arkadaşındım ben. Belki de artık hep istediğin Maple Hills arkadaşlarını bulduğundan bunları unutmuşsundur.”

Sesindeki belli belirsiz incinmişlik başından beri içten içe bildiğim şeyi kanıtlıyordu. Nasıl bir arkadaş olduğundan bihaberdi. “Will, komşu olmasaydık, ailelerimiz bu kadar sıkı fıkı olmasaydı ve ben kendimi diğer insanları mutlu etmeye adanmasaydım arkadaşlığımız on iki, bilemedin on üç yaşlarında biterdi.”

“Hayır, bitmezdi, Hals.”

“Sekiz yıl boyunca ödevlerini yapmasaydım, sınavlarda benden kopya çekmene müsaade etmeseydim, şoförün olmasaydım ya da ailen yanında ben varken başını belaya sokamayacağını düşündüğünden beni mazeret olarak kullanamasaydın... Arkadaş olmazdık.”

“Halle...”

“Üniversite başvurularını doldurmana yardım etmeseydim arkadaş olmazdık. Sırf dışarı çıkabilesin diye kendiminkilerin yanı sıra senin kardeşlerine de bakıcılık yapmasaydım arkadaş olmazdık.”

“Halle, kes şunu.”

“Daha bir sürü şey sayabilirim. İnsanlara hayır diyemem yüzünden geçtiğimiz on yıl boyunca senin için yaptığım her şeyin upuzun bir listesini çıkarabilirim. Arkadaşım olsan bana bir dur derdin. Beni sarsıp aklımı başıma getirir, beni bırakmaman için her ihtiyacına koşmama gerek olmadığını, herkesin bir paspasmışım gibi üzerime basmasına izin vermem gerektiğini söylerdin.

“Gerçekten arkadaşım olsaydın, Will, bana önce kendimi düşünmem gerektiğini söylerdin. İnsanlara hayır demeye başlamam gerektiğini öğütlerdin. Uzun zamandır tanışıyoruz diye beni *tanıdığını* sanıyorsun, oysa tek tanıdığın kimseye yük olmamak için benimsediğim kişilikti.”

“Ağzından çıkanları kulağın duymuyor, Halle.”

“Bana dair sevdiğin bir şey söyle o zaman! Bana senin ya da başkaları için yaptığım şeylerle alakası olmayan bir şey söyle. Belki o zaman yanıldığımı anlarım.”

Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve öfkesi yüzünden okunuyordu. “Yine nasıl hayallere kapıldın bilmiyorum ama o yeni arkadaşların Henry Turner senden sıkılır sıkılmaz bir daha yüzüne bile bakmayacaklar.”

Birini bu kadar uzun süredir tanımanın en kötü yanı bam telinize nasıl basacağını çok iyi bilmesiydi. “Seni daha fazla dinlemek istemiyorum. Oteline git ve San Diego’ya dönene kadar benden uzak dur. Biz arkadaş falan değiliz. Bir daha da olmayacağız.”

“Kararını tekrar düşün istersen, o insanlar arkadaşın değil, Halle. Duyduğuma göre yeni sevgilin kadınlar arasında çok popülermiş. İstedğini çoktan almışken neden seninle uğraşmaya devam etsin ki? Etkilenmedim desem yalan olur açıkçası, ben bir yıl uğraşmama rağmen seni ikna edememişken o seni altına yatırmayı başarmış.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Etmiyorsun. Birinden nefret edemeyecek kadar iyisin. Gerçeklerin acı olduğunu biliyorum ve bana biraz kızgın kalmama müsaade edeceğim. Ama haklı olduğumu gördüğünde seni affedeceğim çünkü gerçek arkadaşlar böyle yapar. Bahar tatili geldiğinde de sana hem gerçekten arkadaşın olduğumu hem de her şeyin normale dönebileceğini göstereceğim.”

“Defol. Git. Will.”

Bu sefer dediğimi yapıp alt kata indi. Olduğum yerde donakalmış vaziyette dikilip aşağıdan gelen sesini dinledim. Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda yatak odama döndüm. Ağlamak istesem de yapamıyordum. Belki de şok yüzündendi. Sabah uyandığımda böyle bir konuşma yapacağım aklımın ucundan geçmemişti.

İlk tepkim Henry'yi aramak olsa da yarınki maçı için kafasını toplaması gerektiğini biliyordum. Telefonumu çıkarıp kızlarla olan sohbeti açtım ama Will'in az önceki sözlerini tekrarlama fikri midemi bulandırıyor. Onunla bu kadar uzun süredir arkadaş olduğum için beni yargılayacaklarından değil, söylediklerinde haklı çıkmasından endişelenmiyordum.

Ya onlara söylediği her şeyi anlatırsam ve ona inanmamam gerektiğini söyleyip günün birinde bana sırt çevirirlerse? O zaman canım normalden daha fazla yanmaz mıydı? Kendimi arkadaş dediğim insanları tanıdığımı inandırmak daha mı kolaydı?

Gecenin geri kalanını sahte bir gülümsemeyle atlatmaya hazır hissettiğimde oturma odasına indim. Ne yazık ki Will'in anne babası hâlâ gitmemişti. Çat kapı ziyaretlerinin ilk şokunu atlatmamın ardından kardeşlerimin gelmediği kafama dank etti.

"İyi misin, canım?" dedi annem içeri girdiğimde. "Ne zamandır yukarıdasın."

"Özür dilerim, bütün ay hastaydım. Biraz dinlenmek istedim. Bu arada Masie'yle Gianna nerede, anne?"

"Ah, Sylvialarda," dedi. Sylvia, Paul'ün annesi oluyordu. "Biraz kafa dağıtıp gezmeye karar verdik ama okulları yüzünden gelemediler."

"Ya, onları görmeyi çok istiyordum."

"Eh, o kadar isteseydin eve gelirdin," dedi şarap kadehinin üzerinden bana gülümseyerek. "Birkaç hafta içinde kavuşursunuz, Hals."

"Bir süre daha buradasınız yani. Nerede kalacaksınız?"

Karşısındaki koltuğa otururken bana sanki ondan nükleer füzelerin şifresini istemişim gibi baktı. “Burada tabii ki.”

“Benim için sorun olup olmayacağını sormak aklına gelmedi mi? Arkadaşımla planlarım var. Ortak dersimiz için yaptığı grup projesine yardımcı olacaktım. Grubundaki diğer insanlar hiçbir şey yapmıyor ve kalmak istemediğinden—”

“Bunların hepsini biz buradayken de yapabilirsin, Halle. Sana engel olmayız,” dedi annem sözümü keserek.

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de benden izin almamış olması beni rahatsız ediyordu. Dönüşlerini ertelemelerini sorun etmeyeceğimi düşünmüştü. Gerçi şimdiye kadar neyi sorun etmiştim ki? Sinirlerimin Will’le tartışmam yüzünden bozuk olduğunun farkında olsam da Grayson’ın onları birkaç günden fazla ağırlayacağını varsaymayacağını düşünmeden edemiyordum. Her zaman önceden arayıp sorardı. “Tabii.”

Havada tuhaf bir gerilim vardı ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Will’in annesi boğazını temizleyerek dizginleri eline almaya karar verdi. Henry’nin, gafil avlanmış olmasaydım ortadan kaldıracağım çizim defteri elindeydi. “Resim yapmaya mı başladın, Halle? Ne kadar güzeller.”

“Öyleler ama defter benim değil. Bir arkadaşımın. Burada unutmuş olmalı.”

“Bakabilir miyim?” dedi annem, şarap kadehini öteki eline geçirip defteri almak için öne uzanarak. Sayfaların arasından yere bir kâğıt parçası düştü. Bu kadar gergin olmasaydım Vakvak Efron’ı ve üzerindeki takım elbiseyi onlara nasıl açıklayacağımı düşünüp gülerdim. “Hepsinde sen varsın.”

“Hepsinde yokum,” dedim, dizlerimi karnıma çekip boynumdaki kolyeyi tuttum. Ucundaki *H* harfinin çizimlerin altındaki imzayla aynı olduğunu fark etmediğini umuyordum. “Çoğunda Joy ve çiçekler var.”

Will'in babası boğazını temizledi, huzursuzluğu gün gibi ortadaydı. "Otelimize gitsek iyi olacak. Sizi biraz baş başa bırakalım."

Saniyeler içinde ayaklanıp kapıdan çıktılar. Keşke annemle üvey babamı da yanlarında götürselerdi. Annem sayfaları dikkatle incelemeye devam ediyordu ama aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Sanırım biz de yatsak iyi olacak, Paul."

Annem yerinden kalktı ve önüme geçip eğilerek başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, tatlım."

Hemen ardından Paul, beni kendi evladı olarak benimsediği günden beri yaptığı gibi, annemin az önce öptüğü noktadaki saçlarımı karıştırdı. "Seni seviyorum, Halleciğim."

Odadan çıktıklarını duyan Joy uykusundan uyandı. Keşke konuşabilseydi diye düşünmeden edemedim, belki de o aileme Henry'nin Will'den çok daha iyi biri olduğunu anlatabilirdi.

Henry

Halle'yle beni tanıyan herkes buradayken bana maçın o kadar da önemli olmadığını söyleyenlere inanmak güçtü.

Dün akşam Halle evine döndükten sonra takımca kendimize kusursuz bir rutin belirlemiştik. Bir zamanlar bunu saçma bulurdum ama ben de çocuklar da sabahtan beri kararlaştırdığımız her şeyi eksiksiz yapmıştık. Bir rutine bağlı kaldığımda kendimi daha iyi hissettiğime dair savımı da kanıtlamam garip bir artı olmuştu. Belki de hazır başlamışken bunu sürdürmeliydim.

Tek bir esneme hareketini, bir gram proteini bile atlamamış, hiçbir motivasyon konuşmasının ortasında hayallere dalmamıştım. Kafamdaki daha fazlasını, daha iyisini yapmam, lider olmam gerektiğine dair seslerin susmasıyla sıradan bir hokey oyuncusu olmayı ne kadar sevdiğimi hatırlamıştım. Bugün hepimizin tek bir hedefi vardı: Gecenin sonunda Will'in ağladığını görmek.

Halle hariç herkes bu yola baş koymuştu. Arkadaşlarımdan bütün o aptalca batıl inançlarına sadık kalmalarını bile istemiştim. JJ'e San Jose'de şanslı pantolonunu giydirmekten Nate'e gün boyu sadece rock müzik dinletmeye, Joe'ya daima önce ayakkabısının sağ tekini giydirtmekten büyükannesine maç günlerinde ettiği özel duayı ettirmeye kadar hepsine.

Kulağa abartılı –ve son derece paranoyakça– gelse de herkes Halle'nin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Buzda Will'in küstahlığından geçilmezdi ve Halle'den öğrendiğim kadarıyla hayatı boyunca karşısına çıkan herkes kıcını yalamıştı.

Ona söyleyeceğim hiçbir şey onu bu hafta sonu yenmekten daha fazla incitemezdi.

Isınmamızın ardından pistten son çıkan ben oldum. Gün boyu dikkatimin dağılmasına izin vermemiştim. Kendimi iyi hissediyordum, takım da iyi hissediyordu; geriye kalan tek şey Faulkner'in motivasyon konuşmasını sağ salim atlatmaktı.

Bir planlama hatası yüzünden koridorumuzu rakip takımın kine bağlayan tarafsız bölgenin sonuna gelmiştim ki birinin bana seslendiğini duydum. Will'i duymazdan gelmem gerektiğini bilsem de beni korkak olmakla itham ettiğinde kendimi tutamadım. Önümden soyunma odasına ilerleyen çocuklar da duraksayıp ne olduğunu görmek için arkalarına döndüler.

Acınası bir çabayla, "Amma ağırkanlıymışsın," dedi beni kışkırtacağını umarak. Hiç bu kadar formda olmamış, hiç bu kadar çaba göstermemiştim.

Başlığımı çıkarıp kolumun altına sıkıştırdım ve saçlarımı kabartıp alayla güldüm. "Söylediğin için sağ ol. Sorduğumu hiç hatırlamıyorum ama."

Will'in neyin peşinde olduğunu anlamıyordum. Maple Hills'e maça gelmiş herkes buraya girmemesi gerektiğini bilirdi. Buz dışında birbirimize bulaşmazdık. Bu, Titanların yaptıkları şakalarla bilindiği ve oyuncuların gizlice diğer soyunma odasına girmek için burayı kullandığı zamanlardan beri süregelen bir gelenektir. Söyleyeceği hiçbir şey canımı sıkamazdı.

Yüzünde beliren gülümsemeye bakılırsa gözümü korkutmayacağını o da anlamıştı. "Artıklarımı beğendin mi?"

"Lafı dolandırma da beni buzda yenemeyeceğini itiraf et." Beni bekleyen takım arkadaşlarıma katılıp soyunma odasına girmek üzere önüme döndüm ama Will nerede durması gerektiğini bilmiyordu.

"Halle'nin yara izlerini gördün mü? Birkaç tane var. Sürekli Maisie'yi düşmekten kurtaracağım diye kendi zarar görürdü.

Ya bacağının iç kısmındaki doğum lekesini fark ettin mi? İlk gördüğümde çok hoşuma gitmişti.”

“Siktir git, Ellington,” dedim omzumun üzerinden.

“Arkanı dönüp gidemezsin,” diye bağırdı. Tekrar arkamı döndüm ve ona doğru birkaç adım attım. Ondan daha yapılıydım, onu benzetmek işten bile sayılmazdı. Fakat onunla kavga etmek istemiyordum. Halle’nin kahkahası ve *Kavga etmek aptallar içindir ve sen aptal biri değilsin*, diyen sesi bir şarkı gibi kafamın içinde dönüyordu. Kavga etmekten nefret ediyordu ve benim kavga etmemden de nefret ederdi. Dahası, onun aksine Halle benimdi. “Gördün mü bak, iki yetişkin gibi konuşabiliriz. Hatta bana kalırsa kanka olmalıyız; bir sürü ortak noktamız var. Yatağın bana ait tarafını sıcak tuttuğun için sana bir teşekkür borçluyum.”

“Teklifin için teşekkürler ama benim bir kankam var zaten, adı da Halle. Tabii sen artık aynı şeyi söyleyemiyorsun, değil mi?”

Damarına bastığımın, hatta basmakla kalmayıp üzerinde tepindiğimin farkındaydım. “Ona öğrettiğim şeyler hoşuna gitti mi? Onu frijit bir sürtük olmaktan kurtardığım için bana minnettar olmalısın.”

Arkamdaki çocuklardan biri Will’e doğru hamle yaptı ama ona engel oldum. Başımı çevirdiğimde Bobby olduğunu gördüm. “Kapa çeneni, piç kurusu,” diye tısladı.

Will ellerini havaya kaldırdı. “Sadece işimi kolaylaştırdığı için ona teşekkür etmeye çalışıyorum. Birlikte tatile gittiğimizde bununla uğraşmama gerek kalmayacak.”

Kanım kaynıyordu. Sözlerine tepki vermek zorunda değildim. İstemiyordum da. Halle de istemezdi. Ailesinin beni sevmesini istiyordum ve Will’in yüzünü dağıtırsam bu mümkün olmazdı. Takımı da kendimi de hayal kırıklığına uğratamazdım.

“Sana elini bile sürmeyecek,” dedim. “Siktir git, kendi soyunma odana dön. Ne benimle ne de Halle’yle bir daha sakın konuşma.”

Bobby hâlâ arkamdaydı. Yanımda Kris’inkine benzer bir ses duysam da başımı çevirip bakmadım. Will’in alçak bir adam olduğu her hâlimden belliydi. Şimdiye kadar herhangi bir şeyi hakkıyla kazandığından şüpheliydim.

Zoraki bir kahkaha attı. “Sert sevip sevmediğini öğrenmek için çok heyecanlıyım. Eminim bayılıyordur. Sonuçta insanları memnun etmeye takıntılı, isteğim her şeyi yapacağına şüphem yok. Onu sana tek parça hâlinde göndermeye çalışırım, Turner.”

Midem bulanıyordu. Nasıl olmuştu da kendimi diğerlerini sakinleştirmeye çalışırken bulmuştum bilmiyordum. Sadece kendi soyunma odama girmek isterken hepsi kulağımın dibinde ona bir şeyler bağırıp duruyorlardı. Burada olduğum sürece bir kavga çıkarmalarına müsaade etmeyecektim. “Şimdi anlıyorum,” dedim onca bağırışın arasında alçak sesle.

“Neyi anlıyorsun?” diye tısladı.

“Seni neden hiç sevemediğini.”

Will soğukkanlılığını kaybedip üzerime atıldı ama ondan daha hızlıydım. Arkamdaki çocuklar Will’in üzerine saldırdı ve kaosun ortasında gözümün altına bir dirsek yedim. Birisinin beni, bir başkasının da Bobby’yi Will’in üzerinden almasıyla kavga başladığı gibi bir çırpıda sona erdi. Kris’in Will’in üzerine atıldığını ama birinin onu geri çektiğini gördüm. Her şey bir bulanıklıktan ibaretti. Will’in takımı seslerimizi duymuş olacaktı ki koridora gelip onu yanlarına çektiler. Dudağındaki yarığa bakılırsa Bobby suratına bir tane geçirmeyi başarmıştı.

Sonraki birkaç dakika adrenalin etkisindeki bir ton insan ve ardı arkası kesilmeyen kapılardan ibaretti. Kıçım bankı bulduktan bir saniye sonra bir ses adımı haykırdı. Aylardır bu odada bu sesin beni defalarca çağırdığını duysam da aynı mide bulandırıcı korku bedenimi ele geçirdi.

Soyunma odası mahşer yeri gibiydi ama herkesi görmezden gelip Faulkner'ın ofisine gittim ve içeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

"Ne bok yiyorsunuz orada?" diye bağırdı Faulkner hiç duymadığım kadar yüksek bir sesle. Kulaklarım çınladı, derimin bile vücudumu sıktığını hissediyordum. Sanki birden üzerime küçük gelmeye başlamıştı.

"Kavga, Koç."

"Ne kavgası?" diye bağırdı. Keşke ona bağırmayı kesmesini söyleyebilseydim. Ya da Halle'nin aldığı tıkaçlar yanımda olsaydı.

"Söylemem, Koç." Elini başının üzerinde gezdirdi. Orada ne bulmayı beklediğini hâlâ bilmiyordum ama şimdi sormanın sırası değildi. Sırası asla gelmeyecekti.

"Söyleyemez misin?" Sözcüğü ilk kez duymuş gibi cevabımı tükürürcesine tekrarladı. "*Takımımın* kaptanının ne bok yemeye maçtan önce kavgaya karıştığını hemen söylemezsen piste çıkmayı rüyanda görürsün. Dökül, Turner. Hemen."

Halle, Will'in hakkında söylediği iğrenç şeyleri duyunca çok utanacaktı. Ona kurallarımızdan birini çiğnediğini, utanacak bir şeyi olmadığını söylesem de faydası olmayacaktı. Will'in söylediklerini takımına anlattığını ve hep birlikte gülüştüklerini düşündüm. Düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Bobby'nin de Kris'in de kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Laf dalaşımıza başka kimin şahit olduğundan emin değildim ama arkadaşlarıma güveniyordum ve kalanlara hiçbir şey duymadıklarını söyleteceklerinden emindim. Arkadaşlarım, Halle'nin arkadaşları, iyi insanlardı, ona bunu yapmazlardı.

"Söyleyemem, Koç. Özür dilerim."

Koç Faulkner'ın bana bağırmasından daha çok nefret ettiğim tek bir şey vardı. Sessizliği.

Nefes alıp verişlerini saymaya koyuldum. Al ver. Al ver. Ta ki nihayet konuşana kadar. "Takımın böyle bir aptallığa kalkışmasının bir tek nedeni olabilir. Kim o kız?"

Boğazımı temizledim. Hiçbir işe yaramadı. Ağzım kupkuruydu. “Kim olduğunun bir önemi yok.”

“Burada oyun oynamıyoruz, Turner. Seninle pazarlık etmiyorum. Pistimde ne olduğunu bilmem gerek. Her şeyi anlat. Takıma katıldığında böyle anlaşıştık. Tanrı aşkına, sen kaptansın. Daha iyi olman gerek.”

Yılın başından beri elimden gelenin en iyisini yapmak için kıcımlı yırtmışken bunu duymak canımı yaktı. “İki kızınız var, değil mi, Koç?”

Faulkner’in gözleri kısıldı. “Tehlikeli sularda yüzüyorsun, Turner. Bir sonraki sözlerini *çok* iyi düşün.”

“Onları inciteceğini ya da utandıracağını bildiğiniz bir şey yapar mısınız... Sırf hokey uğruna?”

“Seni buraya farazi senaryolar kur diye çağırmadım. Her şeyi eline yüzüne bulaştırdın.” Başını ellerinin arasına alıp öyle şiddetle salladı ki masa sarsıldı. “Dışarıda piste çıkıp maçı kazanması gereken bir takım seni bekliyor. Bana karşı dürüst olacak mısın, olmayacak mısın?”

“Sırf size bu takımda oynayacak kadar iyi olduğumu kanıtlayacağım diye değer verdiğim birini incitmek zorunda kalmamalıyım. İyi liderlik böyle olmaz, Koç. Kavga arayan biriyle yanlış yerde yanlış zamanda bulundum diye beni oyun dışı bırakacaksınız hiç durmayın.”

Faulkner yerinden kalktı, bütün odanın sarsıldığına yemin edebilirdim. “Yapmak istemediğin şeyleri yapmaya hazır değilsen belki de asıl kaptanlığın gerektirdiği özelliklere sahip olup olmadığını konuşmalıyız. Burada bekle. Umarım döndüğümde aklını başına toplamış olursun.”

Arkamdaki kapı çarparak kapandı. Açık kaldığı kısacık süre soyunma odasına çöken ölüm sessizliğini anlamama yetmişti. İçeride ne konuştuğumuzu dinlemeye çalıştıklarını bilmesem buna şaşırdım.

Faulkner'ın kimsenin zırvalıklarını dinlemek istemediğine ve herkesi aklını başına toplayıp oyuna odaklanması gerektiğine dair bir şeyler bağırdığını duydum. Başımı masaya yaslayıp rahat bir nefes aldım.

Kaptanlık ünvanının elimden alınması düşüncesi bile içimi büyük bir rahatlamayla doldurmuştu.

Açıkçası bunu nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Bazen duygularım beynime fazla geliyormuş, bazense içimde hiçbir duygudan eser yokmuş gibi hissediyordum. Bazen etrafımda olan biten her şeyi anladığımı, bazense dört bir yanımda bilmediğim bir dilde konuşan insanlarla çeviriliymiş hissine kapılıyordum.

Hokey ve sanatın daima birbirini dengelediğini düşünmüştüm. Ne söylediğimin önemsiz olduğu, nasıl davranmam gerektiğine dair elimde net çizgilerin, uyabileceğim kuralların olduğu, hatalarımın kolayca tespit edilip düzeltilebileceği hokey ve yaratmaya çalıştığım şeyi sıçırıp batırmanın hiçbir yolunun, hiçbir kısıtlamanın olmadığı sanat. Arzuladığım düzen ve yepyeni bir şey yaratırken aradığım sonsuz olasılıklar.

Takımda olmayı seviyordum ama, kendime karşı dürüst olmam gerekirse, diğerlerinin beni örnek alması fikrinden hoşlanmıyordum. Kaptan olmak kendimce kurduğum dengeyi altüst etmişti ve öncesinde kontrol edebildiğim duygularım karmakarışık hâle gelmişti.

Arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratacağımı bile bile nasıl dürüst davranabilirdim?

Bütün yıl sımsıkı sarıldığım, her zaman eşek arıları tarafından delik deşik edilmenin eşiğindeymişim gibi hissettiren bir şeyden nasıl vazgeçebilirdim?

Ya Faulkner bana iyi iş çıkarmadığımı ve beni bir hiç uğruna kaptan yaptığını söylerse?

Piste çıkıp buzdan zaferle inmek için gaza gelen çocukların aşına olduğum sesleri kulağıma geldi.

Faulkner burada beklememi istemişti ama yapamazdım. Nasıl rahatladığımı yüzüne söyleyemezdim. Takımın gittiğinden emin olana kadar bekledikten sonra Koç'un ofisinden çıktım.

Elimden geldiğince hızlı hareket ederek üzerimi değiştirdim ve eşyalarımı çantama tıkiştıırıp soyunma odasından çıktım. Bekleme alanına açılan kapıya yaklaştığımda birbirine bağırın insanların sesleri kulağıma doldu. Çıkışın yanındaki duvara yaslanıp sesleri daha net duyabilmek için kapıyı hafifçe araladım ve bağırnlardan birinin Halle olduğunu fark ettim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Halle

Bütün salon uğulduyordu ve ben mide bulantımdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Cami ihtiyaç hâlinde Will'in anne babasına karşı silah olarak kullanmam için elime koca bir bardak içecek tutuşturmuştu. Ayrıca biraz cesaret –sağımda, üzerinde Will'in adının yazdığı formayla oturan annem düşünülüşünde umutsuzca ihtiyaç duyduğum cesaret– için içine biraz da votka eklemeyi önermişti. Teklifini kibarca geri çevirmiştim.

Bu hafta sonu bana endişeden kafayı yedirecek tek bir şey vardı: Az sonra buza çıkacak sarı saçlı, berbat tavırları olan adam.

Kendimi bildim bileli yakın arkadaşlarım olsun diye yanıp tutuşmuştum ama Aurora sırf ailemle yalnız başıma oturmak zorunda kalmayayım diye yanımızdaki öğrencilere yerlerini değiştirmeleri için rüşvet verene kadar buna sahip olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlamamıştım. Bana ailemle tek başıma oturmama izin verirse ömrünün sonuna kadar vicdan azabı çekeceğini söylemişti.

İlk oyuncu buza adımını atar atmaz derin bir nefes aldım ve üzerimdeki ceket çıkararak göğsümdeki parlak renkli, gösterişli UCHM logosuyla sırtımdaki TURNER yazısını gözler önüne serdim.

“Halle,” diye homurdandı annem, turuncu formamı görür görmez. “Will'in formasını giyeceğini düşünmüştüm. Onu desteklememen çok ayıp.”

İçeceğimden büyük bir yudum aldım. “Okulumu ve arkadaşlarımı destekliyorum.”

“Çok duyarsız davranıyorsun. Sırf yeni bir *arkadaş* edindin diye bunu Will’in başına kakman hiç hoş değil. Yarın Will’in formasını giymen gerek.”

Henüz yeni başlamış olmamıza rağmen midem şimdiden bulanıyordu. Takım tek tek buza çıkarken oyuncularını saydım. Bir terslik vardı. Yanımda oturan Aurora’ya döndüm. “Henry nerede? Will de yok.”

İkisi dışında bütün oyuncuların piste doluşmasını izledim. Will’in ailesinden yükselen mırıltıları ve onları takip eden üvey babamın sesini duydum. Küçük bir gecikme olduğunu ve birazdan diğerlerine katılacaklarını umarak içimden altmışa kadar saydım. Ancak gelen giden yoktu. Bir terslik vardı.

Ayağa kalkmamla bir el bileğimi kavradı. “Nereye gidiyorsun?”

Anneme, “Hemen döneceğim,” dedim ve içeceğimi Aurora’ya verdim.

“Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Emilia yanından geçtiğimde.

“Hayır, birazdan dönerim.”

Merdivene yığılmış, maç başlamadan yerlerine geçmeye çalışan insan kalabalığında kendime yol açmaya çalıştım. Sanki kumda koşmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum ve yoluma çıkan her insan sinirimi daha çok bozuyordu. Kafamda bin bir türlü olasılık dönüyordu ve hiçbiri hoş değildi.

Üzerinde girilmez uyarısı bulunan kapıya doğru ilerlerken damarlarım adrenalinle dolup taşıyordu ve Henry’yi kapının öteki tarafında bir yerlerde bulmak için dua ediyordum.

“Halle!” diye bağırdı annem arkamdan. “Tanrım, yavaşla biraz!”

“Bir şey yok, anne. Paul’ün yanına dön. Sadece ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Kapıda girilmez yazıyor; içeri giremezsin,” dedi kapının metal kolunu tuttuğumda.

Başımı ona çevirdim, sabrımın sınırındaydım. “Biliyorum ama sorun yok. Ardında soyunma odaları var. Sürekli bu kapıdan girip çıkıyoruz ve–”

“Neyin var senin?” Ellerini beline koyup başını iki yana salladı. “Bu yüzden mi ziyaretimize gelmiyorsun, hiç arayıp sormuyorsun? Gerçek ailen ve arkadaşların artık umurunda değil mi? Bütün vaktini yeni bir adamla mı geçiriyorsun? Ne için peki? Derdin Will’i kıskandırmak mı?”

Annemle neden bu konuşmayı yapmak istemediğime dair en az yüz madde sıralayabilirdim ama şu an hiçbirini düşünemiyordum, tek isteğim Henry’nin iyi olup olmadığını kontrol etmektir. “Will’in ne hissettiği umurumda değil, anne. Artık onu da ne düşündüğünü de önemsemiyorum, keşke sen de aynısını yapsan.”

“Son gördüğümdeki kızım la alakan kalmamış. Ellingtonlar ne düşünecek? Benim şefkatli, sevgi dolu kızım nerede anlamıyorum!” dedi, sesi her sözcükle yükselmişti ve artık birkaç metre ötemden bana bağıırıyordu.

“Güzel!” diye karşılık verdim aynı şekilde bağıırarak, her saniye tırmanan gerginliğim nihayet sınırına ulaşmıştı. Ona doğru birkaç adım attım. “Çünkü o Halle *acıması* hâldeydi! *Yapayalnızdı*! Ona hazır olmadığı şeyleri yapması için baskı yapan ve sorun ondaymış gibi hissettiren bir adamla yaşadığı ilişkide sıkışıp kalmıştı! Kendi hayatımla ilgili aldığım kararlara ne tepki vereceğini düşünüp durmaktan bıktım artık!”

Annem mükemmel sayılmazdı ama böyle bir hayat sürmemi istemeyeceğini biliyordum. “Canım...”

“Herkesi kendimden önce düşünmekten, herkesin ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koymaktan bıktım. İnsanların sadece onlar için bir şey yaparsam beni seveceğini hissetmekten yoruldum!”

“Halle, öyle şey olur mu? Seni çok seviyoruz,” dedi, sesi öncekinden daha yumuşak olsa da iş işten geçmişti. Buna daha fazla göz yumamazdım. “Kayıtsız şartsız.”

“Sizi ziyarete gelmeyi bıraktım çünkü *Will benden* ayrıldığında tekrar bir araya gelmemiz için bize baskı yapmayın diye onun eve gideceği, benimse burada kalacağım konusunda anlaştık! Artık hiçbirinizi neredeyse hiç aramıyorum çünkü ne zaman konuşsak omuzlarıma yepyeni bir sorumluluk ekliyorsun. Şununla konuş Halle, bunu ayarla Halle, ona özel ders ver Halle. Ya da hâlimi hatırlımı bile sormadan başkalarından bahsediyorsun. Bir yarışma için kitap yazmaya çalışıyorum ama senin bundan haberin bile yok çünkü bana ne istediğimi bir kez bile sormadın! Ama Grayson’ın futbolunun bir saniyesini bile kaçırmıyorsun!”

Her şeyden şikâyet ettiğimin farkındaydım ama duramıyordum. Annem afallamış vaziyette karşımda dikilirken dudaklarımdan dökülen sözcüklere hâkim olamıyordum. “Ailenin direği olmaktan *nefret ediyorum*. Aklınıza sadece bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda gelmemden *nefret ediyorum*. Kendi anneme ihtiyacım varken herkesin annesiymişim gibi hissetmekten *nefret ediyorum*. Evin en büyük kızı olmak bir lanetten farksız ve bundan *bıktım usandım* artık.”

Annemin yüzü düştü. “Halle. Haklı olarak kendini çok duygusal hissediyorsun ama bana kalırsa bunları evde konuşmalıyız.”

“Duygusalım çünkü gerçekten değer verdiğim birinin başına muhtemelen kötü bir şey geldi ve gidip onu bulmak yerine burada durmuş seninle Will Ellington’ı ve kendimi bildim bileli huzur yüzü görmediğim gerçeğini tartışıyoruz!”

“Tartışmıyoruz. Sadece kızıma ne olduğunu anlamaya çalışıyorum! Mutlu olmanı istiyorum, Halle. Şu *arkadaşını* bizden saklamandan hiç hoşlanmıyorum. Defterdeki resimleri çizen

o demek. Sadece her şeyi anlamaya çalışıyorum! Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam istiyorum, canım.”

“Onu seviyorum! Yeterince açık oldu mu?” Gözyaşlarım yanaklarıma süzülüyordu. Ağlamaya ne zaman başladığımı bile bilmiyordum ama yaşların durmaya niyeti yok gibiydi. Aynı gün içinde hem Henry’ye karşı duygularımı nihayet anlamam hem de anneme bağırıp çağırmam fazla gelmişti. “Henry benim en yakın arkadaşım ve yapmamam gerektiğini bile bile ona âşık oldum. Şimdi de iyi olup olmadığını kontrol etmem gerek.”

“Hep Will’le birlikte olmanı dilesem de *asla* bedeli mutluluğun olsun istemedim, canım. Will uzun zamandır tek arkadaşındı ve ayrılacak olursanız yalnız kalırsın diye korktum. Niyetim hiçbir zaman sana kendi seçimlerini yapamazmışsın gibi hissettirmek değildi.” Her an ağlayacakmış gibi görünmesi kendimi daha da berbat hissetmeme neden oldu. “Arkadaşını bulmana yardım etmemi ister misin? Henry mi demiştin?”

İçimdeki fırtına durulmaya başladı. “Hayır, yalnız kalmak istiyorum.”

“Peki, daha sonra tekrar baş başa konuşuruz. Seni seviyorum, Halle. Tek isteğim mutlu olman.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp bana sıkıca sarıldı. “Sana bu kadar yüklendiğim için özür dilerim. Söz veriyorum kendime çekidüzen vereceğim.”

İşte o anda istediğim tek şeyin annemin bana sarılması olduğunu fark ettim. “Sana bağırduğım için özür dilerim.”

“Şşşt,” dedi nazikçe başımın arkasını okşayarak. “Yirmi yıldır ilk öfke krizini görmezden gelebilirim.”

Annem alnıma bir öpücük kondurduktan sonra geldiği yoldan dönüp koltuğuna gitti. Bir süre öylece durdum; elimin tersliyle gözyaşlarımı silerken gidişini izledim. Omzumda bir el hissettiğimde yerimden sıçradım ama dudaklarından dökülen ismimi duyduğumda hemen sakinleştim.

Döndüğümde üzerinde spor kıyafetleri, omzuna attığı çantasıyla arkamda duran Henry’yle karşılaştım. Yüzü sakindi ama

eksik bir şeyler vardı. Gözlerinin feri sönmüş gibiydi. Bir şeyler olduğuna dair içgüdülerimin haklı çıkacağını biliyordum.

“Ne oldu? Neden pistte değilsin?” Arkamızda dolanan insanların mırıltılarını duyduk.

Başıyla çıkışı işaret etti. “Dışarıda konuşabilir miyiz? Araban da olur.”

“Başka bir yere gitmek ister misin?” diye sordum. “Gündelik kıyafetlerini giymişsin, çantan da yanında. Bir şeyler oldu, değil mi?”

“Maçı izlemek istemiyor musun?” dedi. Sesi o kadar sakindi ki onu omuzlarından tutup bir güzel sarsarak olan biten her şeyi bana anlatmasını söylemek istiyordum.

Başımı iki yana sallarken her an aklımı kaçırabileceğimi düşündüm. “Sen oynamıyorsan maçı ne yapayım?”

“Peki, eve gidelim o zaman.”

Eve dönüş yolculuğumuzun olan bitenlere dair son derece detaylı ve ilginç bir sohbetle geçtiğini söylemek istesem de Henry kapıdan içeri girene kadar ağzını bile açmadı.

“İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordu, çantasını kanepe- nin yanına bırakıp mutfığa yönelirken.

“İçecek ister miyim? Hayır! Aklımı kaçırmadan önce bana olanları anlatmanı isterim.”

Henry iç geçirip koltuğa oturduğunda hemen yanına iliştim. Ona dokunmayı ne kadar istesem de kendimi tuttum, tuhaf davranıyordu ve onu daha da zora sokmak istemiyordum. Beni bulduğundan beri ilk kez bu kadar yakınına girmemle elmacık kemiğinin üst kısmının şişmeye başladığını fark ettim. “Yanağın mı şiş senin? Kavgayı mı ettin, Henry?”

“Kavgayı etmek aptallar içindir ve ben aptal biri değilim,” deyip gülümsedi. Hemen ardından yüzünü buruşturup elini yanağında morarmaya başlayan şişliğe götürdü. “O kavgayı etti. Ben sadece yumruğunun önündeydim.”

Elimle ağzımı kapattım çünkü kapatmazsam atacağım çığlığın bütün evi başımıza yıkacağından endişeleniyordum. Ona yalvaran bir bakış atıp, “Lütfen doğru dürüst bir cevap ver ve ne olduğunu anlat,” diye fısıldadım.

“Ev sahibi takımın koridoruyla konuk takımın koridoru arasında soyunma odamızın hemen önüne çıkan küçük bir geçit var. Binayı yaparken diğer pist yüzünden planlar karışmış ama inşaata çoktan başladıkları için—”

“Henry. *Lütfen.*”

“Özür dilerim. Oraya tarafsız bölge diyoruz ama aslında soyunma odamızı konuk takımınkine bağlayan kısa bir geçitten ibaret. Ne olursa olsun orayı kullanıp diğer takıma bulaşmak gibi bir kuralımız var yoksa Faulkner kellelerimizi uçurur. Görünüşe göre Will’in bundan haberi yokmuş ve bana söyleyecekleri varmış. Aramızda küçük bir laf dalaşı geçti. O kavga arıyordu ama benim ona istediğini vermeye niyetim yoktu.”

“Sanki *The Sims*’teymişiz de biri tam bana açıklama yapacağın sırada komutu iptal etmiş gibi hissediyorum. *O kavga arıyordu ama benim ona istediğini vermeye niyetim yoktu*, demen endişemi dindirmiyor. Özür dilerim, seni sıkılamaya çalışıyorum ama bana elle tutulur *bir şey* söyle artık. Bana anlatmaya çekineceğin kadar kötü ne oldu?”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa haklıydım. Elime uzandı ve dudaklarına götürüp üzerine bir öpücük kondurdu. “Hiç hoş şeyler söylemedi, Halle. Tekrarlamak istemiyorum.”

“Kavga çıkarmaya geçecek bir şeyse bilmek istiyorum.”

“Ben bir şey yapmadım, o yaptı. Kavgadan hoşlanmadığını bildiğimden kendimi tuttum,” dedi tüm ciddiyetiyle.

Kafam allak bullaktı. “Madem kavga etmedin neden oyuna çıkmadın?”

Henry çenesini sıvazlayıp gözlerini kaçırdı. Bakışlarımın hâlâ üzerinde olduğunu fark ettiğinde tekrar elimi öptü. “Çünkü Faulkner’a Will’in ne söylediğini anlatmadım. Ona karşı dürüst

olmayacaksam beni oynatmayacağını söyledi. Ben de tamam dedim. O da takımın iyiliği için gerekeni yapmaya niyetli değilsem kaptanlığın gerektirdiği niteliklere sahip olup olmadığını konuşmamız gerektiğini söyledi.”

Kalbim onun için sızlıyordu. Ne kadar çaba gösterdiğini biliyordum. “Ah, Henry.”

“Gittiğinde ofisinden kaçtım.”

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordum, sesimdeki çaresizliği duymamak imkânsızdı.

“Seni hissetmeye ihtiyacım var. İzin verir misin?” Onu başımla onayladığımda kollarını etrafıma doladı. İlk kez birinin dokunuşuna bu kadar muhtaç olduğumu hissediyordum. O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki bacaklarımı üzerine atıp beni kucağına çekti. Başımı göğsüne yasladı ve alnıma öpücükler kondururken derin nefesler aldı.

Ağzını burnumun üzerinden aşağı indirerek dudaklarımızı buluşturdu, önce tereddütlü davranırsa da çok geçmeden öpücüğümüzü derinleştirdi. Birbirimizin kıyafetlerini çekiştirirken ikimiz de sessizdik. Ona yakın olmak, onu yakınımda tutmak için yanıp tutuşuyordum, tam önümde dursa da içten içe bir şekilde ellerimin arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Nedenini açıklayamasam da sanırım o da böyle hissediyordu.

Henry yere inerken bile beni bırakmadı. Her dokunuşuyla bizi birbirimize daha çok yakınlaştırdı ve nihayet içime girdi. Her hareketi temkinli ve şefkatliydi, her öpücüğüyle, kasıklarının her darbesiyle bana bir şeyler anlatıyordu. Ona daha sıkı sarıldım ve gözümün önünde yıldızlar patladığında bile onu bırakmadım. Bunun onu toprakladığına, onu rahatsız eden tüm fazlalık enerjiden kurtardığına inanmak istiyordum. Fakat her şey bir özür gibi geliyordu. Belki de bir veda.

Henry üzerimden kalktı ve eşofmanını yukarı çeker çekmez külotumu giymeme yardım etti. Oturma odasının tavanına

bakarken ikimiz de bir şey söylemedik. Sessizliği bozan tek şey hâlâ sakinleşmemiş nefeslerimizdi.

“Ne söylediğini bilmek istiyorum, Henry. Lütfen. Bir şey söylemezsen cevapları kafamdan uyduracağım ve muhtemelen hepsi gerçeğin kendisinden çok daha beter olacak.”

“Duyacakların seni incitecek iğrenç şeyler olsa bile mi?” diye sordu usulca.

“Bütün yıl uğruna çaba harcadığın her şeyi riske atmana degecek kadar kötüyse ne söylediğini bilmem gerektiğini düşünüyorum. Alışma sürecinin zor geçtiğini biliyorum ama sen iyi bir lidersin. Hiçbirini bir daha tekrarlamak zorunda kalmayacaksın, söz veriyorum.”

Derin bir nefes aldı ve her şeyi olabildiğince sakin bir sesle anlattı. Will’in vücudum hakkındaki sözlerini duyunca midem bulandı. Henry duraksadığında bu fırsatı ondan özür dileyerek değerlendirdim. “Özür dilerim, Henry. Onu adil bir şekilde yenmek için ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum.”

Henry, “Sana öğrettiği şeylerin hoşuma gidip gitmediğini sordu,” diye devam etti ve ardından gelen her sözülle gözlerim doldu ama tek bir damlanın bile düşmesine müsaade etmedim.

Will Ellington bir damla gözyaşıma bile değmezdi, hiç değmemişti.

Henry haklıydı, ağzından çıkan her şey iğrençti ve söylediklerini öğrenmemle öfkeyle üzüntü içimde garip bir mücadele tutuşmuştu. Fakat Will ne kadar berbat biri olursa olsun, sözlerinden ne kadar utanç duyarsam duyayım Henry’nin benim yüzümden sevdiği bir şeyi kaybetmesine göz yumamazdım. “Koçuna her şeyi anlatmalısın. Seni hemen piste götürebilirim, olanları anlatırsın ve her şey düzelir. Yarınki maça çıkabilirsin.”

“İstemiyorum.”

“İnatçılığın sırası değil, Henry. Sorunu çözebiliriz. Başını belaya sokmana değmem. Utancım da elbet geçip gider. Bırak

sana yardım edeyim. Yine duygularında kaybolmanı izlemek zorunda bırakma beni.”

“Öyle rahatladım ki, Halle. Artık kaptan olmayabileceğimi söylediğinde yılın başından beri ilk kez hokeyi düşünmek beni mutsuz etmedi. Ne yapmalıyım bilmiyorum. Elimdekiler ve isteklerim arasında kaybolmuş gibiydim. Sanırım kafamı ve hislerimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var.”

Elini sıkıca kavradım. Ne söyleyeceğime karar verdim ama sonra hemen fikrimi değiştirdim. Nihayet ağzımı açtığımda aradan bir ömür geçmiş gibiydi. “Bir kuralı çiğnedim, Henry. En büyüklerden birini, dördüncüyü. Anastasia haklıydı.”

Ellerimizi dudaklarına götürdü ve tenimi nazıkçe öptü. “Biliyorum. Kendimi daha iyi hissettiğimde kuruldan beş numaralı kuralı çiğneyeceğim için beni affetmesini isteyeceğim.” *Kalbimi kırmayacak.* “Bana biraz zaman verebilir misin? Olan biten her şey kafama dank ettiğinde seni kendimden uzaklaştıracığımdan endişeleniyorum. Kendimi daha iyi hissettiğimde ne senin ne de Joy’un dibinden ayrılacağım. Etrafım kalabalıkken olayları daha zor sindiriyorum. Beynim uyuşuk gibi ama kendime gelmemin çok süreceğini sanmıyorum. Biraz ailemin evinde kalacağım.”

Yardım etmeme izin vermesi için ona yalvarmak istiyordum ama bunu istemediği gün gibi ortadaydı. Kabullenmesi –hele ki söz konusu sevdiğim biriyle– ne kadar zor olsa da her şeyi düzeltemezdim. “Tabii.”

“Bana hayır diyebileceğin tek şey bu,” dedi usulca.

“Kafanı toplaman için sana zaman verebilirim, Henry. Ne kadarına ihtiyacın varsa. Sadece kendini daha iyi hisseder hissetmez bana döneceğine söz ver.”

“Söz veriyorum.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Halle

Bir yanım çalan kapımı açtığımda karşımda kafasını toplayıp bana dönen Henry'yi bulmayı beklese de içten içe öyle olmayacağını biliyordum.

Pek ziyaretçim olmazdı, dolayısıyla kapımda hemen çıkaramadığım bir kadın bulmak beni şaşırttı. Fakat bana gülümseyip garip garip el salladığında kim olduğunu hemen anlayıverdim.

“Çat kapı geldiğim için özür dilerim, Halle,” dedi. “Ben Anastasia. Henry belki –umarım– benden bahsetmiştir. Seni o kadar çok anlattı ki çoktan tanışmışız gibi hissediyorum.”

“Aman Tanrım, evet. Hoş geldin.” Heyecanlanmadan edemedim. Henry, Anastasia’dan o kadar çok bahsediyordu ki karşımda ünlü biri duruyormuş gibi hissediyordum. Gerçi hep çok meşgul olduğundan hiç yüz yüze tanışamamıştık. İlk şoku atlattığımda midem kasıldı. Neden gelmişti?

“Her şey yolunda,” dedi bir çırpıda. “Affedersin, yüzün birden endişeyle doldu. Henry’yi arıyordum da. Evde bulamayınca seninle olabileceğini düşündüm. Telefonlarıma cevap vermiyor. Biraz endişelendim.”

“Burada da değil. Ailesinin evine gideceğini söylemişti,” dedim sakinleşmesini umarak. “Biz de hiç konuşmadık. Biraz yalnız kalmak istediğini söyledi.”

Anastasia başıyla onayladı ve kollarını etrafına sardı. “Bu yıl kendimden başka kimseye zaman ayıramadım. Bir sürü sorumluluğum var ve erkek arkadaşım Vancouver’a taşındı. Biraz lafı uzattım ama demek istediğim seninle tanışmaya vakit bula-

madığım için üzgünüm. Henry için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Seni bulduğu için çok mutluyum ve beni kendinden uzaklaştırmayı bırakırsa bunu ona da tekrar söyleyeceğim.”

Henry’nin onun telefonlarını da açmadığını duymak –korkunç bir şey olduğunu bilsem de– kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Sanırım Henry’nin söylediklerini yaptığını başkasından duymak içimi işlerin yoluna gireceğine dair küçük de olsa bir umutla doldurmuştu.

“Aslında geçen sene neredeyse tanışacaktık. Aynı partideydik ve seni Henry’yle konuşurken görmüştüm. O sıralar birbirimizi pek tanıımıyorduk, kız arkadaşı olduğunu sanmıştım.”

Anastasia kıkırdadı. “Kız arkadaşı mı? Ömrü boyunca bekâr kalmayı yeğler. Henry sadece senin gibi uzun boylu kadınlardan hoşlanır. Tam onluksun. Bir keresinde bana tavırlarımı mazur gösterecek popom olmadığını ve benimle konuşurken sürekli başını eğmek zorunda kaldığı için fizyoterapi faturasını bana ödeteceğini söylemişti. Kısacası ölse bana bakmaz.”

“Ne ayıp laflar!” dedim ama onu bunları söylerken hayal ettiğimde kendimi tutamayıp güldüm. Aurora bir keresinde Henry’nin benimle diğer herkesten farklı konuştuğunu söylemişti ama şu âna dek ona pek inanmamıştım. “Gerçi dürüst olmak gerekirse pek şaşırmadım. Lola’ya ona tepeden bakmak istiyorsa önce uzaması gerektiğini söylemişti, tam onun yapacağı bir şey.”

“Bir keresinde Kris’le boy uzatma operasyonlarının tıbbi lojistiği üzerine son derece ciddi bir konuşma yapmışlardı. Ona saçmaladıklarını söylediğimde bana hesaplarına göre kış-buz oranımın ortalamanın üzerinde olduğunu düşündüğünü, antrenman sırasında kış üstü düşmemi engellese böyle bir operasyonu kabul edip etmeyeceğimi sormuştu. Bir an düşünmedim desem yalan olur açıkçası.”

“Bu... çok tuhaf. Kris neden tıbbi varsayımlar tartışıyor?”

“Çünkü doktor olmaya hazırlanıyor,” dedi, bana tuhaf bir bakış atarak. “Bilmiyor muydun? Yanlış anlama, seni yargılamı-

yorum. Bir insanın hayatının Kris'in ellerine teslim edildiğini düşünmek beni de *dehşete düşürüyor*. İlk öğrendiğimde herkes benimle dalga geçtiğini sanmıştım. Zorla ders programına bakmıştım."

"Çünkü dehşet verici bir şey." Joy ayaklarımın dibinde gezinmeye başladığında kaçmaması için onu kucağıma aldım. "Affedersin, içeri geçmek ister misin?"

"Teşekkür ederim. Çat kapı geldiğim için tekrar özür dilerim. Sadece Henry için endişelenmişim, bıraksan bütün gün çocuklara dair tuhaf hikâyeler anlatabilirim. Sanırım bu yıl hiçbirisiyle doğru düzgün zaman geçiremediğim için kendimi suçlu hissediyorum," dedi. "Onunla konuşacak olursan beni aramasını söyler misin? Sadece kendini yiyip bitirmediğinden emin olmak istiyorum."

"Mesaj atıp ailesinin evine gelmek üzere olduğunu söylersen eminim yanıt alırsın."

Ellerini beline koydu, tavrı daha tuhaf bir hâl aldı. "Yalan söylediğimi hemen anlar ki. Ailesinin evine hiç gitmedim, nerede oturduklarını bile bilmiyorum. Sende adresleri var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Ben de bir kez gittim ama hasta olduğum için yol boyunca uyudum. Özür dilerim. Daha fazla endişelenmeli miyim? Kendini daha iyi hissettiğinde beni arayacağına söz vermişti, ben de kendime geri döneceğini söyleyen bir adam için yerlerde yuvarlanmayacağımı söylemiştim. Kapıma gelip onun için ağladığımı görürse kesin bana dramatik der. Daha önce de böyle ortadan kayboldu mu?"

Başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, sakın benim yüzümden canını sıkma. Kardeşin var mı?"

"Evet, üç tane."

"Ben tek çocuğum ama Henry sayesinde bir erkek kardeşim varmış gibi hissediyorum. Dibe vurduğunda kendini kapana kısılmış gibi hisseder ama zaman içinde her şeyden uzaklaştığında olayları daha iyi sindireceğini öğrenmiş. Tabii yine de

onun için endişelenmekten geri durmayacağım. Elimde değil. Ama dediğim gibi, kendimi suçlu hissediyorum.”

“Ben de kardeş vicdanından muzdaripim, seni çok iyi anlıyorum. Evden taşındıktan sonraki ilk iki yılım bununla mücadele etmekle geçti. Onunla konuştuğumda seni aramasını söylerim.”

“Umarım ben mezun olmadan doğru düzgün vakit geçirebiliriz. Seni tanımayı çok istiyorum, Halle.”

Anastasia’nın arabasına binip uzaklaşmasını izlerken ne olursa olsun hâlâ hayatlarında olacağımı düşündüğü için mi yoksa sadece nezaketen mi böyle söylediğini anlamaya çalıştım.

Henry’ye ihtiyaç duyduğu kadar zaman vermeyi kabul ettikten sonra evinden ayrılırken kendini bana iyi olup olmadığını haber vermek zorundaymış gibi hissetmemesini söylemiştim.

Böylesi basit bir isteğin bile ona ağır bir yükmüş gibi gelebileceğini ve kendini iyi hissetmediğinden bunu dert edineceğini biliyordum. Ona, adını koyamadığı hislerini bana açıklamaya çalışmaktansa kendini daha iyi hissetmeye odaklanmasını tercih edeceğimi söylemiştim.

Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptıysam da onu hâlâ özlüyordum. Anastasia’nın Henry’yi bulup bulmadığını merak ediyor, söylediklerimi boş verip kolları sıvayarak onu kendi başıma bulmaya çalışmalı mıyım diye düşünüyordum.

Her şeyden çok kendimi aptal gibi hissediyordum. Belki de şu anda bana değil, diğer arkadaşlarına ihtiyacı vardı. İtiraf etmeye utansam da ben evde endişelenirken onun arkadaşlarıyla dışarıda bir şeyler yiyip içiyor olması ihtimali beni üzüyordu. Özellikle de endişelenmemem gerektiği için.

Üzülmemin nedeni kendini daha iyi hissetmesini istemem –ki takım arkadaşlarıyla dışarı çıkmak çok faydalı ola-

bilirdi– değil, Will’in kafamın içinde dönüp duran, bir türlü susturamadım kibirli sesiydi.

Kendime bunu yapmayacağıma dair söz vermiştim. Sular haşın diye geminin batmasına izin vermeyecektim. Başkalarının sorunlarını çözmekte bu kadar iyiyken sıra kendiminkilere geldiğinde başarısız olamazdım. Kendi kurallarımı koyuyordum ve listemdeki ilk madde varsayımlara takılıp kendimi üzmemekti.

Will, Henry’nin benden sıkılacağını söylemişti. Diğerlerinin daima *onun* arkadaşı olacaklarını ve Henry artık beni istemediğine karar verdiğinde tıpkı onunkiler gibi hepsini kaybedeceğimi söylemişti. Will’i düşünmek kendime koyduğum ikinci kurala aykırı olsa da günlerdir kafamı kurcalayan bu düşünce, kapım çaldığında karşımda Aurora, Emilia, Poppy ve Cami’yi bulmamla şaşkınlığımın nedeni de oluvermişti.

Bir hafta içinde Maple Hills’te yaşadığım süre boyunca olmadığı kadar çok beklenmedik misafirim olmuştu. Aurora’ya baktığımda içim panikle doldu. “Aman Tanrım, özür dilerim, Aurora. Grup projen tamamen aklımdan çıkmış.”

Şaşırmış görünüyordu. “Ne? Hayır! Proje umurumda değil! O yüzden gelmedim!”

“Baskına geldik,” dedi Poppy ve aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp bana sıkıca sarıldı.

Poppy’nin kıvrıcık saçlarının arasından diğerlerine baktım. Emilia’nın arkasındaki Cami’nin elinde bir şey vardı. “Şaraplı baskın.”

“Kenny’nin Restoranı’ndan aldığımız kanatları da unutma,” diye ekledi Emilia, üzerinde çok iyi bildiğim logonun basılı olduğu iki kâğıt torbayı havaya kaldırarak. “Kendine acı çek-tirmek istersen Aurora’nın bayıldığı, tofudan yapılmış şu vegan zımbırtılardan da var.”

“Tofu sevmeyen tek lezbiyen olabilirsin. Tanıdığım bütün lezbiyenler tofuya bayılıyor!” dedi Aurora, kendi kâğıt torbasını havaya kaldırarak.

Emilia ona yan yan bakarak, “Böyle genelgeçer konuşamazsın, Ror,” dedi. “Benden ve Poppy’den başka lezbiyen tanımıyorsun.”

“Beni yargılamayacaksanız bence de bayılmak çok abartılı bir ifade. ‘İofuya tahammül edebiliyorum diyelim.”

“Kızlar,” dedi Cami. “Baskın.”

“İyi olup olmadığını görmek, bir şeyler yediğinden ve kös kös oturmadığından emin olmak istedik,” dedi Poppy, ezberlediği cümleleri birbiri ardına sıralıyormuş gibi. Belli ki bunu önceden planlamışlardı. “Çat kapı gelmemize kızmamışsındır umarım ama mesajlaşsak yalan söyleyeceğini düşündük. O yüzden çıkıp gelelim dedik.”

Onları dışarıdan bir göz gibi izlediğimi fark ettim. Dördü de beklentiyle bana bakıyordu. “İçeri gelmek ister misiniz?”

Kapıyı arkalarından kapatıp peşlerinden oturma odasına geçerken herkesin yatağından Halle’yi ziyaret etmeliyim diye kalkıp kalkmadığını merak ettim. Mutfağın girişinde durdum ve beş tabak, beş kadeh, peçete ve ranch sos çıkarmalarını eve dadanmış bir hayalet gibi usulca izledim.

“Hiç bu kadar sevimli bir mutfak görmemiştim,” dedi Aurora. “Bayıldım.”

“Cıvıl cıvıl, değil mi?” dedi Cami, elini perdelerin üzerinde gezdirerek.

Onlara dekorasyonu değiştirmeyi defalarca kez düşündüğümü ama gönlümün büyükannemin bir parçasına veda etmeye el vermediğini söylemek istedim. Kızların zevkine iltifatlar yağdırırken el birliğiyle kanatları tabaklara koyup kadehlere şarap doldurduklarını görse mutluluktan havalara uçardı. Yanına taşınmaya karar verdiğimde hayal ettiği şey buydu ve içimizden biri olmak için çok heyecanlıydı.

Aklında olmayan, ya da aklımda olmayan demek daha doğru olurdu sanırım, şeyse ansızın ağlamaya başlamamdı. Kendimi bildim bileli istediği şeye nihayet kavuşmuştum ama

sanki hepsi parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum.

İlkinin ya da sonuncunun kim olduğundan emin olamıyordum ama dördü de teker teker kollarını etrafıma doladı. “Ah, Halle,” dedi Cami usulca. “Son zamanlarda her şey tuhaflaştığı için çok üzgünüm.”

Beni bıraktılar ve gözyaşlarımı silebilmem için geri çekildiler. “Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz?”

“Hayır! Salona geçelim artık. Şarabını al bakalım,” dedi, ağzına kadar dolu kadehi bana uzatarak. Aurora’yla ben karşılıklı koltuklara otururken kalan üçü Joy’la birlikte kanepeye yerleşti. “Bu sabah Stassie’yle kütüphanede karşılaştık, dün sana uğradığını söyledi. Dürüst olacağım, Hals. Çok üzgün görünüyormuşsun. Henry, Russ’la Robbie’ye kafasını toplamak için başka bir yerde kalacağını söylemiş, öyle olunca biz de seninle olduğunu düşündük.”

İyi idare ettiğimi sanırken Anastasia’nın onlara üzgün göründüğümü söylemesi ne komikti ama.

“Daha önce arayıp sormamamız da bu yüzdendi,” diye ekledi Cami. “Birlikte herkesten saklandığınızı sanıyorduk.”

“Hayır, biraz zamana ihtiyacı olduğu konusunda hemfikir olduk,” diye açıkladım. “Ağladığım için özür dilerim. Will, Henry eninde sonunda benden *sıkılınca* hepinizi kaybedeceğimi ve—”

“Kusura bakma ama Will’i sikeyim,” dedi Cami sertçe. “O herif pisliğin teki ve hiçbir bok bildiği yok.”

“Henry’yi ne kadar sevdiğimi biliyorsun, Halle. Russ’ın en yakın arkadaşı ve onun için çok şey yaptı. Yanlış anlamayı hiç istemem...” Aurora’nın sözleriyle midem kasıldı, bir *ama* geleceğini hissedebiliyordum, “...ama ben *senin* arkadaşını. İster evlenin ister bir daha birbirinizin yüzüne bakmayın, umurumda değil. Ben *senin* yanıdayım. Henry’nin senden sıkıldığı falan yok. Kimse bir şey anlatmadığından nesi olduğunu bile bilmiyorum. Yakın çevrelerinde değilim ve bunu umursamı-

yorum. Benim kendi çevrem var, senin de öyle. Hepsi de şu an bu odada oturuyor.”

“Ben de sorunlarını dinlemekten ne kadar bıktığımı düşünüyordum,” dedi Emilia.

“Eminim gerçek *Spice Girls* grubu hiç bu saçmalıklara katlanmak zorunda kalmamıştır. Ciddi bir şey soracağım, neden erkeklere tahammül ediyoruz?” dedi Cami ve kadehinden uzun bir yudum aldı.

Yumruklarını tokuşturan Emilia ve Poppy’yi görünce yakınlıkları Henry’yi daha fazla özlememe neden oldu.

“Neden kendime verdiğim sözleri tutmakta bu kadar berbatım? Kendimi üzmeyeceğime yemin etmişim. Annemle üvey babam gittikten sonra her yeri dip köşe temizledim. Bütün ödevlerimi bitirdim ve kulübümün gelecek iki ayki işlerini hallettim. Gayet iyiydim. Sonra kendimi acınası hâlde buluverdim.”

“Acınası falan değilsin,” dedi Poppy. “Sadece ona azıcık âşıksın.”

Kendi kadehimden bir yudum alarak, “İlişkimizin kısa süreli bir anlaşmadan ibaret olarak başladığını bile bile sırf birkaç günü konuşmadan geçirdik diye onu özlediğim için kendimi gayet de zavallı gibi hissediyorum,” dedim.

“Özlememesi gereken birini özleyen biri olarak bu gibi konularda ne hissedeceğimizi kontrol edemeyeceğimizi söylemeyi kendime borç bilirim,” dedi Cami. “Sen acınasıysan ben de öyleyim. Açıkçası bence acınası olamayacak kadar ateşliyiz ama öyleyse de kimin umurunda? Belki bizim de lanetimiz duygularımızı uçlarda yaşamaktır. Hislerden zarar gelmez.”

Aurora, “*Kısa süreli bir anlaşma* derken?” diye sorduğunda bir an durup arkadaşlarıma gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğime karar vermeye çalıştım. Sırf benim için buraya kadar geldiklerini düşündüğümde yalan söylemenin onlara haksızlık olacağına karar verdim.

“Will benden ayrıldığında kendime önce kendimi düşüneneceğime söz vermiştim. Birlikteliğimiz boyunca zamanımdan ve mutluluğumdan ödün vermiştim. Yazarlık kursu ödüllü bir kurgu yarışmasına katılmaya karar vermiştim ama kendimi bildim bileli fil dişi kulede yaşıyordum ve tecrübesizliğim yazdığım her şeyde kendini belli ediyordu.”

“Ah, ilanı görmüştüm. Şu New York’taki kurs, değil mi?”

Onu başımla onayladım. “Henry bana acıdı sanırım, o da Thornton’ın dersini geçmekte zorlanıyordu. Böylece bir anlaşma yaptık, o bana yeni deneyimler kazandıracaktı, ben de ona yardım edecektim. Böyle sesli söyleyince kulağa çok saçma geliyor.”

“Hayır, gelmiyor,” dedi Poppy. “Aksine, bence çok mantıklı. Saçma olan tek kısım Henry’nin sana acıdığını düşünmen. Başından beri senden hoşlandığı gün gibi ortada.”

“Bir kitap yazdın ve bana söylemedin mi? Okumaya *bayıldığımı* bildiğin hâlde?” dedi Aurora, neredeyse üzerime atlayacaktı. “Yarışmaya gönderdin mi? Okuyabilir miyim?”

Emilia cık cıklayıp gözlerini devirdi. “Konuyu hemen kendine çevir, Ror.”

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. “Hayır ve hayır. Üçüncü kısmı bitirmedim, daha düzelti adı altında yazdığım her şeyin içinden geçeceğim. Kitabıma yeterince önem vermedim; Henry dikkatimi dağıttı, sonra hastalandım, vesaire, vesaire. Önemi yok, zaten kazanamazdım.”

“Başvurular ne zaman bitiyor?” diye sordu Poppy.

“Üç hafta kadar sonra. Bahar tatilinden önceki pazar günü ama işimi bir hafta önce bitirmem gerekiyordu. Bir yazar biyografisi ve motivasyon mektubu da yazıp perşembeden teslim etmeliydim. Cuma günü ailem ve Will’in ailesiyle tatile gitmek için Phoenix’e dönüyorum.”

“Tatile hâlâ gidiyor musun?” Dördünün de ağızlarının bir çizgi filmdeymiş gibi aynı anda açılmasını izledim.

“Onunla muhatap olmayacağım. Ailemi ve küçük kardeşlerimi çok özledim. Bir de gitmezsem burada bir başıma kös kös oturacağım.”

“Oturmayacaksın.” Aurora başını iki yana salladı ve şakaklarını ovdu. “Sorunları tek tek çözelim.”

“Halle, romanın –hiç sanmıyorum ama– saçma sapan olsa bile yarışmaya başvurmak zorundasın,” dedi Cami. “İşteki sistem notlarını bile özenle hazırlıyorsun. Dahası, bunu kendine borçlusun. Kitabını bitirebilirsin. Sana güveniyorum.”

“Sonunu nasıl bağlayacağımı bile bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Başımdan beri aklımda bir fikir vardı ama artık doğru gelmiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Kalbinin sesini dinle,” dedi Aurora. Ona kalbimin şu sıralar kırılmakla meşgul olduğunu söylemek istedim. “Klavyenin başına otur ve kendini akışa bırak. Anlatmak istediğin hikâye kendiliğinden kâğıda dökülecek. Sen geri kalanını tamamlarken ben de düzeltiye başlayabilirim.”

“Ben de,” dedi Emilia. “Dil bilgisi benden sorulur.”

“Ben ne kitap kurduyum ne de dil bilgisinden anlarım ama yiyip içme işini halledebilirim. Ayrıca sırtın ve boynun ağrıyacak olursa harika masaj yaparım,” diye ekledi Cami.

“Okuma yazma öğrendiğimden beri annem için e-postalar yazıyorum,” dedi Poppy gülerek. Ben de annemin e-postalarından sorumluydum. “Hangi noktalara değinmek istediğini söylersen motivasyon mektubun için bir taslak hazırlayabilirim. Sana sadece kendine göre düzenlemek kalır. Bunu başarabiliriz, Halle.”

“Herkesin zamanını alıp üzerine bir de kaybetmek istemiyorum,” dedim dürüstçe.

“Çok konuşma,” dedi Cami ama ifadesindeki sevgiyi görebiliyordum. “Kitabı bitiriyoruz.”

İçgüdülerim bana onların yardımına ihtiyacım olmadığını, her şeyi kendi başıma halledebileceğimi söylüyordu. Fakat bunu

istemiyordum. Yardıma, desteğe ihtiyacım vardı ve yıllardır bana bunları verebilecek bir arkadaş grubunun eksikliğini çekmiştim.

Kendimi bildim bileli birlikte alışveriş yapmak, bir yere giderken birlikte hazırlanmak gibi sıradan deneyimler yaşamayı arzulamıştım. Tüm bunlar büyürken özlemini çektiğim, küçük Halle'nin umutsuzca istediği şeyleri temsil ediyordu. Fakat hepsiyle yakınlaştıkça, hayatlarımız iç içe geçtikçe yanıldığımı anlamıştım. Bu bir kardeşlikti. Bu, hedeflerine ulaşma yolunda birbirini destekleyen kadınlardı. Başından beri özlemini çektiğim şey buydu ve ben hiçbir şeyin farkında bile değildim.

Heyecanla başımı aşağı yukarı salladım ve kendimi histerik bir kahkaha atarken buldum. "Peki, yapalım hadi. Ama daha fazla şaraba ihtiyacımız olacak."

Henry

Ailemin evine geldiğimde kendime bir gün süre tanıyıp sonra aklımı başıma toplayacağımı söylemiştim.

Tabii yaptığım her plan gibi buna da uymamıştım. Kör kuyulara daha ne kadar sürüklenebileceğimden emin değildim, dün gece başka bir yere taşınıp adımını değiştirmek beş dakikalığına gözüme çok çekici görünmüştü.

Anlaşılan tatilden beri el sürmediğim kirli sepetini nihayet boşaltmam için hayatımın darmaduman olması gerekiyordu. Son on yıldır ertelediğim her şeyi tamamlamıştım. Yatak odamdan çıkmamı gerektirecek hiçbir işim kalmamıştı.

İlk hafta aileme bunaldığımı ve biraz kafa dinlemeye ihtiyaç duyduğumu söylediğimde bunu anlayışla karşılamışlardı. Şimdiyse, ikinci haftaya girmemizle, anlayışları sona ermişti. Benden bir cevap almak, bana destek olmak istiyorlardı. Benden nasıl vereceğimi bilmediğim şeyler isteyen insanlar kervanına onlar da katılmıştı.

Böylece en iyi yaptığım şeye başvurmuştum. Enerjilerini taklit edip onlara iyi olduğumu, her şeyi geride bıraktığımı ve eve döneceğimi söylemiştim.

Russ ve Robbie yanımda her zamanki temkinli tavırlarını takınmışlardı. Ne Lola ne de Aurora ziyaretimize geliyordu. Aslında kimse gelmiyordu. Ev sürekli sessiz ve sakindi. Profesörlerimden gelen e-postalar her geçen gün birikiyordu, telefonumdaki mesajlarsa daha beterdi. Konuşmak istediğim tek kişi vardı.

Neden her işimi son dakikaya bıraktığımı araştırdım ama mantıklı olduğunu düşündüğüm hiçbir cevap bulamadım. Ardından neden buz kesmiş gibi hissettiğimi öğrenmeye çalıştım ama karşıma kışlık mont reklamları çıktı. İnsanın birine âşık olduğunu nasıl anlayacağına baktığımdaysa anlayamadığım başka şeyler okumadan önce sekmeyi kapattım.

Herkese bir açıklama borçlu olduğumun farkındaydım ama açıklamanın ne olduğunu ben de bilmiyordum.

Halle'nin adına dokundum ve yine ertelemekten hızlıca ona sözümü tutacağımı söyleyen bir mesaj attım.

Cuma gelip çatmıştı ve maça hazırlanıyor olmam gerekiyordu ama Faulkner geçen hafta antrenmana gitmediğimde yaptığı gibi bana bir e-posta atmış, buza çıkmayacağımı ama benimle konuşmak istediğini söylemişti.

Şaşırtıcı şekilde cümleleri oldukça sakindi ve araya tek bir küfür bile sıkıştırmamıştı. Belki de e-postayı Robbie'ye yazdırmıştı. Lola'da kalarak evden kaçtığını biliyordum. Russ, herkesin yardımını geri çevirirken bana nasıl arkadaşlık ve koçluk edeceğini bilmiyormuş gibi hissettiğini, kendimi ona açmaya hazır olduğum an geri döneceğini söylediğini iletmişti. Ona kızgın değildim, evden gitmesi beni incitmemişti. Sonuçta ben de aynı anda birden fazla şey olmayı beceremediğimi hissediyordum.

Halle'ye kendimi hâlâ iyi hissetmediğimi ama hepsinin yakında geçeceğini söyleyen bir mesaj attım.

Üzerimdeki kara bulutlar dağılıyordu ve yarattığım karmaşa bir tokat gibi suratıma çarptığımda panik atak geçireceğimi sandım.

Yarın derse gidebilirdim ama gidersem gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Sevgililer Günü'nü kaçırmıştım. Halle'ye bir mesaj bile atmamıştım.

Çocukların iki maçı da kazanarak bana ihtiyaçları olmadığını kanıtlaması garip bir şekilde içimi biraz rahatlatmıştı. Sanırım üzerimdeki ağırlığı, içinde bulunduğum durumun korkunçluğunu görmemi sağlayacak kadar kaldıran da bu rahatlama olmuştu.

Bunu düşündüğüm uzunca bir sürenin ardından yatak odamın kapısı tıklatıldı. "Gel," diye bağırdım. İçeri Russ'ın girmesini bekliyordum ama şifrenin girilmesiyle açılan kapının ardında, beklediğim son kişi, Nate Hawkins duruyordu.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu hafta geleceğimi unutmuşsun," dedi ve içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Yatağımın ucuna otururken neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. Çok geçmeden programında Los Angeles ve yakınlarında art arda birkaç maçı olduğunu hatırladım ve ne zamandır odamda saklandığımı fark ettim. Sözde birlikte takılacaktık. "Nereden başlasam bilemiyorum."

"Senin gibi bir kaptan olamadım. Bana duyduğun inancı boşa çıkardığım için üzgünüm."

Nate dünyanın en garip şeyini söylemişim gibi suratıma tuhaf tuhaf baktı. Ardından çenesini kaşıyıp başını iki yana salladı. "Hen, kaptanlığım boyunca sürekli korkudan altıma sıcıyordum. Her maçtan önce Robbie beni kenara çekip gaz vermek için abartılı bir moral konuşması yapardı çünkü sürekli midem bulanırdı. Bunun beni alt etmesine izin vermedim ve eninde sonunda endişelenmeyi bıraktım. Ne beni ne de başkasını hayal kırıklığına uğrattın."

"Faulkner hiç öyle düşünmeyecek. Ofisinden kaçtım. O kadar çok ders kaçırdım ki notlarım dibe vuracak. Her şeyi mahvettim, Nate."

“Öyleymiş gibi geldiğini biliyorum. İnan bana, anlıyorum ve böyle hissetmekte sonuna kadar haklısın. Ama her şeyi düzeltebilirsin. Faulkner takımını ve oyuncularını sevdiği için öyle davranıyor. Hokey yüzünden odanda saklanmanı istemediği için.”

“Ona... kaçtığım onca insana ne diyeceğimi bilmiyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum ve neden böyle yaptığıma dair bir açıklama bile bulamıyorum. İçime kapanıp hayattan soyutlanmam hiç normal değil ama kendime bir türlü engel olamıyorum.”

Nate, ben söylenmeyi bitirene kadar bir şey demedi. “Herkes amacının kimseyi üzmemek olmadığını biliyor. Hepsi seni özliyor. Stassie seni özliyor. Bahse varım şu an telefonuma baksam ekranımın ondan gelmiş binlerce mesajla dolu olduğunu görürüm. Ama istediğin gibi seni yalnız bıraktı çünkü nasıl kendine geleceğini en iyi sen biliyorsun. Herkes geri dönmeni, kendini iyi hissetmeni istiyor.”

“Günün birinde fırsatını bulursun diye bu konuşmaları önceden hazırlıyor musun?” Nate’in kahkaha atmasıyla son birkaç haftanın karanlığında bir ışık belirdi. Ben de gülüp avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum.

“Evet, her sabah evden çıkmadan önce.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Gelip işleri senin yerine düzeltmeme ihtiyacın olmadığını biliyorum. Ama işleri yoluna koyarken yanında olacak bir dosta ihtiyacın varsa bunu yapabilirim.”

“Buna hayır demem işte. Teşekkür ederim.”

“Sasha şu an Stas’le birlikte. Maple Hills’te okumak istediğini söyleyerek babamı kızdırmaya karar verdi, yarınki üniversite turuna kadar ona göz kulak olmakla görevlendirildik. Yarın akşam maçım var ama öğlen civarı Faulkner’la yapacağın görüşmede yanında olmak için birkaç saat ayırabilirim. Sadece sessizce otursam bile orada olmak istiyorum.”

“Teşekkür ederim, Nate.”

“Bana kalırsa artık bu odadan çıkman gerek, dostum. Bizimle akşam yemeğine gel. Çocuklar da Stassie de hâlâ hayatta olduğunu görmek istiyor.”

“Bu yıl ona hiç iyi bir arkadaş olamadım. Neredeyse hiç görüşmüyoruz, hiç eve de gelmiyor. Gerçi ben de onu davet etmiyorum ve—”

“Biliyor musun, o da hüngür hüngür ağlayarak aynı şeyleri söyledi. Yanında olamayarak seni yüzüstü bıraktığını ve seni daha fazla görseydi bir şekilde yaşananlara mâni olabileceğini düşünüyor. Bunu çözeceğinizden eminim. İki kardeşi andıran tuhaf bir ilişkiniz var. Ben de sürekli Sash’i daha fazla aramam gerektiğini düşünürüm, o ise beni sadece bir isteği olduğu zaman arar. Bu çok normal bir şey. Stas’le Halle’nin tanıştığından haberin var mı?”

Son sözleriyle birden oturduğum yerde doğruldum. “Hayır... Ne zaman tanışmışlar? Ne konuşmuşlar?”

“Ayak üstü sohbet etmişler. Ailenin evinde kaldığını öğrenmeden önce orada olduğunu düşünüp Halle’ye gitmiş. Halle’nin seni çok özlediğini, çok tatlı ve hayal ettiğinden bile daha güzel olduğunu söyledi. Bir de birinin kedisine dair bir şeyler anlattı ama o kısmı pek hatırlamıyorum.”

“Ben de onu özlüyorum. Arayıp sesini duymak istiyorum ama götümü toplamak için her şeyini bırakıp yardımına koşacağını biliyorum. Herkesin yardımına koşar, kendini asla birinci önceliği yapmaz ve beni bekleyen bir yığın ödevim olduğunu öğrenirse bütün zamanını bana ayırır. Ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu, kafamı toplayacağımı söyledim ama şu an her şeyi daha beter etmişim gibi hissediyorum.”

“Akşam yemeğine gel. Çocuklar yardımcı olabilir, konuyu fazla kafana takma, Henry. Onu görmezden gelmedin ya da hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmadın. Kulağa ona hislerini anlatmış ve isteklerini söylemişsin gibi geliyor. Belki de

ondan özür dilemen değil, sana ihtiyacın olan zamanı tanıdığı için teşekkür etmen gerektiğini düşünmelisin.”

“Burada yaşarken bu kadar mantıklı konuştuğunu hiç hatırlamıyorum.”

Nate güldüğünde üzerimdeki kara bulutlar gerçekten dağılıyor gibiydi. “Ben de odanın bu kadar toplu olduğunu hiç hatırlamıyorum.”

Nate’le restorana girdiğimde bana dönen bakışlar karşısında kendimi bir düğüne gelmiş seilmeyen aile üyesi gibi hissettim.

Başımı en az ağrıtabilecek kişi olduğunu düşündüğüm Sasha’nın yanına otursam da çok geçmeden insanların masanın öteki ucundakilerle konuşabileceğini hatırladım. Peçetemi kucığıma sererken Mattie, “*Gözdenin* Nate olduğunu bu kadar belli etme,” dedi.

“Tatlı dilimle seni depresyondan çıkarabileceğime emindim ama Russ şansımı denememe izin vermedi. Golden retriever *şıp* diye bir bekçi köpeğine dönüşüverdi,” dedi Kris, parmaklarını şıklatarak.

Bobby’nin hiç de onluk olmayan sessizliği pek uzun sürmedi. “Hayatını mahvetmişim gibi hissetmeden yapamıyorum, dostum. Özür dilerim; o herif ağzına geleni söylüyordu ve sakın kalmak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum ama çok ileri gidince sikerler dedim.”

“İyi ki suratına bir tane geçirdin.”

Bobby gülümsedi. “Ben de iyi ki vurmuşum diyorum. Faulkner her şeyi biliyor ve tahmin edebileceğin gibi hayatımı cehenneme çeviriyor. Neden ona anlatmadın, Hen? Bütün suçu bana atıp paçanı kurtarabilirdin.”

Son iki haftadır ben de kendime aynısını soruyordum. Faulkner’a yanağımın Will’e karşılık vermediğim için şiştiğini

söylememiştim. Halle'nin kavgadan nefret ettiğini ve bir şey yapsaydım onu hayal kırıklığına uğratacağımı, Will'i benzetmeme gerek olmadığını çünkü Halle'nin sevgisini kazanmakla onu zaten her yönden yendiğimi ona anlatmadan ofisinden kaçmış ve bunu, adrenalinin etkisinin geçmesiyle olayları kafamda yeniden oynatana kadar fark etmemiştim. Fakat her şey için çok geçti ve Faulkner'a olanları anlatmamak gözüme sorunlarımın en küçüğü gibi görünmüştü.

"Açıkçası ben de bilmiyorum. Halle'yi utandırmak istemediğim için ona Will'in söylediklerini anlatmadım. Bir de kaptan olmamam gerektiğine dair bir şeyler söyleyince içim rahatladı." Derin bir nefes aldım. "Kaptan olmayı sevmiyorum."

Masaya bir sessizlik çöktü ve ilk konuşan Russ oldu. Aurora'nın yanında olmadığını fark ettim. "O zaman neden devam ediyorsun? Neden bırakmıyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Sizi yüzüstü bırakmak istemedim. Hepiniz bana güveniyordunuz."

"Siktir oradan, Henry," diye inledi Kris, eliyle alnını ovuşturarak. "Seni sevdiğimiz için sana inanıyorduk, aptal herif. Bize, ne bileyim, atla engel atlama yapmaya başlayacağını söylesen de sana güvenirdik. Sırf bizim için kendini mutsuz etmemelisin."

"Aynen öyle," dedi Mattie.

Bobby hafifçe kaşlarını çatı. "Dürüst olacağım, bacak gününde ne kadar kaydardığını gözlerimle gördüğümünden binicilik kariyerine şüpheyle yaklaşırdım ama evet, Kris'in dedikleri doğru. Bizim için kendinden ödün verme."

Anastasia alışılmadık derecede sessizdi ve ona bir bakış attığımda başını iki yana salladı. "Seni seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Seni mutlu edecek şeyi yapmalısın."

Restoranın kapısı açıldı ve JJ içeri girdi, benim aksime hiç de düğüne gelmiş sevilmeyen aile üyesini andırmıyordu. "Duyduğuma göre bir müdahale toplantısı düzenliyormuşuz. Nate bayağı konuşmasını yaptı mı?"

“Henüz yapmadı,” dedi Robbie. Masanın ucunda, sessizce oturan Lola’nın yanındaydı. “Gerçi eli kulağındadır. Bana bakıyorsun ama söyleyecek bir şeyim yok, Hen. Ne yaparsan yap arkandayım. Daima yanındayım.”

JJ, Sasha’nın öteki yanındaki boş sandalyeye oturup masaya doğru eğildi. “Hayatının aşkıyla arandaki sıcıp batırdığın ilişkiyi nasıl toplayacağını konuşalım.” Ben dâhil herkes hep bir ağızdan inledi. “Ne? Büyük bir şeye ihtiyacımız var.”

Fitili ateşleyen kimdi bilmiyordum ama en az üç kişi, “Genelde öyle derler,” dedi.

Anastasia’yla manifestleme konsepti konusunda birçok kez tartışmıştık.

Bunun büyük bir saçmalıktan ibaret olduğuna artık emindim çünkü evrenden Faulkner’in lastiğinin patlamasını ve ofisine gelememesini istememe rağmen ofisine girdiğimde onu masasının arkasında bulmuştum.

“Seni görmek ne güzel, Henry,” dedi sandalyelerden birine oturduğumda. Nate’e bir bakış attı. “Senden kurtulduğumu sanıyordum, Hawkins.”

Faulkner’in daha önce bana adıyla hitap ettiğini hatırlamıyordum ve sadece bu bile gerginliğimi katlamaya yetmişti. Nate’le buraya gelirken provasını yaptığımız konuşmayı düşündüm. Madem başka çarem yoktu, hiç değilse ağzı laf yapan birine danışayım demiştim.

“Sırta kadem bastığım için özür dilerim, Koç. Bazen çok bunalıyorum, duygularımın altında eziliyorum ve içime kapıyorum. Bunu neden yaptığımı, nasıl durduracağımı bilmiyorum ama gerçekten istiyorum. Hokeyi seviyorum ama kaptan olmaktan hiç hoşlanmıyorum.

“Herkesten, her şeyden sorumluymuşum gibi hissediyorum ve bazen her şeye net bir gözle bakamıyorum. Bunu yapabileceğime inanan insanları da kendimi de hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Fakat bir şey benim için doğru değilse bunu kabullenmem gerektiğini düşünüyorum.”

Faulkner ne sözümü kesti ne bana bağırdı ne de yumruğunu masasına vurdu. “Kimseye vurmadığını söylemiş olsaydın bunların hiçbirini yaşamak zorunda kalmazdık.”

“Farkındayım.”

“Peki Ellington’ın sana saldırdığını neden söylemedin? Mağdur olan sendin, Henry. Seni kollamam gerekirdi, azarlamam değil.”

“Takımın hatası kaptanın hatasıdır.”

Faulkner, Nate’e bir bakış atıp gözlerini kıstı. “Bu suçu üstlenme saçmalığını ona sen mi öğrettin? Sen de hep aynı boku yerdin.”

“Ne?” dedi Nate, sakinliğini bir nebze kaybetmişti. “Hayır!”

“Harold Oscar’ın bir kitabında okumuştum. Nasıl daha iyi bir kaptan olacağımı öğrenmeye çalışıyordum. Gerçi şimdi bakınca hepsi anlamsız geliyor, belki de kaptan olmamam gerektiğini söylediğinizde içim rahatladı. Neden bilmiyorum, kafam o sıralar biraz bulanıktı.”

Koç bir kahkaha patlatınca kafam iyice karıştı. Bana akıl vermesi umuduyla Nate’e döndüm ama onun hâli de benimkinden farksızdı. “Harold Oscar mı? Kim olduğunu araştırdın mı? Ya da onunla tanıştın mı? Çünkü ben tanıştım. Pisliğin önde gidenidir. Bırak bir takıma kaptanlık etmeyi bir avuç ördeği göle götüremez. Takımının kazandığı sezonların çoğunu sakat geçirdi! Neden tavsiyelerini dinleyesin ki?”

“Kimsenin yüzünü kara çıkarmak istemedim.”

“Çıkarmadın zaten. Sorunu çözebiliriz, Henry. Kendine çekidüzen vermek gerek. Zor zamanlar geçirdiğini anlıyorum

ve son davranışlarını mazur görüyorum. Ama aynı saçmalığa bir daha kalkışırsan sonu çok farklı olur.”

“Anlıyorum.”

Koç masasındaki kalemlikten bir kalem alıp bir kâğıt çıkardı. “Yapacaklarını anlatıyorum. Kaçırdığın her egzersizi, her antrenmanı telafi edeceksin. Bütün profesörlerine e-posta gönderip açığını kapatmak için ne yapman gerektiğini soracaksın. Ayrıca bunaldığında içine kapanmak yerine biriyle konuşacaksın. Konuları ve antrenmanları telafi ettiğinde maçlara dönebilirsin. Yeni kaptanın kim olacağını sonra kararlaştırırız.”

“Yardım edebilirim,” dedi Nate, omzumu dürterek.

Faulkner kaşlarını çatarak ona baktı. “Senden yardım isteyen mi oldu? Geçen sene tavsiyeni dinledim diye başıma gelenlere bak.” Beni işaret etti. “Kaptanlıktan nefret eden bir kaptan.”

Faulkner’ın hazırladığı yapılacaklar listesini alıp cebime koydum. “Doğru söze ne denir, Nate? Bana inanmakla hata ettin.”

Nate burnunun köprüsünü sıktı. “Migrenim tuttu.”

Bir saat sonra hayatım tekrar rayına oturuyormuş gibi hissediyordum.

Her şeyin aslında bu kadar kolay olması ne saçmaydı. Eve döndüğümde Russ oturma odasında oturmuş, ders kitabını okuyup tabletine bir şeyler yazıyordu. “İyi geçti mi?”

“Arayı kapatmak için kışımı yırtmam gerekecek ama evet. Sanırım Koç biraz duygusaldı, bana Henry dedi.”

Russ burnunu kırıştırdı. “Çok rahatsız edici.”

“Aurora’ya artık benden kaçmasına gerek olmadığını söyleyebilirsin. Onsuz ev çok sessiz.” Dahası, benden nefret edip etmediğini öğrenmek istiyordum.

“Senden kaçmıyordu. Halle’nin yazısına mı ne yardım ediyor. Gizli bir şey olduğunu söyledi. Kendi bilgisayarını evinde unuttuğu için benimkini alması gerekti yoksa bu kadarını bile söylemeyecekti.”

JJ dün akşam konusunu açtığından beri Halle’ye onu ne kadar önemseydiğimi göstermenin yollarını bulmaya çalışıyordum. “Bilgisayarını almam gerek.”

Bana ondan böbreğini istemişim gibi baktı. “Ror beni gebertir, Henry. Sana bunu söylememe bile izin vermezdi.”

“Lütfen, Russ. Senden bir daha asla bir şey istemeyeceğim. Halle’ye yaptıklarımı telafi etmem gerek ama ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Tamam,” dedi kitabını kapatarak. “Ama Aurora peşime düştüğünde saklanmama yardım edeceksin.”

“Anlaştık.”

Telefonumu çıkarıp Halle’ye bir mesaj daha atarak ona her şeyi düzeltmeye çalıştığımı ve onu özlediğimi söyledim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Halle

“Ya sana on milyon dolar versem?”

Bakışlarımı çatalımdaki raviolilerden ona çevirdim. “Hayır.”

“On bir milyon olsun,” dedi.

Cami bardağını masaya bırakıp çatalını aldı. “Ben on bir milyon dolara bütün planlarımı iptal edip seninle gelirim.”

“Param tek bir arkadaşına rüşvet vermeye yeter! Hem haftayı Briar ve Summer’la geçireceksin,” dedi Aurora, tabağındakilerle dalgın dalgın oynayarak. Çilekleri salatasından çıkarıp boş tabağıma bıraktı. “Halle, Deccal’le uğraşacak.”

Su bardaklarımızı dolduran garson gülmemek için kendini zor tutuyordu. Onu suçlayamazdım. Masamıza her gelişinde Aurora, planlarımı değiştireceğini umarak Will’e yeni bir isim takıyordu.

Aurora tatilimi o, Poppy ve Emilia yerine ailemle geçireceğime üzülüyordu. Gitmeye ölüp bitmediğim düşünülduğünde benim yerime dramatik davranmasından şikâyetçi değildim. Benden çok daha yaratıcı fikirlerle çıkagelse de huysuzluğu ikimize de fazlasıyla yetiyordu. “Pisliğin teki olduğu konusunda hemfikiriz ama ona Deccal demek sence de biraz abartılı değil mi, Ror?”

“Bir de *sarışın!*” diye çıkıştı.

Poppy başını telefonundan kaldırıp ona tuhaf bir bakış attı. “Sen de sarışınsın. Russ da öyle.”

“Russ *kumral*,” diye karşı çıktı, sözlerine gücenmiş gibiydi. “Will *sarışın* sarışın. Sinsi, yılan sarışın.”

“Ortalıkta Barbie bebek gibi gezinmeyi kişiliğinin bir parçası hâline getirdiğini biliyorum ama normal insanlar başkalarının kişiliklerini saç renkleriyle yargılamaz,” dedi Emilia, mantığın sesi gibi. “Will pislik olduğu için pislik, sarışın olduğu için değil.”

“Söylemesi kolay tabii. Senin saçların kahverengi,” diye karşı çıktı Aurora.

Aurora’nın son çileğini de ağzına attıktan sonra kucığındaki peçeteyi boş tabağının yanına bıraktım. “Şöyle yapalım... Ailemle tatile gitmekten vazgeçmeyeceğim, Will zaten maçı yüzünden erken dönecek. *Ama* yine ağzına geleni söylemeye başlarsa ilk uçakla yanınıza geleceğim.”

“Öyle olsun,” dedi ve peçetesini tabağına attı. “Ama kız kardeşin beni sosyal medyadan takip etti ve olan biten her şeyi anlatacağına söz verdi. Sana güvenmiyorum. Gözüm üzerinde, haberin olsun.”

Biraz daha güçlü olsaydım muhtemelen bir ay önce tatile gitmekten vazgeçerdim. Henry’nin evinden dönmemin ardından annemle harika bir konuşma yapmıştık. Buram buram seks ve üzüntü kokuyor olmama rağmen kanepede bana sarılırken bunu dillendirmemişti. Will’in söylediklerini ona anlatmamıştım ama ağza alınmayacak şeyler olduğunu ve onunla bir daha asla konuşmayacağımı belirtmişim.

Bana ne kadar yüklendiğini fark etmediği için özür dilemişti. Bana çıpası gibi olduğumu, zor zamanlarda onu ayakta tuttuğumu ama bana olan bağımlılığının beni bir sürü şeyden mahrum bıraktığını göremediğini söylemişti. Çok çabuk olgunlaştığım için arkadaş edinmekte zorlandığımdan endişelendiğini anlatırken ağlamış, böylesine özverili biri olmamın ödülünün belki de insanın karşısına bir kere çıkacak türden bir aşk olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Ona Will’e hiç âşık olmadığımı hatırlatmış ama sözlerinde haklı olabileceğini belirtmişim.

İstemiyorsam tatile gelmememi sorun etmeyeceğini söylemişti ama Gianna ve Maisie'yi çok özlemiştim. Zaten koca bir bayram boyunca onlardan mahrum kalmıştım, Will'i birkaç gün görmezden gelebilirdim.

Will'in nihayet gözünden düştüğünü anlayabiliyordum. Hatta öğrendiği şeylerden sonra muhtemelen ondan nefret ediyordu. Aradığında onun adını anmıyor, sadece nasıl olduğumu ve neler yaptığımı soruyordu. Eh, elinden geleni yapıyordu ve ara sıra yardımımı istemesine aldırmıyordum. Belki gelecek yıl tatili planlama işini ona devreder, arkadaşlarımla bir yerlere giderdim.

Beşimiz de umutsuzca kitabımı düzenlemeye çalışırken annem evime atıştırmalıklar ve mumlarla dolu bir sepet bile göndererek bana şikâyetlerime kulak verdiğini, hatalarını telafi etmeye çalıştığını göstermişti.

"Sadece sen endişeleniyorsun!" diye yalan söyledim Aurora'ya. "Kardeşlerimi görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca dikkatli ol, Gigi yaptıklarının karşılığını yarış biletleri olarak almak isteyecek. Son zamanlarda kafayı Formula 1'e taktı."

"Yalan söyleme becerilerin üzerinde çalışman gerek," dedi Emilia, elindeki pizzayı suratıma sallayarak. "Etrafımın bu kadar berbat yalancılarla çevrili olduğuna inanamıyorum. Beceriksizliğinizi bana da bulaştıracaksınız ve ileride Halkla İlişkiler alanında çalışmaya başladığımda başım ağrıyacak."

Bir türlü rezervasyon yaptıramadığım Romano, bir cuma öğleden sonrası için beklediğim kadar kalabalık değildi. Cuma günü dersim olmadığından bahar tatilim resmen başlamıştı ama geri kalan öğrenciler henüz bir saat önce rahat bir nefes almıştı.

Yola çıkmadan önce romanımı nihayet yarışmaya teslim etmemi kutlamak için öğle yemeği yemeye karar vermiştik. Poppy dosyayı burada, herkesin önünde göndermemi istemişti ama bunu yalnız yapmam gerektiğini düşündüğümünden ona hayır demiştim.

Bir kitap yazmıştım.

Bir kitap yazmış ve kendim için bir şey yapmıştım.

Bu süreç bana çok şey öğretmişti ve Henry'nin bana yaşattığı deneyimlerden edindiklerimle hiçbir ilgisi yoktu. Bütün bu projeden çıkardığım en büyük ders, kendimi önceliğim hâline getirmek için illa yalnız olmam gerekmediğiydi. Kendim için bir şey yaparken etrafımda bana yardım eden, beni destekleyen insanlar sayesinde bundan zevk almıştım.

Yarışmayı kazanamam ve yazın New York'taki kursa katılamam bile bir kitap yazmak bana hayal edemeyeceğim kadar çok şey katmıştı.

Öğle yemeğinin ardından önceden çağırdığım Uber'e yetişebilmek için apar topar eve doğru yola koyuldum. Maple Caddesi'nden geçerken kalbim sızladı; Henry'nin mesajları günler geçtikçe azalmaya başlamıştı ve her şeyi düzeltmeye çalıştığını, beni özlediğini yazdığından beri ondan haber almamıştım.

Ona, iyi olup olmadığını bana haber vermek zorunda olmadığını söylemiştim, dolayısıyla zihnim sürekli hem ondan haber beklememek hem de nasıl olduğunu bilmek isteğiyle mücadele diyordu.

İşleri yoluna koymasına seviniyordum ve daha iyi hissetmesini istiyordum. Nate ve diğer arkadaşlarıyla yemekte çekilmiş fotoğraflarını görmek canımı yakmadı desem yalan olurdu. Özellikle de yanında oturan, tanımadığım göz alıcı kız midemin kasılmasına neden olmuştu ama Aurora hemen kızın Nate'in kız kardeşi olduğunu söyleyip içimi rahatlatmıştı.

Kıskançlık alışık olmadığım tuhaf bir duyguydu, özellikle de getirdiği suçluluk hissi yüzünden. Ama çok geçmeden arkadaşlarım bir bir kıskançlıktan kafayı yedikleri zamanları anlatmaya başlayınca kahkahalara boğulup bunu üzerimden atmıştım. Kazanan açık ara farkla Cami olmuştu ve herkesin ona şaşkınlıkla bön bön baktığı anısının ardından gerçekten de toksik biri olabileceğine kanaat getirmiştik.

Aslında Henry'nin arkadaşlarıyla vakit geçirmesinin ona ne kadar iyi geleceğini tahmin edebiliyordum. Ancak farklı, istediğim her şeyi elde ettiğim bir gerçeklikte Henry benimle birlikteydi.

Kızlara tatildayken onu düşünmeyeceğime ve duygularımla geri döndüğümde yüzleşeceğime söz vermiştim. Fakat kafamı ondan uzak tutmaya çalışmak görünüşe göre artık Henry'nin verandamda oturduğuna dair halüsinasyonlar görmeme neden oluyordu.

Garaj yoluma girdim ve kontağı kapatıp öylece ona baktım. Halüsinasyon elini kaldırıp bana selam verdi. Arabama doğru yürüdü ve yanımda durdu. Ardından kapıyı açıp konuşmaya başladı.

“Duygusal bir an falan mı yaşıyorsun? Neden bana öyle bön bön bakıyorsun?” Karnını dürttüğümde artık aşına olduğum sert kasları hissettim. “Ah, canımı yaktın, Halle. Arabandan incek misin?”

Geçtiğimiz ayı Henry nihayet hayatıma geri döndüğünde nasıl tepki vereceğimi düşünerek geçirmiş ve reglimin hangi aşamasında olduğuma bağlı olarak sevinçle öfke arasında gidip gelmiştim. Ancak bu kadar... temkinli olacağım aklımın ucundan geçmemişti.

Yanıma çömeldi ve Los Angeles güneşini engellemek için elini gözlerine siper etti. “Halüsinasyon değilsin. Saçını değiştirmişsin. Sakalın var. Farklı görünüyorsun.”

Kızıl kahve bukleleri yerini ince örgülere bırakmıştı. Beni başıyla onayladı ve elini saçlarının üzerinde gezdirdi. “Böyle daha az bakım istiyor. Sakal bırakmadım, bu hafta tıraş olmadım sadece. İçeri girecek miyiz yoksa sonsuza kadar arabanda mı oturmak istersin?”

“Fazla vaktim yok, çağırdığım araç birazdan gelecek.”

“Bana ayıracağın bir saniyeye bile razıyım,” dedi usulca.

Henry'yi görür görmez kedi nanesiymiş gibi üzerine atlamasına bakılırsa Joy benim yaşadığım tuhaf tedirginlikten muzdarip değildi. Henry son görüşmemizden daha mutluydu. Aurora'yla –acil durumlar dışında– onun bana Henry'ye dair bir şey anlatmayacağı, benim de sormayacağıma dair bir kural koymuştuk.

Onu karşımda gayet toparlanmış vaziyette görmek çok saçmaydı. Henry her fırsatta bana ne kadar dramatik olduğumu söylerdi ve sanırım haklıydı.

Cami kendimi birinci plana koymayı hedeflediğimi ama bunu daima ulaşılmaz gördüğümü, aynı şeyi yapmaya çalışan başka birini kolayca anlayışla karşılamamın da bu yüzden olduğunu söylemişti. Özellikle de, kendi deyimiyle, benim yerimde olsa ilk haftanın ardından kapısına dayanacakken. Bunun üzerine onu her şeyin altından tek başına kalkmaya bırakmanın bencillik olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. Hazır karşımda duruyorken bunu ona sorabilirdim ama cevabını duymaya hazır olup olmadığımın emin değildim.

“Seni özledim,” dedi ve odayı aşır önümde durdu.

“Ben seni özledim,” diye karşılık verdim. Ellerini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda geri çekilmemeye karar verdim. Sıcacık teni haftalardır içimi kemiren endişeyi sakinleştiriyordu ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Alnını benimkine yaslayıp sesini alçalttı. “Kafamı toplamama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

İstesem bile bir fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmak imkânsız gibiydi. “Rica ederim.”

Alnıma şefkat dolu bir öpücük kondurdu ve derin bir nefes alıp bir adım geri çekildi. “İkimiz de kelimelerle aramızın pek iyi olmadığını biliyoruz. Yetişmen gereken bir tatil olduğunun da farkındayım ama sana bunu vermek istedim.” Elime küçük, mühürlü bir zarf tutuşturdu. “Havalimanı güvenliğinden so-

runsuzca geçecektir. Yakında bir e-posta da alacaksın, zarfı o zamana kadar açma.”

“Bu ne gizem?” dedim zarfı sallayarak.

“Küçük bir hediye. Benim için ne kadar değerli olduğunu sana göstermek ve kendime gelmemin bu kadar uzun sürmesi yüzünden özür dilemek için. Aslında benim için *çok* şey ifade ettiğin için sana dönmem bu kadar uzun sürmüşken aksini düşünmenden korktum.”

“Benim yüzümden mi kendini iyi hissetmiyordun yani?”

“Hayır,” dedi sertçe. “Sadece iyi bir ruh hâlinde değildim ve bundan kurtulmak istedim. Seni tutunacak bir dal gibi görmek istemedim. Her şeyi düzeltmek için sana bel bağlamak istemiyorum. Kafanda soru işaretleri kalırsa tatilden döndüğünde her şeyi açıklığa kavuşturabilirim. Bilmek istediğin her şeyi anlatırım.”

“Peki. Bunu çok isterim.” Telefonumdan bildirim sesi yükseldiğinde başımı oturma odamın penceresine çevirdim ve aracın geldiğini gördüm. “Gitmem gerek. Özür dilerim. Uçağımı kaçırmak istemiyorum.”

Ben çıkmadan önce Henry’ye dokunup dokunmamam gerektiğine karar vermekle meşgulken şoför iki kez korna çaldı. Tam ona sarılmak için bir adım attığımda kollarını sıkıca etrafıma doladı. Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Hoşça kal, Kaptan. Haftaya görüşürüz.”

Uber şoförümü dehşete düşürsem de LAX’e gidene kadar ağladım.

Neden ağladığımı ne ben ne de –en iyi çözümün radyoyu açıp son ses rock müzik dinlemek olduğunu düşünmesine bakılırsa– o biliyordu. Ona beş yıldız verip özür mahiyetinde güzel bir bahşiş bıraktıktan sonra peşimde sürüklediğim valizimle

check-in masasına ilerlerken kendime bunun bu haftaki son ağlayışım olacağına söz verdim.

Tatilde böyle melankolik davranırsam Ellingtonlar kan koku almış köpek balığı gibi başıma üşüşürdü ve bir saniye bile huzur yüzü göremezdim. Onlar biricik yavrularının Henry'nin başına bela açan *anlaşmazlığın* kurbanı olduğuna canıgönülden inanıyorlardı, ben de berbat insanlar olduklarına.

Arabadaki duygusal patlamamı bir tür rahatlama olarak görmeye karar verdim. Henry'nin iyi olmasından, onu gözlerimle görmemden, onun da aradan geçen sürenin uzun olduğunu düşünmesinden, döndüğümde beni görmek istemesinden kaynaklanan rahatlama.

Zaten yoğun havalimanı tatil için şehir dışına çıkan insanlarla daha da kalabalıklaştığından check-in sırası yavaş ilerliyordu. Telefonum bir e-posta bildirimiyle çınladı.

Henry bunun olacağını söylemiş olsa da şaşkınlığıma engel olamadım. Kabine sokacağım çantamı karıştırıp en dibe yerleşmiş telefonumu buldum ve bildirime tıkladım.

Kimden: henry.m.turner@ucmh.ac.com

Kime: halle.n.jacobs@ucmh.ac.com

Konu: Kulaklıklarını tak.

4. kuralı çiğneyen tek kişi sen değilsin.

Kurula sakın söyleme.

H

Henry Turner size bir dosya gönderdi.

Açmak için buraya tıklayın!

Şifre: zarfıac

Sıranın ön kısımlarına doğru ağır ağır ilerlerken çantamdan kulaklığımı çıkarıp taktım. Bağlantıya tıklarken nefesimi

tuttum, upuzun bir ses dosyasının bulunduğu çevrimiçi bir klasör açılırken beni neyin beklediğini bilmiyordum.

Şifreyi girip oynat tuşuna bastıktan sonra titreyen ellerimle zarfı çıkardım. Önce kulaklarımı hışırtı sesleri ve karyola gıcirtısı doldurdu. Ardından Henry'nin sesi geldi.

"Halle Jacobs yazar olmak istediğine ilk kez bir kütüphanede katıldığı okuma etkinliğinde karar verdi. Her zaman hayali arkadaşlarıyla ilgili düşlere dalıp giden Halle, kitap sevgisini ona ilk kütüphane kartını alan annesine; aktif hayal gücünüyse çocukluğundaki The Sims takıntısına borçlu. Jacobs UCMH'de Edebiyat okuyor ve biricik kedisi Joy'la Maple Hills'te yaşıyor."

İçinde ne olduğunu öğrenmek için zarfın ağzını hışımla yırtmaya çalışıyordum. Henry az önce kitabımı yarışmaya göndermeden önce hazırladığım yazar biyografisini kelimesi kelimesine okumuştı. Metnimin eline nereden geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Çok geçmeden sesi yeniden kulaklarımı doldurdu.

"Halle Jacobs tatlı ve nazik biri, insanlara iyilik yapmak için elinden geleni yapıyor. Geniş arkadaş grubu, ailesi, iş ve sınıf arkadaşları ve komşuları onun tanıdıkları en özverili, en sevgi dolu insanlardan biri olduğu konusunda hemfikir. Kitap okumanın ve yazmanın yanı sıra Halle çok sevdiği büyükannesinden kalan tariflerle onu gururlandırmaya çalışan harika bir aşçı. Komik, güzel ve zeki bir kadın."

"Jacobs'ın bir de onu her açıdan daha iyi bir adam hâline getirdiği bir erkek arkadaşı var ve söz konusu erkek arkadaşı başından beri birbirlerine ait olacak iki insana dönüşürlerken onun hayatının aşkı olacağını umuyor. Ayrıca Jacobs'ın Los Angeles'taki en iyi popoya sahip olduğu da herkes tarafından bilinen bir gerçek."

Belki de insanlar benden bahsederken adımın arkasına methiyeler düzebilirdi.

Henry benden bahsederken.

Çantalarımı da alıp sıradan çıkmamak elimde değildi. Görünüşe göre dünyanın en güçlü yapıştırıcısıyla mühürlenmiş zarfın ucunu çekiştirirken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, ellerim zangır zangır titriyordu.

Henry yeniden konuşmaya başladığında nihayet zarfın ucunu kaldırmayı başardım.

“Birinci Bölüm...”

İçinden çıkan kitabı daha önce gördüğümü sanmıyordum. Kapağı elle çizilmişti; iki kişi papatyalarla dolu bir çayırda uzanıyordu. Gökyüzü morun ve pembenin en göz alıcı tonlarına bezenmişti ve hemen yanında adım yazıyordu.

Henry kendi sözcüklerimi bana okurken ilk sayfayı açtım ve başlığın hemen altında düzenli el yazısını buldum.

*En sevdiğim aşk kitabı bu olsa da en sevdiğim aşk hikâyesi
hâlâ bizimki.*

*Seni çok seven,
Henry*

Çevirdiğim her sayfa Henry'den parçalarla doluydu. Sayfaları, sözcüklerimin üzerini süsleyen çizimleri bizi birbirimize bağlıyordu. Her çizimiyle daha da hayata döndüğümü hissediyordum. Bir damla gözyaşım sayfaya düşüp mürekkebi dağıtana kadar ağladığımın farkında bile değildim.

Sesini sonsuza dek dinlemek istesem de kaydı durdurdum. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu.

Henry

Nate bana kendime güvenip kalan her şeyi akışına bırakmamı söylemişti ve söylediğini yapmaya çabalasam da görünüşe göre akışına bırakmak pek de benlik değildi.

Evet, işleri ağırdan alabilirdim ama arkama yaslanıp her şeyi akışına bırakabilir miydim? Hayır.

Öngörülebilirliği, rutini, kesinliği severdim.

Ama Halle'ye o e-postayı göndererek sevdiğim bu üçlüyü ateşe atmıştım ve şimdi ne düşündüğü öğrenmek için bir hafta sabredip –ki hiç başarılı olmadığım bir konuydu– dönmesini beklemem gerekiyordu.

Ayın başından beri onu düşündüğümü bildiğinden emin olmak için attığım iki elin parmağını geçmeyecek mesajın ardından boynuma atlamasını beklememiştim. Tamam, çocuklar bunu beklemem gerektiğini söylemişti.

JJ, insan birinden gerçekten hoşlandığında bir noktada kaçınılmaz olarak düzeltmesi gereken büyük bir karmaşa çıkaracağını ama bunca zamandır istediğim insanla takılıp hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam ettiğimden benim bundan bihaber olduğumu söylemişti.

Diğer çocuklar da ona hak verince bunun JJ'in verdiği ender iyi tavsiyelerden biri olduğuna karar vermiştim.

Onun ve takımın deyimiyle bu, Halle'nin benim için ne kadar önemli olduğunu anlaması adına yaptığım “büyük jestti.”

Russ sonunda pes edip kitaba hakmama izin verdikten sonra Halle'ye yazdıklarını okumama müsaade etmesi konusunda

daha önce ısrar etmediğim için kendime kızmıştım. Sayfalara döktüğü sözcükleri görmeye, aşına olduğum diliyle başkalarının hikâyesini anlatmasına bayılmıştım. Büyülenmişim ve belki zamanımı sürekli dikkatini dağıtmak yerine biraz da olsa onu cesaretlendirmeye harcasaydım bu noktaya daha çabuk gelebilirdik.

Kapım çaldı ve gelene girmesini söylediğimde şifrenin girildiği cihazdan yükselen *bip* seslerini duydum. Russ elinde bir fincan çayla içeri girdi, geçtiğimiz ayda bunu alışkanlık hâline getirmiştım. Aurora'nın lafını dinlemekten nefret etsem de bu sefer haklı çıktığını inkâr edemezdim.

Russ fincanı komodinin üzerine bıraktı ve yatağımın ayak ucuna oturup, "Halle iyi mi?" diye sordu.

"Galiba önce aramalıydım. Onu gafil avladım, neden bilmiyorum ama karnımı dürttü. Tam olarak nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Biraz... mesafeli gibiydi. Ona dokunmama izin vermesine rağmen aramızda bir boşluk vardı." Russ ensesini ovuşturdu. "Çekinme. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Birini kendinden kurtarmak zordur," dedi. Dirseğini dizine yaslayarak bana doğru eğildi. "Alışması biraz zaman alabilir. Bütün boş vakitlerinizi birlikte geçirirken ansızın konuşmayı bile kestiniz, hem de her şeyin daha başındayken. Onu kendinden uzaklaştırdıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmasını bekleyemezsin."

"Sadece Halle'yi değil, herkesi kendimden uzaklaştırdım. Hem sadece ona yardım etmeye çalışıyordum."

"İnsanlar bazılarının neden öylece içine kapandığını, herkesin beyninin stresle başa çıkma konusunda aynı şekilde çalışmadığını anlamakta zorlanır. Gerçi bana soracak olursan Halle seni herkesten daha iyi anlıyor." Sözlerini başımla onayladım. "Kendinle baş başa kalırsan düşüncelerinde boğulacağını, her şeyi erteleyeceğini ve diğer bütün huylarını sürdüreceğini biliyor. Ama öte yandan, hepimiz gibi, seni bir şeye zorlarsa ayak dire-

yeceğinin de farkında. Bir noktadan sonra kendine çekidüzen vereceğini biliyorsun. Aynı şey değil ama bağımlılar buna dibe vurmak diyor.”

“Geçtiğimiz ay tam da öyle hissettim.”

“Ben de onu diyorum. Söz konusu sen olunca her şeyini, bu kendisini en sona koymak anlamına gelse bile, bir kenara bırakacağını biliyorsun ve bunu yapmasını istemiyorsun. Derdim seni suçlamak değil ama Halle yanında olup sana yardım etseydi kitabını bitiremezdi. Aynı anda hem kendine odaklanması için ondan uzak duruyor hem de onu özlediğin için acı çekiyordun. O ise sen istediğin için uzak duruyor, seni özlediği için acı çekiyor ve muhtemelen bunu düzeltebileceğin inancına sıkı sıkıya tutunuyordu. Anlatabiliyor muyum?”

Bir bilmece gibi konuşsa da sanırım anlıyordum. “İkimiz de bir süre mücadele edip kendimiz için yapmamız gerekenleri yaptık ve şimdi her şey yoluna girecek. Öyle mi?”

“Hemen hemen,” dedi Russ, beni başıyla onaylayarak.

“Lafı amma dolandırdın. Aurora’yla çok fazla zaman geçiriyorsun.”

Russ güldü ve burnunun köprüsünü sıktı. “Biliyorum, affedersin. Motivasyon konuşmalarını Nate’e bırakmam gerek.”

“Aurora bana kızgın mı?” Bu soru ne zamandır kafamda dönüp duruyordu, normalde evimizden çıkmayan Aurora gündür uğramamıştı bile. “Öyleyse anlarım.”

Russ dudaklarını büzüp bir süre ne söyleyeceğini düşündü. “Hayır. Rory bir şeyle başa çıkma yöntemlerimizin farklı olduğunu anlıyor. Bana kalırsa Halle’ye karşı kendini çok korumacı ve belki de biraz suçlu hissediyor. İki yıldır aynı dersleri alıyorlar ve ona arkadaş demesine rağmen aslında öyle olmadığını anlaması için senin onunla arkadaş olman gerekti sanırım?”

“Tanıştığımızda Halle hiç arkadaş olmadığını düşünüyordu. Öyle söylemişti,” dedim, ona neden yalnız yaşadığını sorduğum zamanı düşünerek.

“Evet. Sınıf arkadaşı demek daha doğru olur sanırım. İlişkileri Rory’nin ondan ders notları almasından, kitap kulübüne gitmesinden ve derslerde yanına oturmasından ibaretti. Suçluluk doğru kelime mi bilmiyorum ama şimdiye kadar çok daha fazlasını yapmış olabileceğini düşünüyor. Kısacası sana kızgın değil, sadece Halle için en iyisini istiyor. Senin için de tabii.”

“Onu özlemem tuhaf mı?”

“Kimi? Halle’yi mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Hayır... Aurora’yı.”

Russ öyle bir kahkaha koyverdi ki yatak sarsıldı. “Bunu ona hayatta söylemeyeceğim. Kafayı yer. Bir saat içinde kızlarla yola çıkacaklar ama gelecek hafta döndüğünde onu buraya çağırırım.”

Ben komodindeki çayıma uzanırken Russ ayaklanıp kapıya yöneldi. “Kendini daha iyi hissetmene çok sevindim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.”

“Yine her şeyi tuhaflaştırdın.”

İç geçirdi. “Kapa çeneni. Gelmek istersen aşağıda televizyon izliyor olacağım.”

“Çizimimi bitirdikten sonra gelirim. Bir de Russ...” Russ açtığı kapının önünde duraksadı. “Ben de sensiz ne yapardım bilmiyorum.”

“Özel ânınızı mı bölüyorum?” İkimiz de başımızı koridora çevirdik. “Yalnız kalmak isterseniz hemen gidebilirim.”

Halle’nin gülümseyen yüzü bugün görmeyi beklediğim son şeydi. Russ, “Galiba sırada başka özel anlar var. Seni görmek ne güzel, Halle,” dedi ve odama girebilmesi için yoldan çekildi. Halle içeri girdi. Kapı arkasından kapanırken yatağımdan kalktım.

Gözleri yaşlı ve şişti. Akan makyajının göz altına bıraktığı siyah izleri görebiliyordum. “Burada ne yapıyorsun? Neden panda gibi görünüyorsun?”

Ona söyleyeceğim, sorabileceğim onca şeyin arasından dudaklarımdan dökülen ilk ikisi bunlar olmuştu.

“Kurul toplantısı için geldim.” Çantasına uzandı ve üzerinde saatlerce çalıştığım kitabı çıkardı. “İhlal ettiğimiz onca kuralı konuşmamız gerek. Kitabımı okumuşsun.”

“Kitabını okumamamı söyleyen bir madde yoktu,” dedim, ona doğru bir adım atarak. “Olsa bile çiğnerdim. Bundan sonra yazdığın her kelimeyi okumak istiyorum.”

“Kitapta büyük, kocaman bir hata var.”

Nabzım tekledi. Oysa ki defalarca kontrol etmişim. “Ne hatası?”

Sırıttı. “Bir erkek arkadaşım olduğu yazıyor. Ama ben kim-senin benden kız arkadaşı olmamı istediğini hatırlamıyorum.”

“Hımm. Emin misin?”

“Kitabımı alıp bastırdığına inanamıyorum, Henry.” Cildi önünde kaldırıp bana doğru küçük bir adım attı. “Üstelik bir de sesli kitap hazırlamışsın.”

Onu başımla onayladım çünkü evet, bunun için kıcımlı yırtmıştım. Artık dinlediği o kitaplardaki bütün seslendirmenlere büyük saygı duyuyordum. Ona sormak için sabırsızlandığım o şey aklıma geldi. “Sonunu değiştirmişsin. Adamımın kızı kapacağını biliyordum ama neden planına sadık kalmadın?”

Halle kitabı göğsüne yasladı, yazdıklarını okurken hissettiğim her duygu suratından okunuyordu. “Birbirine âşık iki insanın sonsuza dek mutlu yaşamayacağı düşüncesine katlanamadım. Bir şansı hak ediyorlardı.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarına yapıştım. Son öpüşmemizin üzerinden geçen zamanın getirdiği telaş, çaresizlik ve heyecanla. Geri çekilip alnımı onunkine yasladığımda Halle beni geri geri yatağa doğru yürüttü ve kığım döşeği bulur bulmaz kucığıma çıktı. “Seni seviyorum, Halle.”

“Ben de seni seviyorum. Lütfen kalbimi kırma.”

Her bir zerrem rahatlamayla doldu, bir ay ayrı kaldıktan sonra bana karşı hâlâ aynı şekilde hissetmeyeceğinden endişeleniyordum. “Asla.”

Onu kendime çekip öptüm. Yavaş, kontrollü ve –her ne kadar zorlansam da– sabırlı bir öpücüktü. Bir hafta boyunca görüşmeyeceğimizi sanırken burada, benimle olmasının tadını çıkarmak istiyordum.

Bir dakika.

Geri çekilip kaşlarımı çattım. “Uçağın ne oldu?”

“Annemi arayıp gelmek istemediğimi söyledim. Bir şey olduğunu sandı ama ona Ellingtonların yanında olmanın bana iyi gelmeyeceğini ve sırf herkesi mutlu etmek uğruna kendime bunu yapmak istemediğimi açık açık söyledim.”

Onunla gurur duyuyordum. “Ne dedi peki?”

Halle’nin dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Benimle zaman geçiremeyeceği için biraz üzüldü tabii ama seneye tatile gelmek istersem sadece biz bize, Ellingtonlar olmadan bir şeyler yapabileceğimizi söyledi. Kendi iyiliğim için sınırlar koymama sevindi ve kardeşlerimi Paskalya için buraya getirecek.”

“Bu harika bir haber, Halle. Senin adına çok sevindim.”

Başıyla onayladı, mutluluğu yüzünden okunuyordu. “Evet, konuştuğumuzdan beri elinden geleni yapıyor.”

O kollarını boynuma, bense onun beline doladım. “Yani bütün hafta benim mi olacaksın?”

“Hayır. Aslında iki dakika içinde çıkmam gerek.”

Yüzüne baktım ve şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak öyle hızlı doğruldum ki neredeyse kucağımdan düşecekti. “Nereye gidiyorsun?”

Gülümsemesi öyle göz kamaştırıcıydı ki cevabı ne olursa olsun onu bu kadar mutlu görmekle yetineceğimi biliyordum. “İlk kız kıza tatilime gidiyorum! Havalimanından çıkarken Aurora’yı aradım ve hâlâ onlara katılabileceğimi ama elimi çabuk tutup pasaportumla gelmemi söyledi. Yarış arabalarına dair hiçbir şey bilmesem de hem çok heyecanlıyım hem de çok gerginim. Aurora renginin bana yakışacağı bir takım

seçmem gerektiğini söyledi ama babasınıninki olmayacağına söz verdirtti. Heyecandan konuşup duruyorum ama gerçekten gitmem gerek.”

“Karmaşık bir konu, eminim uçakta her şeyi anlatır. Arada bir beni görüntülü arar mısın? Yüzünü görmediğimde seni çok özledim. Son zamanlarda sürekli telefonumdaki fotoğraflarına bakıp durdum.”

Dudaklarına iki küçük öpücük kondurdu. “Tabii ki. Ben de seni özledim. Bir hafta içinde görüşeceğiz.”

Üzerimden kalktığında bacaklarına yapışmamak için kendimi zor tuttum. Kendisi için bir şey yapmasına seviniyordum. Sanırım onu Aurora’yla paylaşmaya katlanabilirdim. Arkasını dönmesiyle kışını izlemeye dalmışken birden aklıma gitmeden önce ona söylemem gereken bir diğer şey geldi. “Kaptan?”

Bana döndü. “Efendim?”

Boğazımı temizledim. “Erkek arkadaşın olabilir miyim?”

Yüzündeki kocaman gülümsemenin sebebi olmaktan asla bıkmayacaktım. Hızla üzerime atlayıp kendini açtığım kollarımın arasına bıraktığında yatağa düştük. Cevap vermeden önce beni öptü. “Evet.”

Üzerimden kalkıp yanıma uzandı, tam bana sokulmuştu ki birden kaşlarını çatarak doğruldu. “Yatağının üzerinde bir tablo asılı!” Tuvali detaylıca incelemek için kalktığında ona katıldım. “Beş dakika önce içeri girdiğimde bu devasa resmi nasıl fark etmedim?”

“Yakışıklılığım gözlerini kamaştırdı muhtemelen.”

“Ne oldu? Başka hangi resimleri kaçırdım?” diye sordu, etrafa göz atarak. Ama başka tablo bulamayacaktı.

“Nihayet her gün bakmak istediğim bir şey buldum.”

Öne doğru eğildi. “Bir dakika, bu... o mu? Üzerinde...”

“Üzerinde seviştiğimiz tuval, evet.”

Ağız şaşkınlıkla açıldı. “Harika görünüyor! Açıkçası korkunç bir şey olmasını bekliyordum. Evet, yetenekli olduğunu biliyorum ama yaptığımız şeyde yeteneğe pek yer yoktu.”

“Beni çok hafife alıyorsun.” Gitmesine saniyeler kaldığının farkında olsam da buraya kadar geldiği için ona minnettardım.

“Baktığında ne hissediyorsun?” diye sordu.

Kolumu omzuna atıp şakağına bir öpücük kondurdum.
“Aşk.”

SON SÖZ

Halle

Üç Ay Sonra

“Şu, *Ödevini alıp biraz değiştirerek geçirsem*, anlarından birindeymişim gibi hissediyorum. Mektubunun benimkinin bir kopyası olduğuna dair ciddi endişelerim var.”

Cami’nin sırtışına bakılırsa haklıydım. “Çok fazla endişelendiğini söyleyen oldu mu hiç?”

“Evet, herkes sürekli söyler. Aynı gün içinde istifa edersek Pete hayatını cehenneme çevirmeye çalıştığımızı düşünecek,” dedim. “Belki de araya birkaç gün koymalıyız.”

“Belki de Pete sana hırkalı sürtük diyen kadının odasını yükselttikten sonra hayatının cehenneme çevrilmesini hak ediyordur,” dedi, tüm umursamazlığıyla rujunu sürerken. “Böyle düşündün mü?”

Konu insanları yüzüstü bırakmak olduğunda hassaslaşıyordum. Evet, Pete içimde defalarca kez oteli başına yıkma isteği uyandırmıştı ama kötü biri değildi. “Sen istifa et. Ben bir hafta bekleyeceğim,” dedim.

“Halle Jacobs, bu boktan işi hemen bırakıp doğaya dönüyoruz. Ya da şarap ve kitaplara mı demeliyim? Hadi ama, acısını bir an önce sonlandıralım işte.”

The Huntington’ın otoparkındaki arabamdan indik ve içeri girip ofisinde bulduğumuz Pete’e, Cami’nin “ilham almak” bahanesiyle bir göz atmak istemesi üzerine birbirinin kopyası hâline dönüşen istifa mektuplarımızı teslim ettik. Pete’in asla

geri dönmememizi söylemesi üzerine ihbar süresi olmaksızın işsiz kalmış vaziyette arabaya geri döndüğümüzde Cami'nin bunu hak ettiğine dair sözlerine katılmadan edemedim.

Enchanted'ın işleri harika gidiyordu. Öyle ki Inayah hafta boyunca işlere yardımcı olacak bir eleman almaya karar vermişti. İlan vermeden önce bana pozisyona talip olmak isteyip istemediğimi sormuş, ben de arkadaşlarımdan yoğun baskısına dayanamayarak teklifini kabul etmiştim.

Zengin, burnu havada iş adamları tarafından sözlü tacizler ve sonu gelmez asılmalarından –bazen ikisi de aynı anda oluyordu– bıkan Cami de istifa edeceğimi duyunca gemiyi benimle birlikte terk etmeye karar vermişti. Yakında kitapçının hemen yanındaki mekânda işe başlayacaktı.

Beni mutlu etmeyen sorumlulukların bazılarından kurtulmamla kendimi daha hafif hissetmeye başlamıştım ve kendimi ne zaman birinci plana koysam Henry bana dünyayı kurtarmışım gibi davranıyordu. En çok da bu kısma bayılıyordum.

“Sizinle ilgisi olmayan bir şeyi bu kadar merak etmenizi hiç normal bulmuyorum.”

“Henry,” diye mırıldandım, yarışma sonuçlarının açıklanacağı siteyi son bir saattir milyonuncu kez yenilerken. “Kabalık etme.”

Bakışlarımı bilgisayarımın ekranından beni pürdikkat izleyen kalabalığa çevirdim. Ön kapı hışımla açıldı ve Russ’la Aurora üzerlerinde devasa rakunlar olan tişörtleriyle içeri daldı. “Kaçırdık mı? Trafiğe takıldık!”

Henry ikisini de tepeden tırnağa süzerek, “Üzerinizdekiler ne öyle?” diye sordu.

“Bu sene rakun grubundan sorumluyuz,” diye açıkladı Russ, Honey Acres tişörtünü çekiştirip kapıyı kapatarak. Karşımızdaki koltuğa oturduğunda Aurora da kolçağına ilişti.

“Jenna geçen yıl yalan söylediğimiz için bizi son tercihimiz olan yaş grubuna verdi. Ergenler o kadar acımasız ki. Dertleri ne anlamıyorum.”

“Hiçbir şey kaçırmadınız,” deyip sayfayı bir kez daha yeniledim.

“NFL seçmelerinde bile yanımda bu kadar insan yoktu,” dedi Grayson, bakışlarını arkadaşlarımda gezdirerek.

“Halle, Bobby az önce mesaj attı. Ünlü bir yazar olduğunda podcastine konuk olup olmayacağını soruyor,” dedi Robbie, başını telefonundan kaldırarak.

Kaşlarım çatıldı. “Podcasti... hokey hakkında değil miydi?”

Bir şeyler yazıp beni başıyla onayladı. “Evet. Kitaplara geçiş yapmayı düşünüyorlar.”

“Tabii,” dedim başımı ağır ağır sallayarak. “Ünlü bir yazar olduğumda yeri ve zamanı söylesinler yeter.”

Henry bana doğru eğildi, ağzıyla kulağımın arasında sadece birkaç milimetre vardı. “Tekrar yenile,” diye fısıldadı.

“Hey!” diye çıkıştı Grayson, oturma odasının öteki ucundaki yerinden. “Kıçını minderinden kaldırma.”

“Nihayet,” dedi JJ abimin yanından. “Eve birkaç ahlak kuralı gelmiş. Yıllardır at koşturuyordunuz.”

“*Kapa* çeneni, Jaiden,” dedi Emilia. “O ahlak kurallarını sırf eğlence olsun diye çiğniyorsun.”

“Artık burada yaşamıyorsun bile,” diye ekledi Aurora. “Burada sözün geçmez.”

“Sen hiç burada yaşamadın! *Ah*, dejavu oldum. Bu tartışmayı daha önce de yapmamış mıydık?” dedi. “Ya da bir başkası yapmamış mıydı?”

Birkaç dakika düşündü ve diğer çocuklara dönerek onlara sordu. “Muhtemelen.”

Herkes çenelerini kapatmalarını söylemek üzereydim ki Henry'nin yerine dönmesiyle yanımdaki sıcaklığın gittiğini fark ettim. "Yok artık," diye homurdandım.

"Abin kocaman, Halle. Artık kavga etmenin aptallar için olduğunu düşünmüyor gibi bir hâli var. Seni seviyorum ama kaburgalarımın tek parça hâlinde kalmasını istiyorum, yarın onunla futbol oynarken de tek derdim bu olacak."

Sözleşmesi biten Grayson bir takımla görüşmek üzere şehre gelmişti. Sezon başlamadan önce beni daha çok ziyaret etmeye çalışıyordu ve yakında seçtiği takımla antrenman kampına dönecekti. Beni özlediği için geldiğini iddia etse de aslında yeni bir erkek arkadaşım olduğunu duymuştu ve nasıl biri olduğunu görmek istemişti. Başından beri Will'i sevmediğinden insan sarrafı olduğunu sanıyordu.

Şimdiye kadar çok yakınıma girmesi ve fazla sevecen olması dışında Henry'den bir şikâyeti olmamıştı.

"Ya romanımdan nefret ettilerse ve ne kadar berbat olduğunu bana nasıl söyleyeceklerini bilemiyorlarsa?"

Sorum üzerine içeriye bir sessizlik çöktü. Herkes bana bir cevap vereceğini umarak birbirine baktı.

"Son ona kaldın," dedi Henry, her zamanki gibi mantığın sesi olma görevini üstlenerek. "Felaket tellallığı yapıyorsun."

Cami kısa süre önce Henry'ye felaket tellallığının ne anlama geldiğini öğretmişti ve artık birileri olayları biraz abarttığında hemen bunu söylüyordu. İronik olansa Cami'nin ona bunu *Henry'nin* bir zorlukla karşılaşır karşılaşmaz içine kapandığını anlatmasının üstüne açıklamasıydı.

"Sayfayı tekrar yenilediğimde hâlâ güncellenmemiş olursa bilgisayarımı pencereden dışarı atıyorum," diye homurdandım öfkeyle. "Gün içinde açıklanacağını söylemişlerdi."

"Belki de sistemi güncelliyorlardır," dedi Aurora. "Belki de acil bir durum olmuştur ve binayı boşaltmaları gerekmiştir."

Henry, “Belki de sadece Halle sabırsızlık ediyordur,” dediğinde odadaki bütün gözler ona çevrildi. “Tamam. Zaman zaman hepimiz sabırsızlık edebiliyoruz. Abartılacak bir şey yok.”

Yenile tuşuna bir kez daha tıkladığımda ekran öncekilerden farklı olarak beyaza döndü. “Bir şey oluyor! Bir şey oluyor!”

Yaklaşık on kişi ekranıma bakabilmek için oturduğumuz kanepeye doluştu. Komik göründüğümüzün farkındaydım ve hepsinin Henry onlara bana destek olmalarını hatırlattığı için yanımda olduklarını biliyordum ama yine de heyecanları kalbimi ısıtıyordu.

Beyaz ekranın yüklenmesi bir ömür sürdü.

Henry kafamdan geçenleri bilse abarttığımı söylerdi ama gerçekten bir ömür gibi gelmişti.

Sistem nihayet güncellenmişti. Bir hafta önce son elemeye kaldığımı öğrendiğimden beri başvurumun yanındaki kutucuğun içinde bulunan Bekleniyor yazısı İkinci olarak değiştirilmişti.

“Ah, kazanamamışım. Her neyse, zaten öyle bir beklentim yoktu.”

“Ah, Hals,” dedi Aurora ve hemen ardından başımı bir köpekmişim gibi okşayan bir el –belki onun belki de etrafımı saran insan yığınının başka birinindi– hissettim.

“İnsan hem ateşli hem de şıp diye başarılı olamıyor,” dedi Cami. “Öyle olsa durdurulamaz olurdun. Ateşli insanlar önce biraz zorluk çekmeli ki kalanlar onlarda kendinden bir şey bulabilirsin.”

“Haklı, Hals,” dedi Poppy, yığının içinde bir yerden. “Bunu hiç beklemediğini söyleyebilmek için mütevazı bir geçmişin olmalı.”

“Pekâlâ! Hepiniz yerlerinize dönebilirsiniz. Bitti gitti. Kazanamamam önemli değil. Uzak bir ihtimal olsa da katılmak istedim ve...”

“Halleciğim, biraz dışarıda konuşabilir miyiz?” dedi Grayson, son iki dakikadır devam eden tuhaf sessizliğini bozarak. “Sen de yürü, aşk böceği.”

“Bize ceza veremez, değil mi?” diye sordu Henry, Grayson’ı bahçeye doğru takip ederken.

“Hayır, bebeğim. Veremez.” Grayson verandada duraksayıp ellerini beline koydu. “Vermezsin, değil mi? Şu an babama o kadar benziyorsun ki korkmadım desem yalan olur.”

“Kapa çeneni. Kazanamadığın için üzgünüm,” dedi. “Her neyse, seni ailenin direği ilan ederek alttan alttan travmatize ettiğim için kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden anne babamla konuştum ve yarışmayı kazanamasan bile seni kursa gönderip masraflarını karşılamaya karar verdik.”

“Hadi *oradan*! Şaka yapıyorsun.” Yanı başımda duran Henry bir şey söylemeyince hemen paniğe kapıldım. Altı hafta boyunca New York’ta olacaktım. Birbirimizi görmediğimiz bir ayı bile güç bela atlatmıştık ama bu seferki farklı olacaktı. Henry ziyaretime gelebilirdi. “Emin misiniz? Teşekkür ederim, Gray.”

“Annemle babamın henüz haberi yok ama Batı Yakası’na taşınıyorum. Hangi takımı seçeceğime daha karar vermedim ama birkaç teklif aldım. Kira kontratım henüz bitmedi, yani evimde kalıp derslerine kolayca gidebilirsin.” Bakışlarını önce Henry’ye, sonra tekrar bana çevirdi. “Her yer kameralarla dolu, ayağınızı denk alın. Kanepemde uygunsuz şeylere kalkışırsanız bundan haberim olur. Bir ara uğrayacağım zaten. Ona göz kulak olacağına söz veriyor musun? New York herkesin kaldırabileceği bir şehir değildir.”

“Neden orta çağdan çıkıp gelmişsin gibi konuşuyorsun? Ayrıca kendi... Bir dakika, ne dedin sen?”

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Henry, sanki hayatımın en heyecan verici haberlerinden birini almamışım gibi sakince. “Hoşuma giden birkaç sanat dersine kaydoldum.”

“Tanrım!” Henry’nin beni kapı dışarı etmeyeceğini bilsem heyecandan çığlık atardım. “Mutluluktan havalara uçacağım.”

Russ kapıda belirdi ve camı tıklattıktan sonra başını dışarı uzattı, rakunlu tişörtü gitmişti. “Böldüğüm için özür dilerim ama hemen çıkmazsak geç kalacağız.”

“Bize birkaç dakika daha ver,” dedi Henry.

Abime sıkıca sarıldığımda sahte huysuzluğunu takınıp gönülsüzce kollarını etrafıma doladı. “Teşekkür ederim, Grayson. Partiye gelecek misin? Sınırsız içki var.”

“Hayır, Hals. Arkadaşlarınla sana iyi eğlenceler. Yarın görüşürüz.” Parmağını Henry’ye doğrulttu. “Alkol alırsan direksiyona elini sürmeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Arabam bile yok,” dedi Henry.

“Güzel. Olmasın da zaten.”

İçeri dönerken Henry bana baktı. “Ben gelmiyorum. Abinden kaçabilmek için biraz koşu antrenmanı yapmalıyım.”

“Bal gibi de geliyorsun. Yürü hadi.”

“Üzerindekine bayıldım,” dedi Henry bağıra çağıra. “Harika görünüyorsun.”

Tanımadığım beş kişi dönüp kıskacılık ve beğeni dolu bakışlarıyla beni süzdü. “Şşt,” dedim gülerek. “Teşekkür ederim.”

Bana doğru eğilip burnunu kulağıma sürttü. “Rica ederim.”

“Biraz edep lütfen!” diye çıkıştı Jaiden. “Bazılarımız hâlâ bekâr ve açıkçası bu hâllerinizden sıkılmaya başladım.” Bakışlarını diğer çiftlere çevirdi. “Her neyse, boş verin.”

Otelin terasına çıktığımızda elime tutuşturdukları yelpazeyle serinlemeye çalıştım. İkram ettikleri meyveli içecekten çok daha hayra geçmişti.

“Geliyorlar!” diye bağırdı Aurora ve Henry bağırmasına gerek olmadığını söylediğinde özür diledi.

Kapıların açılmasıyla Stassie, Lola, Mattie, Bobby ve Kris üzerlerinde kep ve cüppeleriyle içeri girdiğinde bir alkış tufanı koptu.

“Tanrım, bitmek bilmedi,” diye homurdandı Bobby, doğruca bira şişeleriyle dolu buz kovasına ilerlerken.

“Bir daha asla,” diye ekledi Mattie.

Hemen arkalarından gelen Kris, “Genelde öyle derler,” diye bağırdı. “İki seferde de.”

“Hiç büyümeyecek misiniz? Cidden merak ediyorum,” dedi Stassie ve kepini masanın üzerine bıraktı. Silikon tabancası ve Henry’nin saniye başı ettiği müdahalelerle yaptığımız Uzun Lafın Kısası, Mezun Oldum yazısının, bitmek bilmeyen günü sağ atlattığını fark ettim.

Yanında Nate’le bize katılan Robbie, “Muhtemelen hayır,” dedi.

Arkadaşlarımızın ve ailelerin gelmesiyle teras hızla doldu. İnsanlarla muhatap olmaktan sıkıldığında kolayca araya girebilmek için Henry’nin dibinden ayrılmadım. Nedense yüzünün bütün ebeveynleri kendine çektiğini ve bana ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Etkinliğin organizasyonunu Nate üstlenmişti, Anastasia’nın başarısını kutlamak istiyordu ama sevgilisi bunu başa yapmanın korkunç bir fikir olduğunu ve herkesi davet etmesini söyleyince ortaya bu parti çıkıvermişti. Yıl içinde bir sürü yeni arkadaş edindikten sonra insanların üniversiteyi arkalarında bırakıp yeni yolculuklarına başlamasına alışmak tuhaf olacaktı. Henry bunun bir son olmadığına ve hiçbirinden kurtulamayacağımıza yemin etmişti ama arkadaş grubumuzu küçültmenin artılarını ve eksilerini sıralamaya başladığında onu durdurmuştum.

“Kendi mezuniyetimizi es geçebilir miyiz?” diye sordu Henry. “İki yıl üst üste bu kadar sosyalleşmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

“Derslerini geç de mezuniyetini sonra düşünürsün, dostum.”

İkimiz de sesin sahibine döndük, kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Henry bir çırpıda adama sarıldığında şaşırmandan edemedim, benden ve annelerinden başka kimseye sarıldığını görmemiştim.

“New York saçını mahvetmiş,” dedi geri çekilirken. “L.A.’ye dönmelisin.”

Birden adamın Joe olduğunu anladım. “Niyetim öyle. Birkaç yıl sonra hukuk fakültesinden kurtulunca hemen geri döneceğim. Damon’a onu özlediğimi ve onu bir daha asla başka bir berberle aldatmayacağımı söyle.” İkisi de gülerek bana döndü. “Sen Halle olmalısın. Methini çok duydum.”

“Ben de Henry’yle randevularınızı çok duydum.” Bir kahkaha patlattı. “Tanıştığımıza çok sevindim.”

Bir süre New York hakkında sohbet ettik ve gelecek ay Henry’yle oraya gittiğimizde mutlaka görüşeceğimiz konusunda anlaştık. Çok okuyan biri olduğundan biraz kitaplardan bahsettik ve biri konuşma yapma vaktinin geldiğini söylediğinde Joe, Henry’yi sahneye çıkması gerektiğine ikna etmeye çalıştı.

Nate terasa uzanan merdivenin başına geçti ve kalabalıktan biri ıslık çaldığında küçük bir reverans yaptı. “Bu sıcak karşılama için Stassie’nin babası Colin’e çok teşekkür ederim.” Kalabalıktan kahkaha sesleri yükselirken Henry kolunu omzuma atıp beni kendine çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. “Fazla vaktinizi almayacağım. Herkesin kutlamaya başlamak için sabırsızlandığını ve çok oyalanırsam beni yuhalamaya başlayacağınızı biliyorum.”

“Arkadaşlarımdan sayısız başarısını kutlamak için burada olmaktan gurur duyuyorum. UCMH’nin en yeni öğretim görevlisi ve atletizm koçluğu alanındaki gıcır gıcır yüksek lisansın sahibi, kendimi bildim bileli en yakın arkadaşım olan Robert

Hamlet. Broadway’de fırtınalar estirmek ve kendine hayat gayesi edindiği gelmiş geçmiş en korkunç insan olmayı orada sürdürmek üzere New York’a dönen Lola. Hokey kariyerlerini sürdürecektir olan Mattie ve Bobby...”

Arkamızdan gelip ödümü koparan JJ, “Tanrım, mikrofonu eline aldı mı kendinden geçiyor, değil mi?” dedi. “Ben mezun olurken benim şerefime iki kelime etmedi.”

Henry kaşını kaldırdı. “Konuşma yapacak hâlde miydi ki? Zil zurna sarhoş olup bütün gece *Mamma Mia!* şarkılarıyla karaoke yaptınız.”

“Aynen öyle,” dedi JJ birasından bir yudum alarak. “Karaoke makinesi getirdiniz mi?”

JJ’le Henry arkamda sohbet ederken Nate konuşmasına devam ediyordu. “Tıp okuma kararı alarak hepimizin ödünü koparan Kris.”

“Kaç kişi tanıyoruz ki? Birazdan biter herhâlde,” dedi Henry, saatine bakarak.

“Şşt,” diyerek ikisini de susturdum.

“Ve güzeller güzeli Anastasia’m: Seni çok seviyorum, bebeğim. Seninle ve bu yılki bütün başarılarınla gurur duyuyorum. Canını dişine takıp...”

“Yuhalamaya ne zaman başlayabilirim?” diye sordu Joe, omzunun üzerinden Henry’yle JJ’e bir bakış atarak.

“Az kaldı,” dedi JJ.

“Hepsi bu kadardı, millet. İçkilerin, müziğin ve yemeklerin tadını çıkarın. Bu gece hep birlikte burada olmaktan çok mutluyum.”

Kalabalıktan alkış ve tezahüratlar yükseldi; Henry kolunu omuzlarımdan çekip elimi sıkıca kavradı. “Biraz yürüylim mi?” diye sordum ve yanağına bir öpücük kondurdum.

“Olur.”

Jaiden’in sorularını duymazdan gelerek terasın alt kısmına uzanan merdivenden indik. Birkaç dakika el ele yürüdükten

sonra çiçeklerle bezenmiş bir kemerin altında boş bir bank bulduk. Arkamızda bir yerlerden gelen fiskiye'nin sesini dinlerken başımı Henry'nin omzuna yasladım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, elinin üzerine bir öpücük kondururken.

"Gittiğimiz her yere gelebilmesi için Joy'a bir tasma almamız gerektiğini."

"Seni seviyorum," dedim bütün içtenliğimle. "Ve kedimi bu kadar çok sevmen sana olan sevgimi daha da körüklüyor."

"Ben de seni seviyorum, Kaptan."

"Joy'dan daha mı çok?"

Dudakları muzip bir sırıtişla kıvrılırken kolunu etrafıma doladı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sırtımda gezinen eli belimde durdu. "Ailem bana yalan söylememeyi öğretti."

Yanından kaçıp gitmek için ondan kurtulmaya çalıştığım da bir kahkaha patlatıp bana daha sıkı sarıldı. "Kavga etmek aptallar içindir, Halle, sen aptal değilsin."

"Yeni kurallar belirlememiz gerek," dedim kollarımı boynuna dolayarak. "Seni hizaya sokacak bir şeyler olmayınca iyice cozuttun. Birinci kural: Bu saçma sözü bana karşı kullanmayacaksın."

Dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Özür dilerim, kurul bunu kabul etmiyor."

"Kurul taraf tutuyor."

"Olabilir. Seni çıplak hayal ettiğim onca zaman için beni hiç cezalandırmadılar."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Bu kural bile değildi! Sadece bunu dillendirmen yasaktı!"

"Ah, benim hatam." Omzumu öptü. *Mamma Mia!*'da çaldığından neredeyse emin olduğum bir şarkının başladığını duyabiliyordum.

"Takımım da olduğun için teşekkür ederim, Henry."

“Bana hayal bile edemeyeceğim sevgiyi tattırdığın için ben teşekkür ederim.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona duyduğum sevginin her zerresiyle dudaklarımızı buluşturdum. “Peki nasıl hissediyorsun?”

Sessizce cevabını düşündü. “Kurduğum hayalleri yaşıyor-muşum gibi. Bulutların üzerindeymişim gibi.”

Teşekkürler

Vay canına. Bir kitap daha bitti! Zaman nasıl da geçiyor.

Daydream'in dünyaya gelmesini sağladıkları için teşekkür etmem gereken bir sürü kişi var:

Öncelikle en büyük teşekkürü menajerim Kimberly Brower'a etmek istiyorum. O ve sabrı olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Metnimi *çok* geç teslim etmek 10 üzerinden 12'lik bir tecrübeydi ve kimseye kesinlikle tavsiye etmiyorum ancak bana ihtiyacım olan zamanı vermek, daima yanımda olduğunu bilmekten çok daha harikaydı, Kimberly.

Bu kitaba KÂBUS adını takan asistanım Lauren'a. Evin en büyük kızı travmamı ticari çıkarlarıma meze yapmama izin verdiği için teşekkür eder, seni metnimi defalarca kez okumaya zorladığım için özür dilerim. Bir yıl boyunca her gün bu kitap hakkında konuşmamı dinlediğin ve her adımında elimi tuttuğun için teşekkür ederim.

Simon & Schuster'daki bütün yayın ekibime. Tanrım, kitabı teslim etmemi beklemekten çürüdünüz, değil mi? Halle ve Henry'yi okurlara zamanında ulaştırabilmek için önceliklerini değiştiren, mesaiye kalan, hafta sonları bile çalışan, suç sayılması gereken bir zaman diliminde her şeyin altından kalkan herkese çok teşekkür ederim. Bana gösterdiğiniz sabır ve hâlâ alışmaya çalıştığım bu tuhaf, geleneksel yayıncılık ortamında kendimi bulmama yardımcı olma konusundaki kararlılığınız için teşekkür ederim. Hannah Grace çarkının dönmesinde payı olan herkese minnettarım.

Johanie, harika fikirlerin ve bu kitabı olabilecek en iyi hâle getirmek uğruna harcadığın tüm emekler için teşekkür ederim.

Bu kitap üzerinde çalışırken mesajlarını haftalarca görmezden geldiğimde bile anlayış ve nezaketlerinden ödün vermeyen arkadaşlarıma. Bana defalarca kez bunu yapabileceğimi söylediğiniz için teşekkür ederim. Geçtiğimiz sene fazlasıyla sinir bozucu davrandığımın ve çok fazla desteğe ihtiyaç duyduğumun farkındayım. Sorularımı cevaplayan, bölümleri okuyan, kendi projeleri ve teslim tarihleriyle boğuşurken bile onlara koca paragraflar atıma izin veren herkese teşekkür ederim.

Nicole, Jess, Sarah ve Kimmy'ye. Metnimin önce en kaba taslaklarını okuyup ardından sil baştan başlamaya karar verdiğimde yine yardımına koştuğunuz için teşekkür ederim.

Kocama ve köpeklerime, takımımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Kız kardeşime. Evimizin en büyük kızını anmadan Halle hakkında 125 bin kelime yazamazdım. Bütün yükü benim yerime omuzlandığın için teşekkür ederim; yemin ederim bunu telafi edeceğim.

Biricik okurlarıma. Varlığınızdan ötürü çok şanslıyım ve artık kitabı bitirdiğinize göre sizinle *Daydream* hakkında konuşabilecek olmaktan heyecan/dehşet duyuyorum! Siz olmadan bunların hiçbirini başaramazdım.

Son olarak Taylor Swift'e, Warburtons patates keklerine ve Stanley termosuma yardımları için teşekkür ederim.

Gizli Çalma Listesi

(HALLE'S VERSION)

STAY BEAUTIFUL	3:56
OUR SONG	3:21
I'M ONLY ME WHEN I'M WITH YOU	3:33
YOU BELONG WITH ME (TAYLOR'S VERSION)	3:51
JUMP THEN FALL (TAYLOR'S VERSION)	3:58
BYE BYE BABY (TAYLOR'S VERSION)	4:02
ENCHANTED (TAYLOR'S VERSION)	5:53
HAUNTED (TAYLOR'S VERSION)	4:05
LONG LIVE (TAYLOR'S VERSION)	5:18
I KNEW YOU WERE TROUBLE (TAYLOR'S VERSION)	3:40
I ALMOST DO (TAYLOR'S VERSION)	4:05
HOLY GROUND (TAYLOR'S VERSION)	3:23
BLANK SPACE (TAYLOR'S VERSION)	3:52
STYLE (TAYLOR'S VERSION)	3:51
YOU ARE IN LOVE (TAYLOR'S VERSION)	4:27
KING OF MY HEART	3:43
DRESS	3:50
CALL IT WHAT YOU WANT	3:24
I THINK HE KNOWS	2:53
PAPER RINGS	3:42
FALSE GOD	3:20
CARDIGAN	4:00

MIRRORBALL	3:29
INVISIBLE STRING	4:13
WILLOW	3:36
NO BODY, NO CRIME (FEAT. HAIM)	3:36
LONG STORY SHORT	3:45
VIGILANTE SHIT	2:45
SWEET NOTHING	3:08
PARIS	3:16
I CAN DO IT WITH A BROKEN HEART	3:38
THE ALCHEMY	3:17
SO HIGH SCHOOL	3:49

Yazar Hakkında

Hannah, Manchester, İngiltere'deki evinde çoğunlukla yeni yetişkin ve modern aşk romanları kaleme alan ve kendini "pofuduk rahatlatma kitaplar"ı yazarı olarak tanımlayan İngiliz yazardır. Bir bölümde herkesin gözlerini binlerce kez tarif etmeye çalışmadığı, yanlışlıkla birden fazla karaktere aynı adı vermediği ya da Amerika'da yayımlanacak kitabında kimsenin anlamadığı İngilizce kelimeler kullanmadığı zamanlarda onu, kocası ve iki köpeği Pig ve Bear'la vakit geçirirken bulabilirsiniz.

